

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREGG HURWITZ

GERİLİM

YETİM X



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Meçhul Adam... Adı sadece fısıltılarla anılan, efsanevi bir figür.
Çaresiz insanlara ulaşan, onları korumak ve kurtarmak için
her şeyi yapan biri.**

Fakat o sadece bir efsane değil.

Evan Smoak, yeteneklerini ve kaynaklarını başkalarına karşılıksız yardım etmek için kullanan, bunu kendine misyon edinmiş bir adam. Aynı zamanda da tehlikeli bir geçmişi var... Çocukken seçildi ve inkâr edilebilir istihbarat güçleri yaratmak için tasarlanmış, gizli bir proje olan Yetim Programı'nın bir parçası olarak yetiştirilip eğitildi. Bir suikastçıydı o. Yetim X'ti. Sonunda, öğrendiği her şeyi kullanarak programdan ayrıldı ve ortadan kayboldu.

Ancak şimdi peşinde biri var. Onunla aynı becerilere sahip, onunkine benzer bir eğitim almış biri. Yetim X'i bilen biri. Evan'a gittikçe yaklaşan ve onu bulup ortadan kaldırmak için Meçhul Adam olarak yaptığı işlerden yararlanan biri.

Okuyucuyu daha ilk sayfada yakalayıp içine çeken Yetim X, Gregg Hurwitz'in ustaca kaleme aldığı, her satırı iliklerinize işleyecek kadar etkileyici bir gerilim romanı.



"Bu kitabı okuyun. Bana daha sonra teşekkür edeceksiniz."

David Baldacci

"Heyecan verici bir gerilim, tam bir zihin fırtınası!"

Lisa Gardner

"Yetim X uzun zamandır okuduğum en sürükleyici, en enerjik gerilim romanı. Koltuğunuza sıkı sıkı tutunun çünkü Gregg Hurwitz sizi unutamayacağınız, baş döndürücü bir yolculuğa çıkaracak!"

Tess Gerritsen

YETİM X

Pegasus Yayınları: 2288

Yetim X

Gregg Hurwitz

Özgün Adı: Orphan X

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Volkan Alıcı

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2020

ISBN: 978-605-299-946-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Gregg Hurwitz, 2016

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com



pegasusyayinlari



pegasusyayinevi



pegasusyayinlari



Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GREGG HURWITZ

YETİM X

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tüm iyi ve kötü çocuklara, tüm kural çiğneyenlere ve tüm kanunsuzlara...

Philip Marlowe ve Sam Spade, Bruce Wayne ve Jason Bourne, Bond ve Bullitt, Joe Pike ve Jack Reacher, Hawk ve Travis McGee, Yedi Samuray ve Muhteşem Yedili, Mack Bolan ve Frank Castle, Üç John (W. Creasey, Rambo ve McClane), Kaptan Ahab ve Guy Montag, Mike Hammer ve Paul Kersey, Maskeli Süvari ve Gölge, Robin Hood ve Van Helsing, Beowulf ve Gilgamesh, Ellen Ripley ve Sarah Connor, Perseus ve Koryolanus, Hanna ve Hannibal, İsimsiz Adam ve Leon, Parker ve Lucy, Arya Stark ve George Stark, Pike Bishop ve Harmonica, Lancelot ve Akhilleus, Shane ve Yılan Pliskin, Ethan Edwards, Bill Munny, Jack Bauer ve Tamerici Jack, Killer ve Killer, Zorro ve Yeşil Yaban Arısı, Dexter ve Çılgın Max, 12 Kahraman Haydut ve Kirli Harry, Terminatör ve İntikam Meleği, Cool Hand Luke ve Lucas Davenport, Logan 5 ve James "Logan" Howlett, V ve Vic Mackey, Hartigan ve Marv, Sherlock ve Luther, Veronica Mars ve Selina Kyle'a...

Hem bu kadar kötü hem de bu kadar harika oldukları için teşekkürler.

Ripley: Yaptığın şey yanlış.

Luther: Evet, biliyorum.

Ripley: Neden yapıyorsun öyleyse?

Luther: Çünkü *doğrusu* bu.

-Neil Cross'un yaratıcısı olduğu *Luther*'dan.

GİRİŞ

Zorlu Sınav

Sessizlik içinde ilerleyen siyah arabanın yumuşacık yolcu koltuğunda oturan on iki yaşındaki Evan'ın bedeni kaskatı. Yanağı yarılmış, şakağı morarmış. Boynundan aşağıya süzülen kan terine karışıyor. Çıkarılan kelepçelerin bileklerinde açtığı yaralar acıyor. Yüreği göğsünü dövüyor, başı zonkluyor.

Hiçbir şeyi belli etmemek için var gücüyle uğraşıyor.

Arabaya bineli daha beş dakika oldu. Koltukların derisinin kokusundan pahalı bir araç olduğu anlaşılıyor.

Şoför adını söylüyor: Jack Johns. Ama onun dışında tek kelime etmiyor.

En az elli yaşında ihtiyar bir adam. Büyük, hoş bir yüzü, bir beyzbolcu gibi kare biçimli vücudu ve bununla uyumlu kısık gözleri var.

Jack pantolonunun arka cebinden mendil çıkarıyor, düzeltip Evan'a uzatıyor. "Yanağını silersin."

Evan kaliteli keten mendile bakıyor. "Kanlanır."

Jack'in yüzünde eğlenceli bir ifade beliriyor. "Sorun değil."

Evan suratını siliyor.

Çocukların içinde en ufak tefek olanıydı, maçlara adam seçilirken hep sona kalırdı. Bu koltuğa oturana, kendini seçtiren kadar akla kararı seçmiş, son derece zorlu engelleri aşmıştı.

Çocuklar, oynayıp mücadele ederken zemini çatlak beyzbol sahalarının kenarında beliren Gizemli Adam'a ilk başta bir anlam verememişlerdi. Ray-Ban'inin ardına gizlediği gözleri, tel örgülerde gezdirdiği parmaklarıyla sigara üstüne sigara yakıyordu. Ağır ağır yürüyor, hiç acele etmiyor ama öte yandan ortaya çıktığı gibi de çabucak kayboluveriyordu. Her kafadan bir teori çıkıyordu. Kimilerine göre Chester the Molester'dı. Kimilerine göre evlat edinecek çocuk arayan zengin bir işadamı. Kimilerine göre karaborsada organ ticareti yapıyordu. Kimilerine göre Yunan mafyasına adam topluyordu.

Evan şansını denemek istemişti.

Bir uçan daire tarafından yolun ortasından çekilip alınırvermişçesine ortadan kaybolmuştu. Zorlu bir sınav olacaktı, bir tür işe alma, orası kesindi. Ama hangi amaçla olduğuna dair hâlâ bir fikri yok.

Tek bildiği; şu anda gittiği yerin, Doğu Baltimore'da geride bıraktıklarından daha iyi olacağı.

Karnı gurulduyor, biraz daha yerin dibine giriyor, şimdi bile. Yan aynadan kendine bakıyor. Aç görünüyor. Belki de gittiği yerde bol yiyecek vardır.

Belki de kendisi yem olacaktır.

Cesaretini topluyor. Boğazını temizliyor. "Benden ne istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Bunu sana henüz söyleyemem." Jack bir süre konuşmadan yola devam ettikten sonra Evan'ın durumundaki bir çocuk için cevabının tatmin edici olmadığını fark ediyor. "Sana her şeyi hemen anlatamayabilirim," diye ekliyor neredeyse özür diler bir tonla, "ama sana asla yalan söylemeyeceğim."

Evan adamı süzüyor. Ona inanmaya karar veriyor. "Canım yananacak mı?"

Jack önüne bakarak yola devam ediyor.

"Bazen," diyor.

1

Sabah İeeği

Evan Smoak, Las Vegas'ta dokuz parmaklı bir silah satıcısından bir dizi susturucu aldıktan sonra, bıçak yarasını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak Ford kamyonetiyle evinin yolunu tuttu.

Kolundaki kesik, kamyon durağında yaşıadığı bir kavgada meydana gelmişti. Genelde aldığı görevleri yerine getirmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmez, hiç kimseye bulaşmazdı fakat söz konusu on beş yaşında yardıma muhtaç bir kız olunca işler değişmişti. şimdi de eve gidip yaranın icabına bakana kadar aracın içini kana bulamamak için çabalıyordu. Kesiği ayağından çıkardığı bir orapla bağlamıştı. Düğümü dışlerini kullanarak atmıştı.

Evi zlemişti. Bir buçuk gündür uyumuyordu. Buzdolabında bekleyen üç kez damıtılmış votka şişesini düşündü. Sıcak bir duşla yumuşacık yatağını düşündü. Torpido gözünde her an alabilecek RoamZone telefonunu düşündü.

Beverly Hills'in ağır trafiğinde batıya doğru ilerledi. Los Angeles'ta gökdelen sınıfına giren yüksek binaların sıralandığı

Wilshire Bulvarı'na ulaştı. Kendi oturduğu bina olan Castle Heights, bulvarın en doğusunda yer alıyor, üst katlarından Downtown net bir şekilde görünüyordu. Doksanlardan beri tadilat görmeyen yapının, ıslıl ıslıl parlayan pirinç armatürleri ve somon rengi mermerleriyle modası geçmiş bir havası vardı. Gösteriş ile modanın iç içe geçtiği bir şehirde ikisinden de yoksun olan Castle Heights, Evan'ın ihtiyaçları için biçilmiş kaftandı. Sakinleri arasında eski kafalı zengin cerrahlar, kıdemli yöneticiler, uzun süreli golf kulübü üyelikleri olan kır saçlı emekliler yer alıyordu. Birkaç yıl evvel, Lakers'lı vasat bir oyun kurucunun taşınmasıyla üşüşen basın mensupları yüzünden ufak bir sıkıntı yaşanmış fakat çok geçmeden oyuncu takasla başka bir takıma gönderilmiş, binanın sakinleri eski dingin ve huzurlu yaşantılarına kavuşmuştu.

Evan otoparkın giriş kapısından geçerken valeye kendisinin park edeceğini işaret edip binanın altına inen rampaya saptı. Tepe ışıklarının görmediği iki beton sütunun arasına kamyonetini güzelce park etti.

Kamyonetinin içinde kolundaki turnikeyi çözüp kesiğe baktı. Bir sorun göze çarpmıyordu fakat yine de hoş bir görüntü değildi. Yara kabuk bağlamaya başlamış ama kan tamamen kurumamıştı. Hasar yüzeyseldi. Altı-yedi dikişlik işi vardı.

Torpedo gözünden cep telefonunu aldı. RoamZone, sertleştirilmiş siyah kauçuk, fiberglas kılıf ve Gorilla Glass camdan yapılmıştı. Elinin altından ayırmazdı.

Asla.

Garajın boş olduğundan emin olmak için dikiz aynasına baktıktan sonra araçtan inip koltuğunun arkasında sakladığı siyah kazaklarından birini sırtına geçirdi. Susturucular kesekâğdının içindeydi. Kanlı tişörtle çorabı onların üstüne tıktırdı.

RoamZone'un pilini kontrol ettikten sonra (iki çubuk kalmıştı) ön cebine koyup merdivenlere yöneldi.

Lobi kapısının dışında derin bir nefes alarak bir dünyadan diğerine geçmeye hazırlandı.

Kapıdan asansöre kadar olan otuz iki adımlık mesafeyi geçince yukarı çıkacak ve evine ulaşacaktı.

Lobiye girdi. Havaya yeni kesilmiş çiçeklerin kokusu yayılmıştı. Ellerinde alışveriş çantaları, kulaklarında telefonlarıyla yanından geçen bina sakinlerine yavan bir şekilde gülümseyerek lobide ilerledi. Otuzlarının ortalarında ve oldukça formdaydı. Fakat dikkat çekecek kadar kaslı değildi. Fazla yakışıklı olmayan sıradan bir adamdı.

Castle Heights güvenlik tedbirleriyle övünürdü. Asansör, güvenlik görevlileri tarafından kontrol edilirdi. Evan yüksek bir bankonun ardında bir öbek ekrana bakan nöbetçiye başıyla selamladı.

“Yirmi bir lütfen, Joaquin,” dedi Evan.

Arkasından bir ses geldi. “‘Çatı katı’ desen olmaz mı? Sonuçta çatı katındasın.” Pençevari bir el, yaralı kolunu kavrayıp sıktı. Evan kazağının altında ani bir yanma hissetti.

Yanı başındaki kısa boylu, yaşlı kadına –6G’de oturan Ida Rosenbaum’a– dönüp gülümsedi. “Doğru söylüyorsunuz hanımefendi.”

“Ha, bu arada,” diye devam etti kadın, “onuncu kattaki konferans salonunda Kat Malikleri Kurulu toplantısı var. Birazdan başlıyor. Son üçüne gelmedin, benim saydığım kadarıyla.” İşitme bozukluğundan kaynaklı gür sesiyle Evan’ın toplantılara katılma karnesini tüm lobiye duyurmuştu.

Asansör zil sesiyle birlikte geldi.

Bayan Rosenbaum’un eli gevşedi. Buyurgan bakışlarını Joaquin’e çevirdi. “KMK toplantısına gidiyor.”

“Durun! Asansörü tutun!” 12B’de oturan, cam ön kapıyı kalçasıyla açıp bir elinde çantası, diğerinde oğlu, yanağıyla omzunun arasına kısırdığı iPhone’uyla konuşan Mia Hall’du bu.

Bitkin bir edayla soluğunu boşaltan Evan, asansöre binerken kolunu nazikçe Bayan Rosenbaum'un elinden kurtardı. Kanın tekrar aktığını, kazağına yapıştığını hissetti.

Mia sekiz yaşındaki oğlunu kolundan tutmuş sürükleyerek onlara doğru koşarken telefon görüşmesini bir şarkıyla noktaladı: "Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana! Özür dilerim; arabam bozuldu ve tamirciye gittim, fren disklerinin değişmesi gerekiyormuş, o yüzden Peter'ı okuldan alamadım, o da bir arkadaşına gitti ve ben de tüm bu hengâmede sana mesaj atamadım; mutlu yıllar sanaaaa!"

Yanağını kaldırdı ve telefon geniş çantasının içine düştü. "Özür dilerim! Özür dilerim. Sağ olun." Asansöre koşarken dönüp, "Selam Joaquin. KMK toplantımız yok muydu bizim?" demeyi de ihmal etmedi.

"Vardı," dedi Bayan Rosenbaum manalı manalı.

Joaquin, Evan'a -*Kusura bakma kardeşim* dercesine- kaşlarını kaldırarak baktı ve kapıları kapadı. Kapalı asansör ortamında Ida Rosenbaum'un parfümü insanın burnunun direğini kırabilirdi.

Asansördeki göreceli sessizliği bozması uzun sürmedi. "Herkesin gözü sürekli telefonlarda," dedi Mia'ya. "Bunun olacağını biri söylemişti, kim biliyor musun? Benim biricik Herb'üm. Huzur içinde yatsın. 'Gün gelecek, insanlar bütün gün ekranlarla konuşacak, diğer insanlara ihtiyaç bile duymayacaklar,' demişti."

Mia sohbete dahil olurken Evan, kömür karası gözlerle kendisini izleyen Peter'a baktı. Seyrek sarı saçları, yerçekimine meydan okuyan, yukarı kıvrılmış bir tutam dışında cansızdı. Kocaman alnına rengârenk bir yara bandı yapıştırılmıştı. Evan'ın ayağına bakarken başını eğdi. Yavaş yavaş Evan çıplak ayak bileğindeki serinliğin farkına vardı. Kayıp çorap. Yarım adım geri giderek suçlu ayağını oğlanın gözünün önünden kaçırmaya çalıştı.

Mia'nın sesi ona ulaştı.

Belli ki soru sormuştu. Ona baktı. Burnu zayıf ışıktaki fark edilmeyen çillerle kaplıydı. Parlak kestane rengi saçları gür ve dağınıktı. Evan onu –nefes nefese, Batman beslenme çantası ve evrak çantasıyla sürekli bir yerlere koşturan– yalnız anne haliyle görmeye alışmıştı fakat iç döşeme panellerinin arkasından gelen ışıktaki farklı görünüyordu.

“Efendim?” dedi.

“Sizce de öyle değil mi?” diye tekrarladı kadın, Peter’ın saçlarını sevgiyle karıştırarak. “Etrafımızda her şeyi karmaşıklaştıran insanlar olmasaydı hayat çok sıkıcı olurdu sanki?”

Evan kazağının ıslaklığını iyiden iyiye hissediyordu. “Kesinlikle,” dedi.

“Anne? Anne. Anne! Yara bandım çıkıyor.”

“Doğru,” dedi Mia tebessümüne karşılık vermeyen Bayan Rosenbaum’a. Mia çantasını karıştırdı. “Çantamda yara bandı olacaktı.”

“Muppet’lardan,” dedi Peter. Kulak tırmalayıcı bir sesi vardı, sekiz yaşındaki bir çocuğunkinden farklıydı. “Hayvanlı istiyorum.”

“Hayvanlı zaten kafanda.”

“Kermit’i istiyorum o zaman.”

“Kermit’i sabah yapıştırdık. Bayan Piggy olur mu?”

“Hayatta olmaz. Gonzo.”

“Gonzo’muz var!”

Mia, yara bandını Peter’ın alnına yapıştırıp kafasını öperken Evan çaktırmadan koluna baktı. Kan dışarı sızıyordu. Kazağının o bölgesinin rengi koyulaşmıştı. Yerinde kıpırdandı. Kesekâğıdındaki susturucular tangırdadı. Kanlı çoraptan akan kan kese kâğıdında bir ıslaklık yaratmıştı. Evan dişlerini gıcırdatarak kesekâğıdını çevirip leke duvara bakacak şekilde yere koydu.

“Evan’dı, değil mi?” Mia dikkatini tekrar ona çevirmişti. “Ne işle meşgulsünüz?”

"İthalat işindeyim."

"Aa? Ne tür şeyler ithal ediyorsunuz?"

Kat göstergelerine baktı. Asansör inanılmaz ağır ilerliyordu. "Endüstriyel temizlik malzemeleri. Çoğunlukla otellere ve restoranlara satıyoruz."

Mia duvara yaslandı. Düğmesi olmadığından ceketinin önü açıktı ve altındaki gömleği rahatlıkla görünüyordu. "Ee? Benim ne iş yaptığımı sormayacak mısınız?" Sesi eğleniyor gibiydi ama flörtten de uzaktı. "Sohbetlerde böyle olur ya hani."

Torrance Adliyesi'nde üçüncü dereceden bölge savcısı. Beş küsur yıldır dul. Hayat sigortasından kalan parayla on ikinci kattaki daireyi birkaç ay önce satın aldı.

Evan kibarca gülümsedi. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben," dedi sahte bir büyüklenmeyle, "bölge savcısıyım. Ayağınızı denk alsanız iyi edersiniz."

Evan çıkardığı sesle etkilendiğini belli ettiğini umdu. Memnuniyetle başını sallayan Mia çantasından haşhaşlı kek çıkardı. Evan göz ucuyla Peter'ın tekrar merakla çıplak ayak bileğine bakmakta olduğunu fark etti.

Asansör dokuzuncu katta durdu. Aynı zamanda monolog yazarı olan KMK başkanı Hugh Walters ve beraberindeki bir grup bina sakini içeri doluştu. Hugh, "Mükemmel, mükemmel," dedi. "Bu geceki toplantıya katılım önemli. Lobide sabahları hangi içeceklerin sunulacağına dair oylama yapacağız çünkü."

Evan, "Aslına bakarsanız ben..." dedi.

"Kafeinsiz ya da kafeinli."

"Kafeinsiz içen var mı ki?" dedi 3F'de oturan, defalarca estetik ameliyat geçirmekten yüzü kedi suratına dönen, üçüncü evliliğini yaşayan Lorilee Smithson.

"Kalbi olanlar elbette," diye lafa karıştı Bayan Rosenbaum.

"Kes şunu İda!" dedi Lorilee. "Sırf güzelim diye benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Seninle dalga geçiyorum çünkü *aptalsın!*"

"Ben şahsen kombü çayı sunulmasını teklif ediyorum," dedi 8E'de oturan Johnny Middleton. Birkaç yıl evvel, emekli mali işler müdürü olan ve yalnız yaşayan babasına taşınan, kırklı yaşlarında, saç ektiren bir adam. Johnny her zamanki gibi üzerinde iki yıldır gittiği –ya da anlatıp durduğu– karma dövüş sanatları salonunun çıkartmasının yer aldığı bir eşofman giymişti. "İçinde hem probiyotik hem de antikor var. Kafeinsiz kahveden çok daha sağlıklı."

Birkaç kişinin daha asansöre binmesiyle Evan arka duvara iyice yanaştı. Cildi karıncalanıyor, sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Savaş alanları ve yüksek tehdit içeren bölgelerde sakin kalabiliyordu fakat Castle Heights muhabbetlerine maruz kaldığında ne yapacağını şaşırıyordu. Mia bakışlarını kemirdiği kekten ayırıp Evan'a çevirdi.

"Son zamanlarda sizi pek göremedik Bay Smoak," dedi Hugh kibirli bir edayla. Eski moda siyah çerçeveli gözlüğünün ardından onu süzüyordu. "Sabah içecekleri konusunda fikrinizi beyan etmek ister misiniz?"

Evan boğazını temizledi. "Kombü çayına pek ihtiyacım yok."

"Bütün gün hesap çizelgeleriyle uğraşmak yerine biraz spor yapsaydınız olurdu belki," dedi Johnny fısıldayarak. Atılan bu taş üzerine Lorilee kıkırdarken diğerleri ise kınayıcı bakışlarını ona dikti.

Kendine sabır telkin eden Evan başını eğip kolundaki lekenin yayılışını izledi. Çaktırmadan kollarını çaprazlayarak kanı gizledi.

"Kazağınız," diye fısıldadı Mia. Yalancı melisa losyonunun kokusuyla birlikte ona doğru eğildi. "Islanmış."

"Arabada bir şey döküldü," dedi Evan. Kadın gözlerini kazaktan ayırmayınca Evan ekledi: "Üzüm suyu."

"Üzüm suyu mu?"

Asansör aniden durdu.

"Haydaa," dedi Lorilee. "Ne oldu şimdi?"

Bayan Rosenbaum, "Belki de şişirttiğin dudakların acil durum düğmesine değmiştir," dedi.

Asansördekiler, ağıla doluşmuş besi hayvanları gibi sağa sola gitmeye başladılar. Evan'ın yanı başında bir leke dikkatini çekti. Çömelen Peter'ın minik parmakları Evan'ın pantolonunun paçasını kavrayıp kaldırdı ve çıplak ayak bileğini ortaya çıkardı. Evan ayağını kaçıtırırken yanlışlıkla kesekâğıdını devirdi. Susturuculardan biri tangirtıyla yerde yuvarlandı.

Peter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama sonra susturucuyu alıp Evan'ın kesekâğıdına geri koydu.

"Peter," dedi Mia. "Kalk oradan. Yerlerde sürünmek yok. Aklından ne geçiyor senin?"

Peter utangaç utangaç ayağa kalkarken ellerini birleştirdi.

"Bir şey düşürdüm de," dedi Evan. "Onu alıyordu."

"O şey de neydi öyle?" diye sordu Johnny.

Evan soruya cevap vermemeyi yeğledi.

Johnny nihayet kırmızı kolu çevirdi ve asansör tekrar çalıştı. Onuncu kata ulaştıklarında Hugh kapıları tuttu. Peter ve Mia'ya baktı. "Çocuğa bakıcı ayarlamadınız sanırım?"

Asansördeki kadınlar ters ters ona baktı.

"Ben yalnız bir anneyim," dedi Mia.

"Kurul toplantılarına çocukların alınmayacağı KMK yönetmeliklerinde açıkça belirtilmiştir."

"Tamam Hugh." Mia neşeyle gülümsedi. "Havuz alanındaki begonyalar üzerine oylamayı kaybedeceksin."

Kaşlarını çatan Hugh diğerleriyle birlikte salona doğru ilerledi. Evan, Mia ve Peter ile geride kalmaya çalıştı fakat Bayan Rosenbaum geriye uzanıp yine Evan'ın kolunu kavradı ve kazağın altında oluşmakta olan kabukları parçaladı. "Hadi ama," dedi. "Eğer bu binada yaşıyorsan herkes gibi sen de üzerine düşeni yapacaksın."

“Özür dilerim,” dedi Evan. “Hesap çizelgelerine geri dönmeliyim.”

Bayan Rosenbaum’un elini kolundan çekti. Kadının bakımlı parmaklarına kanı bulaşmıştı. Sevecen biçimde ve hafifçe eline vurdu. Bu hareketle aslında diğer eliyle kadının parmaklarını silmişti. Ardından da kolunu tekrar asansörün içine çekti.

Kapılar kapandı. Mia haşhaşlı kekinden artakalanları kâğıt ambalajına sarıp çantasına koydu, tavana baktı. Asansör yukarı çıkarken konuşmadılar. Evan lekeyi örtmek için tepesini katladığı kesekâğıdını eline almıştı. Çorapsız ayağıyla kanlı kolunu duvardan tarafta, Mia ve Peter’dan uzakta tutuyordu.

Peter doğrudan karşıya bakıyordu. On ikinci kata geldiklerinde Mia vedalaşıp peşinde Peter’la asansörden indi. Kapılar arkalarından kapanmaya başladı fakat minik bir el içeri girip hemen geri çekildi.

Alnındaki yara bandıyla, ciddi bir ifadeyle Peter’ın yüzü belirdi. “Beni koruduğun için teşekkürler,” dedi.

Evan’ın cevap vermesine fırsat kalmadan kapılar tekrar kapanmıştı.

2

Yalnızlık Kalesi

21A'nın ön kapısı binadaki diğer kapılarla bire bir uyumluydu. KMK yönetmeliklerine uygundu, aylık kat teftişlerinde Hugh Walters'ın keskin gözlerine de takılmıyordu. Hugh'nun bilmediği şey ise o ince ahşap tabakanın ardında yangına ve koçbaşı darbelere karşı dayanıklı ve kapı menteşelerine yapılacak saldırıları püskürtmede etkili bir çelik kapı gizlendiği idi.

Sonunda evine varan Evan anahtarını sıradan görünümlü kilide soktu. Anahtar döndüğünde kapının içinde gizli güvenlik çubukları sağlam bir tıkırtıyla çekildi.

Evan içeri girdi, arkasından kapıyı kilitledi, alarmı devre dışı bıraktı, kanlı çantayı cam sehpanın üzerine bırakıp soluğunu boşalttı.

Ev.

En azından onun gözünde öyleydi.

Çok sayıdaki pencere ile balkon, köşede kalan çatı katının manzarasını genişletiyordu. On sekiz kilometre ötedeki şehir merkezi ışıltılı parlarken güneyde Century City yükseliyordu.

Daire büyük ölçüde açık plandı. Parlak koyu gri rengindeki beton zemin ortadaki şömineyle, sayısız sütunla ve Evan'ın nadiren kullanıp okuma odasına dönüştürdüğü tavan arasına çıkan çelik bir merdivenle birbirinden ayrılıyordu. Dökme beton tezgâhı olan mutfakta paslanmaz çelik aletler, cilalı nikel armatürler vardı. Tezgâh arası ise aynalı fayanslarla kaplanmıştı. Bu geniş alan antrenman minderlerine, egzersiz aletlerine ve oturma alanına bakıyordu.

Pencereler ve sürgülü cam kapılar, kurşungeçirmez bir polikarbonat termoplastik rezene olan leksandan yapılmıştı. Katlanır güneş panelleri ikinci bir zırh katmanı oluşturunuyordu. Zincirli zırh misali iç içe geçen minik halkalardan yapılan metal alaşım, nadir bulunan bir titanyum çeşidinden müteşekkildi. Paneller kurşungeçirmez camları delip geçebilecek çoğu keskin nişancı mermisini durdurabilirdi. Peşine düşen olası avcılarının ya da tetikçilerin görüş alanını kapatmanın yanı sıra patlayıcılara karşı da ilave bir koruma kalkanı vazifesi görüyordu.

Ayrıca güneşten de harika koruyordu.

Duvarlar bile güçlendirilmişti. Evan bu iyileştirmelerle yıllar içinde bizzat ilgilenmişti. Her seferinde farklı tedarikçiler kullanmış, teçhizatları çeşitli adreslere parça parça göndermiş, çoğunu dışarıda birleştirmişti. Tesisatçı çağırması gerektiğinde ne kurduklarını asla bilmemelerini sağlamıştı. Titiz bir planlama ve sabırla, kimseye fark ettirmeden adeta bir kale inşa etmişti.

21A'nın ardında yarattığı dünyaya büyük bir sevgi besliyordu. Öte yandan burayı her an terk etmeye de hazırды.

Şimdi ayakkabılarının cilalı beton zeminde çıkardığı gıcırta eşliğinde mutfığa geçti. Ortamdaki monotonluğu bozan tek şey, ocağın yanı başındaki "yaşayan duvar"dı: Damla sulama sistemiyle beslenen dikey bahçede, çaya koymak için nane ve sarıpapatyadan tutun da kişniş, maydanoz, adaçayı, fesleğen ve omlete katmak için bibere kadar her şey yetişiyordu. Aralık ayı

olmasına karşın kişniş, çatı katının özenle ayarlanmış ortamında yeşermiştir.

Hayatını paylaştığı tek canlının bir duvar olması bazen Evan'ı düşündürürdü.

Fakat onun uyması gereken Emirler vardı. Emirler her şey demekti.

Buzdolabına gitti, dondurucu bölmesinden üzeri karlanmış bir U'Luvka şişesi çıkardı. Adını bir tür kristal cam şeklinden alan Polonya votkasıydı U'Luvka. Bir kokteyl karıştırma kabındaki buzların üzerine birkaç parmak döktü, avuçları donmuş metale yapışana kadar çalkaladı. Ardından içkiyi soğuk martini kadehine boşalttı. Gözlerini yumdu, boğazını yakan buz gibi votkanın tadını çıkardı.

Dikey bahçeden yayılan kokuyu içine çekerek ilerledi, güneye bakan sürgülü kapılardan birinden dışarı çıktı. Balkon zemini, üzerine basılınca –tam da amacına uygun şekilde– çıtırdayan kuvars taşlarla kaplıydı. Pencere ve kapı pervazlarına gömülü yazılım, çıtırdayan taşların ses imzasını tanıyarak yirmi beş kilo üzerindeki bütün nesnelerde uyarı veriyordu. Hatırı sayılır büyüklükte herhangi bir şey cama yaklaştığında da sensörler tetikleniyordu.

Balkonun kenarında bulunan kare saksı, içinde muhtelif etli bitkiler barındırıyordu. Ayrıca acil durumlarda kullanılmak üzere ilave bir panelin arkasına saklanmış bir de paraşüt bulunuyordu.

Dirseklerini korkuluğa dayayıp içkisini yudumladı, votkanın yanaklarını ısıttığını hissetti. Uzakta hilal biçimindeki Marina del Rey, kıtanın ucunda, gece karası Pasifik'in kıyısında ışıllı parılıyordu.

Komşu binadaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Evan'ın karşısında, yolun öbür tarafındaki daire 19H idi. Dikey perdelerinin ardında beliren Joey Delarosa tahta kaşığıyla, fonda futbol maçı eşliğinde bir tencereden yemeğini yiyordu. Büyük

firmalardan birinde alt kademe bir muhasebeci olan Delarosa, iş dışındaki zamanının çoğunu tıkınarak ve televizyon izleyerek geçirirdi. Takriben ayda bir içkiyi fazla kaçırıp sarhoş olur, Westwood barlarından birinden eve kendini zor atar, iki gözü iki çeşme eski karısını arardı. Bu aramalar duygusuz bir yanıtla cevaplanırdı. Joey aradan geçen üç yılda yasaklama emrine de uymamış, çocuk nafakasını da ödememişti. Son sarhoşluk nöbeti sırasında o zamanki karısını komaya sokmuş, oğlunu da sakat bırakmıştı. Çocuğun bacağındaki büyüme plaklarının sebebi de buydu. Joey'nin mutfağında çöp şutunun yanında bulunan servis kapısında Evan'ın maymuncukla beş ila yedi saniyede açabileceği Schlage marka bir kilit vardı.

Evan çevresini yakından tanımayı kendine vazife edinmişti. Gözünün görebildiği her şeyin planını zihnine kazırdı. Her daire sakinini, her merdiveni, her elektrik odasını, havlayan her köpeği zihin rehberine kaydederdı.

On iki yaşından beri beynine kazınan Üçüncü Emir: *Çevreni tanı.*

Bir süre votkasını yudumlayıp soğuk havayı soludu.

Aalışkanlıktan siyah RoamZone telefonuna tekrar baktı. Yüksek güç yoğunluklu lityum iyon piline rağmen şarjı bitmek üzereydi. Hemen içeri girip mutfak tezgâhındaki şarj yuvasına yerleştirdi. Altı yüz elli metrekarelik dairesinin her yerinden duyabilmek için de telefonu evin hoparlör sistemine bağladı. Oldukça basit bir numarası vardı.

1-855-2-MEÇHUL.

Numara gerekenden bir hane fazla içeriyordu fakat arayanların numarayı çevirdiklerinde bulundukları yere bağlı olarak yapmaları gereken çok basitti.

Siyah telefon haftalardır çalmamıştı. Yakında çalabilirdi veya birkaç ay daha böyle devam edebilirdi. Bilinmezdi. Ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti.

Sabırsızlandığını hissedince Yedinci Emir'i kafasında bir mantra gibi tekrarladı: *Tek seferde bir görev. Tek seferde bir görev.*

Üzerindekileri çıkardı, huş ağacından odunlarla ateş yakıp giysilerini, kan lekeli kesekâğıdını ve kanlı çoraplarını yaktı. Susturucuları yatak odasına götürüp tezgâhın üzerine koydu. Odanın ortasında son derece kuvvetli neodimyum mıknatıslar vasıtasıyla yerden yarım metre yüksekte süzülen bir Maglev yatak vardı. Bağlı kablolar yatağı yerinde tutarken, en ufak bir sarsıntıyı dahi önlüyorlardı. Finlandiyalı tasarım şirketi mıknatısların iyileştirici etki yaptığını iddia ettiyse de buna dair henüz ortada bir kanıt yoktu. Evan sadece görüntüsünü seviyordu. Ayak yoktu, başucu ve ayakucunda tahta yoktu. Sadeliğin zirvesi.

Banyoya geçti, duş kabininin buzlu cam kapısını itti. Kapı sessizce açıldı. Sıcak suyu açtı, vücudu ne kadarına dayanabilirse. Sular kiri ve teri alıp götürünce kolundaki yarayı daha net görebildi. Çok da kötü değildi. Oldukça temiz bir kesikti, kısa zamanda kapanırdı. Duştan çıktı, kurulandı, yarasıyla ilgilendi. Dikiş atmamaya karar verdi. Derisini çimdikleyip birleştirerek yapıştırıcı sürdü. Deri iyileştiğinde yapıştırıcıyı dışarı atardı.

Yatak odasına döndü. Dolabında yirmi kadar gri V yakalı tişört, bir düzine koyu renk blucin ve aynı sayıda da kazak vardı. Giyindikten sonra durakladı, alt çekmeceye gözü takıldı.

Soluğunu boşalttı. Çekmeceyi açtı. Kare biçiminde katlanmış iç çamaşırlarını kenara itti. Ahşabın kenarındaki tırnak büyüklüğünde oyuk haricinde, gizli bölmeye dair hiçbir işaret yoktu.

Elini uzattı ama ahşaba birkaç santim kala durdu.

Gizli bölmedeki nesneyi düşündü, sonra iç çamaşırlarını yerine koyup çekmeceyi kapattı. Uzun bir gün olmuştu. O gizli bölmeyi açıp içindekileri gün yüzüne çıkarmaya gerek yoktu.

Bir küp buz almak için mutfığa gitti, sonra banyoya dönüp tezgâhtan susturucuları aldı. Hâlâ ıslak olan duş kabinine girdi, sıcak suyu kontrol eden döner kolu ters tarafa çevirdi. Elektronik

kol, avuç izine göre ayarlanmıştı. Kolu direnç noktasından itince fayans duvarın içine kusursuzca saklanmış bir kapı açılarak gizli bir oda ortaya çıktı.

40 metrekarelik bu odaya Kasa adını vermişti. Tadilat sırasında dairenin arka kısmındaki tuhaf depo alanını duvarla kapatmıştı. Çatıya çıkan ortak merdivenin altına sıkıştırılan odanın belirgin kirişleri, beton duvarları vardı. Tavandan inen basamakların altından kafanızı korumanız gerekiyordu. Diğer dairelerin hiçbirinde böyle bir alan yoktu. O nedenle gözden kaçırmak bir yana, kimsenin aklına aramak bile gelmezdi.

Yalnızca duş kabinindeki gizli kapıdan girilebilen bu odada basamakların altındaki duvar boyunca çalışma tezgâhı ve cep-haneliği yer alıyordu. Sacdan yapılma, L şeklinde bir masanın üzerini bilgisayar kasaları, antenler ve sunucular kaplıyordu. Duvar boyunca sıralanan bir dizi ekranda Castle Heights'ın iç kısımları, çeşitli açılardan koridorları ve merdivenler görülüyordu. Görüntüler binanın dört bir yanına kurulan Tayvan yapımı, ucuz ama sağlam güvenlik kameralarından çekiliyordu.

İnternete bağlı olmayan bir bilgisayarda banka bilgileri saklanıyordu. Asıl hesabı, Z\$Q9R#)3 adı altında Lüksemburg'daydı ve mantıksız bir cümle şeklinde kırk kelimelik bir şifresi vardı. Hesaba yalnızca telefonla erişilebiliyor, sadece sesli talimatla para transferi yapılabilirdi. Elektronik erişim, sanal işlem, kredi kartı yoktu. Bermuda, Kıbrıs ve Cayman Adaları gibi vergi cennetlerinde ikincil hesaplar açmıştı ve bütün evrak işleri Road Town, Tortola merkezli vakıf ve paravan şirketler üzerinden yapıyordu.

Jack'in dediği gibi: *Bilyeli rulman içinde bilyeli rulman.*

Doğu Baltimore'un toplu konutlarından çıkan Evan büyük aşama kaydetmişti.

Ortadaki masanın üzerinde fare altlığının yanı başında, cam salata kâsesinin içinde kobalt cam taşlarının arasına yumruk

boyutunda bir aloe vera bitkisi yerleştirilmişti. Evan bunu dikenlerin kucağına bıraktı. Aloe veranın her hafta ihtiyaç duyduğu basit sulama yöntemi.

Susturucuları silah dolaplarından birine koyup Kasa'dan çıktı, kapıyı arkasından kapadı.

Sonunda salona gelip oturdu. Yerdeki kilimin üzerinde bağdaş kurdu, sırtını dikleştirdi, ellerini dizlerinin üzerine koydu. Meditasyon yapıyordu. Zihninde vücudunun şeklini gözlemledi. Kemiklerinin zemine yaptığı baskıyı. Avuçlarının ağırlığını. Solunum kanalını; burundan boğaza, boğazdan göğse. Yanan odunların kokusu boğazını yaktı. Sandalağacından dolabın sarmallarını, Türk kiliminin ipliklerini, perdelerin puslu bir turuncu ışıltıya dönüştürdüğü şehir ışıklarını fark etti. Buradaki amaç, her şeyi ilk kez görüyormuş gibi görebilmektir. Bu her yerdeki amaçtı. Her zaman.

Soluğu onun dayanak noktasıydı.

Gözlerini yumdu, etrafındaki alanda rüyadaymış gibi döndü. Ne geçmiş vardı ne gelecek. Günün stresini attı. Las Vegas'tan yaptığı dört saatlik yolculuk, kolunu kesen bıçak, asansörde maruz kaldığı Hugh Walters'ın sesi... Hepsinden kurtuldu. Klima ensesini gıdıklıyordu. Kolundaki sızlayan yaradan pek de rahatsız edici olmayan bir sıcaklık yayılıyordu.

Sol omzunun biraz yukarıda olduğunu fark etti. Gevşeyerek birkaç milim aşağı indirdi, kaslarının gerildiğini hissetti. Kendisi ve dünya nefesten ibaret olup diğer her şeyi silene kadar bedeniyle zihnini hizaladı.

Bir müddet mutlu bir sükûnetin kollarında bu şekilde oturdu.

Derken Evan, Türk kiliminin üzerindeki bu trans halinden çıkıverdi. Kendine gelmek ve nerede olduğunu anlamak için gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Meditasyonunu neyin böldüğünü fark etti.

Kara telefon çalıyordu.

3

Benim Gibi Yaralı

RoamZone'un alması gayet normal görünüyordu.

Ancak...

Bir Bulgar VoIP hizmeti araclıēıyla temin edilen 1-855-2-ME-HUL, aramaların dijitalleētirilip Şifreli bir sanal özel aē tüneli vasıtasıyla internet üzerinden gönderilmesiyle alıēıyordu. Tnel, dünya çapındaki on beē sanal telefon santralinden geçerek yolun karēısındaki 19H numaralı dairede ikamet eden Joey Delarosa'ya ait kablosuz eriēim noktası ve VoIP adaptörüne ulaēıyordu. Oradan Verizon'ın LTE ēebekesi vasıtasıyla tekrar internete dâhil oluyordu. Hani olur da bir mucize eseri dēmanları veri akışının izini sürmeyi baēarıp Joey'nin dairesine dalsalar bile Evan bütün bu felaketi perdesinin ardından izleyebilirdi.

Her önemli aramanın ardından Evan numarayı barındıran telefon hizmetini deēiētirirdi. Numara, Şu anda yetki ve lojistik açısından tam bir kbus olan Çin'in Jiangsu eyaletindeki bir Őirket tarafından muhafaza ediliyordu. Telefon, 135 ülkede faali-

yet gösteren GSM ağına kusursuzca bağlanıyor, Evan'ın düzenli aralıklarla kırıp attığı hazır SIM kartlarla kullanılıyordu.

Evan ayağa kalktı, çıplak ayakları cilalı zemine çarparak mutfak tezgâhına gitti.

Telefonu her zamanki gibi açtı: "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

Çok ufak bir gecikmeden sonra ses konuştu: "Sen... Yani bu bir şaka mı?"

"Hayır."

"Dur. Biraz... *bekle.*" Genç bir kadın, yirmi yaş civarında. İspanyol aksanı var. Salvadorlu olabilir. "Sen gerçek misin? Ben seni şey sanıyordum... şehir efsanesi falan. Ya da masal."

"Öyleyim zaten."

Evan bekledi. Normalden daha hızlı olan soluk alıp verişleri duydu. "Bak, başım belada. Boş işlerle uğraşacak vaktim yok. Eğer... eğer..." Hıçkırıklar. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Adın ne?"

"Morena Aguilar."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Siyahi bir adam verdi."

"Tarif et."

İlk Emir: *Tahminde bulunma.*

"Üstü başı dağınıktı. Sakalı vardı, kırçıldı galiba. Bir de kolu kırıktı. Askıdaydı."

Clarence John-Baptiste. Geçen sonbaharda Chatsworth'teki evine bir metamfetamin çetesi saldırıp onu ve kızını esir almıştı. Clarence ve kızına hiç de iyi muamele edilmemişti.

"Nerede yaşıyorsun?"

Kız, Los Angeles'ın doğusunda Boyle Heights'ta, Los Angeles Nehri'nin aşağısındaki düzlükte yer alan bir adres verdi. Doğu yakası bölgesi.

"Ne zaman buluşabiliriz?" diye sordu Evan.

"Olmaz... bilmiyorum."

Evan yine bekledi.

"Yarın," dedi genç kız. "Yarın gün ortası olur mu?"

"Nerede buluşabiliriz?"

"Arabam yok."

"Evinde buluşabilir miyiz? Güvenli mi?" dedi.

"Gün ortası. Evet, güvenli."

"Öğleyin buluşuyoruz o zaman."

Öğle iyidir. Çevre blokları incelemek, evi gözetlemek, dijital verici ve patlayıcı madde izi aramak için üç saate ihtiyacı olurdu. Eğer bu bir tuzaksa ve çatışmaya girecekse kendi tercihinine göre çatışacaktı.

Dokuzuncu Emir: *Daima saldır.*

Evan, Kasa'da taze papatya çayını yudumlarken veritabanlarında Morena Aguilar'ı arattı.

Terör istihbaratı haricinde, kolluk kuvvetlerinin veritabanları genelde internete bağlıdır. Bir mobil veri terminali vasıtasıyla yerel emniyetin herhangi bir devriye aracından suç ve yurttaşlık kayıtlarının büyük çoğunluğuna erişilebilir. Mobil veri terminalleri arasında, sıradan bir LAPD ekip otosunun kontrol paneline bağlı bir Panasonic Toughbook dizüstü bilgisayar da yer alır. Bu dizüstü bilgisayarlardan her biri CLERS, CLETS, NCIC, CODIS ve diğer yüzlerce eyalet ve federal veritabanına erişim sağlayabilir.

Bir devriye aracındaki kontrol paneline bağlı bir bilgisayara sızdın mı Büyük Birader'in gördüklerini sen de görebilirsin.

Evan usta bir bilgisayar korsanı değildi kesinlikle ama görünmeden girdiği bazı ekip otolarındaki dizüstü bilgisayarlara ters SSH kodu yükleyerek kendisine sanal bir arka kapıyı açık bırakmıştı.

Şimdi gizli odasında veritabanlarını gönlünce inceleyip yarınkı görev için ayrıntılar toplarken aromalı çayını yudumluyordu.

Morena Aguilar son kırk beş dakikadır köhne evinin ön sundurmasında ters çevrilmiş bir çöp tenekesinin üzerinde oturmaktaydı. Ellerini bacaklarının altına koymuş, kollarını dışa doğru çıkarmıştı. Çıplak ayakları tedirginlikle kıymıklı tahtaya çarpıyor, dizleri seğiriyordu. Kafatasına yapışmış gibi görünen, sıkı bir atkuyruğuyla geriye topladığı saçları lastik bandın altından fırlayıp kıvırcık bukleler halinde yüzünü çevreliyordu. Başını öne eğmişti, gözleri bir sağa bir sola bakıyordu. Şakaklarında ter damlaları tomurcuklanmıştı.

Korkuyordu.

Kavşağın ilerisinde terk edilmiş paslı bir arabanın arkasına park eden Evan tüfek dürbünüyle sokağı tekrar taradı. Morena'nın karşısındaki evin ön bahçesindeki ölü çimlerin üzerinde, yine Latin kökenli olan genç bir anne kucağında bezli bir bebekle belirdi. Bebeği oynaması için kumla dolu, alüminyum folyolu çukur tepsiye koydu. Parlak yeşil gözleri ve karamel teniyle çocuk da meleze benziyordu. Çakma kum havuzunda oynamaya başladığı sırada annesi bir sigara yakıp dumanını gökyüzüne doğru üfledi, kolunun altındaki kırmızı doğum lekesini kaşdı. Taş çatlasa on sekiz yaşındaydı fakat suratı asıktı. Arka cebindeki telefon çıkıntı yapıyordu. Başka bir genç anne gelip pusetini ölü çimlerin üzerine koydu. Doğum lekeli olan, sigara paketini diğerine uzattı. Konuşmadılar. Öylece durup sigaralarını içtiler, sokağı izlediler. Yapacak başka işi olmayan iki genç kadın.

Evan zararsız olduklarına kanaat getirince dürbününü indirdi, siyah metal bir evrak çantası alıp aracından indi.

Evan'ın yaklaştığını gören Morena bir kolunu tutarak ayağa kalktı. Evan sundurmaya çıktı. Morena'nın yüzüne kederli yılların

izleri ve stres kırışıkları çökmüştü, güzel kahverengi gözlerinin ardında bir inatçılık vardı. Saç spreyinin kokusu keskindi.

“Kapı kapı dolaşıp ipotekli ev satın alıyorum,” dedi. “İlgilenmiyorsun. Başını sallla.”

Morena başını iki yana salladı.

“Etrafı bir turlayıp arka avluya geçeceğim. Arka kapın kilitli değil. Lütfen öyle kalsın. Şimdi sinirlenmiş gibi yap ve içeri gir.”

Morena bir hışımla içeri girerken Evan sundurmadan inip sokakta ilerledi.

On dakika sonra, evin küçük oturma odasında, yıpranmış katlanır sandalyelerde karşılıklı oturuyorlardı. Evan’ın yüzü yağ lekeli ön cama dönüktü. Önündeki kahve masasında kilitli siyah evrak çantası duruyordu. Şifre yanlış girildiği takdirde sekiz yüz voltluk elektrik çarpıyordu. İçinde sesle etkinleştirilen bir mikrofon, iğne deliği kamera ve her türlü izleme cihazını etkisiz hale getiren güçlü bir sinyal bozucu vardı.

Ve belgeler.

İçerideki boğucu hava kuş kokuyordu. Bitişikteki kare biçimli odanın içindeki kafeste bakımsız bir papağan kıpırdanıyordu. Açık kapıdan yerde iki şilte, bir şifoniyer ve çatlak ayna görünüyordu. Uzun zamandır kullanılmayan bir akvaryuma eski püskü bir trompet kılıfı yaslanmıştı.

“Havuç, lütfen!” dedi papağan. “Lütfen! Lütfen yapma!”

Evan, Morena’nın omzunun üzerinden sokağı net bir şekilde görebiliyordu. Karşıdaki avluda iki genç anne hâlâ sessizce sigara içiyorlardı. Bebeğin feryatları artsa da iki anne de oralı olmadı.

Evan sandalyesinde kıpırdanınca Morena sırtını baston yutmuş gibi dikleştirdi. BENNY’S BURGERS çıkartmalı, yaka kartlı ve düğmeli tişörtünde ter izleri vardı. Polyester pantolonunun üzerinde ellerini yumruk yaptı.

“Gerginsin,” dedi Evan. “Burada olduğum için.”

Morena hemen başını salladı. Tekrar bir çocuğa benzedi.

“Silah kullanmayı biliyor musun?”

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Evan genç kızın cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı.

“Birkaç mermi sıkışmışlığım var,” dedi sonunda Morena ama Evan yalan söylediğini anladı. Genç kız eliyle terini sildi. Aldığı kaşlarını kaldırdı. Burnundaki pirsing deliği boştu.

Evan belinden tabancasını çıkardı, çevirip uzattı. Morena bakmakla yetindi.

Wilson Combat 1911’in Evan’ın talimatlarına göre özel yapılmış bir modeliydi. Yarı otomatik, paslanmaz çelik şarjöründe sekiz ve mermi yatağında da bir tane olmak üzere toplam dokuz mermi kapasiteli. Uzun namlulu, hızlı şarjör değişimi için ince ayarı yapılmış, susturucu uyumlu. Susturucu takıldığında görüşü engellememesi için son derece kaliteli bir düz sekizli nişangâh. Evan solak olduğundan çift elli emniyet mandalı. Elde olmadığında ateşlenmediğinden emin olmak için kabza emniyeti. Ateş ettiğinde elinden kaymaması için agresif tırtıllar ve özel Simonich nişancı kabzası. Horozun parmak arasını kısırtmasını önlemek için geniş el kundaklı kabza emniyeti. Karanlıkta gözden kaybolması, parlamaması için mat siyah renk.

Evan başıyla tekrar silahı almasını işaret etti. “Sadece konuşurken. Tedirgin olmaman için.”

Morena tabancayı usulca alıp yanı başındaki yastığın üzerine koydu. Soluğunu boşalttığında omuzları biraz düştü.

“Ben... ben artık kendimi geçtim. Asıl endişelendiğim o. *Mi hermanita*, kız kardeşim Carmen. Benden zaten bir şey olmazdı. Ama o? Hayatında tek bir hata yapmadı. Şu anda okulda. Ve başarılı da. Daha on bir yaşında.”

Evan yıpranmış trompet kılıfının üzerinden yatak odasına, sonra Morena’ya baktı. “Kaç yaşındasın?”

“On yedi.” Yutkundu. Uzun bir duraklama daha. Ne kadar sessiz kaldığının farkında değil gibiydi. Somurtmuyor ama içine kapanıyordu.

“Babam daha küçükken bizi terk etti. *Mi mamá* birkaç yıl önce öldüğünü öğrendi. O da... şey, geçen yıl vefat etti. Yumurtalık kanseriydi. Derken o çıkageldi. Evimizin kirasını üstlendi. Burada kalmamızı sağladı.”

Yolun karşısındaki bebek ağladıkça ağlıyordu. Annelerden biri uzanıp puseti kavradı, ileri geri sallamaya başladı. “Havuç, lütfen!” diye ciyakladı papağan arkadaki odadan. “Lütfen! Lütfen yapma!”

Evan, Morena’ya odaklandı. Soru sormak istemiyordu. Hikâyesini kendi istediği gibi anlatması için ona müsaade etmek istiyordu.

Daracık pantolon cebinden bir cep telefonu çıkardı. “Bana bunu verdi. Bana istediği zaman mesaj atabilmek için. Onun emrindeyim, anladın mı? Ama sorun değil. Sadece *beni* kullanıyor. Şu ana kadar yani. Kardeşim büyüyor. Zamanı dolmak üzere. Adam onun için ‘olgunlaşıyor’ dedi.” Bunun üzerine Morena’nın üst dudağı kırıştı. “Geçen akşam onu istedi bile. Ben... ona engel oldum. Elimden geldiğince. Ama bir dahakine dedi... bir dahakine...” Titremesine engel olmak için dudağını ısırıldı. “Anlamıyorsun.”

“Anlat o zaman.”

Morena başını iki yana salladı. Dışarıda tiz bir rap şarkısı müziği bir arabanın yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Adamlardan arkada oturanın kucağında büyük ekran bir televizyon vardı. Diğeri de arabayı kullanıyordu. Araç gözden kayboldu fakat sesin kesilmesi biraz daha uzun sürdü.

“Gidecek yeriniz var mı?” dedi Evan.

“Teyzem var. Vegas’ta. Ama bunun bir önemi yok.”

“Neden yok?”

Morena birden öfkeyle öne doğru eğildi. “Anlamıyorsun işte! Eğer kardeşimi kaçıırırsam peşimize düşüp bizi bulacağını söyledi. Elinde veritabanları var. Herkesi bulabiliyor. Nerede olursa olsun.” Bir anda öfkesi kayboldu. Elini yumruk yapıp titreyen dudaklarına bastırdı. “Seni aramak aptalcaydı. Kimseye bir şey söyleme. Ben bir şeyler düşünürüm. Hep düşünürüm zaten. Artık işe gitmeliyim.”

Evan genç kızın vardiyasının iki saat sonra başlayacağını ve çalıştığı lokantanın da yürüyerek sadece yedi dakika mesafede olduğunu biliyordu. Oturduğu yerden kalkmadı. Morena çıkmaya davranmadı.

Hafif döndü. “Ben onun...” Gözlerini kırıştırdı, yanaklarından yaşlar süzüldü. “Ben onun da benim gibi perişan olmasını istemiyorum.”

Yanaklarını silmek için elini kaldırdığında Evan, genç kızın kolunun iç tarafında bir aşı izi gördü. Ama yaşı düşünülüğünde bu imkânsızdı.

Bir damgaydı bu.

Evan’ın gözleri yolun karşısındaki genç annelere kaydı. İlki, sigarasını ağzına götürdü. İşte tam o anda kırmızı lekenin aslında doğum lekesi olmadığını anladı. Bakışlarını puseti ileri geri sallayan diğer kadının koluna çevirdi. Aynı yerde benzer bir kırmızı iz onda da vardı.

Morena, Evan’ın dikkatini tekrar kendisine yönelttiğini fark ettiğinde hemen kolunu indirerek damgayı gizledi. Ama Evan yanık çemberi çoktan fark etmişti. .40 kalibrelik bir tabanca mermisi boyutunda.

LAPD polislerinin kullandığı Glock 22 gibi mesela.

Morena’nın sözlerini zihninde tekrarlardı. *Herkesi bulabiliyor. Nerede olursa olsun.* Görevini kötüye kullanmanın zirve noktası. Herkesin gözü önünde kölelik. Yolun karşısındaki kızlarda da

her an aranabilecekleri birer cep telefonu vardı. Ve bebekler. Suratlarının neden asık olduğunu, bezginliklerini şimdi anlıyordu.

Morena ayaklandı. İş önlüğünün önünü düzeltti. Gözyaşları akmasın diye başını geriye yatırdı. "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi, "ama anlamıyorsun."

"Artık anlıyorum," dedi Evan.

Morena ona baktı.

"Bütün sokak mı?" diye sordu.

Sandalyesine külçe gibi yığıldı. "Bütün *mahalle*." Sesi yine titredi. "Kardeşime el sürmesini istemiyorum, hepsi bu."

Evan, "Bu konuda artık endişelenmene gerek yok," dedi.

4

Bekliyor Olacağım

Evan eve dönerken güvenli evlerini dolaşıp kontrol etti. Bölgenin çeşitli yerlerinde çok sayıda mülkü vardı. Batı yakasında bir daire, Valley'de bir kır evi, LAX uçuş güzergâhlarının altındaki boktan mahallede bir çiftlik evi. Çimleri suladı, sundurmadaki istenmeyen postaları temizledi, ışık kontrol sistemlerini elden geçirdi. Sıradan görünümlü cephelerin ardında alternatif araçlar, görevler için elzem teçhizat, silah zulaları gizliydi. Jack her daim kullanıma hazır, çoklu mühimmat bulundurmanın önemini vurgulamıştı hep.

Ne de olsa Evan ne zaman ortadan kaybolması gerekeceğini bilmiyordu. Açıkta duyurulamasa da sayısız arananlar listesinde başı çekiyordu. Havalimanlarında, sınırlarda ve elçiliklerde dikkatli olması gerekiyordu. Gerçi son beş yılda elçiliğe sadece bir kez yolu düşmüştü ki o da bir insan kaçakçılığı çetesinin kilit oyuncusu olan kâtibi etkisiz hale getirmek içindi.

Evan, Castle Heights'a ulaştığında batmakta olan güneş binanın yan cephesini turuncuya boyamıştı. Aracını park edip

lobinin yolunu tuttu. Geçerken meşrubat masasının üzerinde erimiş buz kabının içinde yüzen yarım düzine kombu çayı şişesi gözüne ilişti. Anlaşılan meşrubat girişimi KMK'nın beklediği başarıya erişememişti.

Kapının karşısındaki oturma bölümünde, *L.A. Times* spor sayfalarına gömülmüş Johnny Middleton'ın yüzü görünüyordu. Kombu çaylarının başında nöbet bekliyordu.

Evan adımlarını hızlandırdı. Naylon eşofmanların çıkardığı ses Johnny'nin koltuktan kalktığını haber verdi. "Evan. Evan!" Evan'ın durmaktan başka şansı yoktu.

Johnny ona yetişti. Huysuzluğu her halinden belli olarak sahipsiz meşrubat kabına baktı. Başını çevirdiğinde değirmi suratını kendini beğenmiş bir ifade kapladı. "Arada uğrayıp spor yapmalısın." Eşofmanının üzerindeki, iki yumruğun çarpışmasını tasvir eden dövüş sanatları logosuna vurdu. "Seni ücretsiz içeri alabilirim."

Evan'ın yanıt vermesine kalmadan Johnny yumuşak bir yumruk salladı.

Yumruk yavaştı. Evan yumruğun geliş açısını kusursuz bir netlikle gördü. İki elle savuştur, bileğini kavra, kemiğini parçala, dirsek tendonlarını kopart, yere sermek için kollarını kavra, Johnny yere düşer düşmez dizini kaburgalarına indir.

Oysaki hafif geri çekildi. "Benim tarzım değil pek," dedi.

"Tamam patron," dedi Johnny, gerilerken kollarını yüce gönüllülük gösterisiyle açarak. "Teklifim daima geçerli, unutma."

Evan asansöre yürüyüp içeri adımını atmıştı ki garaja açılan kapıda kopan bir patırtı dikkatini çekti. Kolları alışveriş poşetleriyle dolu Mia ve Peter ortaya çıktı. İçeri girmeleri için Evan asansörü tuttu. Yukarı çıkarken Evan devasa alışveriş poşetlerinin altındaki Peter'i güçlkle seçebildi.

"Yardım ister misiniz?" dedi Evan.

"Gerek yok, sağ olun," dedi Mia.

Cep telefonu çaldı, *Jaws*'ın film müziği. Taşıdığı poşetlerin arasında el yordamıyla çantasını aradı. Plastik bir eczane poşeti elinden kaydı ama Evan yere düşmeden yakaladı. Telefonun çalması bitince Mia bezginlikle iç geçirdi, poşetlerini tekrar eski pozisyonlarına aldı.

Evan, Peter'in kendisine baktığını fark etti. Peter başını eğdi, Evan'ın ayak bileğini inceledi. Evan pantolonunun paçasını belli belirsiz yukarı çekerek çorabını gösterdi. *Bak, hiçbir şey yok.*

Çocuk, yoğun bakışlarını Evan'ın suratına dikti.

"Evan ne?" dedi çocuk.

"Efendim?"

"Soyadın ne?"

"Smoak."

"Duman¹ gibi mi yani?"

"Evet ama farklı yazılıyor."

"Göbek adın ne?"

"Tehlike."

"Sahi mi?"

"Hayır."

Tepki yok. Derken oğlan belli belirsiz sırıttı.

Mia kendi tebessümünü gizlemek için başını çevirdi.

On ikinci kata gelince asansörün zili çaldı. "Eğer Bay Tehlike'nin sorgusunu bitirdiysen..." dedi Mia, Peter'ın saçlarını karıştırıp arkasından çekerek.

Evan başını eğince Mia'nın eczane poşetinin hâlâ parmaklarında olduğunu gördü. Tam kapı kapanırken uzandı ama yetiemedi. En üst kata Mia'nın poşetiyle çıkmak zorunda kaldı. Daha sonra iade etmesi gerekecekti.

Bu gece yapılacak işleri vardı.

1 (İng.) "Smoak". (yay.n.)

Mia'nın poşetini mutfak tezgâhının üzerine atıp dondurucuda muntazaman sıralanmış votkalara baktı, Jean-Marc XO'nun matara şekilli şişesinde karar kıldı. Dört farklı çeşit Fransız buğdayından yapılan votka dokuz kez damıtılmış, sonra da mikrooksijenlenip karbon filtresinden geçirilmişti. Buzun üzerine iki parmak dökerken Mia'nın eczane poşetinden bir kutu yara bandının tezgâhın üzerine düştüğünü fark etti. Muppet temalıydı elbette. Cafcaflı renkler gri mermer ve paslanmaz çeliğin üzerinde o kadar abes duruyordu ki Evan'ın dikkatini çekti. Day-Glo turuncusu ve canlı yeşilde huzursuz edici bir şey vardı ama bu hissin adını koyamıyordu.

Kutuyu poşete geri koyup Kasa'ya giderken içkisini yudumladı. Votka boğazından geçerken ipeksi bir his uyandırdı. Sağlığın dokusu.

Morena Aguilar ona iki şey vermişti: aloe vera bitkisinin yanı başındaki metal masanın üzerinde duran cep telefonu ve bir isim:

Bill Chambers.

LAPD'de görev yapan William S. Chambers hakkında epey bilgi vardı. Doğru zamanda yapılan birkaç büyük baskın neticesinde devriye memurluğundan dedektifliğe terfi etmiş, en nihayetinde de dört yıl önce en gözde birimlerden Çete ve Uyuşturucuyla Mücadele Birimi'ne girmeyi başarmıştı. Bu, Lil East-Side kontrolündeki Boyle Heights'ın göbeğinde kendi küçük ve acımasız krallığını nasıl kurduğunu açıklıyordu. Kendisine yardım etmeleri karşılığında çete üyelerine iyilik yapabilecek bir konumdaydı. Yaptıklarına karşılık onu hareminde rahat bırakıyorlar hatta belki de kişisel işçi kampına dönüştürdüğü mahallede koruyorlardı. Evan tamamı kaybolan deliller ya da kilit tanıkların ifadelerinden vazgeçmeleri sonucunda durdurulan çok sayıda içişleri soruşturması buldu. Ardından paranın peşine düştü. Chambers'ın banka hesaplarında –bankaların bildirmesi

gereken alt sınır olan– on bin doların altında çok sayıda para çekimi ve para yatırma işlemi göze çarpıyordu. Şüpheli faaliyetler. Ama sağlam kanıt sayılmaz.

Ve Birinci Emir kesinlikle sağlam kanıt istiyordu.

Evan, Morena'nın cep telefonunu eline aldı. Oyuncak telefon kadar hafif, ekranı lekeli dandik bir plastik cihazdı; Meksika'dan getirtilen kullan at modellerinden. Evan kısa mesaj geçmişini açtığında Kasa'nın içindeki sıcaklığın birden düştüğünü hissetti, tüyleri diken diken oldu. Aynı telefondan gelen birkaç müstehcen mesajda Morena için cinsel talepler vardı. Bazılarında reşit olmayan Latin kızların belli pozlardaki fotoğraf referansları yer alıyordu. Evan on dört yaşından küçük bir çocuğun suratına baktı. İfadesi duygudan yoksundu. Çevresi kızarmış, ölgün gözleri bedeninden tamamen koparılmış gibiydi.

Telefonu bırakıp içkisini aldı fakat votka içme iştahını kaybetmişti. Tüm iştahını kaybetmişti. İçinde bir öfke kabardı. Dördüncü Emri düşünmek zorunda kaldı: *Asla kişiselleştirme.*

Bu işi yaptığı yıllar içinde tek bir emri bile çiğnememişti. Şimdi de çiğnemeye niyeti yoktu.

Yenilenen enerjisiyle veritabanlarına döndü. Mesajları gönderen kişinin izini sürdü. Numara, geçen sene Costco'ya toptan olarak satılan kullan at telefonlara aitti. Basit bir ters sunucu koduyla Costco'nun güvenlik duvarını aştı ve Chambers'ın ev adresine en yakın mağaza konumlarındaki veri dosyalarını inceledi. Ama nafile. Ardından Chambers'ın eviyle Boyle Heights'ı da içine alan çeşitli konumlardaki birkaç Costco'ya baktı ve LAPD merkez binası yolu üzerinde bir mağazada aradığını buldu; Sandy Chambers adına bir hesap. Üyelik fotoğrafında Bill'in perişan haldeki karısı vardı. Sanayi ışıkları altında solgun ve ufak tefek görünüyordu. Omuzları sanki kendi içine kapanıp ortadan kaybolmak istermişçesine çöküktü. Gülümsemeyi

başarmıştı fakat tebessüm yüzüne ait değil de başka bir yerden kesilip yapıştırılmış gibiydi.

Kullan at telefonların sevk edildiği tarihle örtüşmesi için birkaç ay geriden başlayan Evan, Chambers'ın satın alma kayıtlarını taradı. Heineken kasaları, Trojan prezervatifler, balkon mobilyası, yemek siparişleri, dijital kamera. İşte! 13 Şubat'ta birkaç fırın eldiveni ve bir paket diş fırçasıyla birlikte satın alınan yedi tane kullan at telefon.

Veriler bir bütün olarak ele alındığında belli bir ağırlığı vardı, orası inkâr edilemezdi fakat kanıtlar birkaç farklı şekilde yapılandırılabilir, birkaç farklı hikâye anlatabilirdi. Evan işe dâhil olduğunda o iş tek bir şekilde sonuçlanırdı. O sonuç da kesinlik gerektirirdi. Buzu eriyen içkisini kaldırdı, altında oluşan ıslaklığı yeniyle silerek masanın yüzeyini lekesiz bıraktı.

Morena'nın cep telefonu masanın üzerinde tıngırdadı. Mesaj gelmişti.

YRN GECE. 10. ONU HAZIRLA.

Evan sözcüklere baktı. Tiksintisinin azalmasını, öfkesinin geçmesini, sakinleşmeyi bekledi. Sonra cevap yazdı:

BEKLİYOR OLACAĞIM.

5

Diğer Şeyler

Evan kadehini mutfağa götürdü, yıkayıp kuruladıktan sonra yerine koydu. Buzdolabının raflarında yiyecekler muntazam aralıklarla sıralanmıştı. Bir şişeden su içerken bir sarıkanat orkinos balığını kişniş, kırmızıbiber ve arnavut biberine bulayıp tavada pişirdi. Hazır olduğunda maydanozla süsleyip tabağı tezgâhın üzerine koydu, bıçakla çatalın arasında ortaladı. Bıçağın altında balık kusursuzca dağıldı. Çatalı tam ağzına götürürken durdu.

Şeffaf eczane poşetinin içinde görünen yara bandı kutusu ona bakıyordu. Kermit'in kocaman yeşil kafası, kavun dilimini andıran gülümsemesi.

Evan soluğunu boşalttı. Çatalını tabağa koydu.

Asansörden iner inmez gürültüyü duydu. Televizyonun ve çocuğun tiz sesi, Mia'nın azarlamaları 12B'nin dışından duyuluyordu. Yargıç Pat Johnson 12F'nin kapısından kaplumbağa kafasını çıkardı, tembel bakışlarını Evan'a dikti. "Kızgın galiba," dedi yargıç nezaketle ve çekildi.

Evan'ın ilk iki girişiminde kapı açılmadı. Daha sert vurdu. Derken kapı açılıverdi.

Mia, saçları dağınık, mutfak havlusunu eşofmanına bir oyun kurucu gibi tikiştirmiş, elinde dumanı tüten tencereyle karşısında duruyordu. Arkasında Peter kahve masasının etrafında dört dönüyor, kanepeye tırmanıyor, mutfağa girip çıkıyor, Lego parçalarını, aksiyon figürlerini, çizgi romanları birbirine katıyordu. Televizyonda Daffy Duck vardı. Duvarların bel seviyesinden aşağısı boya kalemleriyle rastgele boyanmıştı. Hayali bir düşmanı kovalayan Peter, insanın dişlerini titretmeye yetecek kadar fütüristik, delici bir inilti çıkaran ışın kılıcını savurdu. Korsanlar gibi görünmek için bardak altlığını alnına selobantla yapıştırarak bir gözünü kapatmıştı. Tezgâhın üzerinde bir peynirli makarna kâsesi açıklanamaz bir şekilde ters dönmüş duruyordu.

Evan, Mia'nın görmesi için poşeti kaldırdı.

Elleri dolu olduğundan dirseklerini oynattı. "Şey... içeri girsene. Bir saniye. Lütfen. Ben hemen..." Arkasından oğlu geçerken başını aniden çevirdi. "Lütfen bana onun selobant olmadığını söyle."

Peter olduğu yerde durdu. "Ortalığı toplarsam Evan Smoak yemeğe kalabilir mi?"

Evan bir tabak soslu spagetti ile bir kutu meyve suyunun başına oturdu.

"Çok özür dilerim," dedi Mia. "Markette de zaten bir dünya şeyi almayı unutmuşum..."

"Sorun değil," dedi Evan. "Gerçekten."

Karşısındaki Peter sırtıyordu. Mia'nın selobandı çıkardığı yerlerde bir tutam saç eksilmişti. "Odamı görmek ister misin?"

"Belki yemekten sonra," dedi Mia.

"İşte şuradaki."

Batman çıkartmalarından, Kobe Bryant posterinden ve korsan temalı UZAK DURUN! yazısından Evan o kadarını anlamıştı zaten.

“Benim odam da aynı köşede,” dedi Evan. “Tam dokuz kat yukarıda.”

“Ben 21B’de değil, 21A’da kalıyorsun sanıyordum.”

Evan tereddüt etti.

Mia hemen gülümsedi. “Onun dairesi biraz büyük, tatlım.”

“Aa,” dedi Peter. “Bizden zenginsin demek!” Mia yutkundu. Onun veya Evan’ın yanıt vermesine fırsat bırakmadan Peter kolunu kaldırıp dirseğindeki yeni çizdiği inceledi. “Buna o yeni yara bantlarından birini yapıştırmalıyım.”

“Yine mi yaralandın?” dedi Mia. “Nasıl oldu?”

“Yakan top.”

“Ben o topları yumuşak sanırdım.”

“Toplar yumuşak da yer değil.” Peter, Evan’a baktı. “Ben evlatlığım,” dedi. “Berbat bir şey çünkü nereli olduğumu asla bilemeyeceğim. Yumurta kalitesi düşük olduğundan annem çocuk sahibi olamıyor. Babam da öldü.” Başını tekrar donuk bir tebessüm takınan Mia’ya çevirdi. “Noel ağacı alabilir miyiz?”

Evan sekiz yaşındaki bir çocuğun yersiz sözler bütününe alışmaya çalışıyordu hâlâ.

Mia alnını eline gömdü, ellerini yumruk yaptı. “Bu konuyu konuştuk Peter. Daha çok erken.”

“Aralığın dördündeyiz.”

“Noel’e kadar o ağaç ölür gider.”

“O zaman bir tane daha alırız.”

“Öyle zırt pırt ağaç alamayız Peter.”

Ve böyle devam etti. Evan sessizce gözlemlemekle yetindi. Bu ev manzarasına dair zihninde bir referans noktası aradı ama bulamadı.

Yemeği bitirdiler. Mia, Peter’dan eşyalarını toplamasını istedi.

Peter odasına gidince Evan, Mia'ya yardım etmek için ayaklandı. Mia yardım istemediği gibi teşekkür de etmedi.

Yan yana bulaşıkları yıkayıp kuruladılar.

"Bölge savcısı maaşıyla burada nasıl kaldığımı merak ediyorsundur herhalde," dedi. "Ben söyleyeyim, kocamın hayat sigortasından gelen parayla."

"Anladım," dedi Evan.

"Burası nezih ve güvenli." Mia arkası hâlâ köpüklü bir tabak uzatınca Evan tabağı geri verdi. Mia tekrar sudan geçirdi. "Bölge savcısı olarak bazen tehditler alıyorum."

"Doğrudan tehditler mi?"

"Genellikle internet üzerinden aldığımız saçmalıklar. Bugünlerde dangalaklar Facebook'ta her konuda böbürleniyorlar. Yaptıklarıyla, yapacaklarıyla. *Başarılarıyla.*"

"Bu pek akıllıca görünmüyor."

"Akıllı olsalardı serseri olmazlardı." Omuz silkti. "Şöhret kültüründe yaşıyoruz artık. Ya da şöhret özentiliği kültürü de diyebiliriz. Oyunun adı görünürlük. Eğer Twitter'da, YouTube'da, Instagram'da yoksan, beğeni almıyorsan, yoksun." İnatçı bir kurumuş lekeyi elleri sıcak suyun altında kızarana kadar ovaladı. "Bana göre hava hoş ama. Hapse attığım adamları takip etmem kolaylaşıyor böylelikle."

"Korktuğunuz oluyor mu hiç?"

"Bazen."

"Yardıma ihtiyacınız olduğunda bana haber verin yeter."

Mia gülümseyip dirseğiyle hafifçe dürttü. "Çok tatlısınız. Ama bu adamlar katil. İthalatçı değil."

"Doğru."

"Peki ya siz?" dedi Mia.

"Katil değilim."

"Çok komik. Ne demek istediğimi anladınız." Eliyle havada daire çizdi. "Nerelisiniz? Yakınlarda aileniz var mı? Bu tarz şeyler."

"Artık ailem yok."

"Ah, özür dilerim."

Mia, Evan'a son tabağı verdi. Evan tabağı kurulayıp dolaba yerleştirdi. Buzdolabında, Peter'ın elinde futbol topuyla baktığı bir fotoğraf magnetine tutturulmuş bir kâğıt vardı. Elle yazılmış bir nottu bu: *"Davranışların hakkında doğruyu söyleyebileceğin şekilde davran. –Jordan Peterson."*

"Nereden bu?" dedi Evan.

"Okuduğum bir kitaptan," dedi Mia. "Oradan aldığım bazı kuralları evin bazı yerlerine asıyorum. Birkaç günde bir değiştiriyorum."

"Epey zaman alıyordur."

"Hem de çok," dedi. "İnsan yetiştirmek zor iş."

Evan'ın bir hatırası zihninde canlandı: *Jack, atış poligonunda yanında durmuş, elini minicik omuzlarına koymuş, atışlarını değerlendirdiyordu.*

"Evet," dedi. "Öyle."

Bulaşıklar yıkanmıştı. Evan, Mia'ya yemek için teşekkür ederken Peter ortaya çıktı. Evden çıkarken yumruk tokuşturdular. Evan'ın elinin üzeri meyve suyundan yapış yapış oldu.

Dairesine döndüğünde Evan tezgâhın üzerinde bıraktığı yemek tabağına baktı. Sarıkanat orkinos beyaz tabağın ortasında öylece duruyordu. Arka plandaki fayanslar belli belirsiz parlıyor, şehrin mavi ışıklarıyla yıkanıyor.

Tabaktaki balığı çöpe dökerken sağ elinin üzerindeki silik meyve suyundan bulaşan kırmızı lekeyi fark etti.

Tezgâhın etrafından dolanıp ellerini yıkadı.

6

Lütfen Yapma

Bir polisi öldürmek hafife alınacak iş değildi.

Evan, Morena Aguilar'ın on bir yaşındaki kardeşiyle paylaştığı sıkış tıkış odada karanlıkta oturuyordu. Mutfaktan getirilen sandalye iki yatağın arasına zar zor sığmıştı. Bir elinde, bir ucu odanın öbür tarafındaki kapalı kapının koluna bağlı ipi tutuyordu. Hiç kıpırdamadan bekliyordu.

Kapalı perdelerden sokak lambalarının loş ışığı sızıyor, çeşitli avlulardan gelen sesler duyuluyordu. Kuş kafesinin pis kokusu eşliğinde oturduğu bu kapalı odada bile burnuna belli belirsiz mangal kokusu geliyordu.

Kemerine tutturduğu Victorinox marka cep saati 21.37'yi gösteriyordu. Pozisyonunu alalı bir saati aşkın bir zaman geçmişti. Ama Dedektif William S. Chambers'ın Carmen Aguilar'a tecavüz etmek için gelmesine yirmi üç dakika daha vardı.

"Lütfen yapma!" diye ciyakladı papağan. "Havuç, lütfen!"

Evan'ın sağ dizinde Morena'nın cep telefonu, sol dizinde susurucu takılı Wilson Combat 1911 duruyordu. Evan her seferinde

aynı konumda tutabilmek adına susturucunun üzerine ufak bir ok çizmişti. Tabancadakinin yanı sıra ceplerinde üç şarjör daha taşıyordu. Çölde derme çatma bir atış alanında test edilmişlerdi. Savaşta bile kullanılabilecek durumdaydılar. Jack'in dediği gibi: *Çatışma sırasında duyacağın en yüksek ses silahın tıkırtısıdır.*

Evan normalde Speer Gold Dot oyuk uçlu çekirdek tercih ederdi fakat bu akşam 14,95 gramlık metal gömlekli çekirdek kullanıyordu. Bu mermiler ses bariyerini kırmaya çok yakın biçimde, saniyede 260 metre hızla gidiyordu. Susturucu, ateşleme esnasında tabancanın ses sinyalinin icabına bakacaktı fakat mahallenin hareketliliği düşünülüğünde Evan merminin kendi başına ses çıkarmadığından emin olmalıydı.

Karanlıkta papağan sürekli hareket ediyor, kafes takırdıyordu. Yataklardan birinin üzerindeki soluk sarı örtülerden biri karpuz dilimi desenliydi. Eski püskü trompet kılıfı kapının yanında, köşede duruyordu. Dolapta uçları eskimiş bir çift kırmızı Converse ayakkabı vardı. Lekeli, boş akvaryumun üzerindeki soyulmuş çıkartmadan bakan Elmo, Evan'a Peter'ı ve onun eğlenceli yara bantlarını hatırlattı. Derken Evan, şu anda bu odaya gelmekte olan yetişkin adamı düşündü.

"Lütfen yapma!" diye ciyakladı papağan neşeyle. "Lütfen yapma!"

Evan nefes aldı. *Asla kişiselleştirme. Tahminde bulunma. Asla kişiselleştirme. Tahminde bulunma.*

Bacağında duran tabancanın ağırlığını hissetti. Silah her daim yanındaydı. Tecrübeyle sabitti; çelik ve kurşun tahmin edilebilirdi. Ölçülebilir, değişmez, hükmedilirdi. Onlara güvenebilirdi. İnsanlar düş kırıklığına uğratiyorlardı. Ete ve kana, kasa ve kemiğe bel bağlayamazdı.

Çoğunlukla sonu kötü olurdu.

* * *

Alarm çalıyor. Yatakhane odasının pencerelerinde hâlâ karanlık var ama Evan çoktan uyandı. Jack'in evindeki ilk gecesinin büyük bölümünü tavana bakarak geçirdi. Kalkıp odaya bakıyor. Tekerlekli çalışma kol-tuğu tam masanın ortasında. Masanın üzerindeki rafta yüksekliklerine göre sıralanmış bir dizi kitapla kalem dolu bir bardak var. Cumbalı pencerenin açık jaluzisi günün ilk ışıklarını içeri davet ediyor. Ortada tozdan, düzensizlikten eser yok. Her eşya itinayla düzeltilmiş, hizalanmış, istiflenmiş.

Evan'ın yeni evi Arlington-Virginia'da boş bir arazinin arkasındaki iki katlı bir çiftlik evi. Penceresi meşe ağaçlarından yeşil bir örtüye bakıyor. Televizyonda gördüğü hiçbir şeye benzemiyor.

Jack'i alt katta, koyu ahşap raflarla çevrili çalışma odasında buluyor. Peloponez Savaşı adında bir kitap okuyor. Eski bir pikaptan klasik müzik yükseliyor. Yakınındaki bir sehpa, lekeli gümüş bir çerçevenin içinde bir kadının fotoğrafı göze çarpıyor. Kadının uzun, koyu kahverengi saçları beline kadar uzanıyor, minik bir çenesi var, büyük gözlüğünün ardındaki gözlerinin içi gülüyor.

Jack'in ayaklarının dibinde oturan Strider, Scooby-Doo, Evan'ın gelişini fark edip kafasını kaldırıyor. En az kırk beş kilo çeken köpeğin postu kırmızımsı; sırtında bir şerit halinde uzanan, ters dönmüş tüylerde bir uğursuzluk var.

Evan, Jack'in başını kaldırıp bakmasını bekliyor ama o bakmıyor. Kitaba odaklanmış, heykel gibi hareketsiz oturuyor. Sürekli kıyıda köşede gizlenen, tel örgülerin ardından bakan, peş peşe sigara yakan ince yüzlü, soluk benizli Gizemli Adam'dan tamamen farklı.

Sonunda Evan, "Beni neden seçtin?" diye soruyor.

Jack gözünü sayfadan ayırmadan, "Zayıflığın ne demek olduğunu biliyorsun," diyor.

Vurgusundan normal bir cümle olduğu anlaşılrsa da Evan aslında bunun bir soru olduğunu fark ediyor. Hatta bu soruya cevap vermesi de gerekiyor.

Evan'ın yüzü utançtan alev alev. Dudakları hareketsiz ama zor da olsa cevap veriyor: "Evet."

"Başlamak üzere olduğumuz şey için," diyor Jack, sonunda kitabı dizlerine indirerek, "bunu bilen birine ihtiyacım var. Bu duyguyu asla unutma."

Evan o duyguyu unutmak için dünyaları verirdi ya, dile getirmiyor.

"Gerçek adını kimse bilmemeli," diyor Jack.

"Tamam."

"Soyadın ne?"

Evan ona söylüyor.

"Seviyor musun?" diyor Jack.

"Hayır."

"Yeni bir tane seçmek ister misin?"

"Ne gibi?"

Uzun bir sessizlik oluyor. Sonra Jack, "Karımın kızlık soyadı Smoak idi. O'dan sonra a harfi var, sonda da e yok. İster misin?" diye soruyor.

Evan, Jack'in geçmiş zamanda konuştuğunu ve bunun bir hediye olduğunu fark ediyor. Teklifi kabul edip etmemenin bedelini zihninde tartarken yan sehpadaki çerçeveli fotoğrafa bakmamak için elinden geleni yapıyor. Sonunda, "Elbette," diyor.

"O adı yalnızca kişisel hayatında kullanacaksın," diyor Jack. "Birlikte çalışacağın insanlar o adı asla bilmeyecek."

"Beni ne olarak bilecekler?"

"Pek çok şey." Jack, anahtarları elinde, yüzünde sert bir ifade, ayaklanıyor. "Vakit geldi," diyor.

Strider'ı mama dolu kapla geride bırakıp araba yerine kamyonete biniyorlar. Çünkü yolculuklarının büyük bölümü arazide geçecek. Yarım saat sonra bayır yukarı çıkmaya başlıyorlar. Dar bir yolda sarsıla zıplaya ilerlerken dallar camlara çarpıyor. Bir ahırın arkasına varıyorlar.

Evan, Jack'in peşinden ahıra giriyor. Burası saman ve dışkı kokuyor. Jack ağır kapıyı arkalarından kapatıyor. İçerideki tek ışık kaynağı, hayvan bölmelerinin üzerinde sallanan cılız ışıklı bir lamba.

Evan kalp atışlarının hızlandığını hissediyor. Jack'e bakıyor ama Jack ona bakmıyor.

Samanların üzerinden çizmeleriyle yaklaşan birinin sesi duyuluyor. Karanlığın içinden iriyarı bir adam çıkıyor. Al suratını gür bir sakal kaplıyor. Elinde kancalı bir bıçak tutuyor. Dişlerini gösteriyor.

"Merhaba evlat," diyor. "Buraya sana acıyla ilgili bir ders vermeye geldim."

Evan'ın benliğini bir korku dalgası sarıyor. O meşum bıçak, adamın kocaman elinde sallanıyor, kapının aralıklarından sızan ışığı yansıtıyor.

Jack kare suratını Evan'a çevirip kabaca, "Birinci Emir: Tahminde bulunma," diyor.

Sakallı adam bıçağı ustaca döndürüp sapı Evan'a gelecek şekilde uzatıyor. Bir şeyler söylüyor ama Evan kalp atışlarının gümbürtüsünden sözcükleri seçemiyor.

Adam tekrar konuşuyor: "Bıçağı al, evlat."

Evan parmakları titreyerek bıçağı alıyor. Sonra Jack'e bakıyor. Ee, şimdi ne olacak?

Sakallı adam, "Bıçağı avucuna sapla," diyor.

Evan bir adama, bir kancalı bıçağa bakıyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diyor adam bıçağı Evan'ın elinden çekip alarak. Kalın yumruğu Evan'ın bileğini kavırıyor. Ardından çelik ucu Evan'ın ayasının yumuşak derisine saphıyor.

Evan ufak bir çığlık atıyor.

"Acıdı mı?" diye soruyor adam.

"Evet, acı..."

Adam, Evan'ın suratına okkalı bir tokat vuruyor. Evan geriye doğru sendeliyor. Yanağındaki sinirler alev alıyor.

"Şimdi acımıyor, değil mi? Elin yani?"

Evan boş bir ifadeyle adama bakıyor. Kulakları çınlıyor.

"Elin acıyor mu?" Sözcükler ağır ağır söyleniyor.

"Hayır. Suratım acıyor."

Adam tekrar dişlerini gösteriyor, pis pis sırtıyor. "Acı görecelidir. Öznel. Biri hayalarına tekme atana kadar şeytantırnağın acır. Ben sana psikolojik acıyla hissedilen acı arasındaki farkı öğreteceğim."

Adam, Evan'ın diğer bileğini kavrayıp bıçağı kaldırıyor. Evan irkiliyor, başını eğiyor. Aşağıda tuttuğu ayasındaki acıyı tekrar duyuyor. Bıçak aşağı inmiyor. Sakallı adamın gözleri Evan'ın kilitlenmiş.

"Acı beklentisi korkuya yol açar, korku da acıyı artırır," diyor. "Acının dineceği beklentisi beyindeki opioidleri artırarak acıyı durdurur. Gerçekte ne kadar acı çektiğini, zihninin acıya nasıl tepki verdiği belirler."

Evan'ın yanında bir yerden Jack'in sesi geliyor. "Acı kaçınılmazdır," diyor. "Acıyı hissetmekse tercihe bağlıdır."

Evan elini çekiyor. Diğer elinden kan damlıyor. Yanı başında hiçbir şey yapmadan duran Jack'in varlığını hissediyor. Derisinin altında alev gibi bir ihanet hissi yayılıyor.

Ama Jack bir şey yapıyor aslında. İzliyor. Ve Evan bunun da öncekiler gibi bir imtihan olduğunu fark ediyor. Şu anda vereceği tepkinin kaderini tayin edeceğini, bunun şu ana kadarki en büyük imtihanı olduğunu biliyor.

Evan'ın ağzını açmasına kalmadan sakallı adam, "Vücudun acıyı saptadığında ateşlenen beyin merkezlerini dizginlemeyi öğrenmelisin. İnsular korteksini kontrol et, nefes almana odaklanarak duygularından uzaklaş. Sana acıyla ilgilenmeyi, onu bir kutuya koyup kutuyu rafa kaldırmayı ve sonra da hayatına devam etmeyi öğreteceğim," diyor.

Yutkunurken Evan'ın boğazı kımıldıyor. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Adam tekrar sırtınca sakalı kabarıyor. "Bol tekrarla."

Evan ilk kez doğrudan Jack'e bakıyor, Jack'in ona göz kırptığını, minik bir güvenoyu verdiğini gördüğünü sanıyor. Ya da belki de tamamen Evan'ın hayal gücünün bir ürünü bu.

Yaş samanların kokusu havaya karışıyor. Evan ciğerleri yanana kadar nefesini tutuyor. Sonra soluğunu boşaltıyor. Sakallı adama dönerek kolunu uzatıyor, diğer elini açıyor, sağlam avucunu ifşa ediyor.

"Ne bekliyorsun öyleyse?" diyor.

Morena'nın karanlıkta çalan cep telefonu Evan'ı düşüncelerinden kopardı. Telefonu kaldırıp baktı.

Kısa mesaj: DIŞARIDAYIM. KARDEŞİN HAZIR MI?

Evan kuş kafesinin kokusunu soluyarak cevap yazdı: YATAK ODASINDA.

Biraz sonra Dedektif Chambers'ın yanıtı geldi: GÜZEL. SEN ÇIK ŞİMDİ. ONUNLA YALNIZ KALMAK İSTİYORUM.

Evin önüne bir arabanın yanaştığını anlamıştı. Sesine bakılırsa bir Amerikan arabası. Motor bir süre rölantide çalıştıktan sonra homurdanıp sessizliğe büründü. Mahallenin sesleri tekrar duyulmaya başladı. Arka bahçede biri gülüyor, radyoda hızlı bir İspanyolcayla reklamlar dönüyor, yukarıdan bir jet geçiyordu. Derken eve yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Morena bu odada beklerken o ayak seslerini kaç kere duydu acaba, diye merak etti Evan.

Papağan huzursuzlaştı. "Lütfen yapma! Lütfen, lütfen yapma!"

Ayak sesleri, yerini ön kapıya giren metal anahtarın tıkırtısına bıraktı. Ardından menteşeler, parkeler gıcırdadı. Ayak sesleri giderek yaklaştı.

İnce kapının ardından boğuk bir ses geldi: "Eminim korkuyorsundur Carmen ama çok nazik davranacağım." Bir el ahşaba dokundu. "İlk seferin olsa da hiç canını yakmayacağım." Kapının kolu takırdadı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Evan, Morena'nın telefonunu yere koyup tabancasını kaldırdı.

Hafıza dumanlarının arasından Jack'in bir lafı daha belirdi: *Büyük sorun, büyük mermi, büyük delik.*

"Hadi artık, uzatma. Sana çiçek aldım. Kapıyı aç da göstereyim."

Kapı kolu bu kez biraz daha sert sarsıldı. Papağan daha fazla ciyakladı. Evan ipi daha sıkı kavradı.

“Oyun oynamaktan sıkılmaya başladım ufaklık. Aç kapıyı. Şu lanet kapıyı hemen...”

Evan usulca ipe asıldı. Gerilen ipe kol aşağıya inerken kapı aralandı.

Chambers’ın sesi yeniden sakinleşti: “İşte böyle. Aferin.”

Kapı kuvvetli bir elin itişiyile içeriye doğru gıcırdayarak açıldı. Yenleri katlanmış gömleğin altında kaslı bir kol görüldü. Karanlıkta odaya gözlerini kısarak bakan Chambers’ın yüzü ciddileşti. Lekeli, sinekkaydı tıraşlı bir cilt, yeni kesilmiş saçlar, sert bakışlar.

Chambers plastik zemin üzerinde ayakkabıları hışırdayarak öne doğru bir adım attı. “Sen de kimsin be?”

Yere bakınca ayaklarının altında serili muşambayı fark etti. Başını kaldırdığında gözlerindeki ifade değişmişti.

“Ah,” dedi. “Olamaz!”

7

Kimseye Güvenilmiyor

“Bomba haberi duymak ister misin?” diye sordu Tommy Stojack, çalışma tezgâhının etrafında dolaşp sigarasından son fırtını çekerken. “Çok yakında yazıcıdan sana bir tabanca çıkarabileceğim. Programa bir-iki bir şey giriyorsun ve sana kalıp çıkarıyor. Washington’daki siyasetçiler sıkıysa buna da düzenleme getirsinler hadi.” Sigarasını lavabo musluğunda söndürdükten sonra izmariti suyla dolu kırmızı bardağın içinde yüzen diğerlerinin yanına attı. Tek bir kor atölyeyi meteor kraterine çevirebilirdi. “Ama henüz sürüyü ürkütmeyelim, değil mi?”

Evan, adamı keskin kenarlı bıçaklar ve silah kasalarıyla bir ortaçağ sığınağını andıran loş alanda takip etti. Las Vegas güneşi duvarları adeta delip geçerek içeri sızmıştı ve havada barutla tabanca yağı kokusu asılıydı. Sıcak, Evan’ın kolundaki bıçak kesliğini kaşındırıyordu. Deri iyileşirken, kurumuş yapıştırıcıyı atarken karıncalanıyordu.

Tommy özel silahlar yapıyordu. Doğrudan itiraf etmese de hükümet onaylı muhtelif gizli operasyon grupları için Ar-Ge ve

tedarik konusunda uzmanlaşmıştı. Kullandığı sözcüklere ve tavırlarına bakılırsa mesleğini Donanma Özel Harp'te öğrenmişti. Yedi yıl kadar önce karmaşık bir bağlantılar yumağı vasıtasıyla tanışmışlardı ve Evan ile dokuz parmaklı silah uzmanı arasındaki dostluk günden güne güçlenmişti. Kişisel bilgi paylaşmaksızın güven tesis etmek zordu fakat birkaç gizli buluşmada birbirlerini temkinli köpekbalıkları gibi süzdükten sonra aralarında bir güven bağı oluşmuştu. Bir şekilde şifreli konuşmalar ve bariz atıflarla birbirlerinin ahlaki pusulalarını çözmüş, örtüşüklerini fark etmişlerdi.

"Sakıncaları da var elbette," diye devam etti Tommy. "Yazıcıdan çıkarılan silahların yani. Kalite kontrol sorunları gibi. Ama kimin umurunda ki? Sen sadece tetiği çekersin. Ateş etsin de gerisi önemli değil, değil mi?" Göz kırptı, Evan'ın arkasındaki tezgâhta duran yapış yapış kahve demliğini işaret etti. "Bana, şu çeneni kapa da sadede gelelim gibisinden bir fincan kahve vermeye ne dersin?"

Evan'ın silahlarının çoğunu Tommy yapardı. Seri numarasından yoksun, hiç kullanılmamış tabanca gövdelerine erişimi olduğundan teknik olarak var olmayan silahlar tedarik edebiliyordu.

Fakat bugün, yozlaşmış bir polisi öldürdükten sonraki sabah, Evan'ın farklı bir hizmete ihtiyacı vardı.

Tabancanın biçimine göre şekil verilmiş Kydex marka silah kılıfına uzandı. Wilson 1911'i çıkarıp yan tutarak Tommy'ye uzattı.

"Namluyla ateşleme iğnesini eritmeni istiyorum," dedi Evan.

"Ateş mi ettin?"

"Evet."

"Kötü adamlara isabet etti mi?"

"Bir tanesine."

"Ve Tanrı buyurdu: 'Adil ve doğru olanı koruyup yerine getirin.'"

Tommy'nin krupiyeye hızıyla hareket eden dokuz parmağı, Wilson'ı tezgâhın üzerinde söktü. Kaynak gözlüğünü takıp kesme hamlacını çalıştırdı. Namluyu, sürgüyü, ateşleme iğnesini ve tırnağı eritti. Sonra Evan'ın tabanca gövdesine yeni bir sürgü takıp silahı geri verdi.

"İşte oldu," dedi. "Yeniden hayalet oldu. Tıpkı senin gibi."

Evan yeni bir şarjör takıp sürgüyü çekti, tabancayı kılıfına koymaya davrandı ama Tommy, "Ağır ol kovboy," dedi. Karanlıktaki bir test atışı borusunu işaret etti. Bir metre yirmi santim uzunluğundaki çelik borunun içi kumla doluydu ve kırk beş derecelik bir açıyla yere iniyordu. Göz ve kulak koruyucu teçhizatını takan Evan borunun ağzında nişan aldı. Silahı denemek için bütün şarjörü boşalttı. Kuma saplanan metalin boğulan sesi mahzende yankılandı.

Evan başını sallayıp Tommy'ye döndü. Kahvesinin son yudumunu içen Tommy, teneke kutusundan çıkardığı dolgun sigarayı dudaklarının arasına kısırdı. Evan pek çok adam tanımış, pek çok değişik davranış görmüştü fakat Tommy kadar kolay ve hevesle bir uyarıcıdan diğerine geçebilenine daha rastlamamıştı.

"Barutu tercih ettiğini biliyorum ama olur da yakın dövüşe tutuşman gerekirse..." Tommy tezgâhından kalınca bir çakı alıp Evan'a attı. "Bu daha yeni elime geçti. Arada güncelleme yapmak iyidir."

Evan başparmağıyla çakının kara oksit bıçağını çıkardı. Tavllanmış S30V çelik ve titanyum, G10 kabza, vücut zırhını delmek için tanto uç. Donanma Özel Harp modeli, Strider marka. Evan, Kali bıçak dövüşünde çok iyi olmasa da idare ederdi. Bu Filipin dövüş sanatında gerçekten usta bir düşman onu delik deşik ederdi. Bu nedenle bıçak dövüşüne yanında mutlaka tabancasını da götürürdü. "Sağ ol," dedi.

"Strider'ı sevdiğini biliyorum," dedi Tommy.

"Vaktiyle o isimde bir köpeğim vardı," dedi Evan.

“Senin çocukluğunu yaşadığını hayal edemiyorum.”

“Beyaz kazıklı çitler, elmalı tart, Wiffle.”

Tommy sırtarak sandalyeye oturdu, pürüzsüz betonda tekerlekleri üzerinde kayarak eski bir havan topunu andıran silahın yakınında durdu. Ahşap bir kasadan bir mermi çıkardı. Kolundan kalın, haki yeşili bir kurşun. “Çöle gidip çim dartı oynamaya ne dersin?”

“Kışkırtıcı,” dedi Evan. “Ama geri dönmeliyim.”

“Pekâlâ. O zaman şu yeşillikleri görelim, sonra gidebilirsin.”

Evan bir tomar yüzçük banknot uzattı. Tommy paraları saymadan tezgâhın üzerine fırlattı. Evan sağlam metal kapıya yöneldi. Yaklaşınca takıntısına yenik düştü ve çömelip güvenlik kamerasının kapalı olup olmadığını kontrol etti. Anlaşmaları bu şekildeydi.

Kamera kapalıydı.

Tommy’ye özür dileyen bir bakış attı.

Parayı sayarken yakalanan Tommy başını kaldırdı.

İki adam da süklüm püklüm sırttı.

“Tedbiri elden bırakmamak lazım, değil mi kardeşim?” Tommy ön dişlerinin arasındaki boşluktan tütün tükürdü, para tomarını gömleğinin cebine koydu. “Bu devirde kimseye güvenilmiyor.”

8

Bozulmamış

Benny's Burgers'ın dışında gelişigüzel sıralanmış piknik masalarını kuşatan havaya mangalın araba egzozuna karışan kokusu yayılmıştı. İçeride müşteriler masalarda oturuyorlardı; Los Angeles'in sıcağında kimse beton zemini parçalanmış verandada yemek yemek istememişti.

Evan lokantaya bakan piknik masası banklarından birine oturdu. Pencereden köşedeki masada oturan, son derece konsantre halde boya kalemleriyle resim yapan küçük bir kızı gözlemledi.

On bir yaşındaki bir çocuğun ne kadar küçük olduğunu düşündü.

Birkaç saniye sonra Morena kollarında ustaca istiflenmiş tabaklarla mutfağın çift kanatlı kapılarından çıktı. Siparişleri teslim edip kız kardeşine baktıktan sonra masaları gezmeye koyuldu. Bir süre sonra kendini dışarı atıp güneşe baktı, Evan'ın önüne ketçap lekeli bir menü bıraktı.

"Siparişinizi alabilir miyim?" Sonunda not defterinin üzerinden baktığında Evan'ın suratını tanıdı ve irkildi.

Evan, "Soluğunu boşalt. Gülümse. Sana bir şey sormuşum gibi bana başını sall," dedi.

Morena denilenleri hiç inandırıcı olmayan bir şekilde yaptı. "Artık güvende miyiz?" diye sordu.

"Evet."

Gevşeyip omuzları düşene kadar kızın ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Morena defteriyle kalemını indirince Evan, Dedektif Chambers'ın tabancasının sıcak namlusunun kızın kolunda bıraktığı şarap kırmızısı damga izini gördü.

"Oraya gidebilir miyiz?" dedi. "Eşyalarımızı toplamak için?"

Evan, tekrar temasa geçene kadar Morena'ya Carmen'i de alıp bir arkadaşının evinde kalmasını söylemişti. Sadece bir gecelik olmasına karşın Evan bunun genç kıza bir ömür gibi geldiğini yüzünden anlamıştı.

"Evet," dedi Evan.

"Pokey'yle ilgilenebilir misin? Annemindi."

Biraz düşündü. Kuş. "Bir şeyler ayarlarım," dedi.

"Ona ne oldu peki?"

Evan omuz silkti. Belli belirsiz bir hareketti fakat Morena anladı.

"Ya benim yaptığımdan kuşkulanırlarsa?"

"Bir sürü düşmanı vardı," dedi Evan. Morena ikna olmamış görünüyordu. "Cesedi ortaya çıktığında," diye ekledi, "bunu on yedi yaşında bir kızın yapamayacağı anlaşılır."

Gözünün ucuyla karşılarındaki camın arkasında oturan Carmen'in yüzünü çevirdiğini fark etti. Bakışlarını ona çevirdiğinde minik kızın boyamaya ara verip kendisine baktığını gördü. Evan gibi o da kendisine bakıldığını sezmiş olacaktı ki hemen boya kalemlerini eline aldı.

Evan menüyü alıp okurmuş gibi yaptı.

"Artık gitmeliyim," dedi Morena'ya. "Senden bir şey isteyeceğim. Bir tek şey. O yüzden beni can kulağıyla dinle."

"Tamam. Dinliyorum." Morena yine nefesini tutmuştu.

"Bana ihtiyacı olan birini bul. Ona numaramı ver. 1-855-2-MEÇ-HUL."

"Hatırimda. Tabii ki hatırimda."

"Ne kadar sürdüğünün önemi yok. Önemli olan, sen ve kardeşin kadar kötü durumdaki birini bulman. Tuzağa düşmüş ve çaresiz birini. Ona benden bahset. Ona bir telefon kadar yakın olduğumu söyle."

Morena durakladı. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Hizmetinin bedeli bu mu?"

"Evet."

Morena kulaklarına inanamıyor gibiydi. Hep öyle olurdu zaten. Evan, genç kızın bu göreve canla başla sarılıp kendisinden isteneni yerine getireceğini biliyordu. Tıpkı kendisinden önceki müşteriler gibi. Evan görevi sona erdikten sonra hiçbirisiyle temas kurmamış fakat bir sonraki telefon da hep gelmişti.

"Tamam. Yani seve seve yaparım, inan bana ama..." Çakma spor ayakkabılarının çözülmüş, kalın bağcıklarına baktı.

"Sorun ne?"

"O insanları neden kendin bulmuyorsun?"

"Ben kendim arasam hep aynı durumdaki aynı tür insanları bulurum. Anlatabildim mi?"

Kaşları kalkık ve hareketsiz Morena'nın yüzündeki ifade boştu.

Evan tekrar denedi: "Başkaları aradığında, yardımına ihtiyacı olup da kendim bulamayacağım kişiler buluyorlar."

"Biz farklı yerlere gittiğimiz için mi? Farklı insanlarla?"

"Evet. Ayrıca benim yaşamadığım şeyler yaşadın. Yani benim göremediğim şeyleri görebilirsin." Menüyü bıraktı. "Yani senin benim yardımına ihtiyaç duyduğun gibi ben de senin yardımına ihtiyaç duyuyorum."

Ne var ki Evan yardım etmenin kendisini güçlendirdiğini hatta iyileştirdiğini söylemedi. Morena'nın yapacak bir şeyleri olmasını, elinde odaklanacağı önemli bir görevi olmasını istiyordu. Arayıp değerlendirecek, sonra da çaresizlik çukuruna yuvarlanmış başka birine ikinci bir şans vermek için devreye girecekti. Ve vazifesini ifa ettiğinde, o izi sürülemeyen numarayı başkasına teslim ettiğinde, denklemin öbür tarafında yer alacaktı. Kurban değil, lider olarak.

Böyle bir görev sayesinde ayağını merdivenin bir sonraki basamağına atabilirdi.

"Birini bulurum öyleyse," dedi. "Hem de çabucak. Bütün bunları olabildiğince çabuk unutmak istiyorum. Alınma lütfen."

"Alınmadım. Çabuk yap ama düzgün yap."

"Tamam."

"Numaramı sadece bir kişiye ver. Anladın mı? Sadece bir kişiye. Sonra o numarayı sonsuza dek unut. Bu tek seferlik bir hizmet, yardım hattı değil."

Morena alt dudağını ısırdı. "İşimiz bitti mi öyleyse?"

"Henüz değil. Öz baban... Haklıymışsın. Birkaç yıl önce ölmüş. Hâlâ sahiplenilmeyen bazı varlıkları varmış. 37.950 dolarlık bir cari hesap. Hesapta senin de imzan var."

"Hayır, yok."

"Artık var."

Kalemini kulağının arkasına, defteri önlüğünün cebine koydu. İnanmaz bir ifadeyle baktı. "Nasıl?"

Evan gülümsedi. "Banka, teyzenin adresine, senin adına bir ATM kartı yollayacak. Babanın çalıştığı sendikalı işte küçük bir hayat sigortası poliçesi varmış. Elli bin dolar değerinde. Hak sahibi sensin. Bu yeni bir başlangıç yapmana yetecektir. İki ay sonra on sekizine basıyorsun. O zamana kadar özgür yaşayabilir ya

da teyzenin gözetiminde kalabilirsin. Hayatın artık senin." Evan ayağa kalkıp piknik masasından uzaklaştı. "İşimiz şimdi bitti."

Verandadaki pencerede yine gözüne bir hareket ilişti. O tarafa baktığında Carmen'i kendilerine bakarken buldu.

"Kardeşine iyi bakıyorsun," dedi. "Kendinle gurur duyulmalısın."

Morena'nın gözleri yaşardı. Birkaç kez çabucak gözlerini kırptırdı, kardeşine el salladı.

Carmen karşılık vermek için elini kaldırdı. Kolunun bozulmamış derisi gözler önüne serildi.

Evan uzaklaşırken, Morena eli dudaklarında sakinleşmeye çalışıyordu. Evan'a teşekkür etmedi.

Gerek de yoktu.

Ertesi gün, Evan güvenli evlerini kontrol ederken Boyle Heights'a uğrayıp Morena'nın mahallesinden geçti. Yolun karşısındaki ön avluda genç anneler pusetlerini sallayıp sigaralarını tellendiriyorlardı. Bir sokak öteye park edip arka avludan Morena'nın dairesine geçti.

Katlanır sandalyeler ve yatak odasındaki şilteler bırakılmış ama örtüler alınmıştı, dolap da boştu. Elmo çıkartmalı lekeli akvaryum duruyordu. Evan kapının arkasına baktı, kızların trompeti aldıklarını gördü. Bu ona beklenmedik bir sevinç yaşattı.

"Havuç?" diye ciyakladı papağan. "Lütfen, lütfen? Lütfen yapma! Havuç?"

Boş odanın ortasında durup Hayvanları Koruma Derneği'ne isimsiz bir arama gerçekleştirerek bu adrese birilerini göndermelerini istedi.

Oturma odasından geçerek küçük mutfak köşesine yöneldi. Yüzeyler silinip temizlenmişti. Her şey yerli yerindeydi. Tezgâhın üzerinde, yarısına kadar dolu kuşyemi torbasının altına bir not

iliştirilmişti. *“Bu ayki kirayı ödeyemeyeceğim. Ne zaman ödeyebileceğimi de bilmiyorum. Özür dilerim. Umarım peşime düşmezsiniz.”*

Evan nota bakıp buruşturduktan sonra altı tane yüzlük banknot bıraktı.

Çıkarken kuşu besledi.

9

Kahrolası Bir Aziz

Duştaki avuç içi şifreli sıcak su kolunu çevirip gizli kapıdan Kasa'ya girerken Evan'ın parmak uçları buzdan yandı. Metal masasına geçip buz küpünü usulca aloe vera bitkisinin dikenlerinin üzerine yerleştirdi. Aloe vera kadirşinas görünüyordu.

Yakın zamanda almayacak olsa da siyah RoamZone'u cebine koydu. Dedektif William Chambers'a üç kurşun sıkalı sadece beş gün olmuştu. Morena Aguilar'ın bir sonraki müşteriyi bulması biraz zaman alırdı. Bir görevin bitişiyle bir sonraki müşteri arasında geçen en kısa süre iki aydı. şimdi Evan bu kısa zaman diliminde gevşeyip rahatlayabilirdi.

Westwood Bulvarı'ndaki Wally's Wine and Spirits'e gidip bir şişe Kauffman Luxury Vintage votka almayı düşündü. On dört kez damıtılıp bir kez huş ağacı kömürüyle ve bir kez de kuvars kumuyla olmak üzere iki kez filtrelenen Kauffman Luxury Vintage, tek bir yılın mahslnden üretilen şarap ya da şampanya gibi, özel olarak satışa sunulan nadir votkalardan biriydi. Fiyatı biraz fahiş olmakla birlikte tattığı en saf ve temiz içkiler arasındaydı.

Sırtına bir kazak geçirip anahtarlarını aldı, asansöre bindi. Asansör kaçınılmaz olarak altıncı katta durdu. Kapılar daha aralanmadan Bayan Rosenbaum'un çiçekli parfümünün kokusunu aldı.

Evan onun, huzur içinde uyusun, biricik Herb'üyle ilgili hikâyelerine kendini hazırladı fakat Ida gül renkli gözlüğünün üzerinden iğneli bir bakış atarak, "Duyduğuma göre olur olmaz saatlerde Mia Hall'un evine girip çıkıyormuşsun," dedi.

Bu dedikoduyu 12F'de oturan Sayın Yargıç Pat Johnson hiç de saygıdeğer olmayan bir şekilde hareket ederek yaymış olmalıydı.

Evan, Kauffman votkasının gözyaşı damlası şeklindeki şık şişesini zihninde canlandırdı. Bu asansör yolculuğunu ve akşam trafiğini atlatabilirse ödülüne kavuşacaktı. "Öyle bir şey yok, efendim."

Bayan Rosenbaum burnunu çekti. "Kapıdaki çürükle başım yeterince dertte zaten. İnanabiliyor musun? Burada, Castle Heights'ta! Ön kapımın sövesi dağılıyor resmen. İki ayda on kez şikâyet ettim ama bizim işe yaramaz yönetici bir şey yaptı mı sence?"

"Yapmadı, efendim."

"Tatilde oğlum geliyor. Karısıyla iki güzel torunumu da getiriyor. O zamana kadar kapı tamir edilmezse eğer, kendisinin yapacağını söyledi. Düşünebiliyor musun, saygın bir New Brunswick muhasebe şirketine ortak olan oğlum benim için marangozluk yapacak!"

Neyse ki lobiye ulaştılar. Ida posta kutusunda duraklayınca Evan hemen merdivenlere yöneldi. Tam sütunun yanından geçmiş, kamyoneti görüş açısına girmişti ki arkasından bir ses yükseldi:

"Bekle! Evan!"

Arkasına döndüğünde iş kıyafetli Mia'nın topuklu ayakbırlarıyla kendisine doğru koştuğunu gördü.

Mia duraklayıp ayakkabılarına baktı. "Başlarım şimdi!" diye mırıldanarak ayakkabılarını çıkardı ve çoraplı ayaklarıyla devam etti. "Bak, özür dilerim, bunun tuhaf geleceğini biliyorum ama kamyonetini ödünç alabilir miyim?"

Evan'ın nutku tutuldu.

"3B'de oturan şu kadın, aptal Range Rover'ını arabamın önüne park etmiş. Beth bilmem ne."

"Pamela Yates mi?"

"Evet, o. Her neyse. Beth'ler, Pamela'lar, hepsi aynı. Bunu herkes bilir." Ayağı bir yağ lekesinde kayarak Evan'a ulaştı. "Kardeşimin yanına Tarzana'ya gidip Peter'ı almalıyım. Biliyorum, saçma ama etrafında model alabileceği bir erkek yok. Vay canına, bu tabir biraz eski moda oldu galiba. Ama anladın sen onu. Birkaç dosyayı bırakmak için eve gelmiştim. Yukarı çıktım, aşağı indiğimde de... malum manzarayla karşılaştım." Kolunu sallayarak Acura marka arabasının önünü kapatan cipi gösterdi. "Beth-Pamela'yı hiçbir yerde bulamıyorum." Evan'ın elindeki anahtarları daha yeni fark etmiş gibiydi. "Aa! Sen bir yerden *gelmiyor*, bir yere gidiyorsun. Nereye?"

Evan iki kez gözlerini kırptırdı. "Votka almaya."

"Sen buna bir yere gitmek mi diyorsun? Hayata bak! Dinle, çocuğumu almaya gitmek için kamyonetini kullanabilir miyim? Dönüşte sana votka alırım. Hangisini seversin? Absolut mu? Smirnoff mu?"

Evan ona bakmakla yetindi.

Mia'nın telefonu *Peanuts*'ın müziğiyle çaldı. Telefonu açtı. "Geliyorum Walter. Yoldayım." Telefonu kapadı. "Hadi ama!" diye yalvardı. "Söz veriyorum kaza yapmam. Yaparsam da kendime dava açarım."

"Ben kamyonetimi ödünç vermem."

"Neden? Tekerlek yuvalarına kokain mi zulaladın?"

Evan, Pamela Yates'in bir mucize eseri ortaya çıkması umuyla lobiye açılan kapıya baktı ama kapı açılmadı.

"Hadi," dedi Mia. "Acil durum bu."

Evan sıırttı. "Seni ben götürürüm."

"Ah, kahretsin!" dedi Mia.

Mia ayağıyla Evan'ın kamyonetinin yolcu tarafındaki pırıl pırıl paspasa yağ bulaştırmıştı. Evan çaktırmadan hasarı değerlendirmeye çalıştı. "Sorun değil," dedi.

Ne var ki Mia ayaklarına değil telefonuna bakıyordu. "İşle ilgili bir aramayı kaçırmışım." Evan'a bir otopark kadar sıkışık 405 numaralı otoyola çıkmasını işaret ederken numarayı tuşladı.

Evan sıkışık trafikte gidiyordu. Hem de Tarzana'ya! Hem de bir çocuğu almaya!

Aman ne güzel.

Mia telefonda oldukça sert konuşuyordu: "Ben Bölge Savcısı Mia Hall. O güncellemeyi hemen istiyorum." Telefonu kapadı, arkasına yaslandı, iç geçirdi. "Teşekkür ederim. Cidden. Hayatımı kurtardın."

Camı indirmek için birkaç kez düğmeye bastı ama bir şey olmadı.

"Cam neden inmiyor?" dedi.

Çünkü Evan, kapı panelinin içine Kevlar zırhı koyduktan sonra incek yeri kalmamıştı. Pencereler de lamine zırhlı camdan yapılmıştı. Ford F-150, ilave ağırlığı kaldırabilmesi için güçlendirilmiş süspansiyonla donatılmıştı. Ayrıca yıllardır Amerika'da en çok satan araç olduğundan neredeyse hiçbir yerde göze batmama özelliği vardı. Kamyoneti hazırlamak için başka adımlar da atmıştı. Emniyet sistemlerini devre dışı bırakmış, hava yastıklarını çıkarmış, çarpışma esnasında tamponlarda yakıt pompalarına güç gitmesini engelleyen atalet anahtarlarını çalışmaz hale getirmişti. Radyatörle ara soğutucuyu korumak için ön tarafa özel

yapım koruma demiri eklemişti. Patlamaları halinde her dönüşte dâhili olarak dağıtılan özel bir yapıştırıcı bileşimiyle lastikler kendi yaralarını sarabiliyordu. Ayrıca lastiklerin içinde yer alan "ikinci bir lastik" de ilave tedbir görevi görüyordu. Arkada, kasayı muntazam bir şekilde kaplayan dikdörtgen biçimli bir kamyonet sandığı, bagaj kapağının seviyesini geçmeyerek göze batmadan güvenli bir depo alanı sağlıyordu. Tıpkı Evan gibi araç da dikkat çekmeyecek şekilde, farklı ve uç ihtimaller düşünüülerek hazırlanmıştı.

Mia pencere düşmesine tekrar bastı. "Ee?"

"Bozuk," dedi Evan.

"Aa." Gözlerini Evan'ın kazağının yenine indirdi. "Leke nerede? Geçen haftaki?"

Birlikte asansöre doluştuklarında kazağının dışına sızan kandan bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. Ne diyecekti ki? Her an göreve hazır bir düzine siyah kazağı olduğunu mu?

"Çıktı," dedi.

"Üzüm suyu? Çıktı?" Kuşkulu gözlerle baktıktan sonra koltuğuna iyice yerleşti. Sonunda trafiği fark edince, "Off!" dedi. "Neden Sepulveda yolundan gitmedin?"

Evan küçük ahşap evin önünde, yolun kenarında motoru kapatmadan bekledi. Sonunda Mia kardeşinin ön kapısında yanında Peter ile belirdi. Peter'ın saçının yanları selobant olayından dolayı hâlâ benek benekti. Neredeyse kendisi kadar büyük sırt çantası omuzlarında sekerken her an onu yere seriverecekmiş gibiydi. Mia, Peter'ı kamyonetin dar arka koltuğuna oturturken telefonu *Jaws* filminin müziğiyle çaldı. Gözlerini kısarak ekrana baktı, Evan'a doğru salladı. "Affedersin. Bu, o telefon. Gizli."

"Benim gerçekten..."

"Biliyorum. Votka alman gerek. Bir saniye izin verir misin?"

Evan'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan Mia uzaklaşmıştı bile.

Arka koltuktan ses çıkmadı. Evan, telefon kulağında, el kol hareketleri yaparak otları kuruyan ön bahçede ileri geri yürüyen Mia'ya baktı. Görüşme kısa süreceğe benzemiyordu.

Evan, Peter'ı görebilmek için dikiz aynasını ayarladı. Boğazını temizledi. "Annenin işleri epey yoğun galiba, değil mi?"

"Evet. Katilleri falan içeri tıkıyor. Bir adam vardı. Birini vurmuştu. İnsan birini nasıl vurur ki?"

"İki tane göğsüne, bir tane de kurşun geçirmez yelek giyme ihtimaline karşı kafasına sıkarak."

Peter yutkundu. "Benim demek istediğim, insan bir başkasının canını nasıl alabilir?"

Ah.

"Uğraşarak. Çok uğraşarak sanırım."

"Başkalarna zarar veren insanları anlamıyorum." Peter kolunu usulca kaldırdı, kazağını sıyırdı, pazısındaki morluğu gösterdi.

Evan karşılaştıkları son birkaç seferde çocukta gördüğü yaraları düşündü. Alnı çizilmiş, dirseği soyulmuştu. Bütün parçaları birleştirdi. Sürücü koltuğunda arkasına döndü, başını eğip morluğa baktı. "Yakan top oynarken olmadı o, değil mi?"

O kocaman kömür karası gözlerle onu süzdü. Sonra Peter başını iki yana salladı. "Josh Harlow," dedi kulak tırmalayıcı sesiyle. "Beşinci sınıf. Ne yapmam gerekiyor?"

"Dizine tekme atacaksın."

"Sahi mi?"

"Eğer senden iriyse, evet. Ama şaka yapıyorum. Senin bunu yapman konusunda yani."

"Öyleyse ne yapacağım?"

"Bilmem. Annene sorsana."

"Evet, tabii."

Mia avlunun öbür yanına geçmişti. Sırtı arabaya dönüktü, parmağını havaya saplıyordu; iş görüşmesi tartışmaya evrilmişti. Evan elleriyle direksiyonda ritim tuttu. Tam şu anda Morena ve

Carmen neredeydiler acaba? Teyzelerinin evine mi gidiyorlardı yoksa oraya çoktan varmışlar mıydı? Plastik brandaya düştüğünde Chambers'ın kolunun seğirmesini düşündü. Susturuculu silahtan ateşlenen üç mermiyle aydınlanan yüzünü. Şaşkınlık, korku, idrak.

Peter bir şey söylemişti.

Evan gözlerini dikiz aynasına dikti. "Ne dedin?"

"Her peşimden geldiğinde, bir şey yapacağım, diyorum," dedi Peter. "Kendimi savunacağım, diyorum. Ama hiç yapamıyorum."

Evan bu konuşmayı bitirip buradan, Tarzana'dan gitmek, pırl pırl mutfağında kendine bir martini hazırlamak için büyük bir istek duydu. Peter uyuşuk, ruhsuz hareketlerle topuklarını koltuğuna çarpıyordu. Evan çocuğa bakınca içi cız etti.

Derin bir nefes aldı. "Çok güzel bir laf vardır, biliyor musun?"

Peter ona baktı.

"*Bir dahaki sefere,*" dedi Evan. "Her şey değişebilir. Ama illa iyi yönde değil, değil mi? Piyango da çıkabilir, ZPA'nın altında da kalabilirsin."

"ZPA ne?"

"Zırlı personel aracı."

"Haa."

"Ama işin tüm güzelliği de burada. 'Bir dahaki sefere', dünya kollarını sana açmış demektir. 'Bir dahaki sefere', fırsat demektir. 'Bir dahaki sefere', özgürlük demektir."

Mia yolcu kapısını açtı, arabaya bindi, konsola sabırsızlıkla vurdu. "Gidiyor muyuz?"

Peter, Mia'nın kollarında uyuyordu. Mia oğlunu asansörden daireesine güçlükle taşıdı. Kapıya ulaştıklarında kalçasını Evan'a doğru çıkarıp yüksek sesle fısıldadı: "Anahtarlar çantamda. Acele et. Acele et."

Bir kadın çantası, özel eşya dolu. Evan ufak bir tereddüdün ardından elini yabancı topraklara daldırdı.

"Hayır, yan cep. *Diğer* yan cep. Hayır, onlar iş anahtarları. Evet, onlar. Süper. Harikasın."

Anahtar kilitte döner dönmez Mia kapıyı iterek içeri girdi. Evan kilitte sallanan anahtarları alıp bırakmak için Mia'nın peşinden daireye daldı.

"Kusura bakma," diye fısıldadı omzunun üzerinden. "İçeri geçsene. Ama sakın tuvaleti kullanma." Çenesiyle tuvaleti gösterdi. "Oyun hamuru sifonu çekince gitmiyormuş."

Peter'ın odasında gözden kaybolunca Evan oturma odasının ortasında tek başına kaldı. Anahtarları koyup sessizce çıkmak üzereydi ki duvara monte telefonun yanındaki postiti fark etti. Yine o kitaptan Mia'nın yazdığı bir cümleydi: "*Anlamli olanın peşinde koşun, kestirme olanın değil.*"

Yaşamını düzenlediği Emirlerden ne kadar da farklı kurallardı bunlar. Bir kadın eliyle yazılmış, duvarlara ve buzdolabına yapıştırılmıştı. Ne demişti Mia? *İnsan yetiştirmek zor iş.* Farklı kurallarla yaşanan bu alternatif hayatları, gitmediği ve hiç aydınlanmayan bu yolu düşündü. Postiti tekrar okudu ve sessizce çekip gitmek yerine kanepeye oturup sessizlik içinde beklemeye karar verdi.

Birkaç dakika sonra Mia, Peter'ın odasından sırtını esneterek çıktı. "Tanrım! Bu çocuğa daha fazla büyümemesini söylesem iyi olacak."

Mutfağa gitti. Elinde iki kadeh şarapla kanepeye geldi. Birini Evan'a verdi.

Yanı başına oturdu. "İyi bir çocuk o. Şükürler olsun." Bir yudum içip dudaklarını büzdü.

Evan daha söyleyecekleri olduğunu sezdiğinden sessiz kaldı.

"Kocamla çocuğumuz olmuyordu. O nedenle evlendikten bir yıl sonra evlat edindik." Kadehini koymak için öne doğru

uzandı, eteği dizlerinin üzerine sıyrıldı. "Tam ev aldığımız sırada..." Saçlarını toplayıp atkuyruğu yaptı. "Pankreas kanseri. Bu hikâyenin böyle bitmemesi gerekiyordu, anlarsın ya?" Usulca avuçlarını dizlerine koydu. "Ama kader işte."

Karşı duvardaki prize takılı gece lambasının ışığı, kestane rengi saçlarının uçlarını boyuyordu. Evan boynunun hassas kıvrımlarını, şakağındaki doğum lekesini, dolgun dudaklarını fark etti. Daha önce de pek çok şey fark etmişti fakat bunları değil.

"Pişman mısın?"

"Evlendiğime mi? Asla." Düşünceli bir edayla dudaklarını büzdü. "Ama sana pişmanlık duyduğum bir şeyi söyleyeyim. Kavgalardan pişmanlık duymuyorum çünkü herkesin kavga etmeye ihtiyacı vardır. Ama *aptalca* kavgalardan pişmanım. Yani akşam yemeğinde benimle küçümser tonla mı konuştu? Ona falanca şeyi takvime eklemesini mi söyledim? Lüzumsuz parlamalar. Küsmeler. Heba olan onca zaman." Başını iki yana salladı, ışık saçlarında oyunlar oynadı. "Yanlış anlama. Gerçek sorunları olan gerçek bir evlilikti, orası kesin ama birbirimizi seviyorduk. Hem de çok seviyorduk. Bir erkek onlarca kadını sevebilir. Ama gerçek bir erkek, sadece bir kadını sever." Tekrar şarabına uzandı. "Tanrım, neler diyorum ben! Beni terk etseydi çok daha kolay olurdu. Bir sekreterle falan kaçsaydı."

"Bunu hâlâ yapan var mı?"

"Sanmam." Şarabından bir yudum içti. "Ama ölüm..." Başını iki yana salladı. "İşkence gibi. Çünkü aslında hiç ölmüyor artık. Bir azize dönüşüyor. Zihnimde kusursuz şekilde yaşıyor."

"Şanslıymış," dedi Evan.

Mia oturduğundan bu yana ilk kez Evan'ın yüzüne baktı. Klima enselerine üflüyor, mutfakta bir ampul vınlıyordu. Uzakta asansörün çalıştığı duyuldu.

"Tanrım," dedi Mia, "amma da konuştum! Sanırım çevrendeki insanlar bunu yapıyor. Boşluğu dolduruyorlar."

Evan'ın bakışları Mia'nın dudaklarına inmişti. Onun da kendininkilere baktığını sezdi.

Cebinden bir titreme geldi. O kadar kötü bir zamanda gelmişti ki ilk başta ne olduğunu anlamadı.

Siyah telefon.

Çalıyor. Şu anda.

Son görevini tamamlamasından beş gün sonra. Morena hızlı hareket etmek istediğini söylemişti ama bu da fazla hızlıydı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi:

Bir terslik vardı.

Telefon bir başkasının yanındayken hiç çalmamıştı. Zaten başkalarıyla nadiren görüşürken telefon daha da nadir çalardı.

Mia'nın yanında kasıldığını fark etti. Cebinden RoamZone'u çıkarıp ayaklandı.

"Özür dilerim," dedi. "Gitmeliyim."

Mia'nın gözlerindeki üzüntüyü fark ettiğinde çoktan kapıya yönelmişti.

Koridora çıkınca telefonu açtı. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Tanrım, evet, lütfen!" Kadın sesi. Ama tanımadığı bir kadın sesi. "Beni öldürecekler!"

10

Esrarengiz

Evan bir güvensizlik ve şüphe hissetti. Telefonu kulağına bastırдыğını fark edince elini gevşetti. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Bir kıزدan. Hispanik bir kıزدan." Hattın öbür ucundaki kadın güçlölkle nefes alıyor, bu da cızırtılara neden oluyordu. "Siz Meçhul Adam mısınız? Gerçekten mi?"

Sinyali kaybetmemek için kuzeydoğu merdiveninden koşarak yukarı çıktı ama sesindeki sakinliği muhafaza etmek için durdu. "Kız size adını söyledi mi?"

"Hatırlayamıyorum. Durun, Miranda gibi bir şeydi. Hayır, *Morena*'ydı. Soyadını söylemedi."

"Nasıl biriydi?"

"Saçını tepede toplamıştı. Cılızdı. Kaşları cımbızla alınmıştı."

"Kollarında işaret var mıydı?"

"Yara izi vardı. Aşı izi olabilir."

Evan'ın içine su serpildi. *Morena*'nın sözlerini hatırladı: *Elimi çabuk tutacağım. Bütün bunları olabildiğince çabuk unutmak istiyorum.*

Yine de...

“Adınız ne?” dedi Evan.

“Size adımı vermek istemiyorum. Peşimdeki adamlar oldukça *ciddi*. Sizin onlardan biri olmadığınızı nereden bilebilirim? Ya da gönderdiğiniz kızın? Bütün bunlar bir tuzak olabilir.” Gergindi, sözcükler ağzından peş peşe dökülüyordu.

“Peki, ne yapmak istiyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Tanrım, ben bu duruma nasıl düştüm?”

Evan telefon kulağında birkaç kat daha çıktı. Kadının açılmasını sağlamak için sessizliğini korudu. Kuşkularından ötürü daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ses tonunda, arka plan seslerinde, konuşma ritminde değişiklik. Kadının soluk alıp verişleri olmasaydı telefonu kapadığını sanabilirdi Evan.

Çatı katına ulaştığında koridorda hızlı adımlarla dairesine yürüdü.

“Benimle halka açık bir yerde buluşmanızı istiyorum sanırım,” dedi kadın. “Bana zarar veremeyeceğiniz bir yerde.”

“Halka açık?”

“Evet. Kalabalık bir restoranda mesela. Alo? Orada mısınız?”

Dairesine girdi, sırtını kapalı kapıya dayadı. “Dinliyorum.”

“Bottega Louie. Şehir merkezinde. Yarın öğleyin. Kehribar renkli güneş gözlüğü takacağım. İçeride bile.”

Evan karşılık veremedi telefon kapandı.

Evan bu durumdan rahatsızlık duydu.

Müşterinin adını bilmemek hoşuna gitmedi. Buluşma yerini seçememesi hoşuna gitmedi. Bir tuzak hissi uyandıran bu esrarengiz kurgu hoşuna gitmedi. İyi ama onu ortadan kaldırmaya kalkışacak kadar tehlikeli biri böylesine klişe bir yöntemle başvurur muydu? Hollywood filmlerinden alınmışa benzeyen manevra, tecrübesizlik kokuyordu. Yoksa gafil avlamak için bilerek beceriksiz bir görüntü mü çizilmişti?

Her zamankinden daha tedbirli davranarak kamyonetinin yerine Los Angeles Havalimanı yakınlarındaki güvenli evinde sakladığı beyaz Chrysler'ı almıştı. Şimdi açık otoparkın dördüncü katında, arabanın direksiyonunda oturmuş, taktik dürbünüyle West Seventh'ın karşısındaki kararlaştırdıkları buluşma yerine, Bottega Louie'ye bakıyordu.

Kadın, halka açık kalabalık bir yer istemişti. Lüks pastane de kesinlikle bu sınıfta bir mekândı. İnsanlar dokuz yüz metre-karelik Barok tarzı tuğla yapıyı doldurmuşlardı. Öndeki paket servis tezgâhlarında bekleyen müşteriler ise gösterişli makaronlar için yaygara koparıyorlardı.

Kehribar rengi güneş gözlüklü bir kadın, pencerelerden birinin dibindeki masada su içiyordu. Evan doğru açıyı bulabilmek için üç katı da denemiş, sonunda burada karar kılmıştı.

Kadın ya taktik olarak yetersizdi ya da kendini yem olarak sunuyordu.

Otuzlarının sonlarında görünüyordu, son derece çekiciydi fakat haddinden büyük gözlük yüzünden yüzünü görmek zordu. Arkada katlanmış kumaş gibi topladığı boyalı parlak siyah saçları ensesinde son buluyordu. Kan kırmızısı ruju, beyaz teniyle tezat oluşturuyordu. Sağ bileğini yedi santim kalınlığında takılar süslüyordu. İnce deri kayışlar, boncuklar, rengârenk balıksırtı örgüler. Patlıcan tonundaki tırnakları masada tedirgin bir ritim tutturmuştu. Uzun, dalgalı perçemler hippî havasını tamamlıyordu.

Evan dürbünün büyütme oranını artırarak kulağının arkasındaki dövme odaklandı. Üç yıldızdan oluşan dövme, asimetrik bir desene sahipti. Zihnindeki veritabanını yokladı fakat işaretlerle eşleşen ordu ya da çete bağlantısı bulamadı. Kişisel bir dokunuştan fazlası değildi o halde.

Vücut dili gergindi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, omuzlarını kalabalıktan uzağa çevirmişti. Masanın altında dizini aşağı yukarı oynatıyordu.

Ya gergindi ya da çok iyi rol yapıyordu.

Cep saatine bakıp telefonunda bir numara tuşladı.

Garson ikinci çalışta açtı. "Bottega Louie."

"Fernando Juarez ile konuşabilir miyim?"

"Fernando Juarez? O da kim?"

"Orada çalışanlardan biri. Vergi beyanıyla ilgili önemli bir mesele."

"Ah, tamam. Affedersiniz. Bekleyin."

Evan, dürbünüyle garsonu izledi. Kadın, masaların arasından dolaşıp barmenle konuştu. Dikkatini şişe dizen bir adama çevirdi. Aynı adam, vardiyasından önce dışarıda sigara molası vermişti. Evan da bu fırsattan istifade, adama katlanmış bir not ile gıcır gıcır bir yüzlük vermişti.

Garson, Fernando Juarez'e kablosuz telefonu uzattı. Adama odaklanan Evan, hatta sesi gelmeden ağzının oynadığını gördü.

"Alo?"

"Dediklerimi tekrarla: 'Evet, tamam. Eve gittiğimde bununla ilgileneceğim.'"

"Evet, tamam. Eve gittiğimde bununla ilgileneceğim."

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Yirmi bir numaralı masada oturuyor. Şimdi tam zamanı."

"Sağ olun bayım."

Fernando telefonu kapadı. Şişelerle işini bitirdi, barı sildi, sonra güneş gözlüklü kadının yanına gidip notu uzattı. Evan kadının notu açışını izledi.

Kâğıtta restorandan çıkıp yolun karşısındaki gazete büfesine gitmesi isteniyordu.

Talimatları okuyunca sırtı paranoyayla büküldü. Başını bir o yana bir bu yana çevirip restorandaki müşterileri süzerken parlak saçları yanaklarına değdi. Evan kadının yüzünün her

hareketini izledi. Kadın korkmuştu. Sakinleşmek için bir yudum su içti, eşyalarını toplayıp aceleyle dışarı çıktı.

Şehir merkezindeki anacaddelerden biri olan Grand Avenue'da trafik yoğunluğundaydı. Biraz bekledikten sonra karşıya geçti. Evan onu dürbünüyle takip etti. Kadın büfeye yaklaşıncaya başkaca bir numarayı aradı. Bir taburede oturmuş, *La Opinión* okuyan büfe çalışanı, izolasyon bandıyla sarılmış çatlak bir telefon ahi-zesini kaldırdı.

"Hola. L.A. News 'n' Views."

"Koyu renk gözlüklü bir kadın yaklaşıyor. Sol omzunun üstünde. Orada. Onunla konuşabilir miyim lütfen?"

Adam, kadına baktı, ilgisizce omuz silkti, ahizeyi kadına uzattı. "Size," dedi ve dergisini okumaya koyuldu.

Kadın telefonun kablosunu çekerek uzaklaştı. "Bu da ne böyle?"

"Ben de size güvenebileceğimden emin değilim. Sizinle kalabalık bir restoranda buluşacağım ama sizin seçtiğiniz yerde olmayacak bu. Tepedeki şu otobüsü görüyor musunuz? Bir buçuk dakika sonra bir blok güneyinizdeki durakta duracak. Sizi Çin Mahallesi'ne götürecektir. Broadway and College'da inin. Lotus Dim Sum, meydanda. Sizinle orada buluşacağım. Şimdi gidin."

Kadın aniden başını çevirip yaklaşan otobüseye baktı. "Ya gitmezsem?"

"O zaman size yardım edemem."

Bu kez Evan telefonu kapadı.

Evan çok sayıda önlem almıştı fakat en savunmasız an, yani buluşma ânı gelip çatmıştı. Kadın işlek bir restoranda, sırtı pencereye dönük oturuyordu. Su tanklarında ıstakozlarla yayın balıkları uyuşuk uyuşuk yüzüyordu. Çin mantısı dolu parlak metal kasalar buhar ve baş döndürücü kokular yayarak bir o yana bir bu yana uçuşuyordu.

Evan'ın Woolrich gömleğinde sahte düğmeler vardı fakat önünü, aslında belindeki silaha uzanması gerektiğinde kolayca ayrılabilen mıknatıslar bir arada tutuyordu. Kargo pantolonunun içine dikilen ceplerinde dışarıdan bakıldığında fark edilmeyen ilave şarjörler ve Strider bıçağı gizliydi. Koşu ayakkabısından daha hafif, orijinal SWAT botları giymişti. Pantolonunun altında ayakkabıdan farksız görünüyorlardı.

Bütününüyle hazırды.

Garsonlarla arabalardan oluşan engelli parkurda ilerlerken kadın başını kaldırdı, tırnağını yemeyi bıraktı. Evan kehribar güneş gözlüğünün camlarında kendisinin yaklaştığını gördü. Ortalama yapılı, ortalama bir adam. Kolaylıkla unutabileceğiniz türden biri.

"Benimle yer değiştirin," dedi.

Kadın irkildi, sonra itaat etti.

Pencereye sırtı dönükken savunmasız kalıyordu fakat restorana bakmayı tercih ediyordu. Daha da önemlisi, kadının –ve yakınlarıdaki muhtemel arkadaşının– onun oturmasını planlamadığı yerde oturmayı tercih ediyordu. Dokuzuncu Emir'de buyurulduğu gibi: *Daima saldır*. Bugüne kadar hiçbir emri çiğnememişti, şimdi de çiğnemeye niyeti yoktu.

Kavisli metal sandalyelerine yerleşip birbirlerini temkinli gözlerle süzdüler.

Solgun derisi neredeyse parlıyordu. O kırmızı dudaklarını dişlerinin üzerinde kıvırdı, sonra tedirginlikle büzdü. Çok çekici görünüyordu. Ama Evan dikkati elden bırakamazdı.

"Bana adınızı söyleyin," dedi.

Kadın ellerine baktı.

"Dinleyin," dedi Evan. "Eğer size zarar vermeye çalışanların tarafında olsaydım adınızı bilirdim, değil mi?"

Kadın gözlerini kaldırmadı. "Katrin White," dedi.

"Ayrıca size neden zarar vermeye çalıştıklarını ya da çalıştığımızı da bilirdim."

Yanlarında bir yemek arabası durdu. Evan bakmadan işaret etti, birkaç yemek beyaz örtünün üzerine kondu.

"Yanlış insanlara borcum var. Hem de çok."

"Ne kadar?"

"İki nokta bir." Bakışlarını yemeklerden ayırmadan boynunu kaşıdı. "Vegas olayı."

"Kumarbazsınız."

"Ölmeyi hak ettiğim anlamına gelmez."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama," dedi, "birilerine göre öyle."

Bol gömlekli bir adam lobiye girdi. Evan ona baktı. Bir an göz göze geldiler. Derken ısmarlama takımlı yaşlıca bir adam, bol gömleklinin önünden başgarsonun yanına geçti. Görüş tekrar netleştğinde bol gömlekli adam yemek için sözleştiği kadınla selamlaşıyordu.

Evan dikkatini yeniden Katrin'e çevirdi. "Hangi kumarhane?"

"Gizli oda. Özel. Sürekli farklı yerde. İsim yok, adres yok, hiçbir şey yok. Onlara numaranı veriyorsun, seni arayıp nereye gideceğini söylüyorlar. Fiş alıyorsun."

"En az ne kadar?"

"Çeyrek milyon. Sonra sana para veriyorlar."

"Bir anda her şey kontrolden çıkabilir."

"Bilmez miyim!" Masanın altında tıpkı Bottega Louie'deki gibi dizini sektiriyordu. Evan ne kadar zamandır bu kadar gergin olduğunu merak etti. Gergin yüzündeki çizgileri görebiliyordu. "Bu adamlar ibret olsun diye her şeyi yaparlar. Bir Japon işadamlarının derisini yüzdüler. Diri diri hem de. En azından ölene kadar. Şimdi de..." Sesi çatallandı. "Babam ellerinde."

Büyük güneş gözlüğünün altında parmağını gezdirdi. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa.

Biraz sonra, "Elimde sadece bir telefon numarası var. Bana... bana parayı teslim etmek için iki haftam olduğunu söylediler."

"Kaç gün geçti bunun üzerinden?"

"On gün."

Narin omuzları titredi. "Benim suçum. Bu işe benim yüzümden bulaştı. Param yok. Onu öldürecekler."

"Yardım ettiğim hiç kimseyi kaybetmedim," dedi Evan.

"Hiç mi?"

"Hiç."

Katrin, gözlüğünü tekrar burnuna oturttu. Evan gözlüğün camında bir ışık yansıması gördü. İçgüdüleri harekete geçti, sırtını dikleştirdi. Bir mantı arabası yanlarından geçiyordu. Ayağını uzatıp arabayı durdurdu. Tabaklar ve buhar sepetleri tangırdadı. Garson, Evan'a bağırdı ama o oralı olmadı.

Arabanın paslanmaz çelik tarafında arkasındaki üç katlı binanın çarpık bir yansımasını gördü.

Üçüncü kattaki bir pencerede bir ışık noktası vardı.

Keskin nişancı dürbünü.

Evan, Katrin'i ince bileğinden tutup kenara çekti. Kulağının yanından geçip giden kurşun krom arkalıklılı sandalyesinde koca bir delik açtı. Kaçmasaydı kalbine isabet edecekti.

Ters dönen arabanın arkasında yerde yatarken Evan profesyonel kariyerinde ilk kez savunmaya geçtiğini fark etti.

11

Şimdi Ne Olacak?

Üzerine ateş açılırken ilk kural: *Hedeften çık.*

Evan devrik mantı arabasından uzaklaşırken Katrin'i de yanına çekti. İki mermi daha masayı parçaladı. Küçük bir tüfekten ziyade daha büyük bir silahtan ateşleniyor gibiydi, en az .30'luk veya daha üstü. Mermi sesleri restoranda yankılandı. Aynalı salon etkisi gibi kafa karıştırıcı ve sinir bozucuydu. Evan, Katrin'i restoranın ortasına doğru sürükleyerek keskin nişancının açısından kurtarmaya çalıştı.

Şaşkınlıkla çıkışlara koşan diğer müşteriler izdiham yarattılar. Evan, Katrin'i bırakmadan kargaşanın göbeğine doğru ilerledi. Kalçasıyla bir arabayı itti, etli çörekler yere düştü. Ellerini doğrudan gömleğine götürüp mıknatıslara bastı, tabancasını kılıfından aldı.

Arkalarında bir kurşun zemini parçalarken fayans kırıkları bacaklarına çarptı. Derken ölüm alanından çıktılar. Yaşlıca bir kadın düşer gibi oldu, az kalsın eziliyordu. Fakat insan dalgasıyla

birlikte ayaklanıp kendini yan kapıya atmayı başardı. Çığlıkların arasında bir bebeğin tiz sesli haykırışı yükseldi.

"Seni takip etmişler!" diye bağıırıyordu Katrin. "Bunu sen mi yaptın?"

Evan duymazdan geldi. Aklında sadece çıkış yolu vardı. Dalgalanan omuzların üzerinde tek bir surat restoranın içine doğru dönüktü. Bir adam izdihamın ortasında tuhaf şekilde dikiliyordu.

Bol gömlekli adam değil. Ismarlama takım elbiseli yaşlı adam.

Kafasıyla üst gövdesi görünüyordu fakat vücudunun geri kalanı lobiye restorandan ayıran akvaryumların arkasında bulanık bir gölgeden ibaretti. Tabancayı kavrayan yumruğunu havaya kaldırdı. Namludan ışık saçıldı, önlerindeki bir kadın yüz seksen derece döndü, bluzunun omzundan bir kırmızılık yayıldı.

Evan ve Katrin durmalarına rağmen kabaran kalabalık onları takım elbiseli adama doğru itiyordu. Geri gidemiyorlardı. Çok fazla sivil vardı, ateş edemezdi. Kime zarar verdiğini umursamayan bir katille karşı karşıyaydılar.

Evan, Katrin'i yere yatırıp kendisi de omzunun üzerinde ileriye doğru takla attı. Taklasının sonunda iki ayağıyla istakoz akvaryumunun kaidesine vurdu. Tahmin ettiğinden daha sağlamdı, bacaklarına şok dalgaları yayıldı fakat tepesindeki camdan ümit vaat eden tumturaklı bir çağıltı geldi. Tuzlu su Evan'ın suratına çarptı. Gözlerini kırıştırdı, tepesinde biten katili gördü. Nişan alıyordu.

Derken akvaryum devrildi.

Adamın kolları yukarı savrulurken tabanca tavana doğru ateşlendi, sonrasında litrelerce yeşil su adamı alıp götürdü. Kaygan zeminde kısaçaları mavi şeritlerle bağlı istakozlar debeleniyordu. Lobinin ortasına kadar savrulan katil, elleri ve dizleri üzerinde tabancasını arıyordu. Son müşteriler de kendilerini dışarı atarken tabancasını yerden aldı. Tam ayağa kalkmak için dönmüştü ki

Evan'ın yukarıdan gelen yumruğuyla neye uğradığını şaşırıldı. Evan'ın yumruğu adamın kafatasını göçertmişti. Şakakkemiğinin üst tabakası orada son derece ince olduğundan isabetli ve sert bir yumrukla göçüvermişti.

Adam yıkıldı, yanağıyla göğsü yere çarptı. Elleriyle ayakları içe doğru bükülüp seğirdi. Beyninden gelen son dürtülerdi bunlar.

Evan arkasına dönüp baktığında Katrin'i gördü. Korkudan ve şaşkınlıktan yüzü kül gibiydi.

"Öldü mü?"

"Beni izle. Dibimden ayrılma."

Evan tabancasını yere doğrulttu, iki kanatlı kapıdan meydanın parlak ışığına çıktılar. Tepelerindeki iplere bağlı sarı kırmızı bayraklar rüzgârda uçuşuyordu. Havada kesif bir tütsü kokusu vardı. Korku dolu insanlar rasgele sağa sola kaçıyorlardı fakat Evan'ın dikkatini tam karşılarında park etmiş, bir ara sokağı kapatan ve dörtlüleri yanan kiralık bir minibüs çekti. Arka kapıları açıktı, mizansenini tamamlamak için yere birkaç kutu istiflenmişti.

Restoran şu anda keskin nişancının görüşünü engelliyordu fakat Evan ona yeniden yerleşme imkânı tanımak istemiyordu. Katrin'i kolundan tutup kalabalığı yararak dükkânlara ve girişi kapalı ara sokağa doğru yöneldi. Katrin'in yanakları korkudan al al olmuştu. Parlak siyah saçlarından bir tutam, ağzının kenarına takılmıştı.

"Dur," dedi Katrin. "Nereye gidiyoruz? Orada gidecek..."

Evan cebindeki uzaktan kumandalı bir düğmeye bastı, minibüsün kapısı kayarak açıldı. Evan, Katrin'i içeri soktukten sonra kendisi de atladı. Arka koltukları tam da böyle durumlar için sökmüştü. Anahtar düğmesine tekrar basınca sürgülü kapı arkalarından kapandı ve tüfekten gelen mermiyi emdi. Keskin nişancı yerlerini tespit etmişti. Bir mermi daha isabet etti kapıya. Bu seferki kafalarının yukarısında yemek tabağı boyutunda bir delik açtı. Minibüsün içinde metal metale çarpınca çıkan tangırtı

kulakları sağır ediciydi. Keskin nişancı çok hızlı çalışıyordu. Eğer kurşun ya da şarapnel yemek istemiyorlarsa minibüsten uzaklaşmalıydılar.

Evan karşıdaki sürgülü kapıya asıldı, daracık ara sokağın öbür tarafına atladı, Katrin'i de kendine çekti. Arkalarında minibüs biraz daha sarsıldı, camları havaya uçtu.

Katrin'in elleri kulaklarını kapatırken gözleri doldu.

"Şimdi sırası değil," dedi Evan.

Omuzları sokağın iki yanına sürtünerek, arkalarında kurumuş boya tanecikleri bırakarak ilerlediler. Bir mutfağın arkasından penceresinden sıcak hava ve balık kokusu yayılıyordu. Sokağın sonundan sağa döndüler. Altı adım ötede Evan'ın Chrysler'ı Hill Sokağı'nın ana şeridinde dönük onları bekliyordu. Arabaya bindiler ve trafiğe karıştılar.

Evan'ın gözleri yolla dikiz aynası arasında mekik dokudu. Katrin güçlükle nefes alıyordu.

"Benimle buluşacağını kime söyledin?" dedi.

"Hiç kimseye."

"Beni hangi telefondan aradın?"

Katrin elini blucininin cebine daldırıp bir BlackBerry çıkardı.

"Bundan ama..."

Evan telefonu elinden çekip aldı, camdan dışarı fırlattı. Yan aynadan parçalara ayrılışını izledi.

"Ne yapıyorsun? Babamla ilgili bana ulaşabilecekleri tek yol buydu..."

"Şu anda sana ulaşmalarını istemiyoruz."

"Seni takip etmişler."

"Hayır," dedi. "Etmediler."

"Nereden biliyorsun?"

Bir içki dükkânının otoparkına girip binanın arkasında durdular. "Dışarı."

Arabanın arkasında buluştular. Evan bagajdan yuvarlak başlıklı siyah bir çubuk çıkardı. Katrin'in yüzüne bakarak çubuğu gövdesinin, kollarının, bacaklarının ve ayakkabılarının üzerinde gezdirdi. Böcek arama cihazında bir şey çıkmadı. Kadın ses çıkarmasa da gözlerinden yaşlar akıyor, titriyordu. Evan onu döndürdü. Arkasını taradı. Temiz.

"Arabaya bin."

İtaat etti.

İçki dükkânının arkasından çıkan Evan yolun karşısına geçerek 110 numaralı yola girdi.

Katrin eliyle ağzını kapatarak şu boğuk sözcükleri sarf etti:

"Şimdi ne olacak?"

Evan ilk kez cevap veremedi.

12

Kadın İşı

“Fiyatın çok yüksek,” dedi Dan Reynolds otelin koridorunda kendisine eşlik eden kadına ayak uydurmaya çalışarak.

Candy McClure yavaşlamadı. “Ama buna değerim,” dedi.

Aynı zamanda Sağlık Kurulu’nun başkan yardımcısı olan Meclis Üyesi Reynolds, ısrarla hasta haklarını savunurken seçimler için büyük meblağlar toplamayı da başarmıştı. Bu birleşim onu farklı kılıyordu. Yatak odası eğilimleri de bir o kadar farklıydı.

Candy’nin omzundan sarkan siyah deri spor çantanın içindekiler de bununla alakalıydı. Candy kısa sarı saçlarını telekiz pambesine boyamıştı. Kaslı bacakları lacivert file çoraplarının altında esniyordu. Fakat elbisesi kesinlikle pahalıydı. Kum saatini andıran bedenini gözler önüne seren, dizden göğse bir straplez. Candy bu elbiseyi sırtındaki fermuarından ötürü seçmişti. Çıkarması kolaydı.

Çiçek desenli halıların üzerinde ilerlediler. Candy elbette en özel odayı, otelin dış kanadındaki en uç odayı seçmişti. Arrowhead Gölü’ne birkaç kilometre mesafedeki bu güzel otelin

aralık ayında doluluk oranı düşüktü. Yakın zamanda pek kar yağmamıştı, tatile de daha birkaç hafta vardı. Az kişi olması iyiydi. Biraz gürültü yapacaklardı çünkü.

Reynolds, Candy'nin yüzünü görebilmek için adımlarını hızlandırdı. Otele girişini yaptıktan sonra Candy onu sözleştikleri gibi arka kapıdan içeri almıştı. Önde gelen bir siyasetçi olarak burada görülmesi uygun düşmezdi. Hele onunla.

Candy parmağında büyük bir pirinç anahtar sallıyordu. Kısa ve manikürsüz tırnakları dişil çekiciliğiyle uyumlu olmayan tek yönüydü. İşi gereği ellerini kullanıyordu.

Reynolds ağır spor çantayı işaret etti. "Yardım edeyim mi?"

"Yardıma ihtiyacım var gibi mi duruyor?"

Kadının ses tonunu duyan Reynolds'ın heyecanı daha da arttı. "İçindekileri görmek için sabırsızlanıyorum."

"Beklemekten başka çaren yok."

Reynolds'ın yüzü kızardı, soluğu hızlandı. Candy kapıyı iterek odaya girdi. İçeride mide bulandırıcı bir Laura Ashley havası vardı; fırfırlı yastıklar, sulu boya renkleri. Dört direkli yatak, odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Ardına kadar açık, sürgülü banyo kapısından bakır küvet görünüyordu.

Candy'nin burayı seçmesinin nedeni de bu bakır küvetti.

Omzundan yere indirirken çanta tangırdadı. Fermuarı açıp kauçuk bir örtü çıkardı. Reynolds çantanın içinde başka neler var görmek için kadının omzunun üzerinden bakmaya çalıştı fakat Candy çantayı kapatıp adama bir de tokat attı. Reynolds parmaklarını yanağındaki ize dokundurunca ufak bir zevk inlemesi çıkardı.

Candy ahşap panjuru kapattı, yatak örtüsünü çıkarıp yerine kauçuk örtüyü serdi. Sonunda Reynolds'a döndü. "Soyun."

Adam itaat etti. Vücudu için atletik yapılı denilebilirdi, göbeği fazla yoktu. Pantolonunun paçası topuğuna takıldı, az

daha aceleden düşüyordu. "Güvenli bir kelime belirlemeliyiz. Benimki 'enginar.'"

"Yaratıcı."

"Kesmek, ateş oyunları ve nefes kontrolü yasak. Geri kalan neredeyse her şey bana uyar."

"Bunu göz önünde bulundururum. Otur."

Reynolds yatağa oturdu. Candy adamın elleriyle ayaklarını yatağın direklerine bağladı.

"Genelde biraz ısınmaya itirazım olm..."

"Aman ne güzel," dedi Candy ve ağzına tıkaçı sokuşturdu.

Ağzında kırmızı tıkaçla Reynolds'ın suratı şişmiş gibi görünüyordu fakat bu sıkıntılı durumundan mutluluk duyduğu aşikârdı. Candy'nin becerileri sınırlıydı ancak bunlarda ustalaşmıştı. Bu becerilerden biri de erkekleri okumaktı.

Candy, Kuzey Carolina'nın Charlotte kentinde farklı bir isimle büyümüştü. Çocukluğunda pek ortalarda olmayan babasından tutun da arkadaşlarının eli rahat durmayan babalarına kadar hayatından işe yaramaz pek çok adam geçmişti. Neredeyse kendi kendine büyümüştü. On altı yaşında ehliyetini almış, birkaç hafta sonra Motorlu Taşıtlar İdaresi'nde çalışan sivilceli suratlı bir adamla yaşadığı stratejik kaçamağın ardından da otobüs ehliyetine kavuşmuştu. Parası iyiydi ama eğitim iğrençti. Ağzı bayat kahve kokan ve mors bıyıklı Bay Richardson... Yaptığı her ufak hatada, "Az önce bir çocuğu öldürdün," derdi. Lastikler kesik sarı çizgiye dokunduğunda, "Az önce bir çocuğu öldürdün, tatlım. Direksiyona hâkim ol," derdi. Sert fren yaptığında, "Bir çocuk daha öldürdün, ballı sosum. Biraz yavaş bas," derdi.

Ah, şu erkekler yok mu! Emir vermeyi ne kadar da seviyorlardı.

Eh, emirleri artık o veriyordu.

Köşedeki çerçevesi meşeden boy aynasına yansıyan aksinde, yatağın ayakucunda bir tanrıça gibi görünüyordu. Sirtına uzanıp

fermuarı kürek kemiklerinden beline kadar indirdi. Elbise öne doğru sarkınca yere düşmesine izin verdi. Yataktaki Reynolds zihinsel ve bedensel olarak tepki verdi. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Candy deri çantayı karıştırmak için çömelince arkası bütün haşmetiyle gözler önüne serildi. Bir spor müptelası olan Candy her açıdan nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordu.

Çantadan bir bone çıkardı.

Ağızındaki kırmızı tıkaçla ona bakan Reynolds'ın kafası karışırsa da hevesliydi.

Candy boneyi, sonra da ameliyat eldivenlerini taktı. Ardından çantadan bir mikser çıkarıp yere koydu. Bağlı olduğundan Reynolds'ın düşündüklerini okumak güçtü fakat az önceki gibi hazır olda durmuyordu.

Çantanın içinde cep telefonu "Venus" korosuyla çalmaya başladı. Bu özel melodi yalnızca bir kişiye ayrılmıştı.

Bir sonraki işin sesini duyar gibiydi.

Elbette Bananarama'nın versiyonunu tercih ederdi: *Ben senin Venüs'ünüm... ben senin ateşinim... emrine amadeyim.*

Mavi lateks eldivenli parmağını Reynolds'a doğru kaldırdı.

Büyük patron aradı mı zaman dururdu. Mevcut durum ne kadar tuhaf olursa olsun.

Telefonu açtı. "Efendim?"

"Paket etkisiz hale getirildi mi?" Danny Slatcher'ın sesi orta derece bir müdürünkine benziyordu, gırtlaktan ve sıradan. Ortalama bir ayıdan daha iri olması dışında kendisi de sıkıcı görünürdü. Sonuna kadar iliklediği düğmeli gömlekleri, örgü kemerleri, toz rengi saçları hatta yeni yeni oluşmaya başlayan göbeği, Candy'yi, bu kılığın iş icabı mı yoksa gerçek mi olduğu konusunda düşündürürdü. Adamın tek çekici yanı ölümcüllüğüydü. İşler sarpa sardı mı adam dönüşüm geçirirdi. Zamanlaması, öfkesi, mobilyaları ve düşmanları sağa sola savuran kasları. Candy bir çifte suikast sonrası, adrenalinin etkisiyle adamın

kendisini düzmesine bir kez müsaade etmişti ve bu da yetmişti. Gök gürültüsü kerpiç kiremitleri titretir, aşağıdaki balkondan barut ve taze kan kokusu yükselirken Tamarindo'da bir tatil köyünün çatısında birlikte olmuşlardı. Ama erkeklerin beyninde "bir kez" açık bir davetti. Slatcher onun tadını almıştı bir kere. Bu hatırayı bir şarap gibi yıllardır taşıyor, o şişeyi bir kez daha aça bilmenin hayalini kuruyordu.

Candy çantanın içinden malzemelerini çıkarıp mikserin yanına koymaya başladı. Demir testeresi, koruyucu gözlük. El baltası.

Yatağın üstünde Reynolds boğuk sesler çıkarıyordu.

"Neredeyse," diye yanıtladı Candy.

"Güzel," dedi Slatcher. "Daha büyük bir işte az önce sorun çıktı."

"Yanlış ekibi göndermişsin belli ki." Uzun, siyah bir inşaat örtüsü rulosu çıkardı, nazikçe yere koydu, ayağıyla hafifçe dürttü. Rulo, zeminde yuvarlanarak açıldı, geniş bir koruyucu örtü ortaya çıktı.

Slatcher boğazını temizledi. "Başlarında bizzat ben vardım."

"Ben başkayım."

Çantadan dikkatle iki termos konsantre hidroflorik asit çıkardı. Kemikleri bile eritebilirdi bu. Betondan -Amerikan kuvvetlerinin büyük bölümünün yapıldığı- porselene kadar her şeyi delip geçebildiği için plastik içinde saklanmalıydı. Bakır küvet, aside tepki verirdi muhakkak ama bütün oksit lekeleri sökülünce sonuçta daha parlak bir görünüm kazanırdı. Günün sonunda Candy McClure odasını bulduğundan daha temiz bırakan nazik konuklardan biri olacaktı sadece.

Yataktan telaşlı debelenmelerin sesi geldi.

"Bir adamımı kaybettim," dedi Slatcher.

"Bir kadının işini yapması için bir erkeği gönderirsen olacağı bu."

Reynolds'ın alnında kalın bir damar belirdi. Tıkaçlı ağızıyla bir şeyler söylemeye çalışıyordu fakat Candy ipleri sağlam ve sıkı bağlamıştı.

Candy termosları yere koydu, saçını dikkatle bonenin altına soktu. Olay yerinde DNA'sını bırakmayacaktı. Kendisinininkini de Reynolds'inkini de.

“Buraya gel,” dedi Slatcher.

Ses tonunu duyunca Candy'nin neşesi buhar olup uçtu. Çıplak adamın cüssesini, küvetin boyutunu, dağ yolundaki trafik koşullarını hesapladı. Dört küsur saat. El baltasını alıp yatağa doğru yürümeye başladı.

“Geliyorum,” dedi.

13

Profesyoneller

Evan, Santa Monica'nın daha az nezih kesiminde, kumsala birkaç kilometre uzaklıkta, orta düzey bir moteli seçti. Buraya kolunda korkmuş eş rolündeki Katrin'le geldi, sahte ehliyetle kayıt yaptırıp izi sürülemeyen bir banka hesabına bağlı kredi kartıyla ödemeyi yaptı. Her an gelebilecek geniş aileleri olduğunu söyleyerek zemin katta birbirine bağlı üç oda tuttu. Sonra Katrin'i ortadaki odaya götürdü ve kendisi bir ahşap sandalyede sabırla beklerken Katrin banyoda temizlendi. Musluk uzun süre açık kaldı. Katrin banyodan çıktığında sumermeri cildiyle tezat oluşturan gözlerinin kırmızısı çok daha belirginleşmişti.

Yatağa oturdu, ellerini dizlerinin arasına koydu. "Tanrım!" dedi. Evan'ın, üzerine para ve kullan at telefon koyduğu küçük masaya bakıp boğazından derin bir ses çıkardı.

"Bu odadan çıkma. Sadece sipariş ver, yemeği dışarı bıraktır, parayı kapının altından ver. Beni aramak haricinde de telefonu sakın kullanma. Anlaşıldı mı?"

"Bu gerçek değil. Gerçek olamaz. Onları aramalıyız. Babamın durumunu sormalıyız. Ama onlar beni arayamazlar çünkü telefonumu aldın ve..."

"Morena seni nerede buldu?"

Katrin düşüncelerini toparlamaya çalışmış gibi başını hafifçe ileri geri salladı. "Rulet oynuyordum. Rezil bir durum, biliyorum ama sadece bin dolarım kalmıştı. Şansımı denemek istedim. Eğer Tanrı, karma ya da adına ne dersen işte, benim yanımdaysa bir on binlik kazanırım, diye düşündüm. Sonra bir on bin daha. Bir on bin daha. Ta ki iki nokta bir milyon yapana kadar. Ta ki babamı kurtarana kadar." Gözleri dolunca durakladı. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir şeyim yok. O kadar param yok. Bak, bence bu adamları aramalıyız..."

"Seni nasıl seçti?"

"Sence nasıl? Berbat bir haldeydim herhalde... Çünkü gerçekten berbat bir haldeydim. Derken bu çocuk çıkageldi. Orada olmak için yaşı zar zor tutuyordu. Bana, 'Başınız belada mı?' dedi. Sanki beni arıyordu."

Morena'nın teyzesi Vegas'taydı. Carmen'le birlikte oraya gideceklerini söylemişti. Çaresiz birini bulmak için kumarhaneden daha iyi bir yer olabilir mi?

Katrin sözlerini sürdürdü: "Bilirsin, hani bazen biri sana yanlış zamanda yanlış soruyu sorar. Gözyaşlarımı tutamadım. Sonra oturduk, bana başından geçenleri anlattı. Ben de ona kendi hikâyemi anlattım. Yani kısmen. Ama yeterliydi. Bana senin numaranı verdi. Ne düşüneceğimi, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Los Angeles'a döndüm, düşündüm. Derken pes edip seni aradım."

"Ona hikâyeyi mi anlattın? Daha yeni tanışmana rağmen hem de?"

"Dedim ya, kısmen." Katrin'in boynu kaskatı kesildi. Evan yeşil gözlerinin altında çelik izi gördü. "Dur biraz. Bu bir tür test

mi? Bütün gördüklerinden sonra mı? Az kalsın vuruluyordum. Bana cidden güvenmiyor musun?"

"Sana güvenmeseydim burada olmazdın."

Katrin yutkunurken boğazı düğümlendi.

"Seni öldürmeye çalıştıklarına şüphe yok," dedi Evan. "Sa-dece tam olarak neler olduğunu bilmem gerek."

Katrin ayağa kalktı, Evan da onu izledi. "Babam ne olacak?"

"Ona sonra geleceğiz."

"Bana... bana kimseye söyleme dediler. Ama seni aradım! Babamı öldürebilirler." Şiddetli bir dürtüyü bastırmaya çalışmış-çasına eteğinin kenarını tutan elini büktü. "Onları aramalıyız."

Evan, Katrin'in kollarını nazikçe tutup bir adım geri götürdü. "Yapacağımız ilk şey bir şey yapmamak. Bir şey yapmazsak bir şey olmaz. Şu an adrenalin yüksek; herkes coşkulu, heyecanlı ve hata yapmaya meyilli olacaktır. Bırakalım sakinleşsinler. Sinirle-rinin yatışmasını istiyoruz. Onları yarın arayıp babanın serbest bırakılması için pazarlık yapacağız."

"Onlar pazarlık yapmazlar. Laf dinlemezler." Gözleriyle odayı taradı; baskılı nevresimi, dandik pastel resimleri ilk kez fark etti. "Bu bir hataydı," dedi. "Gitmeliyim. Arabamı alıp..."

"Arabamı falan almıyorsun. Gitmen güvenli değil. Keskin nişancı hâlâ dışarıda bir yerde. Birlikte çalıştığı en az bir kişi daha vardı. Başkaları da olabilir."

"Şu adam... Hani öldürdüğün. Onu gördün mü? Bir gözü hâlâ açıktı..." Kan kırmızısı dudaklarının titremesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Sence başkaları da var mı?"

"Olabilir."

"Bir keskin nişancı yeterli olmadığı için mi?"

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

"Ben bana zarar vermeleriyle ilgilenmiyorum." Derken hiç beklenmedik bir şey yaptı. Kahkaha attı. Hem de gerçek bir kahkaha. O güzel ağzı açıldı da açıldı. Katran karası saçların-

dan birkaç tutam gözlerine düşmüştü, ellemedi. Kasvetli keyfi yüzeye çıktığı gibi kayboldu.

Katrin tekrar yatağa otururken Evan da ahşap sandalyeye bıraktı kendini.

“O pislikle evlendiğimde babam çok üzüldü,” dedi. “Beni ondan hayır gelmeyeceğine dair uyardı. Ama bunu beklediğini de söyleyemem.”

“Bir şekilde kocan da bu işin içinde mi?”

“Eski kocam. Hayır değil.” Nefes aldı, bir süre tuttu. “Beş ay evli kaldık. Adam Hamuel, emlak devi. Boca Raton’da yerleşim bölgeleri, o tarz şeyleri var. Onlarla meşgul oluyordu. Arazi anlaşmaları, inşaat izinleri ve başka kadınlar.” Elini basma kumaş nevresimin üzerinde gezdirdi. “O gezerken ben kumar oynardım. Babam bana poker oynamayı öğretti.” Dudaklarını nemlendirdi. “Annem genç yaşta öldüğünden, hemen her şeyi babamdan öğrendim. Beyzbol topu fırlatmayı. Araba kullanmayı. Ama kâğıt oyunları, o başka. Babam kâğıt oyunlarında ustaydı.”

“Adı ne?” dedi Evan. “Babanın?”

“Sam. Sam White.” Gözlerini kırıştırdı. “Ben evlenmeden hemen önce babam Vegas’a taşındı. Yanına gidip oynardım. Kısa bir süreliğine –beş aylığına– param da vardı. Çok para yani. Adam bana endişelenmememi, ona zarar verecek kadar harcamayacağımı söylerdi. Ben de hiç endişelenmedim. O arka oda oyunlarında oynadım. Beleş içkileri içip fişleri topladım. Aptalca, değil mi?”

“O zamanki durumun düşünüldüğünde, değil.”

Katrin biraz nefeslendi. “Bir gün evde kanepa yastıklarının arasında leopar desenli bir tanga buldum. Daha fazla görmezden gelemedim. Adam’a hesap sordum. O da evi terk edip ertesi gün boşanma davası açtı. Esaslı bir evlilik sözleşmesi imzalamıştım ama musluğu kapattı. Tüm varlığı aile vakıflarında, deniz aşırı hesaplarda falan. İnsanlar paralarını saklayacak yer buluyorlar.”

Evan başını salladı.

"Brentwood'da, ipoteğini ödemek bir yana, daha ısınma giderlerini karşılayamadığım büyük bir evim, her an el konulmayı bekleyen parlak bir Jaguar'ım ve telefonun öbür ucunda babamı öldürmekle tehdit eden bir adama iki nokta bir milyon borcum var."

"Telefon numarasını söylesene," dedi Evan.

Katrin doğrudan dâhili aramalı bir numara söyledi. Evan anında hafızasına işledi.

"Hiçbir şeyim yok," dedi. "Onlara da söyledim ama bana inanmıyorlar. Posta koduma bak. Ben olsam ben de inanmam." Yatağa çöktü, gözlerine düşen saçlara üfledi. "Benim hatam. Aptalca bir hata yaptım ve bunun bedelini babam ödüyor. Belki de şu anda... Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilir misin?"

Asansörün kırmızı ışığı. Evan'ın yanağındaki Jack'in nasırlı eli. Talaşın tatlı kokusu.

"Evet," dedi.

"Restoranda keşke beni kurtarmasaydın. Keşke beni vursalardı ve babamı serbest bıraksalardı."

"Senden sonra babanı da öldürmeyecekleri ne malum?"

"Ah, şurada iki dakika içimi rahatlatmama izin ver."

"Hazır olduğunda bana söyle."

Katrin'in dudaklarında belli belirsiz bir eğlence belirtisi göründü. "Hazırım."

"Bu kumar çetesi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Dediğim gibi, pek fazla bir şey söyleyemem. Restoranların bodrumlarında, kiralık süitlerde Teksas Hold'em.² Güvenlik ve krupiyeler olurdu ama işin arkasındaki hiç kimsenin yüzünü görmedim. Biz oyuncular bile sahte isimler kullanırdık. Kasa-

2 Kökeni 19. yüzyıla dayanan bir poker oyunu. (yay. n.)

nın kim olduğunu bilmek imkânsızdı. İz bırakmayacak kadar zekiydiler.”

“Seni nasıl buldular?”

“Vegas’ta buldular. Masadaydım. Yanıma geldiler.”

“Bu kadar mı?”

“Oynadığımda ses getiririm.”

Evan, mekânlarla ilgili hatırladığı ayrıntıları anlatmasını istedi. Ardından, “Öldürdükleri şu Japon işadamını nereden öğrendin?” diye sordu.

“Telefonuma fotoğraf gönderdiler. Ben gördükten birkaç saniye sonra kendiliğinden silindi.” Yanı başında örtünün üzerinde var olmayan bir kırışığı düzeltti. “Birkaç saniye yeterliydi.”

“Derisini yüzdüler demiştin. Ama şu an bir keskin nişancıyla karşı karşıyayız, belki de bir ekiple. Yöntemlerini neden değiştirsinler ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Anlamadığım işler.”

Evan sandalyesinden kalkarken sorusunun cevabını zaten bildiğini fark etti. Katrin’in borcunun büyüklüğü ve parayı hemen teslim edememesi düşünülürse bir sonraki aşamaya geçmişlerdi.

Profesyonelleri devreye sokmuşlardı.

14

Hayalini Gerçekleştirelim

Üzerine oturan elbisesiyle, dizlerinin üstüne kadar gelen vinil çizmelerinin dibindeki spor çantasıyla Candy McClure, Ventura Bulvarı'nda otobüs durağında bekliyordu. Sabah güneşinde, geçen arabalardan atılan lafların, çalınan ısıkların keyfini çıkarıyordu. Yolun kenarında bir otobüs durdu, bir grup potansiyel gangster indi. Düşük pantolonları ve en üst düğmesine kadar ilikli gömlekleriyle yanından geçtiler. Candy'yi hayat kadını sanan liderleri dönüp kalçalarını ona doğru salladı. "Hey, Kedikadın, bununla oynamak ister misin?"

"Hem de çok." Candy uzanıp gencin bol pantolonunun içindeki hayalarını kavradı ve sıktı. Onu döndürüp yanı başına oturturken delikanlı kişneme gibi bir ses çıkardı. Arkadaşları hayvani bir panikle daireler çizerken Candy gençle bir oyuncakla oynar gibi oynadı, sıkıp sağa sola çekti. Bıraktığında genç, kaldırıma yığıldı. Gözünün kenarındaki gözyaşı dövmelelerinin yanına birkaç tane de gerçek gözyaşı eklemeyi başarmıştı.

Erkekler...

Genç, güçlükle dizlerinin üzerinde doğruldu, kamburunu çıkararak ayağa kalktı.

‐Teşekkürler,‑ dedi Candy takma tırnaklarının yerli yerinde olduğuna bakarak. ‐Güzel seanstı.‑

Arkadaşları genci yolun karşısına ta ıdılar.

Birkaç dakika sonra kiralık bir Scion marka araba yolun kenarında durdu, camı indi. Sürücü koltuğunda oturan Danny Slatcher aynalı gözlüğünün ve 1980’lerden kalma bıyığının ardında gizleniyordu. Biraz daha büyük bir araç ona daha uygundu.

‐Vakit gelmişti,‑ dedi Candy.

Slatcher, uzun koluyla uzanıp yolcu kapısını açtı. ‐Atla. Ve üzerini değiştir. Orospuya benziyorsun.‑

Kendisi de sigorta satıcısına benziyordu. Gerçi niyeti de tam olarak buydu belki.

‐Vay canına,‑ dedi Candy arabaya binerken. ‐Boktan mor bir Scion. Aynı  arkıdaki gibi.‑

‐Hangi  arkı?‑

‐Train,‑ dedi. ‐50 Ways to Say Goodbye.‑ Ayak boşluğunda duran bir kesek ğının içinde kıyafetleri vardı. Slatcher arabayı sürerken Candy üzerini değiştirdi. ‐Kız arkadaşının ölümüyle y zle mekten kaçınmak için tuhaf şeyler uyduran...‑

‐Pek saygıdeğer Meclis  yesinin icabına baktın mı?‑ diye sordu Slatcher.

‐Ziyadesiyle,‑ dedi Candy.

Slatcher on blok ötede, Universal Studios yakınlarında, 101 numaralı otoyolun kenarında köhne turist motellerinden birinde durduğunda Candy arabadan bambaşka bir kadın olarak indi. Hantal bez ayakkabılar, belinde çok yukarı çekilmiş biçimsiz bir etek ve çekici bedenini gizlemek için fırfırlı, bol bir bluz giymişti.

Slatcher da arabadan indi. Bir doksanlık boyuyla oldukça uzundu. Fakat cüssesi daha da g steri liydi. Sporcu bedeninden ziyade armut şeklini andırıyor, matru ka bebeklerin en dışta-

kine benziyordu. Kocaman karnı Candy'yi hep şaşırtıyordu. Öte yandan hiç yağ yoktu; kütle ve kastan ibaretti. Kareli, boz golf tişörtünün altında göbeği kaya gibi sertti. Pileli, gerçek blucini turist estetiğine uyan başka bir özellikti. Kafasına ters taktığı Oakley güneş gözlüğü, ensesindeki şişlikte duruyordu.

Kendiliğinden açılan bagajdan üç adet Victorinox marka naylon valiz çıkarıp yere koydu. Birdenbire Candy'ye geniş kenarlı bir şapka uzattı. Candy şapkayı alıp Farrah Fawcett peruğunun üzerine usulca oturttu. Her turistin zevksiz kumsal giyimine uygun şapkanın kenarları sallanıyordu.

Candy, valizlerden birini yukarı kaldırıp tekerleklerini çıkardı, içindekilerin ağırlığını hissetti. Uyumsuz hostesler gibi, Candy ve Slatcher yan yana küçük resepsiyonun yolunu tuttular.

Kasanın üzerine takılan zil, kapının açılmasıyla gelişlerini haber verdi. İnce boyunlu bir kadın başını okuduğu kitaptan kaldırdı. "Starry Dreams Moteli'ne hoş geldiniz," dedi.

"Aman Tanrım!" dedi Candy alnındaki teri silerek. Kocaman gözlüğü, Farrah peruğu ve hasır şapkası yüzünün büyük bölümünü kapatıyordu. "Amma sıcak ha."

"Nerelisiniz?"

"Charleston," dedi Candy. "Miller adına yer ayırtmıştık."

"A, evet," dedi kadın. "Sekiz numaralı oda."

"Odamıza hipoalerjenik yastık koyar mısınız?" dedi Slatcher.

"Maalesef hipoalerjenik yastığımız yok."

Candy bankonun üzerine dirseğini koydu. "Ne derler bilirsiniz. Nerede o eski erkekler!"

Slatcher homurdandı.

Kadın iki kartı okutup konuklarına verdi.

"Kahvaltı kaçta başlıyor?" diye sordu Slatcher. "Erkenden Universal Studios'a gidiyoruz da."

"Saat altıdan itibaren kahve ve kurabiye olur."

"Çok şükür ki," dedi Candy, "o kadar erken kalkmak zorunda değiliz."

"Üç saat sonrası bize uyar," dedi Slatcher. "Yani dokuz."

"Şuraya bakın," dedi Candy valizini alıp kapıya doğru yönelerek. "Toplama çıkarma da biliyormuş."

Odalarına girer girmez Candy şapkasını çıkardı, çift kişilik yataklardan birinin üzerine fırlattı, peruğunu da çıkardı. Saç derisini kaşıdı. "Hay lanet," dedi. "Amma terletiyor ha."

Valizleri açtılar. Çiçekli örtülerin üzerine tabanca, şarjör ve cepkane kutuları serdiler. Candy bir Walther P22'nin mermi yatağıyla namlu içini inceledi. "Pekâlâ. Katrin White. Elimizdeki koz ne?"

"Elimizdeki koz Sam."

"Hani şu silah doğrulttuğumuz."

"Sam," dedi Slatcher, "kontrol altında."

"Öyleyse Bayan White neden ortadan kayboldu?"

"Çünkü o, kontrolü ele geçirdi."

"İsimsiz Adam mı?"

"Doğru. Adamlarımdan birini öldürdü."

"Kane'i mi?"

"Ostrowski'yi."

"Aa," dedi. Ostrowski'den hiç hazzetmezdi.

"Bir ekip topladım," dedi Slatcher. "Eski Blackwater askerleri."

"Yaşasınnnn!"

"Bu adam çok tehlikeli."

"O kadarını ben de anladım."

"Bulunmak istemiyor."

Candy spor çantasını açtı. "Ee," dedi hidroflorik asit dolu bir termosu havaya kaldırarak, "hayalini gerçekleştiririm o halde."

15

Tik, Tik, Tik

Hepsi doğruydu.

Katrin White, Adam Hamuel'dan boşanması, ölen annesi, Vegas'taki babası, eski kocasının denizaşırı hesaplarda ortadan kaybolan parası.

Doğru olmayan tek şey, babasını kaçıranlar tarafından Katrin'e verilen dâhili arama numarasıydı. Kasa'da oturmuş, ekşi yeşil elmasını yiyen Evan on bir haneli numaranın izini sürmeye çalışıyordu. Fakat dünyanın çeşitli yerlerindeki elektronik santrallerden sekerek internette ortadan kaybolan sinyal oldukça tanıdıktı.

Numaranın izi sürülemezdi.

Vakit nakitti. Las Vegas'ta gezgin bir arka oda poker oyununu arayarak zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu. Evan keskin nişancı ve arkadaşlarıyla yakın zamanda iletişim kurmalıydı. Kızgınlıklarının artıp öfkeye, sonra da çaresizliğe dönüşmesini istemiyordu.

Eliyle yüzünü sıvazlayıp aloe veraya baktı. Kobalt mavisi çakıllı yuvasından o da bakıyor ama hiçbir çözüm sunmuyordu. Evan beyninde paranoyanın *tık, tık, tık* sesini duyuyordu. Bakışlarını minik bitkiden yanı başındaki RoamZone'a kaydırdı. SIM kartı çıkardı, topuğuyla ezdi, yerine yenisini taktı. Ardından internete girdi, telefon hizmetini Jiangsu'daki merkezden Bangalor'a aktardı.

Evan, Çin Mahallesi'nde buluşmadan önce sildiği Chrysler'ın yolcu kapısının kolundan Katrin'in parmak izlerini almıştı. Veritabanlarından, söylediği kişi olduğunu biliyordu ve hikâyesini de kontrol etmişti. Yine de İlk Emir'in hatırına her şeyi tekrar araştırdı, Sosyal Güvenlik kayıtlarını ve banka hesaplarını inceledi, ufak bir pürüz ya da ikaz işareti aradı.

Hiçbir şey bulamadı.

Otel odasında bıraktığında sakin görünmesine karşın Evan gözlerindeki korkuyu görmüştü. Ona yemek, bakım malzemesi ve çeşitli boyutlarda yeni kıyafetler götürmek için geri dönmüştü. Ardından tekrar Çin Mahallesi'ne gitmişti.

Çok sayıda sivil polis aracının yanı sıra en az on devriye arabası olay yerine intikal etmişti. Lotus Dim Sum'un camları kırık pencereleri, keskin dişli birer ağzı andırıyordu. Kaldırım cam kırıklarıyla kaplıydı. Central Plaza'nın karşısındaki sokakta polisler apartmana akın etmişlerdi. Broadway'den geçerken yavaşlayan Evan üçüncü kattaki bir dairenin balkonunda toplanan dedektifleri gördü. Neredeyse tam olarak tüfeğin dürbününün ışığını gördüğü yerdeydiler. Olay yerine bakmayı biraz ertelemesi gerekecekti. Evan oradan geçip gittikten sonra güvenli evde araç değiştirip evin yolunu tutmuştu.

Şu anda Kasa'da, elmasından bir ısırık daha alıp koçanını köşedeki çöp kutusuna fırlattı. Iskalayınca koçan beton zemine düşüp etrafı batırdı. Evan asi koçana baktı, çenesi kasılmıştı. Sonra kalktı, koçanı alıp yeri sildi.

Sandalyesine tekrar otururken masaüstü bilgisayarının açık pencerelerinden birinde dağınık, kırçıl saçlı bir adam gözüne ilişti. Fareye tıklayarak Motorlu Taşıtlar İdaresi fotoğrafını büyüttü.

Sam White. Katrin'in babası.

Güpegündüz, kalabalık bir restorana ateş etmekten çekinmeyen adamlar tarafından rehin tutulmaktaydı.

Sam'in yüzündeki gülümsemeden gözleri kırışmış, güneşe maruz kalmaktan derisi sertleşmişti. Zamanında inşaat müdürü olarak çalışmıştı ve gerçekten de öyle birine benziyordu. Birlikte bira içmek, maç izlemek isteyeceğin bir adam. Sana poker oynamayı öğretecek biri.

Evan, Katrin'i sınava tabi tutmuştu. Buluşma yerini değiştirmiş, otobüse bindirmiş, arabasını bıraktırmış, masadaki sandalyesine oturmuştu. Onun dengesini bozmak ve kendini emniyete almak için tasarlanmış bir hareket kalıbı. Fakat belli ki bu kalıp, keskin nişancının ya da onun arkasındaki adamların ilgisini çekmişti.

Bu denli dikkatli ayarlanan bir buluşma elbette onların isteklerine ve talimatlarına aykırıydı.

Katrin'in sözlerini hatırladı: *Benim seni aramam mı? Bu, babamı öldürtebilirdi.*

Evan'ın şakakları zonkladı. Kasa'nın duvarları biraz rutubet tutuyordu. Nefes aldığı anda ciğerlerinde nem hissetmesine yetecek kadar. Havalandırma deliğinden çatıdaki katranın kokusunu alabiliyordu. Bir müddet, Katrin'in babasının fotoğrafına bakarak orada öylece oturdu. Masasındaki gizli bölme çekmeceyi ve içindekileri düşündü.

Asla kişiselleştirme.

İşleri yoluna koy.

Yarın Sam'i kaçırانları arayacaktı. Bu gece herkesin dinlenip sakinleşmesini bekleyecek, yeni günle birlikte harekete geçecekti. Öyle ya da böyle, harekete geçecekti.

Duştan çıkıp oturma odasına geçti, meditasyon yapmak için oturdu, tabancasını yanı başındaki kilimin üzerine koydu. Bağdaş kurdu, gevşedi, kemiklerine yk bindiğini, zemine baskı yapan ağırlığını hissetti. Gözlerini yarı kapadı. şehrin sarı ve turuncu ışıkları jaluzinin aralığından içeri sızıyordu.

Günün kk ağrılarını düşündü. Ayaklarından başlayıp yukarıya doğru ıktı. Havaya uçan pencerenin cam kırıklarından biri baldırını kesmişti. Sol kalçasında bir morluk vardı. Omzunda eklem hassasiyeti oluşmuştu.

Bu bölgelerde bir ağrı, sıcaklık vardı. Sıcak noktalara odaklandı. Her nefes alışında oraları düzeltmeye çalıştı. Derken bütün ağrıları sona ermişti. Sadece gğş yükselip alçalıyordu ve burun deliklerinde bir serinlik kalmıştı.

Nefes onun dayanak noktasıydı.

Vücudunda dolaşan, damarlarındaki kanı besleyen, onu bu na odaklayan soğuk hava dışında hiçbir şey yoktu. Aldığı her nefeste hayatını değerlendiriyordu. Bir süreliğine boş bir levha üzerinde süzüldü, tamamen farkında ve bilinçli ama düşünmeden.

Derken şimdiyle bağlantısını kaybetti. Yirmi beş yıl geriye gitti.

16

İki Kurt

Virginia'daki karanlık ahırdan eve dönerken Jack bazı bilgiler veriyor, Evan'a onları hak edilmiş bir yemek gibi sunuyor: "Sen Yetim Programı adındaki bir programın parçasısın. Bilinmeyen durumlarda çok iyi uyum sağlayabiliyor ve sakın kalabiliyorsun. Programa da tam olarak bu özelliklerinden ötürü seçildin. Senin gibi başkaları da var. Onlarla asla tanışmayacaksın." Tıknaz elleri direksiyona, araca, yola hükmediyor. "Mesleğin için kusursuz bir eğitim alacaksın."

"Mesleğim ne benim?"

"Silah," diyor Jack.

Kamyonet, rayların üzerinde tangırıyor. Vinil koltuk Evan'ın bacaklarının altında ısınıyor. Rüyadaymış gibi, başı dönüyor. Ama kötü bir rüya değil bu.

Sonunda Evan soruyor: "Nasıl bir silah?"

"Kayıt dışı, gizli operasyonlarda tek başına kullanılan bir silah."

Jack, Evan'ın çocuk olduğunu unutmuş gibi. Ya da belki de başka sözcük bulamadığı için onunla böyle konuşuyor. Evan anlamakta zorlanıyor. Bir süre kafa yoruyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

"Casus gibi mi?"

Jack'in çenesi düşüyor, onun onayı bu. "Casus gibi. Ama diğer saldırganlardan farklı olacaksın."

Saldırganlar. Bu kelime Evan'ın hoşuna gidiyor.

"Aracı olacaksın," diye devam ediyor Jack. "Tamamen gözden çıkarılabilir. Sadece sığınağını bileceksin. Yakalanırsan bir başınasın. İşkence göreceksin. Elindeki bütün bilgileri verebilirsin çünkü hiçbiri işe yaramayacak. Gitmeye iznin olmayan yerlere gidecek, yapmaya iznin olmayan şeyler yapacaksın. Her seviyedeki herkes seni tanıdığını inkâr edecek. Bu tamamen yanlış da olmayacak gerçi. Senin varlığını yasadışı çünkü."

"Yetim," diyor Evan.

"Doğru. Bu vazgeçmek için son şansın, o yüzden dikkatli düşün. Ölürsen, yalnız öleceksin. Yaptığın fedakârlığı kimse bilmeyecek. Benim haricimde kimse. Şan şeref olmayacak, senin için geçit töreni yapılmayacak, anıtlara adın kazınmayacak. Önündeki seçenek bu."

Evan geldiği yeri düşünüyor. İkinci el ayakkabılar, konserve yemekler, alçak tavanlar ve daracık odalar. Jack Johns, engin, uçsuz bucaksız bir dünyaya açılan kapı gibi. Evan'ın asla ulaşamayacağını düşündüğü bir dünyaya. Şimdi öyle bir dünyada belki de ona da bir yer vardır.

Evan avucundaki, kancalı bıçağın hediye ettiği kesiği dürtüyor. "Hoşuma gitti," diyor.

Jack ona bakıyor. Sonra tekrar yola. "Sadece ben varım. Senin denetimcimim. Kim olduğunu sadece ben bileceğim. Seni koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun." O kaba profilin ardında ağaçlar geçip gidiyor. "Birbirimizden başka kimsemiz yok. Anlıyor musun?"

Evan hızla geçen ağaçları izliyor. "Sanırım."

"Yanlış cevaplar cevap değildir, Evan."

"Evet. Anlıyorum." Evan delik deşik kollarına bakıyor. "Peki, yine çalışacak mıyım? O adamla?"

"Onunla ve başkalarıyla. Katiyen onlara adını söylemeyeceksin. Seni 'Yetim X' olarak bilecekler."

"Harf olan X mi yoksa rakam olan mı?"

Bu soru Jack'in hoşuna gitmiş gibi. "Harf."

"Yani benden önce yirmi üç Yetim mi vardı?"

"Evet."

"Harf kalmadığında ne olacak?"

Jack gülüyor. Evan güldüğünü ilk kez görüyor. Jack'in göğsünde yılanmış, zengin bir kahkaha bu. "Herhalde sayılara geçerler." Ahşap panelli bir steysinı solluyor; bir aile pazar gezmesine çıkmış. "Hayatına tek seferde yalnızca bir eğitimden sokacağım. Eğitiminin başında bir eğitimle asla yalnız kalmayacaksın. Hep yanında olacağım. Bugünkü gibi."

"Evet ama acıya asla o adam gibi dayanamayacağım."

Jack düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. Sonra, "Onun gibi olmak zorunda değilsin. Son seferden daha iyi dayanman yeterli," diyor. Ona bakıyor. "Dilimizdeki en güzel üç kelime nedir biliyor musun?" diye soruyor.

Evan ne diyeceğini bilemiyor.

"Bir dahaki sefere," diyor Jack.

Evan ikna olmuyor.

Jack, "Odysseia'yı okudun, değil mi?" diyor.

"Hayır."

"Yakında bunu değiştireceğiz." Jack bir an hayal kırıklığını gösteriyor. Sonra, "Odysseus, Aşil kadar yetenekli bir savaşçı değil. Apollo kadar büyük bir okçu değil. Hermes kadar hızlı değil. Hatta hiçbir konuda en iyi değil. Ama toplamda? Rakipsiz. On parmağında on marifet," diyor. Jack'in gözleri dikiz aynasından yan aynalara kayıyor. "Senin görevin, bir şey hakkında her şeyi bilen kişilerden öğrenebildiğin her şeyi öğrenmek."

Evan'ın sonraki yılları tam da bunu yaparak geçiyor.

Yıkıcı ataklar yaparken bile son derece sakin kalabilen bir Japon ustadan yakın dövüş öğreniyor. Kemer yok, salon yok, beyaz elbise yok. Merdiven altı dövüş sanatlarının en yıkıcı, en etkili biçimlerini görüyor. Jack'in ter kokan garajında Evan tek bir dövüşte tüm dünyayı

geziyor, dünyanın dört bir yanından saldırı tekniklerine maruz kalıyor. Sağ kroşesinin muay thai teep tekmesiyle engellenmesinin ardından gözüne aldığı wing chun bil jee parmak darbesiyle sendeliyor. Dengesini sağlamasına kalmadan kulağına sinir sistemini sarsan bir Endonezya pencak silat açık el tokadını yiyor. İyice sersemlemiş halde yalpalıyor ancak üstat üst dirsek hareketiyle bir Filipino kali gunting yaparak Evan'ın yumruğunu dirseğinin ucuyla etkisiz hale getiriyor. Evan, dört kültürün kolektif bilgeliğinin tadına tek bir dövüşte bakmış vaziyette yerde oturuyor.

İlk olarak vücudunun neresine bakacağını şaşırtıyor.

Üstat, karşısında saygıyla eğiliyor.

Evan dudaklarındaki kanı siliyor. "Bu adam hiç öfkelenmez mi?"

Kenarda bir şezlongda Vidal'in yırtık pırtık Lincoln'ını okumakta olan Jack, "Öfkelenmek zorunda değil ki," diyor.

Evan başını eğiyor, avucuna kan tükürüyor.

"Bir dahaki sefere," diyor Jack ve eve gitmek için ayağa kalkıyor.

Akşamları yüksek kitaplıkları ve yabanördeği yeşili duvarlarıyla çalışma odasında Jack'in "Bölgesel ve Kültürel Bilgiler" adını verdiği konuları çalışıyorlar. Evan kaideleri, görgü kurallarını, tarihi, hassas mevzuları öğreniyor. Moskova metrosunda kazara birinin ayağına basarsa ne diyeceğini, Ermenilerin Türkler hakkında ne hissettiklerini, Çin'de kartvizitini nasıl sunacağını. Fransızcadaki r sesini nasıl telaffuz edeceğini. Ayrıca diksiyon dersleri de var; Evan, Doğu Baltimore aksanının bütün izlerini yok ederken bir Ortabatılı haber spikerininki kadar aksansız konuşabiliyor. Çok geçmeden, konuştuğunda sözcükleriyle ele vermek istedikleri dışında hiçbir bilgi vermez hale geliyor.

Yıllar geçtikçe kırk beş dakikalık Fort Meade yolculuğuna alışıyor. Jack daima arka kapıdan giriyor, bekçi kulübesi onlar gelirken dikkat çekici biçimde boş bırakılıyor. Faaliyetlerin çoğu, üssün arkasındaki ormanlık alanda yer alan gizli hangarların içinde ve civarında gerçekleşiyor. Çenesinde büyük bir yara izi olan, birkaç tahtası eksik bir tabur komutanı, Evan'ın canını çıkarıyor, ona ateş altında nasıl hareket

edeceğini öğretiyor. Sipere doğru giderken saklanıyor, tepesinde mermiler ağaç kabuklarını ısırırken ağaçların arasında zikzaklar çiziyor. Komutanın neşeli haykırırları, çalıların arasında peşinden ayrılmıyor: "Okul başladı, X! Şu kas hafızasını çalıştır bakalım. Nasıl çalışırsan öyle oynarsın!"

Bir gün, Evan'ın kaçamak hareketlerine kızan tabur komutanı, kafasının arkasına bir şaplak atıyor. Jack birden ortaya çıkıp adamların burun buruna geliyor. "Onu eğitirken istediğin kadar canını yakabilirsin. Ama eğer öfkeyle ona bir kez daha el kaldırırsan suratının geri kalanını da çenene benzetirim. Beni anladın mı?"

Tabur komutanının gözlerinde ansızın bir aydınlanma belirliyor. "Evet efendim," diyor.

Eve giderken Evan, "Teşekkür ederim," diyor.

Jack başını sallıyor. Kamyonet çukurların üzerinde sarsılıyor. Klimadan sıcak üflüyor. Jack bir şey amaçlıyor sanki. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarıyor: "Geçmişine dair ayrıntıların bulanık olduğunu biliyorum. Eğer senin için önemliyse ecdadını, kim olduğunu öğrenmek için bir genetik test yaptırabiliriz."

Karar veremeyen Evan sessizliğe bürünüyor. Jack üstelememesi gerektiğini seziyor. Sabırla bekliyor.

Sonunda Evan boğazını temizliyor. "Ben kim olduğumu biliyorum," diyor. "Ben senin oğlunum."

Jack aynı fikirde olduğunu belirtir boğuk bir ses çıkarıyor, başını öbür tarafa çeviriyor. Belki de Evan yüzünü göremesin diye.

Eğitimin hızı baş döndürücü. Evan dikenli tel örgüleri aşmayı, ağaçlardan ve duvarlardan inmeyi öğreniyor. Devre sistemini iyi kavrayamamasına sinirlenen eski kafalı bir izleme mühendisi ve algılama hızına uyuz olan genç bir bilgisayar korsanı ile çalışıyor. İnsanlara nasıl yaşayacağını, zayıflıklarını nasıl bulup sömüreceğini öğreniyor. Bedensel ipuçlarını saf dışı bırakmak adına, konuşurken veya dinlerken hareketsiz kalma sanatında ustalaşıyor. Ellerini her kaldırdığında sorgu uzmanı bir eylemlerinin üzerine vuruyor. En nihayetinde Evan

bilekleri sandalyenin kollarına bağılmış gibi oturur hale geliyor. Dal gibi ince bir psikolog, ezoterik sorularla onu bir dizi teste tabi tutuyor: Daha önce sevdiğini aldattın mı? Hayır. Bir hayvanla ilişkiye girdin mi? Hayır. Sadakatin nerede biter? Benden bir hayvanla ilişkiye girmem istendiğinde. Köşede Jack ağzındaki kahveyi püskürtüyor.

Evan yedi metreden üç yüz metreye kadar mesafedeki hedeflere ayakta, yerde, diz çökerek ateş ediyor. Geleneksel hedeflerle eğitimini tamamladıktan sonra insan silüetlerine, ardından da tam boy kadın ve çocuk resimlerine geçiyor. Evan tereddüt ettiğinde nişan eğitmeni, "İnsanlar kafalarında ve göğüslerinde hedef işaretleriyle dolaşmazlar. Biraz erkek ol, X," diyor. Keskin nişancılık için eğitmen, mankenleri giydiriyor, içini boşaltıp ketçap doldurduğu marulları kafa yerine koyuyor. Poligonda Evan'ın beklediği yere geliyor. "Tetiği çektiğinde," diyor, "kafanın havaya uçtuğunu görmeni istiyorum."

Evan nişan alırken eğitmen, "Biz burada ölümü uzak tutarız, X. Hastanelerle huzurevleri onu gizler. Yiyeceğimiz bize güzelce paketlenmiş olarak gelir. Buzdolaplarında saklanır. Eskiden canın tavuk istediğinde bahçeye gidip kafasını koparırdın," diyor. Eğitmenin deodorantı rüzgârla burnuna taşıyor, narenciye kokuyor ve şaşırtıcı derecede dişil. On altı yaşındaki bedeninde bir şeyler kırırdanıyor. "Babam albaydı, mezbahaların bizim emirlerimizi yerine getirdiğini anlamamı isterdi. Ben senin yaşlarındayken beni bir mezbahaya götürdü. Sadece ikimiz, bir pala ve ölümün gözlerine bakarak geçen korku dolu bir öğleden sonrası."

Evan ateş ediyor. Marul kafa, kırmızıya dönüyor. "Aferin," diyor eğitmen.

Daha sonra gözünün üzerine bir portakal yapııştırıyor. Evan'dan onu yere yatırıp başparmağını portakala batırmasını istiyor. "Güzel," diyor soluk soluğa; yerde yatarken, sıcak nefesi Evan'ın boynunda. "Şimdi parmağını döndür. Çatal iğne gibi bük. Ve çıkarabildiğin kadarını çıkar." Evan denileni yaparken eğitmen çığlık atıp debeleniyor. Evan utanarak duruyor. Eğitmenin açık gözü ona bakıyor. "Öyle sakince mi olacak sanıyorsun?"

Evan kendini topluyor, başparmağını tekrar portakala batırıyor.

O akşam yemekte Evan koluna sıçrayan kurumuş portakal küspesini parmağıyla çıkarıp tabağın kenarına sürüyor.

Jack başını kaldırmıyor. "Ne oldu?"

Evan portakalı, başparmağı, eğitmeninin çığlıklarını, onu yere yatırıp üzerine çıkışını, nefesini soluyuşunu anlatıyor.

Jack arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Sana sığacağı sığacağına öldürmeyi öğretmeliyiz. Hem de önceden planlamış olmanın sakinliği içinde öldürmeyi. Onları farklı biçimlerde deneyimlemelisin. Yani farklı şekillerde eğitim almalısın. Sadece uzaktan değil. Sadece süngü mesafesinde değil. Yüz yüze, göz göze."

"İnsanlara kırılacak nesneler gözüyle bakmayı mı öğreneyim yani?"

"Hayır." Jack su bardağını sertçe masaya koyuyor. "Düşmanını insani yönlerinden soyutlamalısın. Yok salakmış, yok Hans'mış, yok zenciymiş, yok kolunda numara varmış. Kısa vadede böylesi daha kolay olabilir ama peki ya uzun vadede?" Başını iki yana sallıyor. "Yaşama her zaman saygı duy. O zaman kendi yaşamına da değer verirsin. İşin zor kısmı, seni katil yapmak değil. İşin zor kısmı, insanlığını kaybetmemeni sağlamak."

"Diğer Yetimlere de bu mu öğretiliyor?" diye soruyor Evan.

Jack erişteyi çatalında döndürüyor, bakıyor, tabağına koyuyor. Karısının şöminenin üzerindeki fotoğrafına bakıyor. Egzotik bir kum plajında dizlerine kadar suya girdiği, ıslak elbisesinin kalçalarına yapıştığı, güldüğü fotoğrafına. Jack ağzını siliyor. "Hayır."

Bu bir tür itiraf.

"Neden?"

"Zor çünkü." Jack eliyle tabağını ileri itiyor. "Bir Cherokee efanesi vardır. Bir kabile büyüğü, torununa her insanın içinde kopan savaştan bahseder."

"İki kurt."

"Doğru. Kurtlardan biri öfke, korku, paranoya ve zulümdür. Diğeriyse nezaket, tevazu, şefkat, dinginliktir. Çocuk, dedesine sorar: 'Hangi kurt kazanır?' Cevabı hatırlıyor musun?"

"Beslediğin kurt."

"Doğru. Bizi bekleyen zorluk ne peki?" Jack mendilini katlıyor, tabağının kenarındaki erişte lekesini siliyor. Sonra doğrudan Evan'ın gözlerinin içine bakıyor. "İkisini de beslemek."

Öfkeyle çalınan ön kapı, Evan'ın meditasyonunu böldü. Şimdiye döndüğünü fark ettiğinde Türk kiliminin üzerinde çoktan ayaklanmış, tabancasını eline almıştı; karşısındaki kapıya ve ardında bekleyen her kimse ona bakıyordu.

17

Kırık Parçalar

Kapı öfkeyle tekrar çalındı. Ses, sert yüzeylerde ve yüksek tavanda yankılandı. Gürültüsüz atılan sekiz adımda Evan kapıya ulaştı. Gözetleme deliğini kapatmıştı; burası kurşunlara ve şişlere karşı savunmasızdı. Fakat –gizlemek için bir klima havalandırması kullanarak– koridora bir iğne deliği kamera yerleştirmişti. Elinin üstüyle duvarda asılı bir Thai Buddha ipek halısını kenara çekerek güvenlik monitörünü ortaya çıkardı.

Yüksek çözünürlüklü görüntüyü inceledi. Kadınsı bedenini saran dar bir tişört. Dağınık, dalgalı saçlar. Kapıya vurma eylemine henüz karışmamış, bele konmuş öfkeli bir yumruk.

Mia Hall, 12B.

Evan soluğunu boşaltarak Wilson Combat tabancasını duvar askısına asılı paltosunun cebine koyup kapı koluna uzandı.

Kapıyı ardına kadar açmasına fırsat kalmadan Mia içeriye daldı. *“Dizine tekme atacaksın?”* Gerçekten mi?”

Evan, *“Eyvah!”* dedi.

“Eyvah’ ya. Çok doğru. O ‘eyvah’ yüzünden öğleden sonramı mahkeme yerine Roscomare İlkokulu’nun müdür odasında geçirdim!” Kollarını kavuşturdu, hayranlık duyulası bir ebeveyn duruşu. “Ona bir zorbayla *o şekilde* başa çıkabileceğini mi söyledin gerçekten?”

“Şaka yapıyordum.”

“O daha *sekiz* yaşında! Sana imreniyor. Şimdi benimle gelip sorunlarımızı şiddet yoluyla çözmediğimizi söylemelisin.”

İfadesinden bunun bir rica olmadığı anlaşılıyordu.

Aralık kapının ardında tabancanın mat siyah kabzası paltonun cebinden hafif dışarı çıkmıştı. Evan silahı iyice cebin içine tıkip uysal bir şekilde Mia’yı izledi.

Peter’in gözlerinden biri Evan’a bakıyordu. Diğeri bir paket donmuş bezelyenin altında gizliydi. Üzeri *Harry Potter* örtüleriyle kaplı, yarış arabası biçimindeki yatakta yastıklara yaslanmış yatıyordu. Göz bandı/selobant vakası nedeniyle hâlâ çıkmaya çalışan bir tutam saç tuhaf bir açıyla uzamıştı. Evan ve Mia son dualarını edermiş gibi başında dikiliyorlardı.

Peter bezelye paketini indirince şişmiş gözü ortaya çıktı, kan damarları da çatlamıştı. Kötü görünmekle birlikte önemli bir yaralanma değildi. Yine de Mia burnundan soluyordu.

Peter, Evan’a gülümsedi, çıkık dişlerini gösterdi. “‘Bir dahaki sefere,’ değil mi?”

“Hayır!” dedi Mia. “Bir dahaki sefere falan yok. Biz böyle şeyler yapmıyoruz, Peter. *Bir dahaki sefere*, kendini ve beni Bayan DiMarco’nun odasına çağdırtmayacak bir seçim yapacaksın. Söyle ona lütfen, Evan.”

Oda oyun hamuru, diş macunu ve çiklet kokuyordu. Yerde ödev klasörünün üzerinde altın varaklı bir *Road Runner* etiketi parıldıyordu: ROSCOMARE ROAD İLKOKULU. Bir çocuk ayak-kabısı mağazasının logosunu taşıyan üç balon tavanda çarpıştı-

yordu. Masanın üzerinde duran bir Lego figürü; birkaç kulak çöpü ve yapıştırıcının yanında peçetelerden yapılmış bir yatağın üzerinde bir tür ilkel ameliyat geçiriyordu. Boya kalemleriyle çizilmiş, havalandırmanın altına raptiyeyle tutturulmuş –gör-meyen, duymayan, konuşmayan– üç maymun resmi titriyordu. Evan başka bir gezegene gelmiş gibiydi.

Boğazını temizledi. "Kavga kötüdür," dedi.

Mia'nın yüzüne düşen saçlarının arasından düş kırıklığına uğramış ve cesaretlendirici bir ifade görünüyordu. Başını sallayarak Evan'ı teşvik etti.

"Anlaşmazlıkları çözmenin daha iyi yolu," diye devam etti Evan, "konuşmaktır."

Mia, onu, Evan'ı, bütün odayı kaplayan bir şaşkınlık sesi çıkardı.

Jaws müziği duyuldu. Mia telefonunu cebinden çıkarıp kas-katı kesildi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bu işle ilgili büyük bir sorun. Rica etsem?.."

Evan başını salladı. Mia telefonu açarak yan odaya geçti. Evan, genç kadının kapıyı açık bıraktığını fark etti. Peter ona beklentiyle bakıyordu. Evan'ın burada ne işi vardı? Düşünceleri otel odasında gündoğumunu ve Evan'ın dönüşünü bekleyen Kat-rin'e kaydı. Babası hâlâ tutsaktı. Bağlanmış mıydı? Ağzına tıkaç sokulmuş muydu? Dövülmüş müydü?

Evan ilham bulmak için odaya bakındı. Nafile. Masanın üzerinde bir aile fotoğrafı duruyordu. Yeni doğmuş, tombul haliyle Peter, modası geçmiş saç kesimiyle Mia, neşeyle gülen, gözlüklü kocası. Pencere kenarına yapıştırılan bir postitte şu Peterson denen adamın başka bir sözü yer alıyordu: "*Gittiğin her yerde en az bir şeyi daha iyi hale getir.*"

Evan gözlerini yumup çocukluğunu düşündü. Jack'in, bir sorunu çözdüğünde, sanki doğru kelimeleri aramışçasına du-

daklarının titremesini zihninde canlandırdı. Evan sandalyeye uzandı, çevirip ters oturdu.

Nefes aldı. "Bak," dedi. "Nasıl hissettiğini bilmiyorum ama bir çocuğun sana bunu yapması tepemi attırdı."

Peter ellerine baktı, parmakları örtünün kenarıyla oynuyordu.

Evan, "Muhtemelen sana saldırdı ve sen kendini savunmaya çalışırken suratına yumruk yedin. Bu haksızlık. Berbat bir durum," dedi.

Peter gözlerini kaldırmadı. "Keşke kendimi savunabilseydim," dedi sonunda, sesi çatallanıyordu.

"Savunabilirsin," dedi Evan. "Tek sorun, bunu yumruklarınla yapabilecek kadar iri değilsin. O yüzden neden kafanı kullanmıyorsun? Bu çocuktan uzak durup öğretmeninin gözünün önünden ayrılmasan nasıl olur? Şartları kendi lehine çevirmeye çalış. Tamam mı?"

"Tamam."

"Peki, bu yöntem işe yaramazsa? O zaman da su şişesine lavabo açıcı koyuverirsin."

Peter sırtarak yumruğunu uzattı. Evan da yumruğuyla Peter'inkine çaktı ve odadan çıktı.

Kanepenin minderlerinden birinin üzerine gelişigüzel bırakılmış sepetten dökülen kirli çamaşırlar ve sağa sola saçılmış oyuncakların eşliğinde, sesi kısık televizyon çalışıyordu. Kaneleden düşen yemek tepsisinin üzeri kırılan tabak ve kâsenin parçalarıyla kaplanmıştı.

Mia ortalarda görünmüyordu.

Evan usulca seslenerek koridorda ilerledi. Yatak odasının kapısı aralıktı ama içerisi boştu. Giyinme odasının içinden burun çekme sesi duydu.

"Mia?" Odanın kapısını açtı, Mia'yı sırtını çekmecelere vererek oturmuş halde buldu; bir eliyle yüzünü siliyor, diğeriyle yanından hiç ayırmadığı iPhone'unu tutuyordu.

"Özür dilerim. Ben... özür dilerim. Bazen..."

"Gelebilir miyim?"

"Lütfen."

Evan omuzlarını Mia'nın karşısındaki duvara, asılı bluzların yanına yaslayıp yere oturdu. Mia tavşan terlikleri giymişti. Tüylü ve pembe terliklerin üzerinde kalp vardı ve DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ yazıyordu. Evan onları görünce içinde derinlerde bir yerlerde kalmış bir his uyandı. Bıçakların tereyağı sürmek ve yapıştırıcıların oyuncak tamir etmek için kullanıldığı bu evi sevdiğini fark etti.

"Az önce sert davrandığım için özür dilerim," dedi. "Yukarıda yani."

"Çocuğunu korumak için yaptın sonuçta."

"Sana şu kadarını söyleyeceğim: Annelik korkaklara göre değil."

"Evet," dedi Evan. "Öyle görünüyor."

"Ve şu anda işteki durumlarla..." Soluğunu boşalttı. Saçları alnına uçuştı. "Her şeyle tek başıma yüzleşmek bazen çok korkutucu oluyor. Sahip olduğum her şeyle bunun acınası olduğunu da biliyorum ama..."

Evan, savcının ifadesinin değişmesini izledi.

"Her şeyi doğru yaptım," dedi. "Okulda da iş hayatımda da çok çalıştım ve iyi bir eştim. Biliyorum, 'Büyü artık,' diyorsun, değil mi? Safça konuştuğumun farkındayım ama... Yüce Tanrım. İşlerin yoluna gireceğini sanıyorsun. Bundan daha iyi olacağını." Eliyle dolabın içini gösterdi; içi boş paltoları, askıları, tepelerindeki bir rafta duran kazakları. "Kendimle ilgili hayallerim var. Onlara tutunuyorum. Ama bir türlü gerçekleştiremiyorum. Neden?"

Evan bu tarz sorunlara alışkın değildi; önemli ama *çok önemli* olmayan, yavan ama saçma olmayan sorunlara. Gündelik zorluklardı bunlar. Babasız bir çocuk. Bozuk bir tuvalet. Şişliği in-

dirmek için donmuş bezelyeler. Mia ona beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Evan bir cevap vermenin yerinde olacağını fark etti.

“Galiba her şeyin özünde disiplin ve odaklanma var.”

Mia düşünceli bir ses çıkardı. “Sana öyle görünebilir,” dedi kaba olmayan bir edayla. “Hayatında kimse yok. Yani hayatında sürekli bir kimse yok. İnsan karmaşık bir varlık. İlişkiler doğrusal değil. Aklını başından alırlar. İleri gidersin, geri dönersin, odağını değiştirirsin. Yalnız olmadıkça mükemmel olamazsın. Peki sonra ne olur? Yalnızsındır. Ve yine mükemmel değildir.”

Evan’ın zihninde bir anı canlandı: Jack gecenin bir yarısı çiftlikte geziniyor, toz alıyor, tezgâhların üzerindeki nesneleri düzeltiyor, tabak altlıklarını ve peçeteleri bir montaj hattı hassasiyetiyle istifliyor. Evan o gece yarısı ritüellerini hep bir mizaç gösterisi olarak görmüştü. Adeta odayı, evi, evreni düzene sokma çabası.

“Belki de önemli sandığımız şeylerin hiçbirisi önemli değildir aslında,” dedi Mia. “Belki de asıl önemli olan, *küçük* şeylerdir. Büyüttüğünü bile bilmeden azar azar üstüne koyduğun şeyler. Toplu araba yolculukları. Okul için öğle yemeği hazırlamak. Gecelerce hastanede hasta başında beklemek...” Gözleri karanlıkta ışıldadı. “Ama insanın bütün gücünü tüketenler de yine bunlar.” Daha fazla gözyaşı dökmemek adına başını geriye yatırdı. “Her şeyin üstesinden tek başıma gelemeyeceğimden korkuyorum. Hayat çok zor. Belki de ben fazla hassasım. Fazla kırılgan. Beni bekleyen şeyler karşısında gücümün yetmemesinden çekiniyorum.”

“Kırılgan değilsin,” dedi Evan. “Çatlaklarını göstermekten korkmuyorsun.”

“Aman ne harika.” Belli belirsiz bir tebessüm. “Çatlaklarla doluyum.” Kolunu yukarı doğru bir açıyla uzattı. “Kaldır beni.”

“Buradan çıkmaya hazır olduğuna emin misin?”

Başını yana eğdi. “Etraf toplanacak, çamaşırlar yıkanacak. Benim için çocuk oyuncağı.”

Evan ayağa kalktı, Mia'nın elini tutup kaldırdı. Mia kolaylıkla kalktı, tüy gibi hafifti. Bir an daracık alanda karınları birbirine değecek kadar yakınlaştılar. Mia'nın gözleri Evan'ın çenesinde, nefesi boynundaydı. Derken yan tarafına hafifçe vurarak yanından geçip gitti. Yatak odasından birlikte çıktılar. Oturma odasında Mia televizyonu kapadı, kanepenin üzerindeki çamaşırları katlamaya koyuldu.

Kapıya yönelen Evan, Mia'nın oğlu için yazıp duvara astığı hayat dersini düşündü tekrar: *"Anlamlı olanın peşinde koşun, kestirme olanın değil."* Bu minik cümle onu oracıkta durdurdu. Postite baktı, tekrar okudu. Emirler değiştirilemez mi ya da yeni kurallar eklenemez mi acaba diye merak etti. Yine Jack'in karanlık evde dolaşmasını, etrafı toplamasını, bir sonraki gece ve ondan sonrakilerde tekrar yaptığı görünmez ayarlamaları düşündü. Güvenli, temiz ve boş çiftlik evi nedense hep zamandan bağımsız gelmişti ona. Bu ev ise tam aksi bir izlenim uyandırıyor. Her taraftaki parmak izleri ve çerçeveli aile fotoğraflarıyla, duvarlarının içinde yaşamın bütün acımasız döngüsünü içeriyor gibiydi. Öte yandan farklı türde bir rahatlık da ihtiva ediyordu. Bu özel düşünce Evan adını koyamadan zihninden uçup gitse de yüreğinde bir yerde bu tarz bir rahatlığın, acımasız gerçekler olmadan var olamayacağını sezdi.

Evan gözünün ucuyla Mia'nın düşen tepsiyi almak için çömeldiğini gördü. Yolunu değiştirip ona katıldı, kırık parçaları toplamaya başladı.

18

İyi Bak

On yedinci yaş gününe yakın, Evan'ı mesleğinin gerçek hayattaki tehlikeleriyle tanıştıran bir tehdit ortaya çıkıyor. Bir yerlerde gizli bir veritabanındaki bir dosyanın ele geçirilmiş olabileceğine dair Jack'e haber geliyor. Jack, erken "piyade çavuşluk" günlerinden kalma bir dirayetle evi kilitliyor ve karanlık holde, dizlerinin üzerinde tüfek, ön kapının karşısındaki ahşap bir taburede yetmiş iki saat uyumadan bekliyor. Yerinden sadece bir termostan su içmek ve tuvalete gitmek için ayrılıyor. Bloke edilmiş bir numaradan gelen telefon, tehdidin, eğer öyle bir tehdit varsa, geçtiğine işaret ediyor.

Jack ahşap tabureyi mutfaktaki yerine götürürken Evan'ı yanına çağırıyor. Bir tabağa hindi koyup kendine buzlu votka alıyor. İçkisi elinde lavaboya yaslanarak düşünceli bir ifade takınıyor. Nöbeti sırasında düşünmek için bol bol zamanı oldu.

"Bu işin nasıl işlediğini sana öğretmem gerek çünkü bilgi güçtür ve güçlenmeden ileride risk almanı istemiyorum. Programımız gizli bütçeyle yürütülür ve tamamen inkâr edilebilirdir. Para doğrudan Hazine'den gelir. Basıldığı gibi sevk edilir, izi kesinlikle sürülemez. Yani

temelde sınırsız bir bütçeye sahibiz. Bu işi Savunma Bakanlığı idare ediyor. İçişleri Bakanlığı'nda bir birimle birlikte çalışıyor."

"İçişleri Bakanlığı mı?"

"Evet. Arazi yönetimi, ulusal parklar. Oraya bakmak kimin aklına gelir ki?"

Jack gizli düzenlemeleri açıklamaya koyuluyor. Muhtelif kıtalardaki banka hesaplarını. Para Aberdeen-Maryland'de neyi imzaladığından bile habersiz bir sözleşme görevlisi aracılığıyla dolaşıyor, sonra yerine ulaşıyor. Posta kutuları, izi sürülemeyen transferler, döviz takasları. Kuyumcuları barındıran arı kovanı gibi komplekslerde gizlenen, haftalık olarak tutulan, dolap boyutunda ofislerde çalışan avukatlar, kazan dairesi operasyonları, paravan şirketler. Masa ve telefon dışında eşya yok."

Evan pürdikkat dinliyor. Ara ara da elini tezgâhın altına indirip avucundan Strider'a hindi yediriyor. Jack fark etmemiş gibi yapıyor. Disiplin konusundaki tek taviz, işin içinde köpek varsa veriliyor.

"Bunları bana anlatman gerekiyor mu?" diye soruyor Evan.

"Hayır."

Altıncı Emir: Emirleri sorgula.

Ertesi sabah Evan koşudan dönüştü, araba yolunda konsoluna kafası sallanan İsa figürü iliştilirilmiş kırmızı bir Acura Integra ile karşılaşılıyor.

Kafası karışık, eve giriyor. Havada yaseminli parfüm kokusu. Bu, ahşap kaplamalı ön girişte tüylü fular takmış bir bahriyeli kadar ender rastlanan bir durum.

Jack çalışma odasında bekliyor. Pikaptan Maria Callas'ın "Suicidio!"'su yükseliyor. Evan'ın gölgesi odaya düştüğünde Jack başını kaldırıyor. "Kafayı kadınla, seksle bozmak yok. Yani buna alışmalısın. O bir profesyonel. Ona nezaket ve değerlilikle davranmalısın. Anladın mı?"

Evan başını sallıyor.

Jack, Churchill'in İngilizce Konuşan Halkların Tarihi adlı eserinin üçüncü cildine geri dönüyor.

Üst katta Evan'ın odasının kapısı aralık, yatağın örtüsü görünüyor. Kumaş kıpırdıyor. Çıplak bir kadın bedeni beliriyor. Fildişi beyazı bacakların arasındaki siyahlığı gören Evan'ın kanı kayıyor.

Ertesi gün Evan kütük yığınının yanı başındaki paslı demirde barfiks çekiyor, pazıları çığlık atıyor. Jack kahvesini yudumluyor, gece havasında nefesi görünüyor.

"Kadınlara saygı olmazsa olmazdır," diyor Jack. "Kadın haklarıyla bir ülkedeki ekonomik kalkınma arasında büyük bir ilişki vardır. Kadınlara gereği gibi davranmak sadece ahlaki bir tavır –ki öyledir– ya da bir Amerikan değeri –ki öyledir– değildir. Bu stratejik bir zorunluluktur. Ve sen bu bakımdan daima ama daima örnek teşkil edeceksin."

Evan anladığını belirten bir homurtuyla demirden iniyor. Üst kata çıktığında yatağında iki kadın onu bekliyor.

Yataktaki ve yatak dışındaki eğitimi yoğunlaşıyor. On sekizine bastığında bir seksen boyunda ve seksen kilo ağırlığında bir kas yığını. Ne fazla uzun ne fazla iri ne de fazla güçlü görünüyor. Kalabalıkta kaybolabilir. Bir bardaki erkeklerin yarısı onu kavgada alt edebileceğini düşünebilir. Son derece ideal.

Jack soğuk bir sonbahar sabahı Evan'ı keskin nişancılık poligonuna götürmeye karar veriyor. İkisi eğitmensiz uzun zamandır yalnız kalmamışlardı.

Evan nişan dürbününe yüksekliği giriyor, balistik kavisi düzeltiyor.

Yanı başında Jack dürbünü yüzüne dayıyor. "Eğitmenin diyor ki artık neredeyse Yetim Zero kadar iyi ateş ediyormuşsun."

"Sadece harflerle anıldığımızı sanıyordum."

"Zero, Yetim O'nun lakabı."

Evan soluğunu boşaltıyor, tetiğe sabit bir baskı uyguluyor. Kabza omzuna tepiyor. Altı yüz metre aşağıdaki hedefin tam ortasında bir delik ortaya çıkıyor.

"Yetim O kim?" diye soruyor Evan tekrar nişan alarak.

"Faal bir Yetim. Kimilerine göre en iyisi. Sana kadar."

Evan tekrar ateş ediyor.

Jack sinirlenerek dürbününü indiriyor. "Odaklan Evan. Hedefi ıskaladın."

"İyi bak," diyor Evan.

Jack dürbünü tekrar kaldırıyor. İşte orada, ikinci merminin ilkinin açtığı deliği sola doğru hafif genişlettiği çıkıntı.

İki mermi, bir delik.

Jack kafasını sallayıp boğazından derin bir ses çıkarıyor. Evan ona baktığında o âna kadar fark etmediği bir filtre kalkıyor ve yedi yıl önce dinlenme tesisindeki ilk karşılaşmalarından bu yana Jack'in yaşlandığını görüyor. Geniş çenesinin altındaki gıdısı sarkıyor sanki. Bakışları da bir şekilde daha insansı. Altmışına merdiven dayamış ve bir ayağı çukurda olan Jack'in bu görüntüsü, Evan'da varlığından bihaber olduğu bir kırılmalığı ortaya çıkarıyor.

"Clara öldüğünde," diyor Jack, bakışlarını poligonun ilerisinde tutarak, "gözüm hiçbir şey görmez oldu. Sadece onunla özdeşleşen yerleri görebiliyordum." Dudaklarını yuvarlayıp yutkunuyor. "Ta ki seni bulana kadar."

Yüzü katılaşıyor. Bir kez daha beyzboldaki top yakalayıcıya dönüşüyor. Katı ve zırhla kaplı, çarpışmadan etkilenmeyen... Doğruluyor, kamyonete dönüşünde çizmelerinin altındaki saman örtüsü çitirdarken yüzünde belli belirsiz bir korku belirliyor.

"Hazırsın," diyor.

Odasının yumuşak sabah ışığında Evan'ın gözleri açıldı. Hareketli yatağının üzerinde uzanıp tavana baktı. Jack'in sözleri hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu.

Uzun süredir hazırды. Kısa bir an, bütün o hazır olmanın ona neye mal olduğunu düşündü.

Sonra kalktı.

Katrin'le temas kurma vakti gelmişti.

19

Ders Olsun

“Korkuyorum.”

Motel odasında, yatağın kenarında oturan Katrin, Evan’ın ona aldığı bol tişörtün çoktan sarkan kenarına yumruklarını gömdü. Küt saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Billur deniz yeşili rengindeki gözleri, göz kalemi yokken iyice açığa çıkmıştı. Delici bakışlarla Evan’a bakıyordu.

Evan bir sandalye çekip karşısına oturdu. “Her şey yoluna girecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Daha önce hep öyle oldu.”

Duştan dolayı hâlâ nemli olan havada boğucu bir ağırlık vardı, kötü motel sabununun hastaneyi andıran hijyenik kokusuydu bu. Beş dakika önce geldiğinde Evan onu daracık odada ileri geri yürürken, koyu renkli tırnaklarını yerken bulmuştu. Katrin, bol tişörtüne ellerini tekrar gömmüş, V yakayı aşağı çekiyordu, bu haliyle göğüsleri iyice ortaya çıkıyordu. Gergindi, eli kolu durmuyordu. Tedirginliği vücudunun sınırlarını zorluyordu.

Evan'ın televizyonun yanındaki masanın üzerinde duran siyah evrak çantası, civardaki olası izleme cihazlarını devre dışı bırakıyordu. Kilidi açmak için şifreyi girdi, geniş bantlı, güçlü sinyal bozucuyu kapattı.

Telefon etme zamanıydı.

Bunu sezen Katrin yanı başındaki yataktan kullan at telefonu aldı. Dudaklarına götürdü, dua edercesine gözlerini yumdu.

Evan RoamZone'unu çıkardı. "Benimkini kullanacağız," dedi. "İzi sürülemez."

Katrin hemen başını salladı. "Dur. Bekle biraz." Birkaç kez nefes aldı. Korku dolu o kocaman gözlerini açtı. "Tamam."

Evan numarayı tuşladı. Hoparlöre aldı. Telefonu yatağın köşesine, kendiyle Katrin'in arasına koydu.

Telefon çalarken Katrin bir elini diğeriyle sıkıyordu.

Telefonu bir adam açtı. "Kimsin?"

"Sam elinizde mi?" diye sordu Evan.

"Karşımda duruyor."

Katrin boğazında bir çığlığı boğdu.

"Yaşadığına dair kanıt istiyorum," dedi Evan. "Sonra şartları konuşuruz."

Ayak sürüme sesleri, ardından boğuk bir erkek sesi. "Alo? Katrin?"

"Baba?" Katrin gözlerini kırıştırdı, yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldü. "Buradayım."

"Merhaba yavrum."

"Canını yaktılar mı?"

"Ben iyiyim."

Katrin yaşlarını sildi. "Onları dinlemediğim için özür dilerim. Başkasından yardım aldığım için özür dilerim."

"Tatlım, şunu bil ki... şunu bil ki bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Olan hiçbir şey için. Her kiminle birlikteysen umarım seni korur. Umarım..."

Telefon elinden çekilip alınırken bir boğuşma sesi geldi. Derken ilk adamın sesi duyuldu tekrar: "Talimatlarımıza uymadın."

"O benim hatam," dedi Evan. "Ama Sam'i serbest bırakmanız için görüşmeye hazırım. Param var ve..."

"Para umurumuzda değil. Artık onu önemsemiyoruz. Talimatlarımıza uymadınız."

"Dur!" dedi Katrin. "Bunu düzeltebiliriz. Her şeyi düzeltebiliriz."

"Bu size ders olsun," dedi adam. "Sonraki sefer için."

Tek el silah sesi.

Ağır bir cismin yere düşme sesi.

Evan sandalyesinden ayağa fırladı, az kalsın kucağındaki telefonu düşürüyordu. İnanmaz gözlerle hoparlör deliklerine baktı.

Katrin'in hıçkırıklarının sesi sanki uzaktan geliyordu. "Sam! Baba? Olamaz. Olamaz. *Olamaz!*"

Adamın sesi tekrar duyuldu. Evan'ın kafasının içini dolduran cızırtıyı böldü: "Sırada o sürtük var. Sonra da sen."

Hat kesildi.

Cızırtı artıp her şeyi yuttu. Evan operasyonda bir hesaplama hatası yapmıştı. Sekiz yıldır ilk hatası. Bir duygu yığınyla o geceyi hatırladı. Potomac Nehri'nin azgın suları, ayağının altında ezilen kiraz çiçekleri, rutubetli garajın talaş kokulu havasını delip geçen sıcak bakırımsı koku.

Katrin'in kulakları çınlatan hıçkırıkları onu kendine getirdi. Babasının ölümünden o sorumluydu. Tetiği kendi elleriyle çekmiş sayılırdı.

Evan telefona uzanırken elinin çok uzun zaman sonra ilk kez titrediğini fark etti. Oda etrafında dönüyor gibi hissetti. Dördüncü Emir devre dışı kalmıştı.

Mesele artık kişiseldi.

20

Kızaran Eller

Evan, bütün gün ağlayan Katrin'le kaldı ama ona sarılmadı. Katrin, hava kararınca Evan'ı yatağa çekip göğsüne bir çocuk gibi kıvrıldı. Kulak memesinin arkasındaki üç yıldız dövmesi görünüyordu. Evan'ın göğsünde duran parmakları yüzük doluydu. İnce bileğini çevreleyen bileklikler, elini oynattığında yılan gibi dalgalanıyordu. Uzun süre ağlamaktan soluğu düzensizdi. Evan elini yan tarafına, göğüs kafesinin üzerine koydu. Kızın kolu eline değdiğinde teninin ipek gibi yumuşacık olduğunu fark etti.

"Sıra bende. Beni bulacaklar," dedi. "Ve öldürecekler."

"Hayır." Evan tavana bakıyordu. "Öldürmeyecekler."

"Sana neden inanayım?" Sesinde kötü niyet yoktu.

"Çünkü uzun yaşamayacaklar."

Evan, uykuya dalana kadar kızın saçını usulca okşadı. Sonra dışarı çıktı. Ona bazı işleri olduğunu ve sabah döneceğini söylemişti önceden.

Tekrar Çin Mahallesi'ne gitti. Otuz altı saat geçmesine rağmen apartman hâlâ faal olay yeriydi. Girmek için fazla kalaba-

lıktı. Keskin nişancının ateş ettiği yeri incelemek, onun durduğu yerde durmak, onunla aynı havayı solumak, neler öğreneceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

O silah sesi tekrar tekrar Evan'ın aklına geliyor, zihninde dönüp duruyordu. Güneşte sertleşen derisiyle, kırıksak şakaklarıyla Sam White. Kızına son sözleri: *Her kiminle birlikteysen umarım seni korur.* Evan boşlukları doldurup hattın öbür ucundaki fotoğrafı gözünde canlandırdı. Tabancanın tepmesi, başın yana yatışı, merminin giriş deliğinin bıraktığı küçük siyah nokta. Ve ardından beden büzüşmesi, kasların seğirmesi, boynun gevşemesi, yere tebeşirle çizilen çizgi.

Eve döndüğünde, kendini hırsızları savuşturmak istemişçesine çantasını iki eliyle kavrayan Bayan Rosenbaum'la asansörde yan yana dikilirken buldu. "İki gün kaldı," dedi yaşlı kadın görsel desteğe ihtiyaç duyulması ihtimaline karşılık bir çift buruşuk parmağı kaldırarak. "Oğlum ve torunlarımın gelmesine iki güncük kaldı. Kapımı tamir edecek hiç kuşkusuz. Sonra da işe yaramaz yöneticiyi arayacağım ve..."

Telefondaki o ses Evan'ın kafasının içinde dönüp duruyor, Bayan Rosenbaum'un sözlerini boğuyordu: *Para umurumuzda değil. Artık onu önemsemiyoruz.*

Asansör yukarı çıkıyordu. Evan, Ida'nın boynunu uzatıp kendisine baktığını sezdi.

"İyi misin?" dedi.

Evan başını salladı.

"Orada öylece dikilmiş nefes alıyorsun," dedi. "Her zamanki 'evet efendim, hayır efendim' zırvalarını bile söylemiyorsun. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet efendim."

"Eh, hiç yoktan iyidir."

"Galiba sizin katınıza geldik."

"Doğru."

Evan yolun geri kalanında sessizliğin tadını çıkardı. Da-iresine girince doğrudan buzdolabına yöneldi, sonra kendine bir U'Luvka martini hazırladı. Ama o kadar uzun çalkaladı ki avuçları paslanmaz çeliğe yapıştı. Kadehine votkayı doldurdu, normalden daha fazla buz koymuştu. O antiseptik soğuğu arzuluyor, dişlerinin kızaran elleri kadar sızlamasını istiyordu.

Silah sesi.

Ağır bir cismin yere düşme sesi.

Baba? Olamaz. Olamaz. Olamaz!

Kadeh dudaklarındaydı. Keskin dumanı soluyabiliyor, dilinin arkasında bile tadını alabiliyordu.

2.1 milyon dolarlık bir borç için profesyonel bir ekip tutmak biraz abartılı görünüyordu fakat Vegas belli ki bir sonraki büyük kaybedene sağlam bir ders vermek için aşırıya kaçmaya hazırdı.

Bu size ders olsun. Sonraki sefer için.

Ne yaptığını anlamasına fırsat kalmadan kadehi fırlatmıştı. Kadeh paramparça oldu. Kırıklara ve buzlara takılan ışıklar mavi tavanda gökkuşağı prizmaları oluşturdu. Fayansa, metale ve betona çarpan kadehten sıra dışı bir gürültü çıktı.

Her şey yoluna girecek, demişti. Daha önce hep öyle oldu.

Zihninde bir fotoğraf belirdi: Sam'in ehliyetteki fotoğrafı, hayatının sıradan bir gününde çekilen sıradan bir fotoğraf. Kot gömlek. Dağınık kırçıl saçlar.

Ben hemen her şeyi babamdan öğrendim.

Evan'ın bacakları onu koridordan geçirdi. Sıra sıra dizilmiş Japon ahşap tablolarla duvarda asılı duran on dokuzuncu asırdan kalma katanayı geride bıraktı. Kapıdan girdi. Yatak odası önünde uzanıyordu.

Silah sesi.

Evan kendini masanın önünde diz çökmüş buldu. Alt çekmeceyi açtı, iç çamaşırlarını kenara itip hilal biçiminde oyulmuş dili ortaya çıkardı.

Ağır bir cismin yere düşme sesi.

Tırnağını taktı, çekmecenin gizli bölmesini kaldırdı. İnce vernikli suntayı çıkarıp yere, yanı başına bıraktı. Dizlerinin üzerinde çekmecenin gün yüzüne çıkan derinliklerine baktı, boğazı düğümlendi.

Çekmecedeki yırtık, mavi bir gömlek vardı. Üzerindeki kan, aradan geçen yılların etkisiyle kararmıştı.

Bir yadigâr.

21

Zula

Evan, cebinde sadece yedi yıldır aldığı eğitim, kendini yeni ve tehlikeli topraklarda yeni ve tehlikeli bir gerçekliğin içinde dolanırken buluyor. Tanıdığı tek bir yüz, sığınabileceği tek bir güvenli liman, anadilinde konuşabileceği tek bir kişi yok. Ne zaman kendini akıntıya bırakacağını, ne zaman demir atacağını, ne zaman gücünü sergileyeceğini öğreniyor. Çiftlik evinde huş ağacından bir ateşin rahatlatıcı sıcaklığında, Jack ile birlikte, şimdilerde çok sevdiği bir palto gibi üzerinde taşıdığı bir takma ad inşa etmişlerdi. Bu takma ad, bünyesinde yalandan çok hakikat barındırıyordu. Böylelikle Evan onu daha kolay benimsiyor. Jack ona gizli kimliğini oynamakla bu kimliği yaşamak arasındaki farkı öğretti. Evan oynamıyor. Gönülden inanıyor. Sahte temelin üzerine gerçek duygular dikti çünkü.

Görevler peş peşe geliyor, sayısını bile unutuyor. Evan ve Jack, Evan'ın e-posta hesabındaki taslak klasöründe kayıtlı aynı mesajın içine yazarak haberleşiyorlar. Böylelikle internet üzerinde hiçbir kelime transferi yapılmıyor ve tespit edilip ele geçirilemiyor. Evan çeşitli kıta-

larda çeşitli ülkelerden fotoğraflar, adresler, talimatlar alıyor. Okuyor, yanıtlıyor, kaydediyor, siliyor.

Pasif bir hesaba kıyasla mechul.adam@gmail.com'un oldukça faal bir taslak klasörü var.

Evan, Kenya'da bir ağaç evde Mısırlı bir ajanı, Sao Paulo'da bir hamamda bir uyuşturucu baronunu, Gazze'de bir abajur dükkânının deposunda Suriyeli bir asiye öldürüyor. Bunaltıcı bir Lübnan varoşunda, hedefinin sürekli arka koltukta çocuklarıyla yolculuk yaptığını öğrendikten sonra arabaya yerleştirdiği bombayı çıkararak emirleri değiştiriyor. Silahlı bir tesise sızarak adamı yatağında öldürüyor. Bu tehlikeli doğaçlama hamlenin sonucunda Jack'ten zilgıtı yiyor.

Derken, 11 Eylül'ün ardından faaliyetlerde büyük bir artış oluyor. Evan düşman bölgelere her zamankinden daha fazla operasyon düzenliyor; İspanya, Fransa ve İtalya'da görünmeden hareket ederek dostlarına yardım eli uzatıyor. Bir zaman sonra –belli bir zaman değil ama bu– takma adı belli bölgelerde çeşitli istihbarat örgütleri tarafından öğreniliyor. Güçlü veritabanları, ona atfedilen faaliyet örüntülerini tespit ediyor. Meçhul Adam: İnfazcı ve terörist; aralarında Amerika Birleşik Devletleri'nin de yer aldığı çeşitli ülkeler tarafından çeşitli suçlardan aranıyor. Ama bu onu endişelendirmiyor çünkü teknik olarak öyle biri yok. Dünyanın hiçbir yerinde ona ait bir fotoğraf yok. Belli karanlık çevrelerde efsanesi büyüdükçe birkaç görev yanlışlıkla ona atfediliyor. Onu yakalamak için baskınlar düzenleniyor; çoğunlukla yanlış yarımkiürede. O olduğu sanılan en az iki kişi öldürülüyor ve Meçhul Adam'ın üzeri çiziliyor. Derken başka bir gizli görevde bu ölümsüz adam tekrar ortaya çıkıyor.

Sadece Jack biliyor. Evan'ın meşruiyetini bilen tek kişi o. Dünyanın geri kalanı ve kendi hükümeti için Evan aranan bir adam. Jack emirlerini en üst mevkideki kişilerden alıyor. Onlar tepede üst düzey korumalar eşliğinde seçkin havalarını soluyorlar. Evan inandırıcı yadsınabilirliğin vücut bulmuş hali. Koruyup hizmet ettiği devletin bir düşmanı. Bilyalı rulmanlar içinde bilyalı rulmanlar.

Yirmi dokuzuncu yaşındaki bir kış sabahına kadar kendisi gibi başkaları da olduğunu neredeyse unutuyor. Kopenhag'da bir zulada mesajı alıyor.

"Sizlerden biriyim. Tanışmak isterim. The Ice Bar, Oslo." Tarih ve saat de verilmiş.

"Yetim Y" diye imzalanmış.

Not elinde, bir süre öylece dikiliyor. Kâğıda kar taneleri düşüyor ama erimiyor. İki şeyi çoktan biliyor. Buluşmaya gidecek ve Jack'e söylemeyecek.

Sözleşilen saatten epey önce gidiyor; muhiti, barı, giriş çıkışları, merdivenleri ve masaları izliyor. Barda kuzey duvarı boyunca uzanan, dondurucu kadar soğuk tutulan uzun bir cam duvarlı bölme var. Bölmenin kapısının yakınında, içeri girenlerin çıkardığı kürklü paltolar asılı. İçeride kayrak taşından çıkıntılarda çok sayıda votka ve aquavit şişesi duruyor. Barmen içkileri buzdan yapılan kadehlerde servis ediyor.

Barın geri kalanı modern ve göz alıcı. Garsonlar tahta kürekler üzerinde salamura ringa balığı ve geyik şiş dağıtıyorlar. Mutfağın çarpan kapılarına yakın bir köşe masası seçen Evan, tabancasını yanı başındaki koltuğun üzerine koyuyor. Silahın bacağına baskı yapan namlusu dışa dönük.

Adamı içeri girer girmez görüyor. On yedi yıl sonra bile duruşunu anında tanıyor.

Aynı kızıl saçlar, aynı al surat.

Adam kalabalığın arasından dolaşıyor, paltosunu asıp Evan'ın karşısına oturuyor. Bakışıyorlar. Charles Van Sciver'in tüyleri diken diken. Karşılarında, kürklü paltolarıyla ayları andıran bir grup sarhoş genç, kafayı çekip buzdan kadehlerini cam duvara atıyor, beşlik çakıyorlar.

"Evan. Aman Tanrım!" diyor Van Sciver. Sandalyeye oturup lüks dekoru süzüyor. "Pride House Grup Evi'nden epey uzaktayız, değil mi?"

"Benimle temas kurmak için o zulayı nasıl buldun?"

"İyi eğitildik." Yarım tebessüm. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Neden Oslo?"

"Görev için buradayım." Garsonu çağırıyor, iki kadeh aquavit söylüyor, sonra dikkatini Evan'a veriyor. "Var olmayan başka birini görmek istedim. Arada, gerçekten var olduğumuzu hatırlamak iyi geliyor."

İçkiler geliyor. Van Sciver kadeh kaldırıyor. Tokuşturuyorlar.

"Eğitim sırasında namını duymuştum," diyor Van Sciver. "Rastgele konuşmalarda. Kod adını kullananırlardı elbette ama biliyordum. Yetim Zero ve sen. En iyiler."

Yetim Programı'nda Evan'ın şöhretinin yayılması ona tuhaf geliyor. Ortak deneyimlere sahip biriyle karşılıklı oturmak kadar tuhaf. Ayrıca geçmişleri de ortak. Ömrünün büyük bölümünde Evan bırak geçmiş, şimdi bile olmadan çalışmıştı.

"Akıl hocan vardı, değil mi?" diye soruyor Evan. "Ve bir evin?"

"Ah, evet, hepsi vardı. Babam harika biriydi. Sonra... Emirler vardı, bunlar yaşam tarzım oldu. Beni bu dünyaya soktu."

Her bir baştan çıkarıcı ayrıntının körüklediği merakı Evan'ın içini kemiriyor. Bu ani, beklenmedik, tarifi zor bağlantı –yoldaşlık değilse bile rahatsız edici yakınlık– karşısında kendine sakin olmasını, tedbiri elden bırakmamasını telkin ediyor. İçkisini yudumluyor. Norveç aquavit'i Danimarka aquavit'ine göre daha dumanlı.

Bir müddet sohbet ediyorlar. Dikkatli ama gereğinden fazla değil. İsimleri çıkararak görev hikâyelerini anlatıyorlar. Eğitim kazalarından bahsediyorlar. Operasyon aksaklıklarından.

Karşılarındaki cam duvarlı dondurucu doluyor. Kürk paltolu daha çok erkek ve kadın dar alana doluşuyor. Gürültü gırla gidiyor, buzdan kadehler parçalanıyor ama Evan pek oralı olmuyor. Onun ve Van Sciver'in loş aydınlatmalı masası, gürültü ve eğlenceden kaçıp sığınan bir liman, sakin bir yer gibi.

Van Sciver altıncı kadehini deviriyor ama alkol onu etkilememiş gibi görünüyor. "En çok neyi seviyorum, biliyor musun?" diyor. "Görkemli sadeliği. Emirler var, başka da bir şey yok."

Evan'ın zihninde bir rahatsızlık peyda oluyor ama adını koyamıyor. "Başka da bir şey yok yani?"

Van Sciver başını iki yana sallıyor. "Sadece işime bakıyorum. Bir dönem Ortadoğu'daydım. Bir gün, bir konağın arkasındaki tepeye gizlendim. Mutfak penceresinden, çok önemli bir hedefe nişan aldım. Çok zor bir atış. İki yüz küsur metre, rüzgâr, alçak nokta. Ama onu görüyordum. Sorun çocuğuydu, tamam mı? Altı yaşlarında görünüyordu, kucağında oturuyordu. Dağda dolaşan devriyeler var, o yüzden belli aralıklarla çalıkların arasına girip çıkmak zorundaydım. Hedefe temiz nişan alamadım, çocuk hep oradaydı. Ve zamanım daralıyordu. Şafak söktü sökecekti." Dudaklarını nemlendiriyor. "Çocuğun göz çukuruna yoğunlaştım. Bir kafatası duvarını devre dışı bıraktım. Ayarlamayı yaptım. Sonra düşündüm." Devasa eliyle hassas likör kadehini kavırıyor. İçiyor.

Evan da benzer bir durumu yaşamıştı. İlk görevinde. Bir Doğu Bloku kanalizasyonunda saklanmış, tüfeğini kaldırım kenarındaki drenaj ızgarasının içinden bir masumun gözüne doğrultmuştu. Öne doğru eğiliyor. "Ne yaptın?"

"Ateş ettim." Van Sciver'in başparmağıyla işaretparmağı kadehi sağa sola döndürüyor. "On İkinci Emir: Her yol mubah."

Evan'ın başı içki ve Van Sciver'in itiraflıyla hafif uyuşuyor ama Jack'e yönelik içinde büyük bir sevgi dalgası kabarıyor. Jack'in kurallarının diğer öğretmenlerden ne kadar farklı olduğunu merak ediyor.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor Evan.

"Adamı kurşun değil de kemik parçaları öldürdü." Van Sciver içkisini alıyor, sonra geri koyuyor. "Altı yaşında bir çocuğun kafatasını silaha dönüştürdüm," diyor bir tür karanlık gururla. "Görevi yerine getirmem gerekiyordu. Ve getirdim. Sorgulamak yok. Emrimizi alırız, uygularız."

Charles'ın gözlerinde boş bir parıltı var. Gerçek bir inananın kendinden emin hali. Evan beklenmedik bir kıskançlık hissediyor. Ne kolay bir yolda yürüyordu halbuki. Kıskançlıkla birlikte hayranlık da geliyor.

"Hiç merak ettin mi?"

"Neyi?" diyor Charles.

Evan kadehini çeviriyor, soruyu daha net bir şekilde sormaya çabalıyor: "Adamın terörist olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu vurdum."

Evan tepkisinin yüzüne yansımaması için elinden geleni yapıyor ama Van Sciver yine de bir şey görmüş olmalı çünkü ekliyor: "Oyun bu şekilde oynanıyor. Kuralları beğenmiyorsan başka oyun oyna." İçkisinin geri kalanını kafasına dikip kalkıyor, paltosunu çekiştiriyor. "Durum bundan ibaret. Yapacak bir şey yok."

Evan oturmaya devam ediyor. Bir an bakışıyorlar, sonra Evan başını sallıyor. "Bir gün bir yerlerde görüşürüz."

Kapanış sözleri söylenmeyeceğini biliyor ama yine de Van Sciver'in birdenbire topukları üzerinde dönüp uzaklaşması Evan'ı hayrete düşürüyor. Gençler, içkilerini içip kadehlerini yere atmayı sürdürüyorlar. Van Sciver masaların arasından dolanıp dondurucuya giriyor, içeridekilere karışıyor.

Evan büyük cam duvarın ardında Van Sciver'in kolunu sarhoş bir adamın boynuna dolayıp onu gürültüyle kadeh kaldıran diğerlerinden ayırdığını görüyor. İçkiler âlemcilerin bileklerinden kürk paltolarının kollarına akıyor. Votka içiyorlar. Van Sciver hafif sırtarak sarhoş adamın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Al suratlı adam başını sallıyor. Sarhoş, sarhoşun dilinden anlarmış. Kadehler betonda parçalanırken Van Sciver'in kollarındaki adam titriyor. Etraflarında beşlikler çakılıyor. Biri bara çıkıyor, ayağı kayıp düşecek gibi oluyor. Van Sciver sarhoş adamı cam duvara yashıyor, yavaşça indirip yere oturtuyor. Adamın sırtı camda koyu renk bir leke bırakıyor. Başı öne düşüyor, çenesi göğsünde. Hareketsiz kalıyor. Van Sciver diğer âlemcilerin birinden bir şapka alıp adamın eğişik başına yerleştiriyor, yüzünü kapatıyor. Kendinden geçen başka bir ahmak. Arkadaşları onu gösterip gülüyor, içmeye devam ediyorlar.

Van Sciver dondurucudan dışarı süzülürken al suratı bir an Evan'inkini buluyor. Göz kırpıp kalabalığa karışıyor.

Dediği gibi: Buraya görev için gelmişti. Evan soğukkanlı verimliliğe hayranlık duyuyor. Tek taş. İki kuş.

Bir tomar kron bırakıp gidiyor.

İlerleyen aylarda, Van Sciver'la yaptığı buluşma Evan'ın aklından çıkmıyor. Sohbetlerinden bazı kısımlar uygunsuz zamanlarda yüzeye çıkıyor. Her yol mubah... Sorgulamak yok... Çünkü onu vurdum... Ne kadar uğraşsa da Evan'ın dikkatini veremediği ahlaki bir bulanıklık denkleme dâhil oluyor.

Görevler mechul.adam@gmail.com adresinin taslak klasörüne düşmeye devam ediyor. Bir yaz kendini radikal imamların finansçısının izinde Yemen'de buluyor. İnsanı uyuşturan sıcak bir öğleden sonra, nihayet adamı bir parkta dolaşırken yakalıyor. Evan, adamın genç karısından ayrılmasını beklerken saatler geçiyor. Sonunda adam kirli bir umumi tuvalete giriyor ve Evan onu kabinin yanında boğarak öldürüyor. Pis bir iş. Adam karşı koyuyor, debelenirken porselen pisuvarlardan birini kırıyor. Sonrasında Evan'ın yırtılan gömleği kan ve ter içinde.

Temizlenip otele döndüğünde yerel haber kanallarında, yüzü Evan'ın az önce öldürdüğü adamınkiyle eşleşen bir insan hakları eylemcisinin ölüm haberi yayınlanıyor. Midesine bir şey oturuyor; paranoyanın ağırlığı. Yoksa kuşkunun mu? Tahammül edemediği bir şey varsa o da kuşku.

Jack ile telefon görüşmesi talep ediyor. İki saat sonra talebi yerine geliyor. Jack'e yeni standart protokole göre ulaşıyor, kullan at telefon-dan kullan at telefona. Jack hemen paradan bahsediyor. "Isle of Man üzerinden sekiz haneli bir meblağı daha gönderdim. Yedek hesaplarına aktarılacak ve sonra..."

"Dur," diyor Evan.

Jack duruyor.

"Adam finansçı değilmiş," diyor Evan. "Televizyonda gördüm, insan hakları eylemcisiymiş."

"Haberler öyle söylüyor. Doğru değil."

"Bu seferlik beylik lafları geçelim," diyor Evan. "Etkilerini kaybetmeye başlıyorlar."

Jack telefonun öbür ucunda iç çekiyor. Sonra, "Bu sabah Strider'ı öldürmek zorunda kaldım. Yemeyi bırakmıştı. Karnı tümör doluydu," diyor.

Evan kaybı midesinde, boğazında hissediyor. "Çok üzüldüm."

Kadehin içinde buzun tıngırtısını duyuyor. Yakışıklı köpeğin masanın altından yaklaşıp elinden gizlice hindi yiyişi aklına geliyor. Onun için bir erkek kardeş gibiydi.

Jack düşüncelerini bölüyor. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Keder hissi hâlâ Evan'ı sarmalıyor. Buna alışkın değil. Biraz sonra kendini topluyor. "Belki de biraz ara vermem gerekiyordur."

"Geri mi dönmek istiyorsun yani?"

"Ara vermem gerek diyorum."

"Ara veremezsin. Şu an olmaz."

"Yeni görev mi var?"

"Çoktan klasöründe."

Evan köhne bir otelin en üst katında yatakta bağdaş kurmuş oturuyor. Oda o denli küçük ki sarsak masanın üzerinden dizüstü bilgisayarı uzanıp alabiliyor. Telefonu omzuyla yanağının arasına sıkıştırarak hesabına giriyor. Sürme pencere açık; bloklar halindeki bej binalara, kurusun diye asılmış çamaşırlara bakıyor. Odanın içi sıcak ve havasız.

"Dur," diyor. "Bakıyorum."

Taslak klasörüne tıklıyor. Taslak halindeki tek e-postayı açıyor. Fotoğraf yüklenirken plaj topu dönüyor.

Suratı görünce ciğerleri soluksuz kalıyor. Trafik sesleri sönüyor. Kulaklarında beyaz gürültüden başka bir şey yok. Gözlerini kırptırıyor, burun kemiğini çimdikliyor ama bakışlarını tekrar kaldırdığında fotoğraf aynı:

Charles Van Sciver.

Jack sessizlikte bir şeyler okuyor. "Onu tanıyorsun."

"Evet."

"Eviden."

"Evet. Ve."

"Ve ne?"

Evan kalkıyor, temiz hava solumak için pencereye gidiyor. Ama hava burada hep aynı. Bu odada, dışarıda, bu kurak ülkenin dört bir yanında. "Bir kez buluştuk. Kim olduğunu biliyorum."

"Buluştunuz mu?! Bu çok talihsiz bir hata."

"Ne dersen de. Eğer benim gibi bir Yetim ise neden benim e-posta hesabıma düşünüyor?"

"Gizliliği ifşa edilmiş. Onunla birlikte birkaç kişi daha var..."

Evan, Jack'in sesindeki acıyı duyabiliyor. "Ne?" diye üsteliyor.

"Öbür tarafa geçtiler."

"Elinde bundan daha fazla bilgi var mı?"

"Yok."

"Eğer benden bir Yetim'i avlamamı istiyorsan bana geçerli bir cevap vermelisin."

"Cevap yok. Biliyorsun."

"Bu, soru sorulmayacağı anlamına gelmez. Altıncı Emir. Yoksa unuttun mu?"

Evan dizüstü bilgisayarına bakıyor. Uzaklara bakan Van Sciver'ı görüyor. Ama aynı zamanda genç Van Sciver'ı da görüyor. Yapacak hiçbir işi olmayan bir grup genç haydudu Lafayette Courts gökdenlenlerinin gölgesindeki asfalt basketbol sahalarında dört döndürüyor.

"Yapamam," diyor Evan. "Bizden birini öldüremem. Onunla görüştüm."

"Öyle ya da böyle ölü zaten," diyor Jack. "Sen yapmazsan başkası yapacak."

"Bence bu," diyor Evan, "hatalı bir ahlaki sav."

Sessizlik. Sonra Jack, "Pekâlâ. Frankfurt'a dön. Temizlik için arkandan birini gönderirler," diyor.

"Her zamanki gibi."

Evan telefonu kapatıyor.

Üç gün sonra tekrar arıyor. Ezberlediği listede yazılı bir sonraki kullan at telefonun numarasını tuşluyor. Jack telefonu mutfakta açıyor. Evan kahvenin süzüldüğünü duyabiliyor.

"Seni görmem gerek," diyor.

"Olmaz. Bulgaristan işi çok dikkat çekti. Şu anda izleniyor olabilirsin."

"İzlenmiyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni sen eğittin."

Duraklama.

Derken Jack, "Bu kuraldışı bir temas," diyor.

Jack için "kuraldışı" sözünden daha tahrip edici bir söz yok.

"Hayatın kendisi kuralsız zaten. Seni görmem gerek. Hemen."

"Olmaz. Almanya'da kal. Ortalarda görünme. Şu anda ülkeye asla giremezsin."

"Seni L Sokağı ile Connecticut Caddesi'nin köşesinden arıyorum."

Devam eden sessizlik epey uzun.

Jack, "Bu taraftan bir sızıntı olabilir. Dışarı çıkmak istemiyorum. Adımlarımı dikkatli atıyorum," diyor.

Bulgaristan işi. Sızıntı. Bahane üretmeyen bir adamdan alışılmadık mazeretler.

Jack bir şey demiyor. Evan da.

Sonunda Jack pes ediyor. "Jefferson Memorial'ın doğrudan güneyindeki Ohio Yolu üzerinde bir yeraltı otoparkı var. İnşaat nedeniyle kapalı. Gece yarısı P3'te olacağım. Beş dakikalığına."

Telefonu kapatıyor.

Hava karardıktan sonra Evan elleri ceplerinde Potomac boyunca yürüyor. Kiraz ağaçları çiçek açmış. Her zamanki gibi, neden kokmadıklarını merak ediyor. Yerler çiçeklerle örtülü.

Evan binayı buluyor, yaklaşımadan önce önünde birkaç tur atıyor. Turuncu konilerin arasından, emniyet şeridinin altından geçiyor. Kuzey merdivenine çıkan kapının üzerine eğreti bir kontrplak plaka

çivilenmiş. Hafif kaldırıncı yerinden çıkıyor. Her katı yürüyerek katediyor. Çimento karıştırıcılarla teçhizat yüklü inşaat kamyonlarının arasından geçiyor. P3'e iniyor, karanlık katın çevresini gözlüyor, bir sütunun arkasına saklanıp beklemeye koyuluyor. İki saat boyunca kılını bile kıpırdatmıyor. Etrafını saran alet ve araçlar kadar cansız.

Tam gece yarısında, Evan'ın bildiği kadarıyla P3'ün merdiven olmayan uzak ucunda Jack beliriyor. Ama vaktiyle istasyon şefliği yapmış birine yakışan bir numara. Bilyalı rulman içinde bilyalı rulman.

Ayak sesleri açıklıkta yankılanıyor. Bir asansör işaretinin kırmızı ışığı üzerine vuruyor, yağ lekeli zemine gölgesini düşürüyor. Açıklıkta duruyor, doğrudan Evan'ın saklandığı karanlık alana bakıyor.

"Ee?" diyor.

Evan ortaya çıkıyor. Kucaklaşıyorlar. Jack ona biraz uzun sarılıyor. En son yirmi altı ay önce görüşmüşlerdi. Cartagena'da bir kahve dükkânında on beş dakikalık bir buluşma. Aradan geçen zamanda Jack'in gerdanı hafif büyümekle birlikte hâlâ zinde görünüyor. Mavi flanel gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Bir top tutucununki kadar kaslı kollar.

Sarılmaları bittiğinde Evan gözleriyle katı tarıyor. Boğazını temizliyor. "Ben bırakıyorum," diyor.

Jack, Evan'ı süzüyor. "Bırakamazsın. Bunu biliyorsun. Bensiz sadece..."

"Savaş suçlusuyum. Biliyorum. Ama bir süre ortalarda görünmeyeceğim. Duman olacağım."

Evan'ın soyadına atıfta bulunan bu terim kendi aralarında bir şakaydı.

"Bu konuyu konuşamayız," diyor Jack. "Burada ve şimdi olmaz. Beni anladın mı? Tek başına olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Ama sana sunduğum korumalar var. Telefon aramaları. Pasaport kontrol noktasındaki dostun. Bunları benden başka..."

Duygular Evan'ın göğsüne baskı yapıyor. Boğucu, karanlık bir klostrofobi çöküyor. "Daha fazla yapamam!"

Bu keskin sözler beton sütun ve duvarlarda yankılanıyor. Duygularının sesine sinmesine en son ne zaman müsaade ettiğini hatırlamıyor. Ağzını silip başını çeviriyor.

Jack gözlerini kırptırıyor. Evan'a daha önce hiç bakmadığı gibi, çocuğunun artık bir çocuk olmadığını ilk kez fark eden bir ebeveyn gibi bakıyor. Gözleri nemli, dudakları kapalı. Ağlama riski yok ama ifadesi gözyaşlarının gelebileceğinin habercisi gibi.

"Senin siyahla beyazdan fazlasını görmeni istiyordum. Senin... insan kalmanı istiyordum. Bu konuda seni düş kırıklığına uğrattım belki de." İki kez gözlerini kırptırıyor; kare biçimli kocaman kafası eğik, Evan'ın ayakkabılarının uçlarına bakıyor. "Özür dilerim evlat."

Çok geç. Evan ayakkabılarının tabanlarının altında, hareket halindeki bir aracın gümbürtüsünü hissediyor. Geriliyor. Bir motor kükrüyor. Farlar kuzey duvarını bir hapishanenin gözcü kulesi gibi aydınlatıyor. Katın öbür ucunda siyah bir cip P2'nin sarmal rampasından iniyor, altı yere vurarak etrafa kıvılcımlar saçıyor.

İki tabanca çoktan ön camdan ateş ediyor, titrek ışıklar saçılıyor. Jack, Evan'ı kollarından tutup bir sütunun arkasına çekiyor. Suratlarına birkaç santim mesafede mermiler betona çarpıyor. Evan, Wilson'ını çıkarıyor. Sütunun arkasından öbür tarafa yuvarlanıyor. Weaver ateş etme pozisyonunda, yan duran vücudu daha dar bir hedef teşkil ediyor. Cip onlara doğru hızla gelirken parçalanın ön cama ateş ediyor.

Yanından bir kurşun geçiyor, hem de o kadar yakın geçiyor ki boynunda sıcaklığını hissedebiliyor. Ama elleri sabit, hedefe kilitli. Ön camın ardını göremiyor, henüz değil. Ama ön koltuklara ve orada her kim oturuyorsa onlara ateş ediyor. Cipin gürlemesi azalıyor, tekerlekler yavaşlıyor. Evan şarjörü çıkarıp yenisini takıyor. Sürücü kabini delik deşik olduktan sonra bile, araç yavaşlayıp geniş kaputu yaklaşırken, ön tampon bacaklarına değip sonunda dururken bile ateş etmeye devam ediyor.

Kırmızı asansör ışığı cipin içini aydınlatıyor. Vücutları delik deşik iki kişi konsolun üzerine yığılmış. Saç ve kemik.

Arkasından bir ses işitiyor. Jack sütunun dibine yığılmış, mavi flanel gömleğinin omzu ıslak. Kan parlak, atardamardan akıyor. Jack'in yarayı tutan eli kanla kaplı. Sanki eline kızıl bir eldiven geçirmiş.

Biraz sonra Evan diz çöküp Jack'in gömleğini çıkarıyor. Kızıl leke beyaz atletinde, bir kuşak açısıyla genişlerken pamuğa yayılmaya devam ediyor. Jack'in eli kayıyor. Parmaklarının arasından saman kadar ince kan fışkırıyor.

Jack bir şeyler söylüyor. Evan beynine sesleri algılamasını, onları kelimelere dönüştürüp anlam yüklemesini söylemek zorunda.

"Benim işim bitti," diyor Jack. "Atardamara geldi."

"Bunu bilemezsin. Bile..."

"Biliyorum." Nasırlı elini kaldırıyor. Belki de ilk kez Evan'ın yanına koyuyor.

Merdiven boşluklarından ve kavisli rampadan aşağıya polis sirenlerinin sesi geliyor. Sıcak bir bakır kokusu, talaşın tatlı kokusunu bastırıyor.

"Öleceğim," diyor Jack. "Kimliğini açığa çıkarma. Beni dinle." Bir acı nöbetiyle bedeni sarsılıyor ama sözcükleri çıkarmayı başarıyor. "Bu senin hatan değil. Seninle buluşma kararını ben aldım. Ben. Git. Bırak beni. Git."

Evan boğulduğunu sanıyor fakat sonra yanaklarındaki ıslaklığı hissedip suratına ne olduğunu fark ediyor. Sirenler yaklaşıyor, bir çığlıklar korusu. "Hayır," diyor Evan. "Gitmeyeceğim. Gitme..."

Jack'in boştaki eli kemerine gidiyor. Bir tıkırtı. Derken beylik tabancasını kaldırıyor. Evan'a çeviriyor. "Git."

"Sen gitmezdin."

Jack'in bakışları sabit, odaklanmış. "Sana hiç yalan söyledim mi?"

Evan ayağa kalkıp sendeleyerek bir adım geriliyor. Jack'in ona verdiği uyarıları düşünüyor. Bulgaristan işiyle ilgili eleştirileri. Olası sızıntıyı. "Dışarı çıkmak istemiyorum."

Öte yandan Evan tam da bunu yapmıştı.

Telaşla dumanlar çıkan cipe, öne yığılmış, suratları görünmeyen gizemli cesetlere bakıyor. Jack'e dönüyor, her nefesinde hırıltı çıkıyor. Evan biraz daha zamanının olmasını istiyor ama yok. Jack'in flanel gömleğinin hâlâ elinde sarılı olduğu fark ediyor. Yumruğunu sıkıyor, ıslaklık parmaklarının arasına yayılıyor. Yukarıda bir yerde lastik cayırtıları. Betona vuran çizmeler.

"Evlat," diyor Jack usulca. "Gitme vakti." Namluyu kendi çenesinin altına çeviriyor.

Gerileyen Evan gözyaşlarını siliyor. Geriye bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha ve sonra nihayet dönüyor.

Uzaklaşırken silah sesini duyuyor.

22

Gerçek Benliğinden Parçalar

Evan yatak odasında açık şifonyer çekmecesinin önünde, dizlerinin üzerinde, Jack'in kanlı gömleğini eline tespih gibi dolamış halde kendine geldi. Silah sesi, dairesinin kapılarında yankılanır gibi oldu. Etrafındaki havayı dolduran ama kaynağı olmayan hayalet bir ses. O ses onu yeni bir hayata sevk etmişti. Jefferson Memorial'ın altındaki otoparktan çıktıktan sonra farklı bir hayata adım atmıştı.

Jack'in ölümünününden sonraki ilk haftaları Allegheny Dağları'nda kiraladığı bir kulübede çam kokusu ve yaprak hışırtılarıyla baş başa geçirmişti. Yaşamı boyunca insanlarla tek bir gerçek bağ kurmuştu. Onu kaybetmek, ruhunda koca bir delik açmıştı. Kemikleri, göğsü, göğüs kafesinin altı, acısı fizikselmiş gibi ağrıyordu. Bir bakıma da öyleydi galiba.

Ya Jack'i açığa çıkarmış ya da kendisi takip edilmişti. Aynı konumda iki hedef. Evan'ın ısrar ettiği halka açık bir buluşma.

Bu senin hatan değil. Seninle buluşma kararını ben aldım.

Jack'in niyeti ne olursa olsun, sözleri tam tersini söylüyordu. Jack'in çocukken ona şöminenin ışığında Shakespeare okurken duyduğu buğulu sesi Evan zihninde tekrar oynattı: *Ve Brütüs onurlu bir adam.*

O soğuk kulübede Evan kış uykusuna yattı; keder bütün enerjisini emdi. Ayın sonunda üzerindeki ölü toprağını atmaya, Jack'in öldürülmesinin duygusal sonuçları dışında da sonuçları olduğunu kavramaya başladı. Evan'ın meşruiyetle olan tek bağı da P3'ün beton zemininde ölmüştü.

Hükümette bir akıl hocası, bağlantısı yoktu. Hizmet ettiği de dâhil, onu halihazırda avlamaya çalışan bir ülke yoktu. Bir başka deyişle, zincirlerinden kurtulmuştu.

Jack'in sesi, pusu delip geçti: *Kendine gel evlat. Kendine acı-maktan daha yararsız bir duygu yoktur.*

Evan o sabah uyandı, soğuk sonbahar esintisine çıktı, tepelere baktı. Kırmızı ladinle kaplıydı. Havaya Noel ağacı kokusu hâkimdi. Ayaklarına iğneler batıyordu. Esen rüzgâr adeta içinden geçiyordu. Daha büyük bir dünyanın içindeki yerini düşündü.

Neredeyse sınırsız bir banka hesabı, belli becerileri vardı. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Zincirlerinden kurtulmuştu, evet ama bu aynı zamanda boşa olduğu anlamına da geliyordu.

Ülke sınırlarının dışına çıkmadan Washington'dan olabildiğince uzaklaştı, Los Angeles'a yerleşti. Yeni bir yaşam kurdu. Üçüncü bir yaşam, hem açık hem gizli. Gerçek benliğinden parçalarla oluşturulmuş bir takma ad. Göz önünde saklanmasını sağlayacak bir gizli kimlik. Göreve hazır bekliyordu. Formunu korumayı, antrenman yapmayı sürdürüyordu. Kimin geleceğini, kapısını hangi yumruğun çalacağını bilmiyordu.

Birkaç yıl geçti.

Tedbiri hiç elden bırakmadı, sürekli tetikte kaldı. Yeraltı titreşimlerini duyabilmek için kulağını hep delik tuttu. Çeşitli kaynaklardan, Yetim Programı'nın sonlandırıldığını, yönetici-

lerinin dört bir yana dağıldığını duydu. Karşı tarafa geçen o Yetimlerin akıbetini hiçbir zaman öğrenemedi fakat diğerlerinin özel hizmetlerini en yüksek teklifi yapanlara sattıklarını ya da dünyanın sakın bir köşesinde, bir sahil kentinde emekliye ayrıldıklarını tahmin ediyordu. İki seçenek de ona cazip gelmiyordu.

Böylece eğitimini kişiler için kullanmaya karar verdi. Sorunlarını kendileri çözemeyenlere karşılıksız yardım edecekti. Her halükârda kendi ahlak pusulasının gösterdiği istikametle uyumlu bir mesleği vardı. Beş yılda bir düzine başarılı görev.

Ve şimdi çuvallamıştı.

Silah sesi.

Ağır bir cismin yere düşme sesi.

Jack'in kanına bulanmış mavi flanel gömlek, yaşadığı kaybın bir kanıtı, bir suç unsuru gibiydi. Onun kendine has Torino Kefeni.

Baba? Olamaz. Olamaz. Olamaz!

Evan katılaştan kumaşı çekmecenin gizli bölmesine usulca koydu. Suntayı üzerine yerleştirdi, giysilerini düzeltti. Çekmeceyi belli belirsiz bir sesle kapattı.

Kendi babasını kurtaramamıştı. Katrin'inkini de kurtaramadı.

Şu anda ona intikamdan başka bir şey sunamıyordu.

Odadan çıkarken Maglev yatağın yanından geçip Japon ahşap tablolarla kılıcın asılı olduğu soğuk koridorda ilerledi.

Kadehin kırık parçaları tezgâhın üzerine, lavaboya saçılmıştı. Kesif alkol kokusu çalındı burnuna, fahiş fiyatlı votkanın anti-septik kokusu. Cam parçalarını süpürdü. El havlusunu ıslatıp tezgâhı, fayansları sildi. Işık yansıtan fayanslardan birinde ufak bir çizik oluşmuştu. Kusuru tırnağıyla düzeltmeye çalıştı. Sanki eski haline getirebilecekti de.

Olmadı.

Tam oturmuş, soluğunu boşaltmış, meditasyona hazırlanıyordu ki tiz bir ses Türk kilimi üzerindeki huzurlu duruşundan kopardı

onu. Sesi hemen tanıyamadı. Ses tekrar duyuldu. Çok rahatsız ediciydi. Alarm değildi. Sırf KMK rehberi için sabit bir numara gerektiği için kurdurduğu, nadiren kullandığı ev telefonuydu.

Telefonu açar açmaz Mia'nın sesini duydu: "Su şişesine lavabo açıcı koymak mı? Aklından ne geçiyordu senin?"

Evan sessizce soluğunu boşalttı.

"Bak, şaka yaptığını biliyorum. Bana şaka olduğunu söyledi. Ama ya bunu bir öğretmene yaparsa? Bunu bir terör tehdidi olarak görürler. Okulların bugünlerde ne kadar zıvanadan çıktığını bir bilsen."

Evan dudaklarını dişlerinin üzerine yuvarladı. Isırdı. Boyun kaslarına gevşemelerini buyurdu. "Haklısın."

"Bak ne diyeceğim: Bu senin kabahatin değil. Hata bende. Ben... Bilmiyorum..."

"Anlıyorum," dedi Evan.

"Tamam." Kısa bir duraklama. "Şey. Hoşça kal öyleyse."

"Hoşça kal."

Eh, buraya kadarmış. Güzel. Karmaşıklık yok. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Alışılmadık biçimde, tatsız bir aile sorununa burnunu sokmuştu ama artık işiyle ve kendisiyle Katrin'i bekleyen tehditle ilgilenmeye dönebilirdi.

Sırada o sürtüük var. Sonra da sen.

Sabah Katrin'le buluşacaktı. Babasının öldürülmesinin ardındaki kişileri arayıp bulacaktı. Ve daha fazla tehdit teşkil etmelerine izin vermeden ortadan kaldıracaktı.

Meditasyondan vazgeçerek koridorda yürüdü. Çıplak ayaklarının altındaki beton soğuktu. Sıcak bir duş aldı, buhar ciğerlerini yaktı, sonra kurulandı. Yatağa girerken şilteyi tutan yüzer platform hafif sallandı. Zihninde bir yer açtı, kendine ait bir park. Orayı çocukluğundaki, Jack'in evindeki odasının penceresinden görülen meşe ağaçlarıyla doldurdu. On üç metre yüksekliğindeki koyu turuncu ağaçların arasında koşmanın hayalini kurmuştu

hep. Ağır ağır ondan geriye doğru saydı. Uykuya dalmak için kullandığı kendini hipnotize etme tekniğinin bir parçasıydı bu.

Tam sıfıra gelmiş ve dalmıştı ki çevre alarmı çaldı. Arka arkaya öten bip sesleri. Dışarıda bir davetsiz misafir vardı. Pencereelerde ya da balkonlarda.

Yataktan dönerek indi, elleri ve ayakları üzerinde yere kondu. Omuzlarının üzerinde iki tur yuvarlanarak banyoya ulaştı. Sıcak su kolunu kavrayıp itti, Kasa'ya girdi.

Gözleri ekranları taradı. Hiçbir şey yoktu. İşte. Yatak odası penceresine yabancı bir cisim çarpmıştı.

Ne olduğunu anlayınca kızgınlıkla nefesini boşalttı.

Alarmı susturduktan sonra odasına dönüp zırhlı güneş tentesini kaldırdı. Penceresinin dışında bir balon süzülüyordu.

Üzerinde çocuk ayakkabısı mağazasının logosu vardı.

Castle Heights'ta üst katların pencereleri üstten sadece altmış santim açılıyor, sonra emniyet için kilitli menteşe devreye giriyor, daha fazla açılmasını engelliyordu. Cepheden bir saldırıya uğraması durumunda binadan hızla çıkması gerekebilir diye Evan odasındaki menteşeyi devre dışı bırakmıştı. Pencereyi neredeyse sonuna kadar açarak balonu içeri çekti. Ağzına bir ip bağlanmıştı, ipin ucu da –büyük ihtimalle– on ikinci kata uzanıyordu. Balonun üzerine bir not yapıştırılmıştı. Evan katlanmış kâğıdı alıp okudu.

"Anneme şakandan bahsettim için özür dilerim. Beni affediyor musun? Evet ya da Hayır'ı işaretle. Arkadaşın Peter."

Balonun üzerindeki notun yanına bir kalemle dikiş iğnesi iliştirilmişti.

Evan'ın gıcırdayan dişleri kafatasını titretiyordu. Peşinde, onun ve korumak için yemin ettiği kadının izini süren profesyonel suikastçılar vardı. Kadının babası öldürülmüştü. İki Emir çoktan çöpe gitmişti, diğerleri de sırada bekliyordu. İhtiyacı olan

son şey sekiz yaşındaki bir çocuğun, dairesini ve uykusunu çocukça notlarla işgal etmesiydi.

Evan pencereyi sertçe kapatıp yatağına döndü. Örtüleri çekti, karanlıkta havada duran yatağının üzerinde kendini dünyadan soyutladı. Ondan geriye doğru saydı ama uyuyamadı. Gözlerini kapattı, bedenine, kemiklerinin ağırlığına, sakince soluk alıp verişine odaklandı. Ara ara balonun belli belirsiz tavana çarparak gıcırdadığını duydu.

Sinirle örtüyü üzerinden atıp balona doğru gitti. Kalem alıp "Evet" kutucuğunun içine bir X yazdı, iğneyle de balonu patlattı. Pencereyi açtı, patlak balonu rüzgâra saldı. Tam pencereyi kapatacağı ki durakladı. Kafasını dışarı uzattığında beyaz ipin dokuz kat aşağıdaki bir pencereden içeri iki minik el tarafından çekildiğini gördü.

23

Satranç Tahtasını Okumak

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Katrin. Sandalyeden kalkmış, kasvetli motel odasının karşı duvarındaki Evan’a yalvarırcasına bakıyordu. Daha doğrusu Evan’ın sırtına.

Katrin’e değil, odaya odaklanan Evan hareket etmeyi sürdürdü. Bitişikteki 9 ve 11 numaralı odalara odaklanmıştı. Hepsi aynı plana sahipti. Kaba saba mobilyalar, ön kapı, önde ve arkada birer pencere. Yan odaların kapılarını ardına kadar açmıştı. Böylelikle Katrin’in odasından -10 numaralı odadan- güzel bir görüş hattı yakaladı. Şimdiyse o görüş hattını kendi lehine kapatmak istiyordu.

“Bizi daha önce buldular,” dedi Evan. “Nasıl yaptıklarını bilmiyoruz. Yani tekrar bulabilirler ve biz bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz.” Doğuya bakan kapının açısını, menteşelerin arasından bitişikteki arka pencereyi görebilecek şekilde ayarladı. Pencere ara sokaktaki endüstriyel çöp bidonlarının karanlık manzarasına ve ölmekte olan bir huş ağacının ince dallarına bakıyordu. Gri Ford Taurus’unu ara sokağın ilerisindeki bir apartman otopar-

kında diğer arabaların arasına bırakmıştı. Çin Mahallesi'ndeki çatışmadan sonra her zamanki tedbirlerini artırmış, Burbank Havalimanı'nın bitişiğindeki otoparka gizlediği arabayı almıştı.

Perspektif için bir gözünü kapatan Evan kapıyı bir santim daha oynattı, sonra bir santim daha. *İşte oldu.*

"Birimiz bu odadan her çıktığında," dedi, "bizi bulma ihtimalleri artıyor. Her bir araya geldiğimizde bizi bulma ihtimalleri artıyor."

"Kaçıversek olmaz mı?" diye sordu Katrin. "Pasaportum çantamda. Bu belaya bulaştığımdan beri hep yanımda taşıyorum. Param da var. Çok değil ama..."

"Böyle bir sorundan kaçamazsın," dedi Evan genç kadının yanından geçerek. İsteddiği açığı yakalayana kadar öbür taraftan 11 numaralı odaya açılan kapıyla da oynadı. Katrin'in az önce kalktığı sandalyeyi aldı, 10 numaralı odanın tam ortasına koydu. Oraya oturduğunda, kapıların menteşelerinde yaptığı ufak ayarlamalardan iki tarafta da azami faydalanabilecekti.

"Neden?" dedi Katrin.

"Seni bir şekilde yakalar çünkü." Hızlı hareketlerle yuvarlak komodinlerden birini ön pencereye taşıdı. Evrak çantasını yatağın üstünden alıp komodinin üstüne koydu, şifreyi girdi, içindeki gömülü iğne ucu lens ön perdelerin arasındaki boşluğa bakacak şekilde kapağını kaldırdı. "Bu ekip, işinde çok başarılı. Gizlenmeli, karşı saldırı geliştirmeliyiz. Kendimizi ele vermemeliyiz." RoamZone telefonuyla lense bağlandı, öndeki otoparkın video görüntüleri telefonun ekranını kaplayana kadar çantanın pozisyonunu ayarladı.

Sonra sırtı çantaya dönük, sandalyeye oturdu. RoamZone'u önündeki televizyona dayadı. Yan yana üç odayı ve dışarıyı aşağı yukarı 360 dereceyle gören bir sistem kurdu. Geldiğinden beri ilk kez Katrin'e dikkatini vererek baktı.

Kadının güzelliği onu etkiledi. Bir dansçının zarif yapısına sahipti. Kaslı ince kollar, kırılğan bilekler, dik duruş. Başına saç bandı takmıştı, altından kısa perçemleri çıkıyordu. Kirpiklerine rimel sürmüştü ama abartıya kaçmadan. Kenarları pembe gözleri yorgun görünüyordu. Boğazında ve burnunun kenarında hâlâ kırmızılık vardı; süt beyaz teninde daha belirgindi. Belli ki epey gözyaşı dökmüş, çok az uyumuştı. Ama Evan geldiğinden beri kendine hâkim olmuştu.

"Haklısın," dedi Katrin. "Bana ne oluyorsa! Babamı öldürdüler zaten." Sesi keder yüklüydü. "Eğer kalırsak..." Gözleri doldu. "Yaptıklarını onlara ödetecek misin?" Önünde çömeldi, ellerini ellerinin içine aldı, o canlı, zümrüt yeşili gözleriyle baktı.

"Evet."

Doğrudu, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırdı. "Her işim ters gidiyor. İlişkilerimde, kumarda, parada, hepsinde. Benim kabahatim olduğunu biliyorum. Ama hiçbir işim rast gitmiyor. Hep kaybediyorum. Ve en önemli zamanda, Sam konusunda..." Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu: "Bu kez farklı olmasını o kadar çok istedim ki. Ama olmadı." Şimdiye dönmüş gibiydi. Tuhaf izleme cihazlarıyla sandalyede oturan Evan'a bakıyordu. "Sana nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyorum. 'Meçhul Adam' biraz yapmacık, değil mi?" Bir kahkaha koyuverdi. "Arkanda keskin nişancı var, *Meçhul Adam*. Hey, *Meçhul Adam*, tuzu uzatır mısın?"

"Evan," dedi.

"Bu senin gerçek adın mı?"

"Önemi var mı?"

"Evan," dedi alışmak için. "Evan."

Telefon ekranına düşen görüntülerde otoparka külüstür bir pikap yanaştı. İnce beyaz bıyıklı, yaşlı bir adam araçtan inip resepsiyona yürüdü.

"Olanları en ince ayrıntısına kadar didik didik edeceğiz," dedi Evan, "bizi restoranda nasıl bulduklarını öğreneceğiz. Ama ilk olarak bazı kurallar belirlemeliyiz. Mümkün merteye odada kalmalısın. Yanında olmadığında son derece dikkatli olmalısın. Gözünü dört açmalısın."

"Ne için?"

"Dikkat çeken herkes için."

"Bunu nasıl yapacağım ki ben? Eğer senin söylediğin kadar iyiseler benim elimden ne gelir ki?"

Arka duvardan bir motorun homurtusu duyuldu. Evan üç motel odasının perdelerinin ardında ilerleyen arabanın gölgesini izledi. Ses sönüp kaybolduğunda dikkatini Katrin'e çevirdi. "Sen poker oynuyorsun."

"Evet."

"Bana rakiplerini nasıl okuduğunu söyle."

"Bu aynı şey değil..."

"Söyle sen."

Katrin derin bir nefes aldı. Tuttu. Sonra konuştu: "Mükemmeliyetçileri belirlemek kolay. Hep gözlüklerini silerler. Tırnakları bakımlıdır. Fişlerini de kusursuz dizerler. Genelde çekingen olurlar, onlara blöf yapmak daha kolaydır. Masa başında disiplinlidirler." Yatağa oturdu, bağdaş kurdu.

Evan telefon ekranında beyaz bıyıklı adamın resepsiyondan çıkışını, parmağında anahtarı döndürüşünü izledi. Adam kareden çıktıktan biraz sonra Evan koridorun ilerisinde bir kapının açılıp kapandığını sezdi.

"Gözler ele verir. Profesyoneller de o yüzden güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takarlar zaten," diyordu Katrin. "Kötü el geldiğinde gözbebekleri küçülür. Ama loş ışıkta bunu yakalamak güçtür. Erkekler flop'tan önce, iyi ele daha uzun bakarlar. Yalancılarla ilgili bazı saçma bilgiler var. Başlarını çevirir, göz teması kurmaz, daha çok göz kırptırır derler ama deneyimli

yalancılar için geçerli değildir bu. Bakışlarıyla seni delip geçerler. Ayrıca onlara kulak da vermelisin. Kendilerine güvendiklerinde daha akıcı konuşurlar.”

Görüntülerdeki bir başka hareket Evan'ın dikkatini çekti. Batı istikametindeki şeritten bir cip otoparka girdi. Resepsiyonun önünde bekledi. Evan gözlerini tekrar Katrin'e dikti. "Senin şu an konuştuğun gibi mi?"

Katrin neredeyse gülümsüyordu. "Evet. Ve tilt olduklarında ayakları içe bakar."

"Tilt olduklarında?"

"Günlerinde olmadıklarında. Kendilerine güvenleri olmadığına. Ama masanın altını her zaman göremezsin, o yüzden..." Omuz silkti. "En önemlisi, kalıpları okumaktır."

Cipten henüz kimse çıkmamıştı. Duvarlar ince olduğundan Evan dışarıda çalışan motorun sesini duyabiliyordu. Evrak çantasının lensi, yandan güzel bir açı yakalamıştı ama plakalar görünmüyordu. Aracın camları renkli değildi. Önde iki adam tartışıyorlardı. Endişe edecek bir durum yoktu. Henüz.

"Bazı oyuncular aşırı agresif olurlar ve sık sık blöf yaparlar, iyi kartlar gelmediğinde bile. Eğer blöfünü görebilirsen epey bir pot kazanabilirsin. Bazen de blöf yapmak -ve bilerek kaybetmek- akıllıcadır. Tahmin edilemez olduğunu gösterebilirsen kaybettiğin paraya acımazsın. Bunu ileriki ellerde kârını alacağın bir işletme masrafı olarak düşün. Pokerin sırrı burada. Sen kendi elini oynamazsın. Karşındakinin elini oynarsın."

"Ve babanı öldürenlere de tam olarak bunu yapacağız," dedi Evan.

Katrin'in ağzı hafifçe aralandı. Evan, kızın yüzüne yayılan idrak ifadesini izledi.

Doğu istikametindeki şeritten, peşinde ikinci bir ciple birlikte şimdi de bir mor Scion girdi otoparka. Evan öne doğru eğildi, daha iyi görüntü alabilmek için telefonu eline aldı.

Araçların ikisinde de plaka yoktu.

Scion otoparkın yola yakın kenarına park ederken cip ilerledi.

Evan ayağa kalktı.

"Ne var?" dedi Katrin. "Ne oldu?"

"Bu odadan dışarıyı aradın mı?"

"Hayır."

Cip, resepsiyonun önündekini geçerek kısa araba yolundan arka sokağa yöneldi.

"Odadan çıkmadın değil mi? Bir saniyeliğine bile dışarı adımını atmadın? Yemek söylediğinde yemeği getirenlere kapıyı açmadın?"

Evan gözlerini görüntülerden bir an olsun ayırmadı. İlk cipin sürücü ve yolcu kapıları açıldı, iki adam indi. Kaslı, yapılı, siyah tişörtlü, çevik. Duruşlarına ve kısa kesilmiş saçlarına bakılırsa eski asker.

"Hayır. Hayır. Neler oluyor Evan?"

Adamlar ellerini bellerindeki kılıflara koydular ama silahlarını çekmediler. Öndeki otoparkta dağıldılar. Tam o sırada bitişikteki 9 numaralı odanın arka perdelerini far ışıkları yıkadı. İkinci cip arka sokağa ulaşmıştı. Adamlar onları ablukaya alıyorlardı.

Evan'ın takip edilmiş olması imkânsızdı. Çok dikkatli davranmıştı. Yani onları Katrin uyarmıştı. Öte yandan keskin nişancının restoranda doğrudan kalbine ateş ettiği de yadsınamaz bir gerçektir.

Katrin'in soluk benzi daha da solmuştu. Evan'a bakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, ince ve kansızdı.

Arka sokaktaki farlar söndü. Araç 9 numaralı odanın hemen dibinde durdu. Otoparkın ön tarafında adamların tuttukları geniş alan, birbirine bitişik üç odayı da kapsıyordu. Yani biri onlara haber uçurmuştu.

Evan, Katrin'i kabaca kavrayıp döndürdü, üzerini aradı. Güvencesin ya da güvenmesin, şu anda onu korumak zorundaydı.

Onuncu ve en önemli emir kas hafızasına kazınmıştı: *Bir masumun ölmesine asla izin verme.*

Bir şey çıkmadı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Katrin. “Buraya az önce gelen sensin. Tıpkı geçen seferki gibi. Muhtemelen seni takip ettiler.”

“Yatağın altına,” dedi Evan.

Katrin itaat etti. Yatağın altında gözden kayboldu.

Evan, tabancası elinde, sandalyenin önünde pozisyon aldı. Solundaki 9 numaralı odaya açılan kapının menteşe aralığından baktı. Arka pencerenin alt köşesinde belli belirsiz bir gölge ortaya çıktı. Perdenin arkasında tabancanın hatları gayet net seçiliyordu. Namlunun ucunda bir metal cisim görünüyordu. Ev yapımı susturucu, muhtemelen bir yağ filtresi kartuşundan baştan savma olarak yapılmıştı. İzi sürülemez, tek kullanımlık.

Suikastçı aleti.

Telefonunda, otoparktaki ikili ekibin yerinden ayrılmadığını gördü. Yani saldırı arkadan, pencerelerden yapılacaktı. Otoparktaki adamlar, ön kapıdan kaçmaya kalkıştırlarsa Evan ve Katrin’i öldürmek için oradaydılar. Egzozundan ince dumanlar yükselen Scion, otoparkın kenarında bekliyordu. Operasyonu her kim yürütüyorsa onun izleme yeri belli ki. Çin Mahallesi’nde ateş eden adam, keskin nişancı mesafesinde mi bekliyordu?

Evan operasyon önceliklerini belirledi. Hangi açılar kapatacağını, önce hangi adamı indireceğini, en iyi çıkış yolunu.

Yatağın altından Katrin’in düzensiz soluk alıp verişleri duyuldu. Evan olabildiğince sessiz bir şekilde onu susturdu.

9 numaranın arka penceresindeki siluet eğilerek gözden kayboldu. Evan arka sokakta ayak sesleri duyabilmek için kulak kabarttı. Wilson tabancasını kaldırdı, yavaşça tam arkasındaki pencereye doğrulttu. Suikastçının 10 numaralı odanın denizliğin altından geçerken emekleyerek ilerlemesini hesapladı.

Uygun zamanda, sağında kalan 11 numaralı odada Evan'ın gözüne hareket ilişti. Siluet tekrar doğrudu.

9 numaralı odadan sessiz bir kazıma sesi Evan'ın kulağına çalındı. Derken pencerenin kilidi açıldı. Siyah eldivenli bir el, hayalet misali, rüzgârın kabarttığı perdenin altında pencereyi tutup sessizce yukarı kaldırdı.

Odalara iki taraftan eşzamanlı olarak giriyorlardı.

"Madem beni arabada tutacaktın, ne diye çağırdın ki?" dedi Candy.

"Bırak da ilk saldırıyı saha ekibi yapsın," dedi Slatcher. "Ben destek birliğindeyim. Sen temizlikten sorumlusun. Bu senin uzmanlığın."

Candy dudaklarını büzdü. "Ben de kalkmış, eski günlerdeki gibi ellerimizi kirletiriz diye ümit ediyordum."

Scion'ın direksiyonunun başında oturan Slatcher, sağ gözünde akan yazılı mesajlara odaklandı. Daha doğrusu yüksek çözünürlüklü kontak lens ekranına yansıtılan mesajlara. Patron konuşuyordu. Patron konuştuğunda akan sular dururdu.

Patron oyuncaklarını seviyordu. Özellikle de güvenli iletişimi artıranları. En son ve en büyük teknolojisi giyilebilen teknolojiydi. Tam pikseli kontak lens, kolaylıkla algılanabilmeleri için görüntüleri yansıtıyordu. Sıvı kristal hücreleri küresel bir eğrinin içine yerleştirmek sözde çok zordu ama bu, Slatcher'ın pek umurunda değildi. Onun derdi daha çok, o lanet şeyin görevin ortasında kuruyup kalmasını engellemekti.

Patron'un son yazılı mesajı görüldü: ALAN KONTROL ALTINA ALINDI MI?

Slatcher ellerini kaldırıp havada hayali bir klavyede yazdı. Yanıtı suratından birkaç santim ötede belirdi: EVET. MOTELİN ÇEVRESİ SARILDI.

Radyo frekanslı tanıma sistemine sahip takma tırnaklarıyla mesaj yazıp gönderiyordu. Patron'un elinin altındaki teknoloji ürünlerinin güzelliğinin sonu yoktu.

Slatcher'ın yanında Candy saçıyla oynuyor, "Girls Just Wanna Have Fun" şarkısını ıslık çalarak söylüyordu.

İKİ HEDEF DE TEYİT EDİLDİ Mİ?

HENÜZ DEĞİL.

ACELE EDİN.

Ön otoparktaki adamlarından biri Scion'a bakarak başını salladı. Slatcher'ın parmakları direksiyonun birkaç santim üstünde dans etti.

TEYİT EDİLDİ.

Evan, 9 numaralı odanın penceresinden içeri uzanan siyah eldivenli elden gözlerini ayırmadan arkasına uzanıp komodinin üzerinden evrak çantasını aldı. Kapıdan 9 numaralı odaya geçerek çömeldi. Eşiği geçince halının üzerine valizi usulca koydu. Katrin'in telaştan gerilen yüzü, karyola etekliğinin altındaki boşluktan görölüyordu. Titriyordu. Yatağın üzerinden ve karşıdaki kapıdan 11 numaralı odanın kabaran arka perdesi göründü, sonra tekrar gözden kayboldu. İçeri sızılmıştı.

Evan, Katrin'e sakinleştirici bir işaret yaptı. Avucunu yere doğru hafifçe bastırdı. Sonra 9 numaralı odaya odaklandı.

Davetsiz misafir girmeye hazırlanıyordu. Eldivenlerden biri pencere çerçevesinin kenarını kavradı. Perdelerin arasından bir çizme göründü. Adamın pozisyonunu değerlendiren Evan kör tarafa geçti. Pencerenin bitişiğindeki duvara yaslandı, sırtını alçı panele yaptırdı.

İşini sessiz halletmeliydi.

Ateş edilir, davetsiz misafir bağırır ya da pencereden dışarı düşerse otoparktaki ekip ön kapılardan içeri daldı.

Evan tabancasını uzanabileceği mesafede halının üstüne koydu, Strider çakısını açtı. Siyah oksit bıçak açılınca belli belirsiz bir klik sesi duyuldu.

Susturucunun tehditkâr ucu perdelerin arasından sıyrıldı. Gergin bir tişörtün örttüğü geniş bir omuz ortaya çıktı.

Evan pozisyonunu korudu.

Öndeki çizme, ucuyla halıyı yokluyordu. Adamın kısa kesilmiş saçlarının altında ensesi terden parılıyordu. Elindeki ve bileğindeki damarlar belirginleşmişti. Tabancasını sımsıkı tutuyordu.

Evan uzanıp omzuna vurabilirdi.

İki oda ötede parkeler belli belirsiz sarsıldı. 11 numaralı odaya bir çizme indi. Evan duymaktan çok sezdi bunu. Yan odada saklanan Katrin'in yanına gitmek istedi. Yakında ikinci davetsiz misafirin elinin altında olacaktı.

Her şey sırayla.

Önündeki adama odaklandı, diğer her şeyi aklından çıkardı. Adam perdelerin arasından gövdesini bin bir güçlkle geçirip ağırlığını yerdeki ayağına verdi. Diğer ayağını da pencereden geçirirken açık ara kapıya hızlıca bir göz attı. Ama Evan kör noktada saklanmaya devam etti.

Adamın dizi göğüs hizasına çıktı, ayağı denizliği aştı. Ayağını yere koydu. Vücudunu dikleştirdi. Dönmeye başladı.

Evan arkasına süzüldü, kafasının arkasını tuttu, boğazını kesti. Adam sarmal gibi kıvrılarak yere düşerken, Evan boğuşma seslerini örtmek için onu sırtından yakaladı. Adamın kafasını bastırdı, ciğerlerinden ses çıkıp da yerleri belli olmasın diye çenesini göğsüne dayadı. Tabanca adamın cansız parmaklarından düştü. Evan adamın cüssesini halının üzerine yatırırken tabancayı havada yakaladı.

Adamı ses çıkarmadan yere yatırmayı başardı. Adamın topukları sessizce halıya sürtündü. Gözleri Evan'a bakıyordu,

akları belirgindi. Dudakları seğirdi ama sesi çıkmadı. Soluk borusunun başına gelenlerden sonra bu mümkün değildi zaten. Kesilen şahdamarından akan kanla oluşan birikinti giderek genişledi, kafasının etrafını bir hale gibi sardı.

Evan ses çıkarmadan 10 numaralı odanın kenarına gitti. Kapının çerçevesine biraz kala durdu ve cebinden RoamZone'u çıkardı. Evrak çantası, eşğin hemen ilerisinde yerde açık duruyordu; kapaktaki iğne deliği lens, telefonuna odanın eğik görüntüsünü gönderiyordu. Duvar, tavan, yatağın başlığı, 11 numaralı odaya açılan kapının üst yarısı. Adam 10 numaralı odaya girince çerçevede bir kafa belirdi ansızın. Katrin'in altında saklandığı yatağın yanında duruyordu fakat Evan nereye yöneldiğini seçemiyordu.

Hiç de ihtiyacı olan bir manzara değildi.

Evan eşiğe ayağını uzattı, çantanın arka köşesini ayağıyla mümkün merteye dikkatli bir şekilde dürttü. Bu esnada gözünü telefonundaki görüntülerden de hiç ayırmadı.

Adamın boynunun yan tarafı ekranda göründü. Yanağı. Bir gözü. Diğer gözü. Adamın kafası ve biraz fazlası çerçeveye girmişti.

Adam odayı tarıyordu fakat eşğin ötesinde, karanlıktaki çantanın küçük hareketlerini henüz fark etmemişti.

Evan'ın sertleştirilmiş kauçuk kılıfı tutan avucu terliyordu. Görüntüleri izliyordu, saldırmakla beklemek arasında kalmıştı.

Derken adam gözden kayboldu.

Evan kulak kabarttı, hiçbir şey duyamadı. Adam yatağın altını mı arıyordu? Öğrenmek için bekleyemezdi. Ayağının ucuyla çantanın kapağını bastırdı, kameranın açısı değişirken görüntüyü tarıyordu. Yatağın örtüleri göründü, komodinle lamba, sonra da adam. Şiltinin yanında çömeldi, tabancasını yatağın altına doğrulttu, diğer eliyle karyola etekliğine uzandı.

Küçük ekranda Evan, Katrin'in eğik kafasını, parıldayan gözlerini, her an çığlık atmaya hazır ağzını seçebildi.

Evan evrak çantasını ayağıyla 10 numaralı odanın içine itti. Çanta, halının üzerinde dönerek adamın arkasına ulaştı. Evan'ın telefonundaki görüntüler döndü. Biraz sonra adamın çizmelerinin kalın topukları Evan'ın ekranını kapladı. Çanta tam adamın arkasında durmuştu anlaşılan. Adam şaşkınlıkla sol ayağı üzerinde dönmeye başladı.

Evan eşikten tek hamlede öne doğru atıldı, adamın tabancasını kavradı. Bileğinin içini yakaladı, kolunu dışa doğru çevirdi. Tendonlar koptu, kemikler kırıldı. Bıçaklı eli çoktan havaya kalkmıştı. Bıçağın tanto ucu adamın çıplak göğsüne, kaburgalarının arasına peş peşe saplandı; *şak, şak, şak*.

Adamın suratındaki şaşkınlık ifadesi belirgindi. Seçkin bir askerdi, kurbanlık koyunlardan değildi. Planlarında da ölmek yoktu belli ki.

Tabanca yatağın üzerine düştü, iki kez sekti. Evan adamı usulca şiltenin ve tabancanın üzerine yatırdı.

Katrin ona yatağın altından ilk başta adını koyamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Belki dehşetle.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Diğer elini ona uzattı.

Katrin sırtının üstünde yuvarlandı, elini uzattı. Evan onu başparmağından yakalayıp ayağa kaldırdı. Yataktan bir gurultu geldi.

"Aman Tanrım!" dedi Katrin. Sesi fazla yüksekti. "O..."

Ön pencere havaya uçtu, silah sesleri kulaklarını çınlattı. Evan, Katrin'i korumak için döndü, sırtına cam kırıkları yağdı. Katrin ağzını Evan'ın göğsüne bastırdı, çığlığı derisini titretti.

Evan onu 11 numaralı odaya götürdü. Perdeleri açtı, onu arka sokağa çıkardı, peşinden de kendisi atladı. Genç kadının porseleni andıran yanağında kızıl bir tüy vardı, cildinde bir cam parçası ışıltıyordu.

"Çantan," dedi. "Almayacak..."

Evan, Katrin'in elini tutup yanları açık garajda bekleyen Taurus'a doğru çekti. Arabaya bindiler, ara sokakta ilerlediler. Evan ilk kesişen sokağa doğru hızını artırdı, sağa sapıp durdu, bir Norms lokantasının arkasında bekledi. Birkaç müşteri kaldırıma çıkıyor, silah seslerinin geldiği yöne bakıyorlardı. Bazıları çocuklarını koruyarak arabalarına koşuyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Katrin. "Hadi basıp gidelim buradan. Neden duruyorsun?"

Evan ayağını frenden çekti, bir blok ötedeki motelin otoparkını seçene kadar arabanın biraz ilerlemesine izin verdi. Mor Scion hâlâ yolun hemen kenarındaki yerinde duruyordu.

RoamZone'u çıkardı, hâlâ görüntü geliyordu. Bir solucan gözüyle 10 numaralı odanın cam kırıklarıyla kaplı halısı görünüyordu. "O adamı tanıyor muydun?" dedi.

"Hayır."

"Daha önce onu hiç görmedin mi?"

"Hayır."

Ekranda iki çizme yaklaştı. Sonra görüntü döndü, yakın çekimde pürüzlü bir surat belirdi. İlk cipteki adamlardan biri. Arkasındaki yatağın üstünde iki bacak seğirdi.

"Peki ya onu?" dedi Evan.

"Hayır," dedi Katrin. "Yemin ederim."

Adam kulağına dokundu. "İki ölümüz var, Slatch. Lanet olsun, birinin dörtte biri de eksik. Gonzalez boku yemiştir."

Konuşmanın gerisi duyulmadı.

Adamın arkasında başka bir ses bağırdı: "Temiz!" Ortağı arkasından geçti, 11 numaralı odaya koştu. Yine bağırdı: "Temiz!" Ana odaya geri döndü. "Arka sokaktan kaçmışlar galiba. Peşlerinden gidelim mi?" Ortağı başını yana yatırıp doğrudan lense baktı. "Bu ne lan?"

"Buradan gidebilir miyiz lütfen?" dedi Katrin.

Evan, Scion'a baktı ama ön camdan yansıyan ögle güneşinden başka bir şey göremedi. Direksiyonun arkasında her kim varsa saha ekibinden hedeflerin orada olduklarını teyit etmelerini, daha büyük tehlikeyi göğüslemelerini bekliyordu.

Ama bundan daha fazlasını göğüsleyeceklerdi.

Katrin yine, "Neyi bekliyoruz?" diye sordu.

Evan'ın telefonunda ikinci adam yaklaştı, ortağıyla omuz omuza geldi. Eğildiler, çantaya baktılar.

"Bunu," dedi Evan, telefonuna bir şifre girerek.

Bir blok öteden kulakları sağır eden bir patlama sesi geldi. Görüntü kayboldu. Civardaki birkaç kişi çığlık attı. Ama Evan onlara bakmıyordu.

O, Scion'ı izliyordu.

Sonunda sürücü tarafından uzun boylu, kalıplı bir adam çıktı, arabanın açık kapısının ardından otoparkın öbür ucuna baktı. Ellerini kaldırıp havada parmaklarını oynattı. Hayali bir piyano çalar gibi.

Yolcu tarafından bir kadın indi. Büyük sarkık şapka, güneş gözlüğü, dağınık sarı saçlar. Odalar görünmüyordu fakat 10 numaralı odanın olduğu yerden dumanlar yükseliyordu.

Adamla kadın patlamaya bakmaya gitmediler. Çoktan yolu, park halindeki arabaları, civar binaların pencerelerini taramaya başlamışlardı. Patlamaya veya kaybettikleri adamlara değil, çevreye odaklanmışlardı. Dikkat dağıtıcı taktiklere, ikincil saldırılara, satranç tahtasını okumaya alışkindılar.

İriyarı adam bakışlarını lokantaya doğru çevirdi. Evan görünmeden arabayı geri çekti, lokantanın arkasında ilerledi, U dönüşüyle otoban yoluna saptı.

24

Dandik Bir Randevu

Evan iki kamyonun arasından geçip sahilten uzaklaşırken 10 numaralı otoyolun yeşil levhaları tepede yanıp sönüyordu. Evan, Katrin'i güvenli bir yere götürmeliydi. Şu anda kontrolü dışındaki her şey güvensizdi. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapacaktı: Bir müşterisini güvenli evlerinden birine götürecekti.

Motele kadar takip edilmediğine emindi. Öyleyse Katrin'le ikisinin yerini nasıl tespit etmişlerdi? Zihninde olasılıkları değerlendirdi. Motelin belli görüntülerini film izler gibi tekrar oynattı, yavaşlattı, ayrıntılara bakmak için durdurdu. Farkındalık meditasyonunun bir başka faydasıydı bu. Hatırlamayı kolaylaştırıyor, farkındalığı artırmaya yardım ediyordu. Meditasyon yaparken, dövüşürken ya da posta kutusunun kapağını açarken amaç buydu: her şeyi ilk defaymış gibi görmek.

Motelde kendini arabadan inerken düşündü. Otoparkta park halindeki bir araçta oturan biri var mıydı? Hayır. Civarda fotoğraf çeken turist var mıydı? Hayır; babaları park ücretini öderken kaldırımında bekleyen bir anneyle iki çocuğu vardı sadece. Motele

ilk kayıt yaptırdığında resepsiyon görevlisi plakasını kaydetmiş miydi? Hayır. Resepsiyonun arkasına ön bankoyu gören bir güvenlik kamerası yerleştirilmişti. Evan odaları ayırtırken Katrin onunlaydı. Bugünlerde çoğu güvenlik kaydı çevrimiçi sunucularda depolanıyordu.

Bu durumda...

Katrin'in peşindeki Evan olsaydı, o ne yapardı? Keskin nişancının başarısızlığının ardından hedefinin ona gelmek isteyeceğini farz ederek Çin lokantasının elli kilometre yarıçapındaki bütün düşük ve orta düzey motellere bakardı. Otoyol erişimi olmayanları ve sabit kayıt prosedürleri uygulayan büyük motel zincirlerinin parçası olanları elerdi. Ardından geriye kalanların lobilerindeki güvenlik kameralarına sızar, çıkan görüntülerde yüz tanıma yazılımını çalıştırırdı. Bu, şansın yanı sıra devasa kaynaklar ve derin bir bilgi gerektirirdi. Mantıksız mıydı? Hem de çok. Ama –Vegas'ın kimi tuttuğuna ve yaptıkları işte ne kadar uzman olduklarına bağlı olarak– imkânsız değildi.

Madem bu kadar ileri gidiyordu, çatışmadan sonra lokantanın çevresindeki bloklardan elde edilen uydu görüntülerine neden bakmasındı ki? Chrysler'ı ara sokakta görüntülenmemiş olabilirdi ama Hill Sokağı'na çıkarken yakalanmış olabilirdi. Birkaç blok ötede bir içki dükkânının otoparkında durup Katrin'in üstünü aramıştı. Kendilerini gizleyecek kadar binanın gölgesinin içinde kalmışlar mıydı?

Evan silkinip bu düşüncelerden sıyrıldı. Şayet bu kadar görkemli bir operasyon yürütülüyor olsaydı yolun karşısındaki bir dairenin penceresinden keskin nişancı ateş etmez, Lotus Dim Sum'a tam teçhizatlı bir taktik ekibi baskın yapardı. Bu senaryolar, onun gelişmiş paranoyasının bile ötesindeydi.

Katrin'in onlara haber vermiş olması daha olası değil miydi?

Öte yandan, kendisini öldürmeye çalışan insanlara neden haber versindi ki?

Katrin yolcu koltuğunda başını diğer tarafa çevirmişti. Ayaklarını bacaklarının altına almış, alnını cama dayamış, tırnaklarını çiğniyordu.

Yanağındaki kan kurumuştu, yaranın içindeki cam parçası hâlâ parlıyordu. Evan, gidecekleri yere vardıklarında onunla ilgilenecekti.

Sonunda Downtown'da nereye gideceklerine karar verdi. Staples Center'ı kısmen gören, Flower Sokak'ta beşinci kattaki tavan arası daire. Bütün güvenli evleri gibi bu da aksilik çıkması durumunda kolayca ateşe verilebilirdi. İpotek ve bütün ilgili ödemeler, bir paravan şirketin sahibi olduğu hesaptan havale yoluyla beslenen bir bankadan yapılıyordu. Peşindekiler orayı araştırırsalar da elleri boş dönerlerdi.

Tek odalı olduğundan tavan arası daire, Evan'ın güvenli evleri arasında en iyi izleniydi. Güvenlik kameraları her yeri görüyordu. Birlikte olmadıklarında Katrin'i izlemeliydi.

Ona güvenemezdi.

Katrin yol boyunca ağzını açmadı, Downtown'dan çıktıklarında bile. Yeraltı otoparkına inerken Evan direksiyonu sıkımdan ellerine kramp girdiğini hissetti. Katrin'e baktı, hâlâ başı öbür tarafa dönüktü. Dünyada hiç kimse bu binayla onun arasında bağlantı kuramazdı. Ta ki şimdiye kadar. Bu görevdeki her adımda biraz daha taviz veriyor, kendini biraz daha ifşa ediyordu.

Park alanları sıkış tıktı. Daracık yollar, keskin dönüşler, boyalı çizgilerin arasına sığmaya çalışan cipler. Tepede loş ışıklar sallanıyordu. Duvar boyunca uzanan bir demire bağlanmış bisikletler, az sayıdaki boş yerde asılı duran, gövdeleri çalınmış ön tekerleklere takılı kriptonit kilitler. Güzel bir binaydı ama öyle şahane de değildi. Evan arkada bir yer buldu.

Arabadan indiğinde Katrin kıpırdamadı. Bunun üzerine arkadan dolaşıp kapıyı onun için açtı. Genç kadın aygın baygın indi, hareketleri şoktan dolayı ağırlaşmıştı.

Şoktan değilse iyi numara yapıyordu.

Otopark katı boş olmasına karşın Evan, Katrin'in kanla kaplı yanağını gizlemek için eşarbını düzeltti. Beriki boş gözlerle bakıyordu. Evan bagajdan bir Hardigg Storm çanta çıkardı. Arka merdivenden yukarı çıktılar, beşinci kata ulaşana kadar kimseyle karşılaşmadılar.

Tavan arası dairede sadece temel eşyalar vardı. Ahşap karyola üzerinde Japon şiltesi, birkaç tabakla tava, banyo lavabosunun üzerinde katlı havlular.

Katrin odayı taradı. "Burası da ne böyle?"

Evan, Storm çantayı yere koydu, mandallarını açtı, her türlü hava koşuluna karşı dayanıklı kapağını kaldırdı. Köpüklü as-tarına muhtelif alet ve silahlar gömülmüştü. Böcek arama ve tespit cihazının parçalarını birleştirdi.

Katrin kollarını kavuşturdu, başıyla siyah çubuğu işaret etti. "Cidden mi? Beni yine mi arayacaksın? Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Evan, cihaz yan tarafında, ayağa kalktı. "Bilmiyorum."

Katrin çenesinin kenarındaki kurumuş kanı tırnağıyla kazıdı. "Ne yani... üzerimde dinleme cihazı mı var diyorsun? Böcek mi? Çip mi?"

"Belki."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Sinirlenemeyecek kadar bitkindi, diğer ayağının topuğuna basarak bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkardı. Eşarbını yere attı, sonra yanağındaki kesiğe değmemesi için yakasını çekiştirerek bluzunu kafasının üzerinden sıyırdı. Arkasına uzandı, sutyeninin kopçasını açtı, yere düşmesine izin verdi. "Halledelim artık şu işi," dedi. "Kesin olarak. Saklayacak bir şeyim yok. Gizli bir kozum yok." Elleri kemerindeydi. Derken blucinini çıkarıp kenara fırlattı. Hippi takılarından da kurtulunca anadan doğma olmuştu. Kollarını iki yana açtı. "Saklayacak bir şeyim yok. Ara beni."

Evan ona baktı, gözlerini çekici bedeninden uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Yanağındaki yara ufak bir kesik olsa da suratında olduğundan epey kanamıştı.

Katrin'in nefes alıp verişleri düzensizdi, kaburgaları alçalıp yükseliyordu, yüzü al aldı. Ama göz temasını kaybetmedi. "Ee?"

Evan öne doğru bir adım atıp cihazı üzerinde gezdirdi. Baldırlarında. Kalçalarında. Göğüslerinde. Köprücük kemiklerinde. Ensesinde.

Sonra yerdeki kıyafetlerini düzleştirip her bir dikişi, her bir kırışığı taradı. Her gün yeni teknolojiler çıkıyordu –bunlardan pek çoğunu kendisi de kullanıyordu– ve en ufak bir kablo ya da metal parçasını gözden kaçırmak istemiyordu.

Çubuk her zamanki cızırtısından başka bir ses yaymadı.

Evan doğruldu. Katrin kıyafetlerini işaret etti. "Giyinebilir miyim?"

Başıyla onaylayan Evan, o giyinirken hafif yan döndü. Akşam oluyordu. Güneye bakan duvardaki yüksek ve boyalı camların ötesinde şehrin ışıkları göz kırpyordu.

Katrin giyindiğinde Evan'ın önüne geldi, elini uzattı. "Sıra bende."

Bakışları delici olsa da dolgun dudaklarını hafifçe büzmüştü. Babası öldürüldüğünden bu yana gösterdiği ilk eğlence belirtisi. Evan itiraz etmeyi düşündüyse de vazgeçti ve cihazı ona verdi.

Genç kadın onu tepeden tırnağa taradı, suratına yetiştirebil-
mek için parmak uçlarında yükseldi. Cihazın dairesel başını
şakaklarında gezdirirken Evan ipeksi yumuşaklıktaki nefesini
boynunda hissetti. Katrin işini bitirince çubuğu verdi, gözleri
yukarıda, önünde dikilmeye devam etti.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Şuraya, tezgâhın üstüne otur." Evan tavandaki gömme
ışıklardan birinin altındaki noktayı işaret etti. Katrin tezgâha
oturdu. Evan banyodan küçük bir havluyla ilkyardım çantasını

alıp döndü. Mutfak musluğunda havluyu ıslattıktan sonra genç kadının önünde geldi. Katrin tezgâhın üzerinde oturur, o da ayakta dururken yüzleri aynı hizadaydı. Katrin havluya, sonra Evan'a baktı. Eğilip yarayı temizleyebilmesi için bacaklarını ayırdı.

Evan'ın düşündüğü gibi, kesik yüzeysel, cam parçası ufaktı. Havluyu çenesinin kenarlarına dokundurdu, kuruyan kanlar döküldü. Evan kesiğe yaklaştıkça Katrin acıdan yüzünü daha çok buruşturmaya başladı. Tedirgin gözleri, ilkyardım çantasının içindeki cımbıza kaydı.

"Gözlerini kapa," dedi Evan. "Acıya odaklan. Nasıl bir his?"

Camın etrafında kuruyan kan inatçıydı ama Evan'ın özenli çalışması sayesinde teslim bayrağını çekti. Katrin'in kapalı göz-kapakları titredi. Yutkundu. "Lanet suratıma cam parçası girmiş gibi."

"Fena başlangıç değil. Yanıyor mu?"

"Evet. Yanıyor."

"Rengi var mı?"

"Turuncu," dedi Katrin. "Turuncu ve sarı."

"Değişiyor mu?"

"Evet. Zonkluyor. Sonra duruyor."

"Vücudunun acımayan bir yerini seç."

"Elim," dedi Katrin.

Eli Evan'ın omzundaydı.

"Pekâlâ," dedi Evan usulca cımbıza uzanarak. "Elin. Ona odaklan. Ne durumda?"

"Sakin," dedi. "Kaya gibi sağlam."

"Elin ne renk?"

"Kobalt mavisi."

"Her bir parmağını ayrı ayrı hissediyor musun?"

Evan, genç kadının elinin omzunda hafif kırıptığını hissetti.

"Evet," dedi Katrin. "Evet." Sonra, "Şimdi cımbızı kullanacaksn, değil mi?"

“Kullandım bile.”

Katrin gözlerini açtı. Evan bir kuyumcu edasıyla cımbızdaki cam parçasını havaya tuttu. Cam, yıldız gibi parladı.

“Sihir gibi,” dedi Katrin.

Buzdolabının yanı başındaki dolapta birkaç temel gıda maddesi vardı. Evan makarna ve sos yaptı. Katrin ocak başında onu izledi.

“Bu hayatımdaki en dandik randevuydu,” dedi.

Evan sıırttı. Sonra yemeği tezgâha koydu. Katrin çantasını yanına almıştı. Açıktı. İçinde dolu bir cüzdan, fermuarlı bir makyaj çantası, mavi bir pasaport vardı.

Katrin yemeğini yerken Evan arkasına geçti, Storm çantanın başına çömeldi, böcek tarama cihazını içine koydu.

“İçecek bir şey ister misin?”

Tam zamanında.

Çantanın açık kapağı, Evan’ın elini gizliyordu. Köpüklü astardan ufak bir cam şişe çıkardı.

“Lobide bir makine var,” dedi. “Sakın bir yere gitme.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

Evan dışarı çıktı, asansörle aşağı indi, otomata birkaç banknot soktu, en koyu tondaki Powerade’i seçti. Geri dönerken merdivenleri kullandı. Boş bir sahanlıkta şişeyi kaldırıp ışığa tuttu. İçinde siyah kuma benzeyen ince bir tabaka vardı. Bunlar eser miktarda bakır ve magnezyum içeren silikon mikroçiplerdi. Biyoeczacılık sektörünce geliştirilen teknoloji, şeker hastalığını düzene koymak için tasarlanan ikinci aşama bir ilaçtan alınmıştı. Vücuda alındığında algılayıcılar kümeleniyor, mide özsuuyu uyarıldığında ufak bir gerilim ürettiyordu. Bu gerilim, hastanın derisine bir sinyal yolluyor, deriye yapıştırılan bant, kan şekeri değerlerini tedavi gören hastanın cep telefonuna aktarıyordu. Evan’ın ele geçirdiğı çeşit, taşıyıcısının GPS konumunu gönde-

riyordu. Yenilenmediği takdirde vücutta parçalanıyor ve birkaç gün içinde atılıyordu.

Evan parçacıkları plastik şişeye döktü, koyu kırmızı sıvının içinde kaybolana kadar salladı. Merdivenlerden yukarı devam etti.

Daireye girdiğinde Katrin tezgâhın arkasında bulaşıkları yıkıyordu. İlk defa açıyormuş gibi, kapağını çevirdi, şişeyi Katrin'e uzattı.

Katrin başını iki yana salladı. "O şeyi içmiyorum."

"Stres, elektrolitleri yakar," dedi Evan. "İç."

Katrin onu biraz süzdükten sonra şişeyi aldı, yarısına kadar içti, geri kalanını tezgâha koydu. Esnemesini bastırarak yatağa doğru yürüdü. "Bir aydır uyumamış gibi hissediyorum," dedi.

Üstündekileri çıkarmadan yumuşak beyaz yorganın altına gömüldü. Evan şişeyi buzdolabına koyup genç kadının yanına gitti. "Tezgâha bir tomar para bırakacağım," dedi. "Tıpkı oteldeki gibi, yemek söyleme, dışarı çıkma ve diğer konulardaki kurallar geçerli. Yarın bir ara dönerim."

"Tamam, anladım," dedi Katrin bitkinlikten kelimeleri yuvarlayarak. Yüzü renkli cama dönük, yan tarafına yattı. Far deryasının üzerinde Staples Center, Lakers moruyla ışıltı ışıltı.

Cam şişenin içinden ten rengi, nokta kadar bir bant alıp yapışkan kenarın yarısı boşa kalacak şekilde elinin üzerine koydu. Yatağa geçti, Katrin'in üzerini örttü, elini kulağının arkasına değdirerek bandı derisine, üç yıldız dövmesinin hemen yanına aktardı. Su geçirmezdi, streç filminden daha ince ve bir o kadar şeffaftı. Hiç dikkat çekmiyordu.

Evan uzaklaşırken Katrin bileğini sıkıp uykulu bir şekilde döndü. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi.

Evan başını sallayıp genç kadının üzerindeki yorganı düzeltti. Katrin tekrar yan tarafına yattı, gözlerini kapadı.

Evan çıkarken çantasından Katrin'in pasaportunu aldı.

25

Malum Türde Bir İş

Evan, Northridge'e ulaştığında hava tamamen kararmıştı. Kara gökkubbede ay bir kurşun deliğini andırıyordu. Valley'nin sokaklarında manevralarla ilerleyerek Parthenia'nın hemen dışındaki sanayi bölgesine ulaştı. Burası görüntü olarak bir film stüdyosunu andırıyordu, binalar ses stüdyoları gibi etrafa yayılmıştı.

Taurus'un tekerlekleri asfaltın üzerinde cayırdadı. İşletmelerin hepsi kapalıydı. Biri hariç.

Kompleksteki son binanın girişinin üzerinde tek bir ışık noktası parlıyordu. Bir begonya tarhından yükselen, Victoria tarzı bir sokak lambasıydı. Sokak lambasında ışık yerine sokak lambası resmi barındıran, arkadan aydınlatmalı bir levha vardı. Resmin altında eski zamanı hatırlatan harflerle "*CraftFirst Poster Restoration*" yazıyordu. Magritte benzetmesi oldukça uygun düşüyordu zira tuğla cephenin ardında işletme üstüne işletme vardı.

Aracını park etti, çağrı kutusunun üzerindeki zile bastı. Biraz sonra bir kapı açıldı. İçeri girdi, kırklı yıllardan kalma İtalyan noir film posterlerinin sergilendiği menekşe rengi duvarlı

kısa bir fuayeden geçti. Bir kapı daha, yine zil. Derken uçsuz bucaksız atölyeye ulaştı.

Duvarlar boyunca endüstriyel raf üniteleri sıralanmıştı, her türden malzeme vardı. Boya kutuları, lastik solüsyon incelticiler, keçe saplı ince uçlu fırçalar, ıspatulalar ve X-Acto bıçaklar. Rulolarca branda, Mylar, kaliteli malzemeden poster arkılığı. Gönyeler ve gergi çubukları. Mekân bir fabrika katına benziyordu. Çeşitli konservatörler, devasa kontrplak çalışma tezgâhlarının üzerine eğilmiş, klasik poster ve tabloları restore ediyorlardı. Hareket alanı olan her yere gelişigüzel yerleştirilen ayaklı masalar, işçilerin bellerine geliyordu ve görevlerini yapmalarını kolaylaştırıyordu.

Zanaatkârların çoğu, kafalarını saran kulaklıklarla iPod dinliyordu. Her biri gözlük takıyordu; böyle bir iş gözü yoruyordu. Parlak saçlı bir adam, kırışık *Çakalın Günü* posterini kurutma kâğıdı levhalarının arasında düzeltip on dokuzuncu yüzyıl dökme demir vida presine koydu. Onun yanı başındaki ıslak masada bir işçi, zeytin yeşili bir Alman M posterine böceksavar sıkarken ortağı lekeli bir noktayı –büyükbaş hayvanlarda ve posterlerde kullanılan saf, kokusuz yüzey aktif madde olan– Orvus sabunuyla nazıkçe siliyordu. Bu sabun, kâğıt liflerine daha iyi nüfuz ediyordu. İki adam, yayılmadan nemi kurutmak için posterini hızla emme masasına aktardılar.

“Evan! Buraya gel! Bunu görmelisin.”

Beline kadar inen kuzgun karası saçları ve esnek vücuduyla Melinda Truong, bir çalışma tezgâhının etrafında kümelenmiş erkek grubunun arasından fırlayıp onu yanına çağırdı. Evan yanına giderken duvarda asılı bir televizyonda saat on haberleri vardı. Evan motel patlamasının işlenip işlenmediğine baktı fakat haber ortadan kaybolan bir Meclis üyesiyle alakalıydı.

Evan yaklaşırken işçiler saygıyla açıldılar. Melinda, Evan’ın yüzünü ellerinin arasına aldı, iki yanağından dudaklarının

kenarına yakın öptü. Üzerinde dar kazak, yoga pantolonu ve şık tasarımlı parlak turuncu spor ayakkabılar vardı. Kulağının arkasına sapı pembe bantla sarılmış, –en kalitelisinden– 000 boya fırçası koymuştu. Belinden gerçek bir kılıfta, 1970’lerin ışın tabancasını andıran Olympos marka boya tabancası sarkıyordu. Onun kabzası da pembe bantla sarılmıştı. İşletmedeki tek kadın olarak, erkeklerin almalarını engellemek için eşyalarını farklı renkle işaretlemişti.

Evan’ın elini çekiştirdi, onu küçük grubun etrafında toplandığı masaya çevirdi. “Bu zavallı kız, Paris’te bir sinema vitrininden alınmış. Savaşın sonra yıllarca izbe bir depoda beklemiş, ardından geçen hazirana kadar bir arabanın bagajında tıkalı kalmış. Bize geldiğinde yoğun bakımlıktı.”

Evan, kadının sevgiyle bahsettiği nesneye baktı. Mylar levhalarının arasına konmuş, *Lady in The Dark*’tan bir Ginger Rogers görüntüsü. Çok sayıda yırtık, delik, katlama izi vardı. “Yıpranmış görünüyor,” dedi.

“Bir de bizim elimiz değmeden görecektin. Söktük, yıkadık, tinerle yapıştırıcı kalıntılarını çıkardık. Şu an onu kaliteli kâğıtla tedavi ediyoruz. İşimiz tamamlandığında altı haneli bir ederi olacak. Sahibi sevinçten havalara uçacak. Elbette saatine sadece yüz yirmi beş dolar alıyoruz.” Uzun kirpikli gözüyle zarifçe göz kırptı. “Özel hizmetlerimizde olduğu gibi değil.”

Etrafındaki işçileri daha yeni fark etmiş gibiydi. “Ee?” dedi anadilinde sertçe. “Ne bekliyorsunuz? İşinizin başına!”

Adamlar işlerinin başına dönerken Evan başıyla yan masaya iliştirilen *Frankenstein Meets the Wolf Man* posterini işaret etti. “Peki ya şu?”

“Bu mu?” Melinda sırtıttı, inci gibi dişlerini gösterdi. “Yakışıklı, değil mi? Birkaç kez hasar görüp restore edilmiş. Çoğu iyi erkek gibi.” Posterin köşesinden tutarak arkasını gösterdi. “Kökenini tespit etmek için onca koleksiyoncu mührü var. Ama...”

Bir emir daha haykırdı, biraz sonra bir dizi takırtıyla bina-daki bütün ışıklar söndü. Elinde siyah ışıklı bir çubuk yandı, posterin yeşil ve beyazları birden parladı. "Sahte, gördün mü? Işıktaki belli oluyor. Püskürtmeli mürekkeple basılmış, kaliteli fona yapıştırılmış ve kasten yıpratılmış." Işıklar tekrar yandı. Poster masadan çekip aldı. Frankenstein bir dosya dolabının geniş çekmecesinde gözden kayboldu. Sırıttı. "Sahte bir eser gördüm mü anlarım."

Evan'ın koluna girerek onu petrol kokan bir arka koridora götürdü. "Poster işi, Vahşi Batı'dan farksız, Evan."

"Öyle görünüyor."

Koyu renk duvarlı bir fotoğraf odasına girdiler, çekimler sırasında yansımaları engellemek için pencereler karartılmıştı. Malum türde bir iş yürütürken kapalı bir arka oda yaratmak için harika bahane.

"Ne kadar oldu? Altı ay mı?" dedi Melinda. "Beni özlediğin için mi geldin?"

"Tabii ki. Ama başka bir neden de var."

"Yeni bir ehliyet mi lazım? Sosyal Güvenlik kartı mı? Seyahat vizesi mi?"

"Elimdekileri yakma fırsatım olmadı."

Dudakları kurnazca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yoksa bana büyük boy bir Alman *Metropolis*'i ile ilgili ipucu mu getirdin?"

Melinda'nın -ve bütün poster işiyle uğraşanların- kutsal kâsesi olan posterin değeri milyonlarca doları buluyordu. Dünyada bilinen sadece üç tane vardı.

"Maalesef hayır." Evan, cebinden Katrin'in pasaportunu çıkarıp uzattı.

Melinda biraz baktıktan sonra aldı, Katrin'in fotoğrafını açtı. Başını işveyle yana yatırdı. "Kıskanmalı mıyım?"

Pasaportu çalışma tezgâhına koydu, gümrük mührü barındıran birkaç çekmeceyi açıp kapadı. "Hindistan'a mı gitmiş

olmasını istiyorsun?" Büyükçe mühürlerden birini çıkardı. "Yoksa Galapagos'a mı? Bu, Baltra'da vurdukları ayrıntılı mühürlerden." Mührü bir müsvedde kâğıdına bastı, eserine bir süre hayran hayran baktı.

"Hayır. Süsleme istemiyorum. Gerçek mi bilmek istiyorum sadece."

Melinda ince kaşlarını kaldırdı fakat kusursuz cildinde o zaman bile tek bir kırışık belirmedi. Görüntü yakalamak için bilgisayara bağlı binoküler mikroskoba geçti. Ciddileşti, uzun saçlarını tek omzunun üzerine attı, bir kolun üzerine monte geniş mikroskobun üzerine eğildi. Pasaportun kapağını, kenarlarını, sayfalarını farklı özel ışıklar altında inceledi.

Ardından bilgisayara geçti, yakalanan görüntüleri ayıkladı. Tekrar pasaportun kendisine döndü. Bu kez bir kuyumcu merceğiyle, fotoğraf sayfasını milim milim inceledi.

"Gerçek," dedi.

"Emin misin?"

Melinda doğruldu, bilgisayardan görüntüleri sildi, sonra ön belleği temizledi. "Pasaportun sahtesini yapmak çok zordur, Evan. Kâğıdı taklit etmek imkânsızdır."

"Baskılı ve desenli metal plakalarla bile mi?"

Melinda başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Peki ayrıntılı bir Photoshop baskısına serigrafi uygulanmış olamaz mı?"

"Pikselasyonda ben bile bu kadar netlik elde edemem."

Mesele çözülmüştü o halde.

Melinda soluğunu boşalttı. "Bak, belki biri güvenlik görüntüleri için kabartma aletini çoğaltmıştır ama bu hologramlar? Mümkün değil. Bu kusursuz bir örnek." Evan'a uzun uzun baktı; ikna olmamış gibiydi. "Sahte değil. Kaliteli veya kalitesiz." Pasaportu uzattı. "Bu o."

26

Huzursuz

Kasa'nın rutubetli yarı karanlık ortamında, kişisel komuta merkezinde oturan Evan buzlu U'Luvka'sını yudumlarken tavan arasının güvenlik kamerası görüntülerini izledi. Katrin kesik kesik uyuyordu, kötü bir rüya görüyor olmalıydı. Huzursuz olmak için pek çok sebebi vardı.

Evan da huzursuzdu. Alışkın olduğu bir duygu değildi bu.

Bulmaca parçalarını ya da akla yatmayan denklemleri gözden kaçırmaya alışkındı ama burada daha başka bir dengesizlik söz konusuydu. İzlerinin nasıl sürüldüğünü bilmiyordu. Hem de bir değil iki kez. Onları kimin öldürmek istediğini bilmiyordu. Müşterisine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Katrin'in daireden çıkmadığını teyit etmek için kaydı geri sardı. Genç kadın yataktan bile çıkmamıştı. GPS sinyali alabilecek mi test etmek için vücudundaki mikroçiplerin değerlerine bakmak istedi ama bir şey çıkmadı. Muhtemelen son yemeğinin üzerinden çok zaman geçmişti, mide özsuları sensör parçacıklarını harekete geçirecek kadar uyarılmamıştı.

Kuralları gereği, peşlerindeki kişilere yoğunlaşmalıydı. Oradan da onları tutan Vegas'lı organizasyona yoğunlaşacaktı.

Sam'in katilinin kendisinininkiler kadar izi sürülemez telefon numarası dışında elindeki tek somut bilgi motel baskını sırasında duyduğu takma addı: *İki ölümüz var, Slatch*.

Evan'ın solundaki ekrana FBI'ın gurur kaynağı olan NCIC'den –Ulusal Suç Bilgi Merkezi– sonuçlar yüklendi. Alias File'ın güçlü veri madenciliği motorları, arama kısmına “*Slatch*” yazdığından beri bir süredir harıl harıl çalışıyor, ödemediği vergilerin meyvelerini topluyordu.

Üç sonuç çıktı. İlki, silahlı soygundan Lompoc'ta hapis yatan, bir Meksika mafyası üyesi Julio “*Slatch-Catcher*” Marquez'di. Onun altında organize suçla bağları olan Hollywood'lu bir mama olan Evelyn Slatch-Donovan yer alıyordu. İkisini de eleyen Evan üçüncüye tıkladı. Federal kayıtlarda Danny Slatcher'ın tek bir fotoğrafı vardı. Bir hız teknesinden iskeleye inerken çekilmiş bir izleme fotoğrafı. Hasır şapkaıyla güneş gözlüğü hatlarını gizlemişti. Fakat cüssesi –geniş, göbekli yapısı– Evan'ın motelin otoparkında gördüğü adama aitti hiç kuşkusuz.

Yeni bir ipucu bulmanın heyecanıyla Evan'ın kalp atışları hızlandı.

Slatcher'ın sağ elinde, Evan'ın keskin nişancı tüfekleri taşımak için kullandığı boyutlarda uzun bir Pelican çanta vardı. Çin Mahallesi'nde Katrin'e ateş eden, nişangâhın ardındaki adam çok büyük olasılıkla Slatcher'dı. Şimdilik Evan bu varsayımla hareket edecekti.

Slatcher'ın bilinen ortakları olarak iki isim listelenmişti. İlki, Turks ve Caicos Adaları'ndan kötü üne sahip bir bankerdı. “*Ölü*” olarak işaretlenmişti. Adamın dosyasında, ölen bir kara para aklayıcı hakkında bulunabilecek bilgiler yer alıyordu. Sıra dışı hiçbir şey yoktu.

İkincisi, gür saçlı bir kadındı. Birkaç flu fotoğrafta görüldüğü kadarıyla gür saçları –muhtemelen peruk– vardı. Kasksız şekilde yeşil beyaz bir Kawasaki kullanıyordu. “Candy McClure.” Scion’daki kadın olabilirdi ama söylemek zordu. Hakkında başka bilgiye yer verilmemişti. Birkaç bulanık fotoğraf ve bir isim.

Evan fareyi Danny Slatcher’ın sabıka kaydının üzerine götürüp tıkladı.

Gördüğü şey karşısında heyecanı söndü.

Düzeltilmiş dosya.

Bünyesinde tonla ima barındıran iki kelime. Ve sorun.

Evan dişlerini sıktığını fark etti. Bir sonraki linke tıkladı. Slatcher’ın ATF Şiddet Suçları Dosyası. Ama ne bulacağını zaten biliyordu.

Düzeltilmiş dosya.

Sonraki linklerin hepsinde aynı sonucu elde etti.

Evan içkisini masaya koydu, cam taşların arasındaki Vera’ya baktı. Ama bitkiden bir sonuç çıkmadı.

Danny Slatcher beş para etmez bir kiralık katil değildi ya da mafya için çalışan bir tetikçi. Çok daha ölümcül biriydi.

Evan tüylerini diken diken eden, midesinin yanmasına neden olan histen hoşlanmadı. Nişangâhın öbür tarafından saldırıyı canlandırmak için Slatcher’ın Çin Mahallesi’nde ateş ettiği yere gitmesi gerektiğini artık biliyordu. LAPD daireyi mühürlemiş olsun olmasın, Evan olay yerine sızmalıydı.

27

Kedi Fare Oyunu

Lotus Dim Sum tekrar açılmıştı. Pencereleer takılmış, kaldırım-daki cam kırıkları süpürölmüştü. Saldırıdan iki gün sonra yolun karşısındaki daire hâlâ LAPD kontrolü altındaydı.

Çin Mahallesi Meydanı'nın ışıltılı pagoda kapısının altından, gölgelerin arasından yukarı bakan Evan, binanın en üst katındaki daireyi süzdü. Fırından yeni çıkmış bademli kurabiye yiyordu. Parmak uçlarını ince bir yapıştırıcı tabakasıyla kaplamış olsa da pişen hamurun ufalanan dokusunu hissedebiliyordu. Evan yapıştırıcıyı eldivene tercih ediyordu, daha az dikkat çektiği gibi dokunma hissini de tamamen kaybettirmiyordu. Slatcler'ın kullandığı apartman, Broadway boyunca uzanan binalar arasında en neziş olanıydı. Komşu binalar yıkık döküktü ve boyaları dökölüyordu. Balkonlar bisiklet, sörf tahtası, ölü bitki saklama ve çamaşır kurutma alanı görevi görüyordu.

Evan binanın önünden birkaç kez geçtikten sonra Slatcler'ın, ilk sandığının aksine pencereden değil bir balkonun sürgülü cam kapısından ateş ettiğini tespit etmişti. Olayın kendisi –kalabalığa

ateş edilmiş ve izdiham yaşanmıştı— terör saldırısı kapsamına da girebilirdi. LAPD orantılı güç kullanmış, binayı tecrit etmişti. Kaldırım boyunca belli aralıklarla üç devriye aracı park halinde bekliyordu. Kapıdan parıldayan sarı ve kırmızı neon ışıkları, polis memurlarının yerlerini belirlemeye çalışırken bekleyip etrafı izleyen Evan'ın yüzünde desenler oluşturunuyordu.

Polislerden birkaçı araçlarındaydı. Üniformalı memurlar binanın girişinde, garajında, yan ve arka kapılarda bina sakinlerini izliyorlardı. İkisi içeride devriye atıyor, ara ara merdiven pencerelerinden kendilerini gösteriyorlardı. Düzenlerini gözlemledi, üçüncü katta daha fazla zaman geçirdiklerini fark etti. Memurlardan biri ateş edilen daireye girdi; odaları, mutfığı, balkonu kontrol ederken sürgülü cam kapıda belirdi. Geleneksel yollardan binaya girmek olanaksızdı.

Evan meydanın karşısındaki bir arka odadan mahjong taşlarının sesini duydu. Son kurabiyeyi de yiyip paketini çöp kutusuna attı. Karşıya geçti, direksiyon başında kahvesini yudumlayan polisi başıyla selamladı.

Evan, Slatcher'ın kullandığı binanın bitişiğindeki binaya girdi, asansörle dördüncü kata çıktı. Dışarıdan koridorun sonundaki daireyi gözlemlemiş, bütün ışıkların kapalı olduğunu fark etmişti. Toz kaplı, çobanpüskülü süslemeli plastik bir çelenk, kapının üzerinde duruyordu. Kilidi hiç zorlanmadan, kredi kartını çekerek açtıverdi.

Küçük hole açılan odanın açık kapısından hırıltılı bir hurrultu geliyordu. Yerler halıyla kaplıydı. Evan balkona çıktı. Sürgülü kapının açılırken çıkardığı ses, rüzgârın vınlamasını bile zar zor bastırdı. Evan hiç yavaşlamadan balkon korkuluğuna çıktı, demirlere tutundu. Yerden dört kat yüksekte sallanıyordu. Bacaklarını hafif savurarak kendini geriye attı, demiri bıraktı, alttaki balkona atladı, sörf tahtaları ve mini buzdolabı yığınının arasındaki açıklığa indi.

Sürgülü kapının kirli camından içerde akşam yemeği yendiğini seçebildi. Güzel hazırlanmış bir sofranın etrafında, kadın kahkahaları, kızarmış tavuk ve sıcak elma suyu kokuları arasında şarap kadehleri tokuşturuluyordu.

Evan ev sahiplerine sırtını döndü, karşıdaki binaya baktı. Keskin nişancının binasına. Atlamak için fazla uzaktı. Ama atlamayı planlamıyordu.

Sörf tahtalarının arasından uzun bir tane aldı, karşı tarafa yatay olarak uzattı. Tahtanın ucu karşıdaki balkona tutundu. Tahtanın arka tarafını önündeki korkulukların üzerine koydu. Sonra usulca üstüne çıktı, tehlikeli yürüyüşe hazırlandı. İlerlerken sörf tahtası hafifçe sallandı.

Adımlarını teker teker attı. Dikkatle.

Aşağıdaki ara sokaktan bir arabanın kapısının kapandığı duyuldu. Evan altındaki polis arabasına baktı. Tıknaz polis –karşıya geçerken başıyla selamladığı– arabadan inmişti. Elinde köpük bardak, doğrudan Evan'ın altındaki ara sokağa yürüdü. Evan dondu kaldı; kolları iki yana açık, uçmakla uçmamak arasında kalmış bir kuş gibiydi. Tahta titredi, düşecek gibi oldu. Evan bacakları ve ayaklarıyla dengeyi sağlamaya çalıştı. Polis kahve bardağını çöpe attı, çıkan ses dar ara sokakta yankılandı. Polis pantolonunu çekiştirerek aracına geri döndü. Kapıyı kapadı.

Evan soluğunu boşalttı.

Sonra yoluna devam etti. Birkaç sıkıntılı adımdan sonra karşı balkona ulaştı. Yere atladı, sörf tahtasını çekti, uzun bir eğreltiotunun yanına, dönüşte kullanmak üzere sakladı. Dairede ışıklar yanıyordu fakat görünürde kimse yoktu. Evan sürgülü kapının ucuz kilidini açtı, odayı çaprazlama geçti, batıya bakan, Broadway'e nazır balkona çıktı. Burayı sıçrama noktası olarak kullandı; birinde mercimeği fırına veren bir çiftte, diğerinde Grand Theft Auto oynayan iki yetişkin erkeğe görünmeden birbirine

paralel iki balkonu aştı. Üçüncü atlayışında keskin nişancının konumlandığı yere ulaştı.

Broadway'e üstünkörü bir bakış attı. Bu nokta, restorana güzel bir açıyla bakıyordu fakat meydanın geri kalanı görünmüyordu. Slatcher sonraki atışlarını daha yüksekte yapmış olmalıydı. Muhtemelen çatıdan.

Evan daireye döndü. Camda kapı kolunun hemen yanında frizbi boyutunda, kusursuz yuvarlaklıkta bir delik vardı. Vantuzlu bir cam kesme elmasıyla açılmıştı, yani hırsızların favorisiyle. Ve keskin nişancılarının. Evan camın olmamasının ne kadar fayda sağladığını tecrübeyle biliyordu. Kurşunun yönünde sapma olmuyor, kapı şüphe uyandıracak şekilde açılıp kapanmıyor, rüzgâr esip de perde dalgalanarak dikkat dağılmıyordu. Bitişikteki oda belli ki boştu; güzelce süpürülmüştü, potansiyel kiracılara gösterilmeye hazırdı. Ön kapı tam karşısındaydı.

Evan tam deliğe uzanıp kapıyı açacaktı ki ön kapı açıldı. Kadın polis feneriyle daireye girerken saklandı. Camın bitişiğindeki sıvalı duvara kürek kemiklerini dayadı, önceki devrilerde olduğu gibi önce mutfığa gitmesini umdu. Ama ileri geri sallanan fenerin ışığı yaklaştı.

Polis doğrudan balkona yönelmişti.

Evan hafif zıpladı, düz çatının kenarını kavradı, avuçları içe bakıyordu. Polis kapıyı açarken bir tıkırtı duyuldu. Evan bacaklarını yukarı çekip bir jimnastikçinin barfiks çubuğunda yaptığı gibi bedenini çatıya attı. Polisin çizimleri balkon zeminine bastığında Evan çatıda karnının üzerine yattı ve ellerini kenardan çekti. Tişörtü çakıllı zeminde ufak bir hışırtı çıkardı. Fenerin ışığı çatının kenarını yaladı. Hiç kıpırdamadı hatta nefes bile almadı. Işık huzmesi beton kenarda dans etti. Evan polisin parfüm kokusunu bile aldı.

Nihayet fenerin ışığı aşağıya indi. Çizmeler geri gitti, kapı kapandı. Evan soluğunu boşalttı. Başını kaldırdı, karşısındaki

meydana baktı. Katrin'le birlikte stratejik olarak park ettiği minibüse bindikleri ara sokak net bir açıyla görünüyordu.

Demek Evan, Katrin'i restorandan çıkardıktan sonra Slater çatıya çıkmış, buradan ateş etmişti. Hâlâ karnının üzerinde duran Evan başını çevirdi. Hemen yanı başında yerden kubbeli bir havalandırma ızgarası yükseliyordu. Baca eteği elle sıkılan vidalarla sabitlenmişti. Dört vidadan sadece ikisi sıkılmıştı.

Havalandırma ızgarası çıkarılmış ve aceleyle takılmıştı.

Evan omuzları üzerinde yuvarlandı, vidaları söktü, ızgarayı yerinden kaldırdı. Kargo ceplerinden küçük bir fener çıkardı, fenerin güçlü ışığını boşluğa tuttu.

On metre aşağıda, havalandırma borularının kesişme noktasında bir keskin nişancı tüfeği vardı.

.308 kalibrelik McMillan polis modeline benziyordu. Temin etmesi kolay, izi sürülemeyecek kadar yaygın. Silahı olay yerinde bırakmak, silahın daha sonra adli tıp tarafından test edilebileceğini bilen seçkin kiralık katilin bir imzasıydı. Tüfek namlusunun yanında bir çift lateks eldiven yatıyordu. Akıllıca bir seçim. Çünkü deri eldivenler mükemmel parmak izi bırakıyordu. Onların yanında ise bardak şeklinde bir nesne vardı. Evan dikkatle bakınca bunun bir tıbbi maske olduğunu anladı.

Damarlarındaki adrenalinin hızlandığını hissetti.

Slatcher olay yerinden kaçmadan önce tüfeği bırakmakla kalmamıştı. Barut kalıntısı kalabilecek eldivenleri de bırakmıştı. Ama asıl profesyonel dokunuş, ateş etmeyi kestikten sonra bıraktığı tıbbi maskeydi. Eğer olay yerinden ayrılırken tutuklansa ve barut kalıntısı soluyup solumadığını saptamak için burnundan örnek alınsaydı maske sayesinde test sonucu olumsuz çıkardı.

Evan bir gürültüyle düşüncelerinden sıyrıldı. Çatının dikey giriş kapısı tangirtıyla açılmıştı. Kapı ters istikamete bakıyor olmasaydı anında yakalanırdı. Polisin Evan'ı görmesi için beton iskeletin etrafından dolanması gerekiyordu.

Hemen harekete geçen Evan havalandırma ızgarasını alıp yerine koydu. Çatının kenarına doğru yuvarlandı, vidaları elinin yan tarafıyla boşluğa süpürdü. Aşağıya düşecekken kenara tutundu, açık giriş kapısının etrafından fenerin ışığını gördü.

Ağırlığıyla bedenini güzelce savurdu. Ellerini bıraktı, balkona inişini yumuşatmak için dizlerini kırdı. Sürgülü cam kapıya açılan deliğin tam önüne indi.

Aşağılarda vidaların kaldırırma çarptığını duydu. Deliğe uzandı, kapıyı yavaşça açtı, içeri girdi, çatıdaki polisin ayak seslerini duyduğu sırada kapıyı usulca kapattı. Şimdi fenerin ışığı balkonun kenarında dans ediyordu. Fakat Evan görüş açısının dışındaydı.

Bu kedi fare oyunuyla şansını zorluyordu. Elini çabuk tutmalıydı. Başını yana eğdi, süpürge izlerinin üzerine düşen ay ışığının açısını yakaladı. Polisin çizmeleri basılmadık yer bırakmamıştı. Fakat bir yerde, halının üzerinde üç noktalı bir yıpranma izi oluşmuştu. Bir üçgenin köşeleri.

Bir keskin nişancının uçayağı.

Fenerin ışığı balkondan çekildi. Polisin ayak sesleri giriş kapısına doğru ilerledi.

Evan yıpranma izlerinin tam önünde tavana baktı. Metal bir parıltı gördü. Tavan, parmak uçlarında yükselince yetişebileceği kadar alçaktı. Zımbayı çıkardı. Altında ufak bir kumaş vardı. Zımbanın altında yırtık bir parça kalmıştı. Muhtemelen Olay Yeri İnceleme perdeyi söktüğünde. Genellikle yerden tavana kadar uzanan perdenin amacı, keskin nişancının görünmesini engellemektir. Evan kumaş parçasını pencereye, pagoda kapısının neon ışığına doğru tuttu. Slatcher'ın arkasını görüp ateş edebilmesi için elbette şeffaftı fakat doğrudan güneş ışığında nişan dürbününün parlamasını engelleyecek kadar da opak değildi.

Katrin'le buluşması tam öğle vaktine ayarlanmıştı. Çin Mahallesi'ne on iki buçukta varmıştı. Los Angeles güneşi tam tepedeyken.

Eğer Evan restorana günün başka bir saatinde gelseydi nişangâhın o yansıyan parıltısını yakalayamazdı. Bir an şansının yaver gittiğini düşündü. Sonra soluğunu boşaltıp tekrar odaya odaklandı.

Sonunda üçayağın kurulduğu noktanın arkasına geçti. Danny Slatcher'a dair gördüğü tek resimde, adam sağ elinde Pelican çanta taşıyordu. O nedenle Evan hayali tüfeğin arkasına sağ elini kullanırmış gibi yerleşti, hayali nişangâhtan baktı.

Gördükleri, en çok korktuğu şeyi doğruladı. Zonklayana kadar çenesini sıktı.

Sürgülü cam kapıya açılan delikten bakınca restoran kursesiz bir açıyla görünüyordu. Masada oturduğu yere bakılırsa Evan'ın cüssesi Katrin'in vurulmasına engel olurdu.

Slatcher, Katrin'e nişan almamıştı.

Evan'a nişan almıştı.

28

Şer İttifakı

Evan kafasını boşaltmak için Los Angeles Nehri boyunca yürüdü. Nehir demeye bin şahit isteyen bir suyoluydu aslında burası; geniş beton bir kanalda akan kirli bir akıntı. Kenarlarında yer yer çalılıklar vardı. Yatağının eğimli kenarları duvar yazılarıyla süslenmişti. Dört bir yanında pinekleyen evsizler tahıl çuvallarını andırıyordu. Ölü, sarhoş ya da sadece bitkinlerdi. Şehir her yere nüfuz etmişti. Öte yandan şehrin altındaki bu çukurda insan kendini medeniyetten ve Tanrı'dan soyutlanmış, ıssız bir yeraltı dünyasında hissediyordu.

Aralık rüzgârı boynunu kamçılarken Evan ters dönmüş alış-veriş arabalarının, kamyonet tekerleklerinin, dere kurduğunda Danny Zuko gibi araba yarışı yapmaya kalkışan kuş beyinlilerin geride bıraktığı enkaza dönen arabaların yosun tutmuş gövdelerinin arasından zikzak yaparak geçti.

Dört bir yanda trafiğin uğultusu duyuluyordu. Yukarıdaki karanlığı yaran ve ışın kılıcına benzeyen farları ile damarda akan kanın çağıltısı gibi kanalın duvarlarını döven dinlendirici beyaz

gürültü haricinde hiçbir şey görünmüyor ve duyulmuyordu. Evan, nehrin Doğu Los Angeles Kavşağı'nın altından akan kısmına gelmişti. 101 ve 60 numaralı otoyollarla 5 ve 10 numaralı eyaletler arası yolun kesiştiği kavşak. Bir yerde okuduğuna göre, burası günde yarım milyon aracın geçtiği dünyanın en işlek otoyol kavşağıydı.

Şimdi buraya neden geldiğini idrak etti. Birini arayacaktı: bu devasa şehirde isimsizliğini hatırlatan rahatlatıcı bir eylem.

Lotus Dim Sum'a yağdırılan kurşunların hedefi kendisiydi. Birileri Danny Slatcher'ı üzerine salmış, onu hedefe oturtmuştu. Katrin yem de değildi. Olamazdı. Çünkü Evan insan sarrafıydı. Jack ona insanları okumayı öğretmişti, tıpkı sekiz yıllık eğitimi sırasında sekiz farklı psikolojik harekât uzmanının ve sonrasında sayısız çatışmanın öğrettiği gibi. Katrin'in gözyaşları gerçektir. Korkusu da öyle. Yani onu bu belaya Evan bulaştırmıştı. Hayatını mahvetmişti. Babasını öldürtmüştü.

Beyninin duvarlarını tırmalayan onlarca soru arasından bir tanesi öne çıkıyordu: Onu öldürmesi için Danny Slatcher'ı kim tutmuştu?

Evan kuşkusuz çok sayıda düşman edinmişti. Casus olarak çok sayıda başarılı eylem gerçekleştirmişti. Serbest çalışırken de bunlara yenilerini eklemişti. Onu öldürtmek isteyen, yabancı bir isyancı lider de olabilirdi, Evan'ın ortadan kaldırdığı birinin intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir akrabası da. Bu kişi her kimse sabırlıydı ve kartlarını akıllıca oynuyordu. Bekleyip izlemiş, kâlıpları okuyup ipucu toplamıştı. Tıpkı Evan'ın eğitimi sırasında öğrendiği gibi.

Bir üstgeçidin altındaki karanlık bir alana ulaştı. Burası evsiz kamplarından, fahişelerden ve keşlerden arındırılmıştı. Şehrin kalbinin attığı yerde mahrem bir nokta. Nehrin sularının küflü kokusu ciğerlerini kapladı. Sert kauçuk telefonunu kaldırdı, Sam White'ı öldüren adamın numarasını tuşladı.

Telefon çaldı. Yine çaldı.

Klik sesi duyuldu ama kimse konuşmadı.

Evan sordu: "Hangisinin?"

Sessizlik. Derken tanıdık bir ses, "Ne?" dedi.

"Hangi... Yetimsin?"

Başka bir boyuttan lastik cayırırları, klakson sesleri geldi.

Ağır ağır akan suyun çamurlu yüzeyinde ay dalgalanıyordu. Üstgeçidin altında birkaç yarasa uçuştı, sonra huzurlu karanlığa geri döndüler.

Sonunda ses, Evan'ın kulağında yankılandı: "Kimilerine göre en iyisi. Ta ki sana kadar. Şimdi bu konuda bir uzlaşmazlık var sanki, değil mi..." Kısa, keyifli bir duraklama. "...Yetim X?"

Takma adının yüksek sesle zikredildiğini on yıldır ilk kez duyan Evan'ın başına bir uğultu çöktü. Kimliği tespit edilmişti. Adını biliyorlardı. Ömrünün üçte ikisi boyunca korktuğu şey başına gelmişti.

Telefonu ağzından uzaklaştırdı, boğazını temizledi, ahizeyi tekrar dudaklarına götürüp aynı şekilde karşılık verdi: "Yetim Zero?" dedi.

"Doğru."

Meçhul Adam'ı öldürtmek için sabık bir Yetim'den daha iyi seçenek olabilir miydi? Evan'ı öldürmek isteyen şahıs, onu doğru çevrelerde soruşturmuş, sonunda da en iyisini tutmuştu. Ayrıca bu "en iyi", hem Evan'ın kendi türünden biriydi hem de Meçhul Adam ile Yetim X arasındaki bağlantıyı görebilecek az sayıdaki kişiden biriydi. Danny Slatcher muhtemelen Evan'ın gerçek adını bilmiyordu. Fakat Evan'ın kimliğinin karanlık sınırlarını anlıyordu. Tıpkı Evan'ın onunkileri anladığı gibi.

Evan, Slatcher'ın düzeltilmiş dosyasını düşündü. Sonlandırılmış Yetim Programı'nı düşündü. Amaçsız, denetimsiz, işsiz kalan ve kendi başlarına bir amaç ve iş bulmaya terk edilen onca eğitilmiş saldırganı düşündü. Telefonda silah seslerini, babası-

nın yere düşen cesedinin çıkardığı sesi duyduğunda Katrin'in yüzünün aldığı hali düşündü.

Evan telefonu kavrayan elini sıktığını hissetti. *Asla kişiselleştirme. Asla kişiselleştirme. Asla...*

Göğsünü bir karanlık kapladı; mantığını ve düşüncelerini, etraftaki arabaların uğultusunu, Jack'in kafasındaki sesini ve Emirleri boğdu.

"Sam White'ı öldürmeyecektin," dedi.

Telefonu kapatıp arabasına doğru yola koyuldu.

Danny Slatcher telefonu yerine koyup iri cüssesini yatağın başlığına dayadı. Altındaki yaylar inledi. Saçına doladığı motelin eski püskü havlusu haricinde çıplak olan Candy banyodan çıkarak Danny'ye merakla baktı. Danny ona bakmadı.

Candy, ifadesini inceledikten sonra banyoya döndü.

Slatcher'ın kolları o kadar uzundu ki yuvarlak ahşap kahvaltı masasına yataktan sadece uzanarak bile ulaşabiliyordu. İnce metal kutuyu alıp kucağına koydu.

Kutunun içinde on adet takma tırnak ve yüksek çözünürlüklü kontak lens, gelecekte bir yadigâr gibi kauçuk zeminde duruyordu.

Biraz nahoş bulduğu bir kolaylıkla tırnaklarla lensi taktı.

Sağ göz küresinden birkaç santim ötede sanal imleç yanıp sönerken Patron'un, çağrısına yanıt vermesini bekledi. Sonunda imleç kırmızıdan yeşile döndü.

Slatcher düşünceli bir konser piyanisti gibi ellerini kaldırıp yazdı: **BİR SORUNUMUZ VAR.**

29

Bu Numarayı Nereden Buldunuz?

“Dur,” dedi Katrin. “Dur biraz.” Küçük tavan arasında döndü dolaştı. Elini batı duvarını kaplayan renkli camda gezdirdi. Parmak uçları camda tiz bir sesle gıcırdadı. “Hedef *sen misin?*”

Evan, Çin Mahallesi’ndeki keşfini anlatırken Katrin giderek gerginleşmiş, boynundaki kaslar gerilmişti. Şu anda da sonuçları değerlendirmeye çalışıyordu.

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi. “Şimdi peşimizde ayrı iki grup insan var: benimkiler ve seninkiler.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Evan. “Bence benimkiler seninkilerden görevi devraldı. Yollarından çekilmeleri için onlara para verdiler.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü ben olsaydım böyle yapardım.”

“İyi ama senin peşindeki adamlar beni nereden biliyor?”

“Benimle temas kuracağını fark ettiklerinde bir şekilde peşine takılmış olmalılar.”

“Nasıl?”

"Henüz bilmiyorum. Belki Morena'dan öğrendiler. Belki konuşmalarını dinlediler. Henüz nasıl yaptıklarını bilmiyorum..."

"Peki sonra?"

"Durumunu öğrendiler, yanlış insanlara borçlandığını tespit ettiler."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Ben yapabiliyorsam onlar da yapabilirler. Evet."

Katrin bir an Evan'a baktı, sonra tiksinti ya da şaşkınlıkla başını iki yana salladı. İleri geri yürümeye devam etti. Arkası dönükken Evan cebinden pasaportunu çıkarıp tezgâhın üzerindeki çantasına koydu. Kendine duyduğu nefret, boğazında bir yumru olarak vücut buldu.

Evan tam elini çekerken Katrin döndü. "İki nokta bir milyon dolar ödediler."

"Evet."

"Sırf seni öldürebilmek için."

"Evet."

"Neden bu kadar değerlisin? Kimsin sen?" Ellerini havaya kaldırdı. "Doğru ya. *Evan*. Sen Evan'sın. Meçhul Adam."

Evan mutfak masasının arkasından ona baktı.

Katrin elini kaldırdı, başının yan tarafına bastırdı. Yüzündeki kesik neredeyse kaybolmuştu, sadece elmacıkkemiğinin kıvrımında ufacık bir leke kalmıştı. "Seni neden öldürmek istiyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Ama seni ortaya çıkarmak için borcumu satın aldılar. Babamı satın aldılar. Onlar mı yaptı? Babamı onlar mı öldürdü?"

Kelime ağzından kırık cam gibi çıktı: "Evet."

Genç kadının yanaklarındaki izler, şehrin göz kırpan ışıklarında parıldıyordu.

"Özür dilerim," dedi Evan.

Katrin yüzünü sildi. "Senin şu kötü adamlar... Onlar daha mı tehlikeli?"

Evan başıyla onayladı.

“Vegas’lı tetikçilerden de mi tehlikeli?”

Evan yeniden başıyla onayladı.

“Ve ben de artık çok şey biliyorum. Babama yaptıklarını, motelde yaptıklarını, senin peşinde olduklarını. O yüzden kaçmamam bile. Şu anda *daha büyük* risk altındayım. Senin yüzünden.”

Evan avuçlarını Caesarstone marka tezgâha koydu. Üzeri yandaki Japon restoranından söylenen siyah yemek kutularıyla kaplıydı. Evan geldiğinde Katrin karnını doyuruyordu. Hardallı portobello mantarı, soslu kaplan karidesi, tereyağlı denizkestaneli balık fileto. Leziz kokular midesini guruldattı. Yanı başında dolup taşmak üzere olan çöp kutusunda Katrin’e içirdiği Powerade şişesi vardı. Onu görünce suçluluk duygusu boğazına sarıldı, yüzü kızardı. Tam o esnada cep telefonu vızıldadı.

GPS sinyali aktif olmuştu. Katrin’in sindirim sisteminden kulağının arkasındaki banda, oradan da Evan’ın cebine aktarılmıştı.

Alarm tekrar çalınca Evan telefonunu sessize aldı.

“O ne?” dedi Katrin.

“Önemsiz bir şey.”

Neyse ki dairenin içinde gergin adımlarla tekrar gezinmeye başlamıştı. “Yüce Tanrım, senin bana yardım etmen gerekmiyor mu? Anlaşmamız böyle değil miydi? Sihirli telefon numarası. ‘Yardıma mı ihtiyacınız var?’ ‘Daha önce hiç kimseyi kaybetmedim.’ Beni *koruman* gerekiyordu...”

“Koruyacağım da.” Ses tonuna sakinlik yüklemek için biraz bekledi. “Bana güvenirsen seni korurum. Ne pahasına olursa olsun. Sahip olduğumuz tek şey bu. Anlıyor musun?”

Katrin döndü, arkasındaki pencereden Staples Center’ın mor kırmızı ışıkları görünüyordu. Yolun karşısındaki kulüpte bir grup, “Mumford & Songs” şarkısını söylüyordu. Sözleri anlaşılmasa da bançonun yükselen sesi net şekilde duyuluyordu... *Bekleyeceğim, seni bekleyeceğim.* Katrin bir omzunu gösteren bol

bir tişört giymişti. Siyah sutyeninin askısı görünüyordu. Parlak saçları dağınıktı. Loş ışıktaki ruju koyu kırmızıya, zehirli kan rengine dönüşmüştü. Yeşil gözleri sokak lambasından yayılan ışıktaki parlıyordu.

“Sadece ikimiz kaldık demek,” dedi Katrin. “Şu koca dünyada.” Dolgun dudakları, pencereden sızan şehir ışıklarının parlaltısını yakaladı ve bir an için tekrar yakut rengine büründü. Yanağından aşağıya yeni bir damla yaş süzüldü. Yüzünü çevirdi. “Seni bağışlıyorum,” dedi.

Evan dudaklarını nemlendirdi. “Ben bağışlamıyorum.”

Katrin camdan dışarı bakıyordu. “Buraya gel.”

Evan gitti. Yakınlaşınca Katrin arkasına uzandı, Evan’ın gömleğinin kumaşını kavrayıp elini yumruk yaptı. Onu sırtına doğru çekti. Baskı ısrarcıydı. Evan, Katrin’in saçının kokusunu içine çekti, ani bir hareket hissetti, dikkati dağıldı. Katrin kalçalarını oynatarak blucinini indirdi. Sonra Evan’inkini. Pantolonu ve çorapları ayak bileklerine inmişti, bir bacağını kurtarıp yana adım attı. Tişörtü yukarı kalkmıştı, sırtı pürüzsüz ve solgundu. Evan ellerini kalçalarına koydu, Katrin hafif eğildi. Hareketlerinde ilahi bir esneklik vardı. Dirsekleriyle avuçlarını cama koydu. Ritimleri şehrin nabzına ayak uyduruyor gibiydi. Kısa solukları camda buğulanıyordu. Bir beliriyor bir kayboluyordu.

Sonrasında şehre bakan şiltenin üzerine uzandılar. Evan, Katrin’in çello silüetini andıran bedeninde, kalçasının kıvrımlarında parmağını gezdirdi. Sol omzunda tutku anlamına gelen bir kanji sembolü vardı. Fakat üçüncü yatay çizgi fazla kısaydı. 110 numaralı eyaletler arası yolda ilerleyen araçların farlarını izlediler.

“Dışarıdaki onca araba,” dedi Katrin. “Şu insanlara bakıyorum ve ‘neden ben’ diye düşünüyorum. Neden onlar değil? Çok rezil bir düşünce, biliyorum ama bütün bu olaylar başlandıktan beri bunu düşünmeden edemiyorum. Pes etmek istiyorum.”

rum. Ama böylesi bir kâbusta seçme şansın olmuyor. İnsanların dayanmaktan kastı bu galiba. Seçme şansın yok. Sonuna kadar devam edeceksin."

Evan sırtını okşarken genç kadın uykuya daldı. Sonra onu uyandırmamak için Evan yataktan usulca kalktı. O an Üçüncü Emri çiğnediğini fark etti. İhlal edilemezler listesinde bir ihlal daha. Alışkanlık haline geliyordu.

Mutfak alanına gitti, buzdolabından bir şişe su aldı. Odanın öbür tarafında belli belirsiz bir vızıltı duydu.

Blucininin cebinde RoamZone titreşiyordu.

Tavan arasında olduğu yerde dondu kaldı. Çıplak ayaklarının altında parke zemin serindi. Fakat benliğini kaplayan soğğun bununla bir alakası yoktu.

Yedinci Emre göre aynı anda tek bir görev olabilirdi. Morena'ya sıkı sıkıya tembihlemişti: *Numaramı sadece bir kişiye ver. Anladın mı? Bir kişiye. Sonra o numarayı sonsuza dek unut.*

Telefon tekrar çaldı. Evan telefona gitti, cebinden çıkardı. Bilinmeyen numara. Birkaç adım önünde Katrin düzenli, ağır ağır soluyordu. Evan mutfağa döndü, beyaz gürültü olarak musluğu açtı, telefona cevap verdi.

Sesi kuru ve çatlıktı. Tekrar söyledi: "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Evet." Bir adamın çaresiz sesi. "*Dios mío*, hem de her şeyden çok. Doğru mu? Bana yardım edebileceğiniz doğru mu?"

Evan bakışlarını kaldırıp Katrin'in uyuyan bedenine baktı. Çıplak omzundaki kanji dövmesine. "Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Kızdan. Bana o verdi."

Evan midesinde bir kasılma hissetti. Şüphe yerini daha keskin uçlu bir şeye bıraktı. "Adı ne?"

"Morena Aguilar."

"Nasıl biriydi?"

“Sıska genç bir kız! Kolunda yanık izi var. Ona yardım ettiğini söyledi. Kardeşimi kötü adamdan kurtardı, dedi. Bana da yardım edeceğini söyledi.”

Gece havası Evan’ın gözeneklerine nüfuz etti; buz gibiydi, tüyleri diken diken oldu. Son dört günde başından geçen her şeyi sorguladı.

Katrin’in telefonunun ne kadar çabuk geldiğini düşündü, Morena’dan bir sonraki müşterisini bulmasını istemesinden sadece birkaç gün sonra gelmişti telefon. Lotus Dim Sum’da, Evan’ın korumasında, keskin nişancının görüş açısından uzakta oluşunu. Önce restoran, sonra motel olmak üzere genç kadının ne kadar kolay takip edildiğini düşündü. Ardından hattın öbür ucundaki adamı düşündü.

Hangisi sahtekârdı?

Eğer Katrin ise Evan tavan arası daireden ayrılmalıydı, hem de çok çabuk. Slatcher ve ekibi gelmeden.

Hemen odanın karşı tarafına geçti. Güzel yağlanmış menşeleri üzerinde kapı sessizce açıldı. Koridorda bakındı ama kimseyi göremedi. Henüz.

Aklı hemen Morena Aguilar’a gitti; Vegas’ta teyzesi ve kız kardeşiyle yaşıyordu. Hem Katrin hem de bu adam onu ismiyle ve cismiyle anmışlardı. Morena giriş noktasıydı, Slatcher ve yanındakiler Evan’ın izini onun sayesinde bulmuşlardı. Bir şekilde Evan’la onun arasında bağlantı kurmuşlar, yerini bulmuşlar ve onu planlarının parçası haline getirmişlerdi. Bu durumda hayatı ciddi tehlikedeydi. Tabii çoktan ölmediyse.

Evan, Vegas’a gidip onu bulmalıydı.

Bir taraftan aralık kapıdan koridoru gözlerken bir taraftan da telefona odaklanmaya çalıştı. “Adın ne?”

“Guillermo Vazquez-Memo. Memo Vasquez. Başım fena dertte. Yeşil kartım yok, *policía*’ya gidemiyorum. Kızım Isa, o da tehlikede.”

"Ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Hemen. *Por favor*, hemen."

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Evan.

Vasquez, Elysium Park'ta bir adres verdi. Dodger Stadyumu'nun gölgesinde, çetelerin yoğun faaliyet gösterdiği bir işçi sınıfı mahallesi.

"Çarşamba sabahı," dedi Evan. "Saat onda."

"O zamana kadar bizim için çok geç olabilir," dedi Vasquez.

"Koskoca iki buçuk gün var arada!"

Evan'ın iki buçuk güne ihtiyacı vardı. En az.

"Lütfen," dedi Vasquez.

Buluşmayı aceleye getiriyordu. Bu hem şüphe uyandırıyor hem de -Evan'ı arayanların durumları düşünüldüğünde- tamamen normaldi.

Koridor hâlâ boştu. Komşu dairenin ilerisinde görünen asansör çalıştı ama onun katında durmadan geçti. Evan omzunun üzerinden uyuyan Katrin'e baktı. "Pekâlâ," dedi ve telefonu kapadı.

Yatağa döndü, Katrin'in başında dikilip ona baktı. Kız hafifçe inleyip yana döndü, bir kolunu alnına götürdü; Roy Lichtenstein'ın "başı dertte olan kız"ı gibi görünüyordu. Katrin'in gözkapakları titredi.

Guillermo Vasquez.

Katrin White.

Biri yalan söylüyordu.

Birkaç adım ötede çömelen Evan telefonunun kamerasını açtı, gece görüş özelliğini seçti, yüzünü ortalayıp fotoğrafını çekti.

Mutfak tezgâhında hızlıca bir not yazdı: "*Bazı ipuçlarını araştıracağım. Buradan ayrılma. Acil bir durumda ara. E.*"

Merdivenlerden indi, her sahanlıkta durarak ayak seslerine kulak kabarttı. Garaj temizdi. Taurus'a bindi, olaysız şekilde otoparktan ayrıldı. Gözleri dikiz aynasında, takip edilmediğine

emin olana dek Downtown'da daireler çizdi. Ardından otobana çıktı, Vegas'ın yolunu tuttu.

Morena Aguilar'ın tanıştıkları günkü halini gözünün önüne getirdi. Üzerinde Benny's Burgers iş önlüğü, sandalyede vahşi bir hayvan gibi çöreklenmiş, tuzağa düşmüş ama metanetli, kız kardeşini korumak için her şeyi yapmaya hazır. *O çocuk... hayatında tek bir yanlış yapmadı.* Teyzesinin evinden, yeni bir başlangıç yapmaktan bahsederken gözlerindeki iyimserliği düşündü. Derken zihninde Danny Slatcher'ın kapısını yumrukladığını canlandırdı.

Hiçbir görev tamamlandıktan sonra müşterisini aramamıştı. Yıllar içinde yardım ettiği diğerleriyle olduğu gibi Morena'yla da anlaşmışlardı. Birbirlerini aramayacaklardı. Ama Onuncu Emir diğer her şeyi gölgede bırakıyordu:

Bir masumun ölmesine asla izin verme.

30

Hepsini Hatırlayacağım

Morena'nın lahana gibi kat kat geceliklere sarmalanmış tıknaz bir kadın olan teyzesi kapıyı açtı fakat Evan'la kilitli bir emniyet bölmesinin ardından konuştu. Mantıklıydı, ne de olsa saat daha sabahın altısıydı, aydınlanan gökyüzünde yıldızlar hâlâ parlıyordu.

Kadın, Vegas'ın içinde değil, komşu şehir olan Henderson'ın düşük gelirli semtinde bir karavanda yaşıyordu. Geceliğinin kemerini sıktı, başını biraz daha geriye çekti. "Morena mı? Burada değil."

"Onu korumak istediğinizi biliyorum hanımefendi," dedi Evan. "Ama şu anda güvende değil. Ben..."

"Kim olduğunuzu biliyorum."

"Sahi mi?"

Kadının tepkisiz gözlerinden bir obsidyen parıltısı yayılıyordu. "Belki. Ama bu hiçbir şey bilmediğim gerçeğini değiştirmez."

"Hiç değilse bana buraya sağ salim ulaştıklarını söyleseniz?" dedi Evan. "Morena ve Carmen'in yani."

Karavanlara ayrılan alanın sınırındaki ölü çalılıklarda yalnız bir cırcırböceği, ölü çöl havasına tiz sesiyle şarkısını söylüyordu.

Evan'ın bakışları bir yığın ayakkabının yanı başında duran eski püskü bir trompet kılıfına kaydı. Onun bakışlarını fark eden Morena'nın teyzesi, kapıyı birkaç santim daha kapayıp cüsseyle boşluğu kaplayarak Evan'ın görüş açısını kısıtladı. Belirgin gözkapaklarının üstünde ince mavi damarlar göze çarpıyordu. Aşağı kıvrılmış dudağıyla anaç ve katı görünüyordu, yüzü sanki tehlike kokusu almış bir anne ayının savaş maskesiydi.

"Her neredeyse, orada güvende," dedi.

"Ona beni aramasını söyleyin. Numaramı biliyor. Lütfen."

"Yeri bilinmediğinde daha güvende."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Evan.

"O sizin görüşünüz," dedi kadın ve kapıyı usulca suratına kapattı.

Evan, uçsuz bucaksız Nevada göğünün altında yalnız cırcırböceğiyle birlikte, sabah soğukunda orada öylece dikildi. Arabasının bagajında dizüstü bilgisayarı vardı; uzaktan veritabanlarına erişebilir, belki evden telefon kayıtlarını çekip oradan Morena'nın yerini tespit etmeye çalışabilirdi. Uzun bir soruşturma olacaktı. İpuçlarının peşinden gidecek, çıkmaz sokaklara girecekti.

Morena'nın başındaki tehdit düşünüldüğünde böyle bir zamanı yoktu.

Tam uzaklaşacakken bir çocuğun ıslığını duydu. Aslında ıslık da denemezdi ya, daha çok dudakların arasından çıkan hava sesiydi. Yan pencerelerden biri açıldı, ufak tefek bir beden dışarı atladı, hareketin daha evvel birkaç kez denendiğini çağrıştıran bir zarafetle yere indi.

Ufak kız doğruldu, dizlerindeki tozu silkeledi. Morena'nın on bir yaşındaki kardeşi Carmen. Blucinini kirli bir Disney geceliğiyle tamamlamıştı. Üzerinde mavi bir buzlu dondurma lekesi vardı.

"Seni tanıyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Sen bize yardım eden kişisin. Bay Yurtsuz."

Evan evin yan tarafına yürüdü; güneşte kavrulan otlar sertti. Ön kapının görüş açısı dışında olsa da sesini alçalttı: "Morena gitti mi?"

"Buraya geldiğimizin üçüncü günü gitti. Markete alışverişe gittik, bir adamın bizi izlediğini fark ettim. Bu işte iyiyimdir."

Evan, Carmen'in Benny's Burgers'da köşe masasında boya kalemleriyle resim yaparken pencereden kendisini izlediğini hatırladı. "İyi olduğunu biliyorum," dedi. "Bana nereye gittiğini söyler misin?"

"Çok korktu. Eğer biri bizi izliyorsa bu Los Angeles'tan gitmemizi gerektiren şeyle alakalı olmalı, dedi. Saklanması gerekiyormuş çünkü eğer benimle kalırsa benim hayatım da tehlikeye girermiş. O akşam marketten döndüğümüzde pencereden gizlice çıkıp gitti." Carmen elini az önce atladığı açık pencerenin denizliğine dayadı, yüzü düşünceliydi.

"Ona ulaşabileceğim bir numara var mı?"

"Ödü kopmuş durumda. Telefon kullanamayacak kadar korkuyor. Onu bu şekilde, telefonla takip ettiklerini sanıyor. Los Angeles'taki adamın, izini sürdüğü gibi. Artık telefon kullanmayacağını söyledi. Ne olursa olsun."

"Gittiğinden beri onunla görüştün yani?"

"İki kez." Carmen iki parmağını kaldırdı. "Okul bahçesine beni görmeye geldi." Siyah beton kütleyi gösterdi. "Uzaktan görünüyor. Eğer teneffüste salıncaklarda oturursam yanıma gelmenin güvenli olduğunu anlayabiliyor. Etrafta bir sürü çocuk falan var ya hani."

Açık pencereden minik kızın teyzesinin sesi duyuldu, onu kahvaltıya çağırıyordu. Carmen endişeyle arkasındaki denizliğe baktı. "Gitmeliyim."

“Başka birini bulduğunu söyledi mi sana? Başka birini arıyordu. Benim için.”

“Hayır. O konuda hiçbir şey söylemedi.” Carmen alt dudaklarını çiğnedi. “Eğer bizi kurtardıysan neden onunla birlikte olamıyorum?”

Teyzenin sesi pencereden yine duyuldu: “¡Carmen! Ven aquí. Tu desayuno está listo.”

Evan çömeldi, ufaklıkla göz hizasına geldi. “Beni dinle. Onu görmek zorundayım. Hayatı buna bağlı. Sabah teneffüste salıncaklara git ve onu bekle. Ona, Bellagio kumarhanesinde dans eden fiskeyelere bakan restoranda benimle buluşmasını söyle. Bugün öğleyin orada olacağım. Bütün gün hatta gece orada kalacağım. Oraya gelmesi ne kadar uzun sürerse sürsün.”

Carmen topukları üzerinde ileri geri sallandı; Evan’ın kararlılığı karşısında afallamıştı. “Tamam. Tamam. Ama bugün gelir mi bilmiyorum. Ya da yarın. Belki hiç gelmez.”

“Beklerim. Orasının güvenli olduğunu söyle. Bir sürü insan var, her taraf kamera. Bunları hatırlayabilecek misin?”

Carmen çoktan cama tırmanmaya koyulmuştu. “Teneffüste, öğle yemeğinde, okuldan sonra onu bekleyeceğim. Hepsini hatırlayacağım. Yemin ederim.”

Minik kız tam içeri girip pencereyi kapatmıştı ki teyzesi kapıyı açıp onu azarlamaya başladı. Evan yolun ilerisine park ettiği arabasına koştu.

Öğleye kadar çok işi vardı.

31

Gerçeklerin Arasına Saklanan Yalan

“Senin neyin var yahu?” diye sordu Tommy Stojack, zindanvari aydınlatmalı cephane dükkânında, tekerlekli koltuğuyla çalışma tezgâhları ve masaları arasında bir oraya bir buraya dolanarak. Yapış yapış bir kahve bardağı, bir tornavida ve başıboş bir mermi aldı. Eksik parmağı dışında daha pek çok savaş yarası vardı. Kemiklerinde titanyum plakalar, işitme kaybı, defalarca paraşütle inişten kaynaklı sakat dizler. Kendi ayakları üzerinde gayet güzel hareket edebilse de siyah koltuğunu bir tekerlekli sandalye gibi kullanıyordu.

Evan bazen bunu ilerisi için hazırlık olarak mı yapıyor acaba diye düşünürdü. Zamanla eklemeleri tümüyle iflas edecekti.

Tommy ten rengi, kare biçimli yara bantlarıyla kaplı kollarını kaşıdı. “Biri arabana işemiş gibi görünüyorsun.”

Evan soluk aldı, omuzlarını düşürdü, ifadesini düzeltti. Sıkıntısını yüzüne yansıtmaya alışkın değildi, bunu sadece Tommy’nin önünde yaptığına sevindi. Bellagio’da bazı düzenlemeler yaptıktan sonra dizüstü bilgisayarında bir dizi araştırma yapmıştı.

İkinci müşterinin, Memo Vasquez'in verdiği adres California ve Arizona'da pek çok mülke sahip bir adama aitti. Görünüşe göre bu mülkleri yasadışı göçmenlere kiraya veriyordu. Vasquez'in aradığı numara dandik bir Radio Shack kullan at telefona aitti. Meteliksiz bir adamın işi.

Ya da sahtekâr bir adamın.

Yasadışı göçmenlik, sistemde kayıtlı kişisel bilgin olmaması için muazzam bir bahaneydi. Evan şimdilik Katrin White üzerinden ilerleyecekti.

"Birinin kimliğini teyit etmem gerekiyor," dedi Tommy'ye.

"Sistemde mi?"

"Sistemde düzgün görünüyor," dedi Evan. "Başka bir açıdan incelemek istiyorum."

Tommy kollarını tekrar kaşdı.

"Kollarındaki şu şeyler de ne?" diye sordu Evan nihayet.

"Nikotin bandı." Alt dudağından sigara sarkan Tommy kahvesini höpürdetti. "Sigarayı bırakmaya çalışıyorum."

"Adım adım."

"Aynı fikirdeyim." Tommy ayağa kalktı, boşalan tekerlekli koltuğu atölyenin karanlık girintilerinde kayboldu. "Pekâlâ. Teyit etmeye çalıştığın bu karı kim?"

Evan, Katrin'in yatakta yatarken çektiği fotoğrafını, yüzünün yakından çekimini telefonunda açtı. Tommy'ye gösterdi.

Tommy kaba bir ses çıkardı. "Pek samimi."

"Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Ediyorsun da galiba." Atnalı bıyığının dağınık uçlarını çekiştirdi. "Söylediği kişi olmayan kadınlara yardım etmek bana biraz aptalca geliyor."

"Söylediği kişi olmama ihtimali olan bir kadın bizimki."

"Aa." İşaretparmağıyla havada daire çizip uyarı mahiyetinde Evan'a doğrulttu. "Kahramanlık yapmaya çalışıyorsun demek?" Tommy'nin kahkahası yarım öksürük gibi çıktı. "Gerçek bir kah-

raman olmak ister misin? Yaşlan. Her sabah yataktan sırtın bu şekilde ve dizin şu şekilde kalk.”

“Peki, tamam. Ama önce şu kimliği bir doğrulayalım.”

“Bu benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Kadın büyük kumarbaz,” dedi Evan. “Yani bunu daha önce de yapmıştır. Hem de pek çok kez. Ve pek çok yerde. Düşünüyordum da, sen de Vegas’lısın ya hani...”

“Sapına kadar.”

“...belki tanıdığın bir kumarhane bu fotoğrafı yüz tanıma programında bir taratır. Bazı mekânlar yıllarca öncesinin bile kayıtlarını saklar. Belki kredi açtırmıştır ve bu krediyi hangi isimle açtığını öğreniriz. Falan filan işte.”

“Eğer söylediği kişi değilse kumarbaz olduğuna niye inanıyorsun?”

“En iyi yalan gerçeklerin arasına gizlenen yalandır.”

“Çok doğru.” Tommy başıyla onayladı. “Bir tanıdığım var, Harrah’s’ta biraz sözü geçiyor. Bakalım taşların altından neler çıkacak görelim.”

“Minnettar olurum. Fotoğrafı sana atayım mı?”

Tommy’nin suratı tiksintiyle kırıştı. “Ben *mesaj* yazmam. E-postayla gönderiver şu boku. Hangi hesabı kullanacağını biliyorsun.” Geniş, kaba saba elleriyle tezgâhın üzerindeki mermi kalıplarını istifledi. “Başka bir şey lazım mı? Patlayıcı falan?” Tezgâhın altına uzandı, tuğla gibi bir C4 çıkardı. “Parayla gü-rültü çıkarmanın en etkili yolu.”

“Patlayıcım var.” Evan kapıya yöneldi, her zamanki gibi güvenlik kamerasının kapalı olup olmadığını kontrol etti. İki kez. “Sağ ol Tommy.”

“Baksana dostum. Ben adamı ararım, hepsi bu. Ama garanti veremem.” Tommy sigarasını dudaklarının arasından alıp tozlu bir bardağın içine attı. “Hayatta garanti edebileceğim tek şey var, o da hepimiz öleceğiz.”

32

Gidecek Yer Yok

Hyde salonunun müdürüne verdiği yüklü bahşış sayesinde Evan en güzel masada istediği kadar oturma ayrıcalığını elde etti. Uçsuz bucaksız Bellagio Oteli'nin alt katında, otuz iki bin metrekarelik gölün üzerindeki bir geminin cam duvarlı pruvası gibi bir manzaraya sahipti. Minderli koltuklardaki konumundan gece kulübünün büyük bölümüne, kumarhane katının bir kısmına ve göl kenarındaki su yoluna hâkimdi. Öğleyin yerini aldı.

Hemen bir sorun gözüne çarptı. Gölün kıvrımlı kesiminin çeyrek mil kadar ilerisinde suyun üzerine çıkıntı yapan Jasmine adında bir Çin lokantası vardı. Buraya son geldiğinde orada değildi. Morena'nın kız kardeşine verdiği talimatlar kesin değildi. *Ona Bellagio kumarhanesinde dans eden fıskiyelelere bakan restoranda benimle buluşmasını söyle.* Artık iki mekânı birden izlemesi gerekiyordu. Bu hesap hatası, beynini bir kurt gibi kemiriyordu. Hiç değilse Jasmine'in yerden tavana uzanan pencerelerinden içerisini net bir şekilde görüyordu.

Aralıksız altı saat oturdu, Morena'yı bekledi, o görünmedikçe de ümitleri azaldı. Üzerinde blucin ve siyah bir ceket vardı. Hatlarını onlarca güvenlik kamerasından gizlemek için de bir beyzbol şapkası takmıştı. Morena'nın kendini güvende hissetmesi için buluşma yeri olarak bir kumarhaneyi seçmişti. Bir havaalanından daha çok güvenlik kamerası barındıran tek yer.

Ara sıra kadınlar yanına gelip kendilerine içki ısmarlatmak istiyorlardı. Kadın arayan bir adama benziyordu kesinlikle, profesyoneller de bunu fark ediyorlardı. Ama o teklifleri nazikçe geri çeviriyordu. Buradaki dikkat çeken profili, bütün içgüdülerine aykırıydı aslında ama –Morena'nın ne kadar korktuğu düşünüldüğünde– yanına gelmeden önce ona rahatlıkla görünebilmek için dikkat çekmek istemişti. Carmen'in, ablasıyla buluşmalarına dair söylediklerine bakılırsa Morena'nın tercih ettiği görüşme yöntemi buydu.

Sonunda tuvalete gitmek için kalktı, sonra geri gelip oturdu. Gökyüzündeki muhteşem yolculuğunun sonuna gelmekte olan güneş, nihayet Strip'in ardında batıyordu. Alacakaranlık yerini karanlığa bıraktığında dünyanın en harika gece ışıkları gösterisi başladı. Paris Oteli'nin sahte Eyfel Kulesi, neon ışıklarından bir kuleye dönüşürken ayı bile gölgede bıraktı. Dans eden fiskiyeler, Andrea Bocelli-Sarah Brightman düeti eşliğinde tuhaf bir koreografiyle, Evan'ın önünde uzanan gölün yüzeyinde rengârenk sular fışkırttı ve restoranın camını ıslattı. Evan kapılara bakıyordu; kumarhane girişi ile tuvaletlere çıkan koridor hareketliydi. Müzik –*Con te partirò*– devam ederken fiskiyeler gölün dinginliğini bozuyordu. Çok geçmeden, yan taktığı Celtics şapkasıyla bir diskjokey, müzikçaların başındaki yerini aldı, pop-opera düetiyle rekabet eden bir Rihanna remiksi çalmaya başladı. Dans pisti doldu taşıtı; arsız bekâr kızlar ve taşkın delikanlılar, stres atan işadamları, topuklu, uzun çizmeli geyler, disko ışıklarının altında esnek uzuvlarını çılgınlar gibi sallıyorlardı. *I love the way you lie.*

Evan, Carmen'i düşündü; kalabalık oyun alanından uzakta, salıncakta oturmuş, ablasının gelmesini bekliyordu. Okul çoktan bitmişti. Belki de Morena, Strip'e gelmek için gecenin karanlığını beklemeye karar vermişti. Ya da belki okula hiç gitmemişti ve Evan yarın ve öbür gün de buraya çakılı kalacaktı. Kalabalığı taradı; herkes "Vegas'ta olan Vegas'ta kalır" modundaydı, bağırarak konuşuyor, birbirlerine sırnaşıyor, ördek suratlı selfie'ler çekiyorlardı. Eminem'in rap şarkıları eşliğinde slot makineleri ding ding sesleri çıkarıyordu. Yolun karşısındaki sahte Avrupa ıslıl ıslıldı. Buradaki herkes farklı bir hayalin peşinden gidiyordu; kendilerinin farklı bir versiyonu gibi oluyorlar, tıpkı Evan gibi sahte ve gerçek yeni kimlikler kazanıyorlardı. Bu hayal dünyasına yolu düşenler sonunda havaalanında terk edilmiş birer valiz gibi kendilerini boşlukta hissediyorlardı.

Bu renkli karnavalın ortasında Evan'ın aklına birkaç basit gerçek geldi. Korkudan ödü kopan on yedi yaşındaki bir kız bulmalıydı. Onu korumalıydı. Ve telefon numarasını Katrin White'a ya da Memo Vasquez'e verip vermediğini öğrenmeliydi.

Evan su içti, canı votka çekti. Dans pistini, yandaki lokantayı taradı, sonra yine aynısını yaptı. Arkasına yaslanıp boynunu esnetti. Pencereden içeri baktığında Jasmine'in içinde bir hareketlilik gözüne ilişti.

İşıltılı cam duvarın ardında bir kadının beyaz örtülü masaların arasında ilerlediğini gördü. Sırtı dönüktü ama Evan duruşundan onu hemen tanıdı. Omuzları hafif kalkık, çenesi göğsüne gömülü, elleri yenlerinin içinde.

Korku.

Kadın kısmen dönünce Evan profilini yakaladı.

Morena.

Evan restoranın içini kontrol etti. Temiz görünüyordu. Tam ona doğru gitmek için ayaklanmıştı ki bakışlarıyla dört pencereyi taradığında olduğu yerde dondu kaldı.

Danny Slatcher bir sütunun yanında belirdi, ağır adımlarla Morena'ya doğru ilerliyordu. Geniş, taş yıkamalı blucin ve bir Bubba Gump tişörtü giymişti. Vegas'a uygun giyinmemiş bir turist.

Morena masaların arasından geçerek yoluna devam etti, arkasındaki adamdan habersizdi.

Etraflarında müşteriler yemeklerini yerken sohbet ediyorlardı, ağızları sessizce hareket ediyordu. Gölden ve diskjokeyden *-time to say goodbye-* Evan'ın kulağına müziğin sesi geliyordu *-just gonna staaand there and watch me burn-*. Slot makineleri ötüyor, bozuk paralar şingirdiyor, dans pistindeki hoparlörler *güm güm* vuruyordu. Evan, elleri camda, ıslıl ıslıl suların üzerinde cereyan eden sahneyi izliyordu.

Slatcher, Morena'ya doğru ilerlemeye devam etti. Belli ki Evan'ın onu gördüğünü, her şeyi izlediğini bilmiyordu.

Morena restoranın içlerine doğru yürüdü, Slatcher onu adım adım takip ediyordu. Aralarında otuz metre olsa da cüsseleri arasındaki fark baş döndürücüydü. Yavru geyik ile boz ayı.

Gece vakti, Evan'ın Las Vegas'ın gürültüsünü bastırabilecek düzeyde çıkarabileceği bir ses yoktu. O nedenle masanın üstüne çıkıp kolunu salladı. Morena'nın dikkatini çekmek için yapılan bir hareket. Morena görmedi ama onun yakınındakilerden biri Evan'ı fark etti. Derken kafalar ona doğru dönmeye başladı. Gülüşmeler oldu, sonra biri Evan'ı gösterdi. Masanın üstüne tünemiş şu sarhoş Vegas'lı aptala bakın. Morena müşterilerin ya hareketlerinden ya da konuşmalarından etkilenmiş olacak ki sonunda başını çevirdi ve ona baktı. O mesafeden bile Evan genç kızın kendisini tanıdığını anladı. Morena utangaç bir edayla elini kaldırdı.

Evan çılgınlar gibi arkasına bakmasını işaret etti.

Morena ansızın arkasına dönüp bakınca vücudu kaskatı kesildi. Slatcher fark edildiğini anlayınca yavaşladı, elini tişörtünün altına götürdü.

Evan oraya asla zamanında gidemezdi.

Yanına bir garson kız geldi. "Bayım, sizden masadan..."

Karşısındaki manzaraya odaklanan Evan oralı olmadı.

Morena pencereye doğru geriledi, Slatcher'dan uzaklaştı. Slatcher bir kominin yanından geçti, ağır ağır yaklaştı, kaçarsa diye Morena'nın bütün açılarını kapattı.

Daha derin bir ses eşliğinde, Evan'ın ayak bileğini bir el kavradı. "Pekâlâ, dostum. Masadan inmeni istiyorum yoksa seni buradan sürükleyerek..."

Boyunsuz fedai diğer eliyle de uzanırken Evan aşağıya baktı. Adamın bileğini yakalamak için çömelen Evan kaslı kolu burdu, dirseği kilitledi, fedainin suratını masaya çarptı. Bileğinin üzerine basarak onu olduğu yere mıhladı, sonra tekrar doğrularak dikkatini Morena'ya çevirdi.

Morena sırtı cama dayalı, duvar boyunca kayarak ilerliyordu. Gidecek yeri yoktu. Yanlarına indirdiği avuçları cama yapıştı. Slatcher yaklaşıyordu. Üç garson aralarına girdi, mumları yanan bir doğum günü pastası taşıyorlardı. Slatcher bu fırsattan istifade Morena'ya biraz daha yaklaştı. Aralarında on masa falan vardı.

Evan'ın ayağının altındaki fedai silkindi, diğer eliyle kafasının üzerinden Evan'a ulaşmaya çalıştı. Dans pistinin kenarında birkaç âlemci bu mücadeleyi fark etti ama bangır bangır müzikle dans edenler büyük oranda Evan'a zaman kazandırdı.

Slatcher, Morena'yı Evan'ı yakalamak için kovalıyordu sadece. Gerçek hedef Evan'dı. Öte yandan o da aralarındaki iki pencere ve dans eden fıskiyelerle burada mahsur kalmıştı. Çaresizdi.

Morena'ya bakıyordu, dönüp tekrar kendisine bakmasını istiyordu. Sonunda baktı, gözleri fal taşı gibi açıktı. Evan, önce

Slatcher'ı gösterip sonra kendi göğsünü işaret etti. Aynı hareketi tekrarladı.

Ona beni göster.

Aklına sadece bu gelmişti.

Ayağının altında fedai debelenip tepiniyordu.

Morena kafasını tekrar Slatcher'a çevirdi. Yaklaşıyordu. Altı masa kalmıştı. Beş.

Morena doğrudan ona baktı, sonra kolunu kaldırdı ve camdan Evan'ı gösterdi.

Slatcher bakışlarını yavaşça çevirdi, Evan'a kilitlendi.

Bir an her şey dondu.

Evan ellerini iki yana açtı. *Gel yakala beni.*

Derken Slatcher, Morena'nın peşini bırakıp restoranın kapısına koştu.

Evan, Morena'nın soluğunu boşaltıp gevşemesini izledi. Tekrar kendisine bakmasını bekledi, sonra kaçmasını işaret etti.

Bu korkudan sonra onu bir daha buluşmaya ikna edebileceğinden kuşkuluydu ama şu anda umurunda olan tek şey onun güvenliğiydi. Evan tekrar kaçmasını işaret etti, bu kez daha hararetli. Sonunda Morena harekete geçti ve uzak duvara koştu, mutfağın çarpma kapılarının ardında gözden kayboldu.

Evan'ın arkasında ayak sesleri duyuldu. Ağır adamlar koşuyordu. Arkasına döndü, iki fedai daha ona doğru koşuyorlardı. Masaya ulaşmalarını bekledi, sonra aralarından atladı, geniş omuzlarının üzerinden süzüldü. Yan masanın üzerine kondu, sendeleyerek indi ve dans pistinin karşı tarafına geçti, iki yüksek limitli yirmibir masasının arasından kumarhaneye daldı.

Solundaki mağazalardan kargaşa sesleri yükseldi. Dairesel koridorlardan biri kumarhane katına çıkıyordu. Evan arkasına döndüğünde iki kadının yere düştüğünü gördü. Sanki kamyon çarpmıştı, kollarında çantaları sallanıyordu. Çantalar mermer

zemine düşerken Slatcher göründü. Neredeyse hiç yavaşlamadan Evan'a doğru koştu.

Evan yirmibir oynayanların önündeki masaya uzanarak siyah fişleri eliyle havaya savurdu. Yüz dolarlık fişler omuzlara ve slot makinelerine yağdı, masaların aralarında sekti. Kumarbazlar ayaklandılar. Sandalyeler devrildi, koca koca adamlar yerlere atladılar. Hatta oradan geçenler bile elleriyle dizlerinin üzerine çökerek yuvarlanan fişleri yakalamaya çalıştılar.

Evan telsizleriyle konuşarak yaklaşan güvenlik görevlilerinin aralarından geçerek bu hengâmeden sıyrıldı. Kargaşanın uzak tarafında arkasına dönüp baktı.

Slatcher uzak taraftan bölgeyi ablukaya alan güvenlik duvarına toslamıştı. Kalabalıktan bir baş boyu daha uzun olan Slatcher, Evan'a ters ters baktı. Geçici barikatın gerisinde kalmıştı.

Evan dönüp barbut masalarının arasından tüydü, güvenlik görevlileri ve neler olup bittiğine bakmaya giden meraklı kalabalığın doldurduğu bir sonraki geniş koridora daldı. Şapkasının kenarını yüzüne indirdi, Noel Baba şapkalı, siyah mini elbiseli üniversiteli kızların arasından geçti. Güvenlik kameralarından uyarı gelmeden çıkışa ulaşmalıydı.

Kısa sarı saçlı bir kadın, rulet masasının etrafından dolaarak koridora girdi. Kıvrımlarını gösteren dar siyah bir tişört ve koyu mavi bir blucin giymişti. Elini Louis Vuitton çantasının içine sokmuştu. Evan'ın beyni kısa bir duraklamanın ardından kadının alımlı hatlarını hatırladı.

Candy McClure, Slatcher'ın ortağı. Kawasaki üzerinde çekilmiş bulanık izleme fotoğraflarında görünen kadın.

Candy, elini çantasından hızla çıkarıp Evan'ın yüzüne bir şey fırlattı. Evan, ağırlığını geriye doğru vererek eğildi. Küçük bir hançer, yüzünü birkaç santimle ıskaladı. Evan dizleri üzerinde çöktü, mermer zeminde kayarak ilerledi, dönüp kadına baktı. Kadın elini tekrar çantasına sokmuştu, bir bıçağı yerine

koyuyordu. Evan'a, *En azından denedim*, dercesine bir bakış atıp gülümsedi.

Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Güvenlik görevlileriyle kumarbazlar olay yerine akmayı sürdürüyorlardı. McClure'u da önlerine kattılar.

Evan şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Çok fazla zaman geçmişti. Bir tuvalete daldı; bir kumarhanede güvenlik kamerası konmasına yasal olarak izin verilmeyen tek umumi yer. Şapkasını çöpe attı, ceketinin tersini çevirip giydi, siyah artık beyaz olmuştu. Kâğıt havluyla alındaki teri sildi, koridora çıktı, koşmaya başladı.

Sağında asansör çınladı, bir grup güvenlik görevlisi indi. Evan hiç yönünü değiştirmeden aralarından geçti. Soluğunu boşalttı, nefes alırken tıraş losyonu ve saç jeli kokusu aldı. Güvenlikçiler telsizleriyle konuşup akıllı telefonlarındaki görüntüleri büyüterek uzaklaştılar.

Evan koridorun sonuna ulaşınca büyük bir döner kapıdan geçti, Las Vegas Bulvarı'nı dolduran insan seline karıştı. Olan bitenden bihaber iki polisin arasından süzüldü, engin kafa denizinin içinde on yedi yaşında, korkmuş bir kızı aradı. Bir gruptan ayrılıp diğerine koşarken onu artık bulamayacağını fark etti.

Morena çoktan sırra kadem basmıştı.

33

Daha Uzun Süre...

Evan, eve dönerken Dodger Stadyumu'nun yanında otoyoldan çıktı, Memo Vasquez'in verdiği adresi gözetledi. Evden ziyade bir kulübeyi andıran viran yapının ahı gitmiş vahı kalmıştı. Ucuz dış kaplamayı ölü sarmaşıklar örtüyordu. Ön pencerelerden biri kontrplakla kapatılmıştı. Komşu verandalarda toplanan çete üyeleri biralarını yudumluyorlardı, pantolonları bellerinden düşüyordu. Bir grup çocuk, çöp tenekesinin üzerine asılan bir alışveriş arabasını kullanarak basketbol oynuyordu. Çeşitli çatılara gelişigüzel asılan Noel ışıkları yanıp sönüyordu.

Evan temkinli adımlarla civar sokaklarda yürüdü ama izleme belirtisine rastlamadı. Çarşamba günü görüşmeden önce daha ayrıntılı bir şekilde bunu yine yapacaktı.

Ortadan kaybolan Morena'yı düşündü; her zamankinden çok korkmuştu. Ondan haber bekleyecekti. Fakat Jasmine'de yalananmaktan son anda kurtulduktan sonra tekrar sırta kadem basacaktı muhtemelen; kardeşinden, Slatcher'dan ve Evan'dan

uzaklaşacaktı. Onun Slatcher'ın bir sonraki hamlesine karşı savunmasız bir halde dışarıda olduğu düşüncesi asabını bozuyordu.

Arabasına dönerken telefonu çaldı. Arayanın kimliği olarak Katrin'e verdiği kullan at telefon görünüyordu. Göğsünde lav kadar sıcak bir ihanet duygusu kabardı.

Telefonu suratına tutarak açtı.

"Neredesin?" diye sordu Katrin.

Paranoyanın bir tadı vardır, güçlü bir ilacın yan etkisi kadar acı bir tat bırakır ağızda. Gecenin soğukunda Evan'ın nefesi buğulanıyordu. Havada biçilmiş çim ve araba egzozu kokusu vardı. Sokağın ilerisinde baldırlarına kadar çıkan kumaş kayışlı, pembe topuklular giymiş bir kadın ıslıklar eşliğinde yürüyordu.

Evan, "Nerede olduğumu neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Katrin'in kahkahası müzik gibiydi. "Aslında istemiyorum. Galiba neden burada olmadığını bilmek istiyorum sadece."

Evan sessiz kaldı.

"Ee," dedi Katrin. "Neden burada değilsin?"

"Halletmeye çalışıyorum."

"Neyi?"

"Her şeyi," dedi. "Acil durum olmadıkça arama. Çarşamba akşamı dönerim."

"Tamam." Ses tonu soğumuştı. "Sadece acil durumlarda. Sorun değil. Umarım..."

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece... teşekkür ederim."

Evan telefonu kapadı.

Burbank'te araç değiştirdi, Taurus'u kamyonetini bıraktığı yerin iki sıra yanına park etti. Eve varınca üst kata çıktı, doğrudan Kasa'nın yolunu tuttu. Tavan arasının izleme görüntülerini kontrol etti, ayrıldığı andan itibaren Katrin'in her hareketini

gözlemledi. Uyumuş, duş almış, gerinmiş, marketten sipariş vermiş, kestirmişti. Her şeyi kendisine buyrulduğu gibi yapmıştı.

Evan şimdiye döndü. Katrin büyük renkli camların önünde durmuş, otoyola ve ötesine bakıyordu. Omuzları hafif sarsılıyordu. Ağlıyordu.

Belki de izlendiğini biliyordu.

Evan Kasa'dan çıktı, havada asılı duran yatağına tırmandı, derin bir uykuya daldı.

Rüyasında Jack'i gördü, dudakları kanlı bir siyaha bürünmüştü. Siyah sıvı ağır ağır ağzından taştı, çenesine aktı. Jack kanı elleriyle yakalamaya çalıştı, sanki tekrar vücuduna geri koyabilecekmiş gibi. Vahşi gözleri Evan'ınkilere baktı.

"Geçmiş ölmedi," diye alıntıladı Jack kara dudaklarının arasından. "Hatta henüz geçmedi bile."

"O ne demek?" dedi Evan.

"Ne bileyim ben." Jack omuz silkti, o korkunç sıvı parmaklarının arasından akıyordu. "Rüya yorumları," dedi hakir görerek. "Nefret ediyorum."

Evan soluk soluğa uyandı, teni yapış yapıştı, örtüler birbirine girmişti. Saat sabahın beşiydi. Düşünceleri dağınıktı, senaryolar birbirini kovalıyordu.

Klima serin üflüyordu, teri kurudu. Yatağında doğruldu, meditasyon yapmak için bağdaş kurdu. Jack'in öğrettiği gibi, zihninde bir alan açıp orayı çocukluğundan meşe ağaçlarıyla doldurdu. Gökyüzüne Virginia güneşini koydu, ayaklarının altına yabancı otlar serdi. Ağaçların arasında yürüdü, gövdelerinin tozlu kokusunu soluyup kuşların ötüşünü dinledi. Bir açıklığa geldi, Jack orada bekliyordu; tebessümü hâlâ kanlı, çenesinde siyahlıklar, dişleri bir vampir gibi lekeli.

Evan gözlerini açtı, sinirliydi.

Komodinin çekmecesinden çorba kâsesi şekil ve boyutunda bir Tibet gongu çıkardı. Ahşap sopayı kâsenin kenarında gezdirip

sesler çıkardı. Ardından bronz tarafına bir kez vurup gözlerini yumdu.

Melodiyi teninde hissedene Evan içindeki bütün duygulara kulak verdi, dövüşürken veya uzaktan ateş etmeye hazırlanırken kullandığı aşırı farkındalığı besledi. Titreşimlerin bedenini sarmasına izin verdi, bedeninin içini inceledi, suretini yeniden tanımladı. Sesin sönmesini bekledi, hiçbir iz kalmayana hatta havadaki son titreşim de durana kadar.

Yenilenmiş olarak gözlerini açtı.

Görev önceliklerini netleştirmişti.

Katrin'e güvenemezdi. Vasquez'e güvenemezdi. Vasquez'le yarın buluşacaktı, bu durumda Katrin'i izlemek ve denetimcisiyle temas kurmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için yirmi dört saatten biraz fazla zamanı kalıyordu.

Eğer Katrin kimseyle temas kurmaya kalkmazsa Evan sabah Vasquez'le görüşüp onu sıkıştıracaktı.

İşin sırrı, içlerinden biri pes edene dek baskı yapmaktı.

Karnı acıkmıştı, yataktan kalkıp mutfağa gitti. Yaşayan duvar daha iyi günler görmüştü. Damla sistemi çalışmıyor gibiydi, otların kenarları kurumuştı. Yine de iki sağlam kırmızı domates buldu, fesleğen ve adaçayı koparıp omlet yaptı.

Kasa'da taze nane çayı yudumlayıp tabaktan kahvaltısını yerken Katrin'in uyuyuşunu izledi. Düz, parlak saçları kusursuz yanağının üzerinde bir kamayı andırıyor, siyah beyaz bir tablodan çıkmış gibi görünüyordu.

Katrin sonunda uyandı, gerindi, geniş geniş esnedi, banyoya gitti. Yüzünü yıkadı, üstünü değiştirdi, mutfağa gitti, kızartma tavaşını bulana kadar dolapları karıştırdı. Omlet yapıp tezgâhta oturdu, tabağında çatalıyla oynadı.

Birlikte kahvaltı yapıyor gibydiler.

Evan, genç kadının onu pencereye çağırışını, arkasına uzanıp kendine çekişini hatırladı. İpek gibi tenini. Dolgun dudaklarında rujunun dağılışını.

Eğer Evan'ı kandırıyorsa harika iş çıkarıyordu.

RoamZone'dan bir vızıltı duyuldu, yemeğin midesine ulaştığını belirten GPS sinyali gelmişti. Eğer gözünü üzerinde tutmak istiyorsa bünyesindeki mikroçiplerin yakında yenilenmesi gerekecekti. Şu anda en son istediği şey de onu gözünün önünden ayırmaktı.

Katrin'in konumunu gösteren telefondaki GPS noktası yanıp sönerken Evan aynı anda onu ekrandan da izliyordu. Çayını yudumladı, daha uzun süre ekran başında oturacaktı.

34

Samuray Kılıcı Hadisesi

Katrin White değişik açılardan ekranı dolduruyordu. Kuş bakışı, karşıdan, yandan hatta keskin açılardan estetik görünüşler. Bir tür popüler sanat kolajı gibiydi, kübizm ve Warholizm'in birleşimi: *Katrin Karnının Üzerinde Dergi Okuyor, Bir Ayağı Havada Sallanıyor.*

Evan onu aralıklarla izliyordu. Salonda spor yapmak, yemek yemek, güney balkona yakın koşu bandında koşmak için arada Kasa'dan çıkıyordu. Koşu bandından, 1-855-2-MEÇHUL ile yapılan dijital, şifreli konuşmaların dünyanın dört bir yanındaki telefon santrallerini dolaştıktan sonra Joey Delarosa'nın kablo-suz bağlantı erişim noktasından çıktığı, sonra da Verizon'ın LTE ağına kayıplara karıştığı komşu binadaki 19H net bir şekilde görünüyordu.

Evan, Kasa'ya her döndüğünde tavan arasının görüntülerini izliyordu. Ve her seferinde de Katrin, Evan'ın neredeyse tam olarak kendisinden istediğı şeyi yapıyordu: Bekliyordu. Yatağı topluyor, mutfak masasının etrafında dolanıyor, manzarayı izlerken yarım yamalak yoga yapıyordu. Bir ara otuz dakika boyunca kanepeye

kıvrılıp hıçkırdı. Evan bunun her dakikasını izledi, ufacık da olsa bir açığı aradı. Fakat Katrin bir kez olsun Evan'ın şüpheli addettiği bir davranış sergilemedi.

Altı buçukta Evan'ın kapı zili çaldı, ses Kasa'nın kalın duvarlarında boğuldu. Fareye birkaç kez tıklayarak dairenin dışındaki klima havalandırmasına gizlediği iğne deliği kamerasının görüntüsünü ekrana taşıdı.

Mia, Peter'in elini tutmuş, kapıda bekliyordu. Olduğu yerde sabit durmasına rağmen bacakları koşarmış gibi hareketliydi, dizlerini sırayla öne doğru kırıyordu. Sabırsızlık ve gerginlik alameti.

Evan'ın sinirleri bozuldu. Kasa'dan çıkıp ön kapıya gitmesi bir dakikasını aldı. Kapıyı açarken kendini azar ıstıtmeye hazırladı ama Mia hiç kızgın görünmüyordu.

Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kızarmıştı. Yüzüne haşın bir ifade oturmuştu. Evan'ın sabırsızlık sandığı şey aslında korkuydu.

"Selam, Evan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama işle ilgili acil bir durum çıktı. Hemen ofise gitmeliyim. Çok ani olduğundan da bakıcılarımın hiçbiri müsait değil."

Peter, Evan'a bakıyordu, gözünün etrafındaki morluk sararmıştı. Sirtında çanta vardı, tıka basa doldurulmuştu. Sekiz yaşında bir çocuğun yanında bulundurması gereken kaç şey vardı ki?

"Dur biraz," dedi Evan. "Ne?"

"Lütfen."

"Olmaz," dedi Evan. "Özür dilerim. Bugün ilgilenmem gereken bir iş var. Başından ayrılamayacağım bir şey."

"Onun başında dikilmen gerekmez," dedi Mia. "Başka bir odada ödevini yapar. Yarım saatte bir kontrol etsen yeter." Öne doğru adım attı, sesini alçalttı: "Bu gerçek bir kriz. Hayat memet meselesi."

Evan da onun gibi alçak sesle konuştu: "Bu bir benzetme miydi?"

"Hayır," dedi Mia. "Şu anda kapısını çalabileceğim kimse yok. Yardıma ihtiyacım var."

Düşük olasılık da olsa ona kalesinde saldırsalar çocuğu koruyabilir miydi? Evan dudağının içini ısırды. Peter'a baktı. Sonra Mia'ya. "Kaç saatliğine?"

"Ah, şükürler olsun," dedi Mia, Peter'ı öne doğru iterek. "Sadece birkaç saatliğine."

Evan kapıyı açtı, Peter içeri daldı. Mia asansöre yöneldi, durup arkasına baktı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Evan hafifçe başını sallayıp kapıyı kapadı.

Arkasından bir ses, "Burası amma da havalı!" dedi.

Evan arkasına döndü. "Dur biraz. Neredesin sen?"

Peter mutfakta dolaşıyor, etrafı inceliyordu. Buzdolabının üzerinde parmak izi bıraktı. Blenderı çalıştırdı. Mutfak musluğunun başlığını çıkarıp yerine taktı.

Evan mutfğa koştı, blenderı kapattı, buzdolabını sildi. "Hiçbir şeye dokunma."

"Tamam. Özür dilerim. Şey... buradaki her şey sert ve betondan, tıpkı Batman'in mağarası gibi."

Evan, Peter'ın sırt çantasına dikili kanatlı parçaya baktı. "Demek Batman'i çok seviyorsun?"

"Neden biliyor musun?" Peter, Evan'ın başını sallamasını bekledi. "Çünkü sihirli değil o. Süper güçleri olan Superman gibi başka gezegenden gelmedi. Uçamıyor da. Senle ben gibi. Anne babası öldürölmüş ve insanlara yardım etmek istiyor. Hepsi bu." Peter çantasını tezgâhın üzerine koydu, tabureye oturdu. "Karnım acıktı."

Aklı ölü anne babada kalan Evan, şimdiye dönmekte zorlandı.

"Peynirli makarna var mı?" diye sordu Peter.

Evan buzdolabını açtı, boş rafları taradı. Meyve bölmesinde bir kavanoz turşu, kokteyl soğanı, iki serum vardı. "Havyar ve su krakerim var."

"Su krakeri ne?"

Evan kutudan bir tane alıp Peter'ın önündeki tabağa koydu. Oğlan bir ısırık aldı, kırıntılar etrafa döküldü. Suratını ekşitti.

"Ne oldu?"

"Hiç tadı yok bunun."

Evan bir çekmecenin gerisinde bir kalıp Manchego peyniri buldu, birkaç parça kesip krakerlerin üzerine koydu. "Bununla birlikte ye." Yumruğunu tezgâha yavaşça vurdu. "Ödevine başla."

Peter defterini açıp yazmaya koyuldu.

Evan hızlı adımlarla yatak odasına gitti, arkasından kapıyı kilitledi, duştan geçerek Kasa'ya girdi. Metal masanın arkasındaki koltuğa oturdu, güvenlik kamerası görüntülerini kaldığı yerden devam ettirerek Katrin White'ı gözlemledi. Genç kadın yatakta uzandı. Portakal suyu içti. Çantasından koyu renk oje çıkarıp ayak tırnaklarını boyadı. Evan fareye basarak görüntüleri hızlandırdı, –banyo penceresini açmak, telefona uzanmak, ön kapının altından bir şey sürmek gibi– sinyal olarak yorumlanabilecek bir hareket yapıp yapmadığını dikkatle izledi fakat Katrin sıkıcı saatleri Charlie Chaplin izleyerek geçirdi. Evan'ın yarın sabah Memo Vasquez'le buluşmasına kadar bir şey çıkmama ihtimali giderek artıyor gibiydi.

Evan tam Katrin'i gerçek zamanda izlemeye başlamıştı ki dairesinin içinde bir yerden bir feryat duydu, sonra da yere düşen bir şeyin tangirtisini.

Yerinden fırlayıp içeri koştu, gizli duş kapısını arkasından çekti. Yatak odasından koridora çıktığında Peter orada öylece duruyor, eli kanıyordu.

Kınından yarısına kadar çıkmış katana yerde, ayaklarının dibindeydi. Duvardaki akrilik kancalardan düşmüştü.

"Özür dilerim." Peter başparmağını sıkıyor, gözyaşlarını tutuyordu. "Sadece bakmak istemiştım."

Evan diz çöktü. "Elini ver bana."

Peter'ın başparmağında ufak bir kesik vardı. Kılıç çok az değmiş olmalıydı. Keskinliği düşünıldüğünde çocuk parmağını kaybetmediği için şanslıydı.

Evan onu banyoya götürdü, soğuk suyun altında parmağını yıkadı, kâğıt mendille baskı uyguladı. Kanlı mendili lavaboya koydu, ecza dolabından Japon yapıştırıcısı aldı.

"Başparmağıma yapıştırıcı mı süreceksin?"

"Evet."

"Ya yanağıma kaşırsam da parmağım suratıma yapışırsa?"

"O zaman ömrünün sonuna kadar öyle kalırsın."

Peter, Evan'a endişeyle baktı. Derken ifadesi yumuşadı. "Ha ha. Bir şey olmayacağına emin misin?"

"Güven bana," dedi Evan.

Peter ona güveniyordu.

Sonrasında yaraya baktı. "Muppet yara bantlarından var mı?"

"Hayır," dedi Evan.

Salona geri döndüler, yerdeki kılıca baktılar. Ahşap bir *shirasaya* olan kının üzerinde dağlanarak ve mürekkeple yazılmış bir *sayagaki* vardı, eski bir ustanın alametifarikası. Çıplak gözle çok zor görülen çatlak, ustanın imzasının tam ortasından geçiyordu. Koca memlekette çatlağı tamir edebilecek sadece üç kişi vardı. Neyse ki bunlardan biri de Marin'de yaşıyordu. Evan kının başında çömeldi, hasarı parmağıyla inceledi. Halihazırdaki görevini tamamlar tamamlamaz arabasına atlayıp *shirasaya'yı* tamir ettirecekti.

"Özür dilerim," dedi Peter. "Ödev yapmak çok sıkıcı."

"Seni anlıyorum." Evan kılıcı aldı, kınına koydu.

Peter, "Bu arada ne bu?" diye sordu.

Hamonda, yani çelik deseninde Bizen tarzındaki *choji-mi-dare*'siyle, kusursuz dövülmüş bir on sekizinci yüzyıl katanası. Denge için elle oyulmuş *bohi* ve *sohi*, *sashikomi* cilası, ışıldayan çeliğin kabzayla buluştuğu yerde kusursuz altın varak.

"Kılıç," dedi Evan.

Peter'ı tezgâhtaki yerine oturtttuktan sonra hasarlı kılıcı otoparktaki arabasına götürdü ve sandıklardan birine koydu. Görevi tamamladığında kılıcı tamir ettirmek onun ödülü olacaktı.

Dairesine döndüğünde Peter kanepeye yatmış, kitap göğsünde uyuyordu. Samuray kılıcı olayından dolayı hiç kuşkusuz bitkin düşmüştü. Evan bir an öylece dikildi, ne yapacağını bilemedi. Neyse ki kapı zili çaldı.

Kapıyı açtığı anda Mia bitkin görünüyordu. "Tanrım, Evan. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Evan.

"İdare eder," dedi. "Burada durumlar nasıl?"

"Her şey yolunda. Başparmağını kesti biraz, o kadar."

"A? Neyle?"

Evan biraz sindi.

Neyse ki Mia cevap beklemeden doğrudan dairenin içine daldı. Bakışları kanepede uyuyan oğluna çevrildi. "Uyurken ne kadar da sakinler," dedi Mia.

Mia oğlunun eşyalarını topladı, çantayı sırtına aldı, onu kucağına almak için eğildi. "Bu haldeyken uyandırmak imkânsızdır. Onu aşağıya indirmem gerek." Peter'ı kucaklamakta zorlandı, çanta omzundan kaydı.

Evan araya girdi. "Ben hallederim," dedi.

35

“Hymn to Freedom”

12B numaralı daireye girdiler. Evan, Peter'ın çarpık bir pietà'yı andıran gevşek bedenini taşıırken Mia da evrak çantasıyla Peter'ın sırt çantasını yüklenmişti. Topuklu ayakkabılarını sırayla çıkardı.

“Onu yatağına yatırır mısın lütfen? Üstümdekileri çıkarmam gerek.” Kızardı. “Öyle demek istemedim. Yani...”

“Sorun değil.” Evan, Peter'ı odasına götürüp yarış arabası şekilli yatağına yatırdı. Odanın dinginliğinde bir süre öylece durup hatırlamaya çalıştı, acaba kendisi de böyle mışıl mışıl uyumuş muydu hiç?

Oturma odasına döndü, dairenin içinde bir yerden kulağına Miles Davis'in sesi çalındı. Mutfak kapısının yanında yeni bir postit vardı: “*Kendine, yardım etmekle yükümlü olduğun biriymişsin gibi davran.*”

Ne anlama geliyordu acaba, merak etti.

Mia'nın odasına yürüdü, az kalsın kapıda çarpışıyorlardı. Mia gergin bir gülüşle yarım adım geriledi. Baldırlarının ortasına kadar inen uzun bir uyku tişörtü giymişti. Birbirlerine o kadar

yakın duruyorlardı ki Evan odanın yumuşak ışığında bile genç kadının burun kemiğindeki çilleri seçebiliyordu. Mia'nın salıverdiği saçları yüzüne düşüyordu, yumruk yaptığı eliyle onları tepede topladı; tişörtü vücuduna yapıştı. Evan yalancı melisa kokusu aldı. Mia'nın teninin kokusu, onun kokusu.

Çalmakta olan şarkı bitti, yerine yenisi başladı. Zarif bir piyano nakaratı.

"Ah," dedi Mia. "Ah, hayır. Oscar Peterson Trio olmasın." Müziğin ritmine uyarak tembel tembel sallandı, bir eli hâlâ saçını tutuyordu. "Üniversitede psikoloji dersi almıştım. Meditasyon konusu vardı. Hiç meditasyon yaptın mı?"

"Biraz," dedi.

"Profesör, bizi eşleştirip birbirimize tekrar tekrar aynı soruyu sordururdu: 'Seni ne mutlu eder?' Sadece bunu, tekrar tekrar. Sonra eşlerimizi değiştirdik. Benim sıram geldiğinde ilk cevabım, 'Hymn to Freedom,' olurdu. Bu şarkı. Şunu bir dinlesene... tam burayı." Hafif sallandı, saçlarını bıraktı. Buklelerin arasından şakağındaki doğum lekesi göründü.

Bakışları deliciydi. "Oynamak ister misin?"

Evan, "Elbette," dedi.

"Seni ne mutlu eder?"

Düşündü, *uzun mesafeden isabetli atışlar*.

"Rodezya ridgeback'ler," dedi Evan.

Mia belli belirsiz bir ses çıkarıp tebessüm etti. "Seni ne mutlu eder?"

Evan, *Jujitsu çift el savuşturma*, diye düşündü.

"Fransız buğday votkası," dedi.

"Seni ne mutlu eder?"

Bu kez düşünceleriyle sözleri arasında boşluk yoktu. "Çillerin," dedi.

Mia'nın dudakları hafifçe aralandı. Odasına birkaç adım geriledi. Bir şeyler söyler gibi oldu. Durdu.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu Evan.

"Hayır."

"Kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Mia. "Evet, kalmanı istiyorum, evet."

Birbirlerine yaklaştılar. Ağızları birleşirken Mia'nın elleri Evan'ın yanaklarına gitti. Vücudunu vücuduna dayadı, yüzünü geriye yatırdı; dudakları yumuşaktı, dalgalı saçları Evan'ın parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Dudaklarını ayırdılar, alın altına verdiler, nefesleri birbirine karıştı. Derken Mia, "Hayır," dedi usulca.

Evan kendini geriye çekti.

Mia yüzünü kırıştırdı. "Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır."

Evan bekledi.

"Bu büyük bir hata. Çok büyük hem de. Başımda zaten yeterince dert var, başka... sorun istemiyorum."

"Peki," dedi Evan.

"Eğer Peter bir şey görürse kafası çok karışır. Özür dilerim ama gitsen iyi olacak galiba."

"Pekâlâ," dedi, dönüp kapıya yöneldi.

"Zamanlama gerçekten çok kötü ve..." Ellerini kaldırdı, konuşmayı durdurdu. "Tanrım, ne kadar... soğukkanlısın."

"Sen ne bekliyordun?"

"Bilmem. Tartışmanı. Beni suçlamayı. Kızmanı."

"İstediğin bu mu gerçekten?"

"Hayır," dedi. Sinirle soluğunu boşalttı. "Evet... Belki..."

"Bana göre değil," dedi Evan.

"Anne?"

İkisi de bakışlarını kapı eşiğine çevirdiler, Peter orada dikilmiş gözlerini ovuşturuyordu. Evan'la annesine baktı, bitkindi ve kafası karışmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah, tatlım, merhaba, evet... şey. Evan'dan bana yardım etmesini istiyordum sadece..." Mia eliyle birkaç kez daire çizdi,

sağlam bir bahane uydurmaya çalıştı. "...mobilyaların yerini değiştirmek istiyordum da."

"Ona neden ihtiyacın var ki?" dedi Peter. "Çok mu ağırlar?" Evan, "Galiba," dedi.

Mia eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı. "Hadi," dedi Peter'a. "Yatağına gidelim."

"Tamam." Peter, Evan'a baktı. "İyi geceler, Evan Smoak."

Evan öne çıkıp Peter'ın saçlarını karıştırdı. "İyi geceler."

Koridora çıkıp Mia'nın dairesinin kapısını ardından kapadığında ansızın bir sessizlik sardı etrafını. Asansörün hoş vınlamasıyla yukarı çıktı.

Çatı katı dairesine girdiğinde zırlı perdelerin arasından sıızan ışık, buzdolabının kapısından belli belirsiz yansıyor, paslanmaz çeliğin üzerinde bir çocuğun el izinin kenarı göze çarpıyordu.

Dairesinin neredeyse kusursuz sessizliğinde öylece dikilip el izine baktı, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Farkında olmadan, içinde uzun zamandır devam eden kadim bir savaşın yankısı. El izinin saf yansımada sadece kendini gördü, yüzünde hafif bir kızgınlık ifadesiyle. Dolabın altındaki çelik aparatta duran kâğıt havlu rulosu onu çağırıyordu.

Ama izi silmek yerine koridordan geçerek odasına doğru yürüdü. Lavabonun kenarında Peter'ın kesiğini sildiği kırmızı lekeli mendil duruyordu. Evan mendili geçip duşa girdi, elini sıcak su kolunun üzerine koyup yanlışı tarafa çevirdi.

Tavan arasının görüntülerine dönen Evan, Katrin White'ın sıradan hallerini izledi. Bu sırada, buzdolabındaki o el izi, zihninin arkasına saplandı kaldı, dışarı çıkmaya çalışan bir böcek gibi eşelendi durdu.

Tekrar ekranlara odaklandı, huzursuzluğunu bir kenara itti. Anlık görüntülere ulaştığında Kasa'dan çıktı, yatağa girdi,

karanlıkta uzandı. Böcek, eşelemeyi sürdürdü, düşüncelerine sızdı. İstenmeyen bir misafirdi. Bir saat geçti. Bir saat daha.

Sonunda kalkıp mutfağa geçti.

Bir kâğıt havluyu ıslatıp buzdolabının paslanmaz çelik kapısından el izini sildi.

36

Özel Bir Kız

Köhne evlerin ve yıkık dökük bir okulun arasında, dar yolda bir dondurma kamyonu duruyordu, teneffüse çıkan öğrenciler tarafından etrafı çevrilmişti. Evan yaşlı sürücüsünden su almak bahanesiyle aracın içine göz atmıştı. Hatta bir tuzak var mı diye civarını da saatlerce izlemişti. Her şey normal görünüyordu, en azından Elysium Park'ın standartlarında. Evan dondurma kamyonunun geçmesini bekledi, ardından Taurus'tan indi, Memo Vasquez'in evinin yolunu tuttu.

Evan bu buluşmaya, kendi standartlarında bile, büyük bir kuşkuyla yaklaşıyordu. Katrin'i altmış saati aşkın bir süre gözlemlemişti. Genç kadın tek bir ihanet alameti sergilememişti. İzlendiğinin farkında olabilirdi elbette, bu ihtimal de vardı fakat tavan arasının kamera sistemini Evan bizzat kurmuş, görünmediğine emin olmuştu. Katrin iki buçuk gün içinde gizli kameraların farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti. Ne yan bakışlarla ne vücut diliyle. Ki Evan bunları gizlemenin ne

kadar zor olduğunu kendi tecrübelerinden biliyordu. O nedenle Memo'ya duyduğu güvensizlik had safhaya ulaşmıştı.

Evan gıcırtilı sundurmaya çıktı, iki kez kapıya vurdu, kapının menteşe tarafına geçerek sırtını ahşap duvara yasladı. Sözleştikleri saatten yarım saat önce gelmişti. Vasquez'i gafil avlamak niyetindeydi.

Kapı açıldı, Evan boşluğa daldı, Vasquez'i küçük holde geri geri itti.

Gür kırçıl bıyığıyla yuvarlak bir adam olan Vasquez ellerini kaldırdı. "Lütfen bana zarar verme. Lütfen."

Evan topuğuyla kapıyı kapadı, Vasquez'in ayaklarını kaydırды, yere yumuşak düşmesi için gövdesinden yakaladı. Adamın üstünü ararken gözleriyle de evi didik didik inceledi. Evan cebinden yumuşak kelepçeler çıkardı, sert plastik kelepçelere göre katlaması ve taşınması çok daha kolaydı. Bu örgülü naylon kumaştan kelepçelerle Vasquez'in ellerini bağladı. Vasquez homurdandı.

"Burada kal," dedi Evan.

Ufak tefek evin içinde hızlı hareket etti. Sade mekân temel eşyalardan bile yoksundu neredeyse. Bir kanepa. İki tabak, iki bardak, iki çatallı bir masa. Dipleri yanmış bir tencereyle tava dışında mutfak dolapları tamtakırdı. Tek odada yere iki şilte atılmıştı; birinde birbirine girmiş bir uyku tulumu, diğerinde kulağı kemirilmiş pembe bir oyuncak ayı vardı. Köşedeki bir yığın karton kutuya farklı beyzbolcuların isimlerinin ve numaralarının yazılı olduğu tişörtler istiflenmişti. Evan banyoya geçti. Kırık fayansın üzerinde dörtlü bir tuvalet kâğıdı paketi duruyordu. Duş kabininin içinde bir parça kuru sabun. Lavaboda biri mavi biri pembe iki diş fırçası.

Evde neredeyse kimse yaşamıyor gibiydi. Bunun iki anlamı vardı: Ya Vasquez sadece ihtiyaç duyduğu temel şeylere sahipti ki bu mantıklıydı çünkü yoksulluk sınırının altında yaşayanların

fazla ıvır zıvırı olmazdı. Ya da Slatcher'ın ekibi, Vasquez'in burada ikamet ettiğine inandırmak için ortamı alelacele hazırlamıştı.

Eğri büğrü parkelerin üzerinde Vasquez'in soluğu düzensizleşti. Evan onu kaldırıp kanepeye oturttu. Tıknaz adamı yan tarafına yatırarak iş pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanın plastik bölmesinde kimlik yoktu; Vasquez'in yasadışı göçmenliğinin teyidi. Onun yerine kenarları yıpranmış bir fotoğraf vardı, fotoğrafta tıknaz, çarpık bacaklı bir genç kız ona yandan sarılıyordu. Göz kapakları ağır, burun kemiği yassı, dudakları dolgun bu kız, yüzüne neşeli bir tebessüm kondurmuş, bir eliyle pembe oyuncak ayıyı tutuyordu. Bir eliyle kızı tutan Vasquez ise diğer eline uçurtmanın ipini almıştı. Baba kızın yüzleri rüzgâra dönüktü.

Vasquez, çökmüş, yaralı gözlerle Evan'a baktı. "Bana yardım edeceğimi sanıyordum."

"Güvenirsem edeceğim de," dedi Evan.

"Güvenirsen mi?"

Evan pencereyi kapatan kontrplak aralığının yanında pozisyon aldı, gözlerini sokağa dikti. Zemin eğimliydi, evler burada yamaca tutunuyor gibiydi, Evan aşağıdan gelen yolu net bir şekilde görebiliyordu. Uzakta Dodger Stadyumu yükseliyordu, muhteşem bir beton kâse. Boşluktan giren esinti yabani ot kokusu taşıyordu.

"Bana hikâyeni anlat," dedi Evan. "Beni kendine inandır."

Vasquez kanepede debeleniyordu, tişörtünün önü terle kaplanmıştı. "Ellerimi çözer misin?"

Evan naylon kelepçeleri kesip pencerenin yanındaki nöbet yerine döndü. "Morena seni nerede buldu?"

"Toplantıdaydım. Alkolikler için olan."

"AA mı?"

"Evet. *Mi hermana*'ya çamaşır makinesi getirmek için Las Vegas'a gittim. Toplantıları bir akşam bile kaçıraramam. Morena... O da oradaydı."

"Orada ne işi varmış?"

"Benim gibi birini bulmak için toplantıya geldiğini söyledi. Yardıma ihtiyacı olan birini. Uçurumun kıyısında olan birini."

Evan itiraf etmeliydi ki Morena yardıma ihtiyaç duyan birini bulmak için ideal bir yer seçmişti. Yine de sesine kuşku bulaşmasına engel olamadı. "Sorunlarını dile mi getirdin? Grubun önünde?"

"Hayır. Ama içmek istiyordum. Belki de benim ne kadar perişan halde olduğumu sezmiştir." Alnında ter damlaları parlıyordu. "Kendimi işe yaramaz hissettiğimde içesim gelir... âciz hissettiğimde."

"Neden âciz hissediyorsun?"

"Gördüğün gibi zengin bir adam değilim." Çenesiyle mütevazı evini gösterdi. "Ama dürüst bir adamım. Sadece ben ve Isa varız. Fotoğraftaki kız. Annesi doğum sırasında öldü. Isa'yı buraya daha iyi bir hayat sunmak için getirdim. Meksika'da yaşamak onun için zor... rahatsızlığı yüzünden. Dodgers formları yapıp maçlardan önce otoparkta satıyorum. Formaları yapmak için *el distrito de* tekstilde ufak bir yer kiraladım. Bir akşam kötü adamlar dükkânıma geldiler. Nasıl deniyordu, ha, evet, paketlerle gelmişlerdi. *Cocaína* paketleriyle. *Policía* peşlerindeymiş. Paketleri benim dükkânıma saklamaları gerekiyormuş. Silahları ve bıçakları vardı, böyle." Kalın parmaklarıyla bir av bıçağının boyutlarını gösterdi. "*El jefe*, bıçağı Isa'mın yüzüne dayadı. Eğer birine söylersem onu benden alacaklarını söyledi. Ne için olduğunu söylemedi. Sadece kızımı benden alacaklarını söyledi."

Gözleri ışıldadı, nefesi hızlandı. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Reddetsem Isa'mı götüreceklerdi. Kaçarsam beni bulacaklarını

söylediler. *Policía*'ya gidersem sınır dışı edilirdim. O yüzden ben de... ben de tamam dedim. Dediğinizi yapacağım."

Evan, Vasquez'in hikâyesine olduğu kadar sözcüklerine de odaklandı. Hikâyeler genelde prova edilmiş olurdu; fazla pürüzsüz, tereddütsüz. Vasquez samimi görünüyordu, sık sık duraklıyor, cümleleri yarım bırakıyordu. Ayrıca işbirlikçilerinin eve yaklaşmaları için zaman geçiriyor gibi de durmuyordu.

"Kaç kişiydiler?" diye sordu Evan.

"Üç."

"Peki, *el jefe*... patron. Nerede duruyordu? Sağında mı solunda mı?"

"Solumda."

"Peki Isa? O da senin solunda mıydı?"

"Evet. *El jefe*, onun yakınındaydı."

"Patronun *yanındaki* adam nasıl biriydi?"

"İriydi. Kaslı. Boksör gibi."

"Peki ya dördüncü adam? O nasıl biriydi?"

"Dördüncü biri yoktu. Sadece üç kişiydiler."

"Üçüncü adam?"

"O da iriydi. Uzun. Ama sıska."

"Patron gibi sıska mı?"

"*El jefe* sıska değildi. Boğum boğum kasları vardı."

"Ve senin sağında duruyordu..."

"Solumda. Buradaydı. *Burada*. Isa'mla birlikte." Memo gömleğinin yakasıyla alnını sildi. "Beni kandırmaya çalışıyorsun. Bana inanmıyorsun. İnanmıyorsun."

"Öyle bir şey demedim," dedi Evan.

Memo kanepeden Evan'a baktı ama kalkmaya davranmadı. Evan o an adamın kendini hareket etmekte özgür hissetmediğini fark etti ki Evan için sorun değildi bu.

"Sonra ne oldu?" dedi Evan.

"O akşam onlar gittikten sonra dükkânı kapatırken *la policía*'yı gördüm, *el distrito*'da kapı kapı dolaşıyorlardı. Yakındaydılar. Paketleri alıp arka kapının önündeki çöp tenekesine attım, kaçtım. Isa'mla birlikte kaçtım. Saklanıp *la policía*'nın gitmesini bekledim. Sonra geri gittim. Ama geri gittiğimde..." hatırlayınca nefesi kesildi "...paketler orada değildi. Gitmişti."

Sokağın ilerisinde bir yerde dondurma kamyonunun tek-düze müziği çalıyordu. Evan iki dilde sipariş veren çocukların bağırışmalarını duydu.

Vasquez güçlükle nefes alıyor, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Ertesi akşam bu adamlar yine geldi. *El jefe*'ye, olanları anlattım. Bunun benim hatam olduğunu söyledi. Ona borçlandığımı. Beş bin dolar." Vasquez başını öne eğip yavaş yavaş iki yana salladı. Ter damlaları saçlarının uçlarında sallanıyor ama düşmüyordu. "Ben ömrümde bu kadar parayı görmedim. Eğer yakında paralarını vermezsem geleceklermiş. Isa'm için geleceklermiş."

"Onu neden istiyorlar?"

Sonunda Memo başını kaldırdı, koyu renk gözleri alev alevdi. "Organlarını satmak için."

Birkaç kez boğuk boğuk hıçkırdı. Pencerenin yanında duran Evan, içinde tanıdık bir öfkenin kabardığını hissetti. Dondurma kamyonu tekrar hareket ediyordu, yokuştan aşağıya, eve doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

Memo, "Bu da onların iş alanlarından biriymiş. Özel bir kız olduğu için kalbi işe yaramazmış. Gözleri de öyle. Kataraktlı," dedi. Dudakları aralandı, hırladı. "Ama karaborsada karaciğeri para edermiş. Böbrekleri. Ciğerleri." Memo'nun sesi yükselmeye devam etti: "*Kemikleri. Derisi. Damarları. Tendonları.*" Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Alacaklarını onun bedeninden tahsil edeceklermiş."

"İsa şimdi nerede?"

Sözcükleri güçlkle çıkardı: "Okulunda. Ona özel öğrenme programları var."

Evan, kontrplağın aralığından sokağa son bir kez göz attı. Sonra Guillermo'nun yanına gitti. Yüzüne baktı. Ona inandı.

Memo, "Zamanım tükeniyor. O kadar parayı bulamam. Bunu anladıklarında biricik kızımı alacaklar," dedi.

Evan çömelip ellerini Memo'nun dizlerine koydu. "Sana yardım edeceğim," dedi.

Dışarıda dondurma kamyonundan yükselen müziğin sesi arttı. Derken kamyon geçerken lastikleri vınladı. Oturma odasına vuran farlarının ışığında alçı paneldeki çatlakta bir parıltı belirdi.

Evan'ın gözleri hemen o noktaya kilitlendi. Ayağa kalktı, Vasquez'e baktı. "Kıpırdama. Kılını bile kıpırdatma. *Comprende?*"

Vasquez başını salladı, alnındaki kırıışıklar geri geldi.

Evan duvara gitti, parmağını çatlağa soktu, etrafındaki alçı ufalanıp döküldü. Parmağı düz ve sert bir şeye dokundu. Tutup çekti.

İğne ucu lens. Kendi dairesinin dışında kullandığının aynısı.

Bütün bu sıra dışı hazırlıkları yaptıktan sonra duvarın içine göstere göstere kamera koymuşlardı. İyi ama neden?

Biliyordu ki Slatcher şu anda ona bakıyordu.

Hiddete kapılan Evan lensi yerinden çıkardı, duvarın içindeki kabloları kopardı. Etrafa tozlar saçıldı. Memo korkudan bir karış açık ağzıyla kanepeden izliyordu.

Evan sıkılı yumruğundaki izleme kablolarını Vasquez'in suratının önünde salladı. "Bu ne?"

"Onu daha önce hiç görmedim. Yemin ederim, ben..."

RoamZone, Evan'ın cebinde titreşti. Telefonu çıkarıp yanına götürdü. Konuşmasına fırsat kalmadan bağışları duydu.

"Evan? Evan, benim!"

Katrin. Sesi panik yüzünden tizdi.

"Buradalar... moteldeki adamlar. Gördüğümüz o Scion, binanın önüne park etti. İçeri girdiklerini gördüm. Ah, Tanrım! Neredesin Evan? Neredesin?"

Ensesinde bir sıcaklık hissetti, korkunun sıcak nefesini. "Gözetleme deliğinden bak. Merdivenlere ulaşabilir misin?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Bak. Hemen!"

Memo kanepede hafif doğruldu, parmaklarının arası açıldı, ellerini sakınleştirmek istercesine kaldırdı. "Dinle beni *amigo*. Isa'mın gözleri üzerine yemin ederim ki ben asla..."

Evan bir yumrukla adamı yere, karnının üstüne yapıştırdı. Telefonu omzuyla yanağının arasına kıştırarak dizini Vasquez'in kürek kemiklerinin arasına koydu, kollarını geriye doğru kanırtıp bileklerini naylon kelepçeyle bağladı. Sonra ayak bileklerini bağladı.

Telefonda ani bir iç çekme duydu. "Koridora gelmişler bile, Evan. Ne yapacağım?"

"Kapıyı sürgüle," dedi Evan. "Banyoya git. Orada..."

Telefondan şiddetli bir gümbürtü geldi, koçbaşının kilit sistemine çarpma sesi. Katrin'in çılgınlığı o kadar tizdi ki Evan telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Hatta kal, Katrin. Ne olursa olsun, hatta..."

Bir tokat sesi duyuldu, Katrin'in telefonu yerde sekti. Biraz sonra bir hışırtı. Hat kesildi.

Memo'yu yerde bağlı bırakan Evan kapıya koştu. Slatcher'ın iğne deliği lensini neden umursamadığını şimdi anlıyordu. Evan'ı buraya çekmelerinin amacı onu öldürmek değildi.

Evan'ı buraya çekmelerinin amacı onu Katrin'den uzaklaştırmaktı.

37

Er ya da Geç

Evan Şehir merkezinde dikkatsizce ilerledi. Kırmızı ışıkta geçti, arabaların arasına dalıp çıktı, bir Volvo'nun yanından geçmek için iki tekerleğini kaldırıma bile çıkardı. Katrin'in bünyesindeki mikroiplere bağlı GPS ekranını açtı ama sinyal yoktu. Tavan arası daireye yarım blok kala bir otobüs durağında durup arabasından atladı, eli kılıfındaki Wilson Combat 1911'de, binaya doğru koştu.

Cam dış kapılardan içeri dalarken silahını çekti. Orta yaşlı bir çiftle iki çocuklarının yanından merdivenlere fırladı. Beşinci katın sahanlığına gelince durdu, kapıyı aralayıp baktı. Dairesinin kapısı birkaç santim aralıktı, sürgünün etrafındaki ahşap hafif bzşmşt.

Silahı havada, koridora çıktı, halının üstünde ilerledi. Parçalanan kapıyı eliyle sessizce iterek açtı. Silahın namlusu önde, yavaş daireye girdi, içeriye szd.

Taburelerden biri yana devrilmişti. Kullan at telefon tuzla buz olmuştu. Parçaların yanında çömeldi, yanı başlarındaki bir-

kaç koyu lekeye dokundu. Elini kaldırdığında parmak uçları kızarmıştı.

Damlaların sayısı fazla değildi. Belki de tokat yüzünden Katrin'in kanayan burnundan akmıştı? Katrin'in hayatta olduğunu biliyordu. İstedikleri o değildi.

Tavan arası deşifre olduğundan hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldı, arabasına atlayıp hemen Elysium Park'taki evin yolunu tuttu. Vasquez'in hikâyesini zihninde tekrar tekrar oynattı. Evan'ın içini sızlatan ayrıntılı öykü –gidecek kimsesi olmayan mütevazı kaçak göçmen, kötü yürekli uyuşturucu baronları, organları için kaçırılacak Down sendromlu kız– artık mantıksız geliyordu. Memo'nun cüzdanına ehliyet yerine "İsa'nın fotoğrafı bile yerleştirilmişti. Evan'ın ilk bakacağı yer.

Slatcher gerekli araştırmayı yapmıştı. Tam ayarında bir çaresizlik ve ümitsizlik cilasıyla bir Meçhul Adam görevinin simülasyonunu yaratmıştı.

Birkaç dakika sonra Evan köhne evin içindeydi, olay yerini inceliyordu. Yerde bir çakı vardı, bıçağı açıktı. Kesilmiş naylon kelepçeler bulunuyordu. Memo Vasquez'den hiçbir iz yoktu.

Kendisinden tiksinen Evan, araç değiştirmek için Burbank'e doğru yola koyuldu. Bir soru içini kemiriyordu: Slatcher tavan arası daireyi nasıl bulmuştu? Evan'ın zihni çeşitli olasılıkları değerlendirdi.

Burbank yolunu yarılamışken anlık bir kararla otoyoldan çıktı, bir alışveriş merkezinin arkasındaki ara sokağa girdi. Bir kuru temizlemecinin arka havalandırmasından kuru ve sıcak hava esiyor, içeride paketlenmiş ve asılı kıyafetler bantta bedensiz ruhlar gibi dönüyordu.

Bagajdan HardiggStorm çantayı çıkardı, böcek arama cihazını birleştirdi. Jant telinden konsoluna kadar Taurus'un her yerini taradı. Hatta şasiyi kontrol etmek için altına bile girdi. Cihazın yuvarlak başlığını iç döşemenin üzerinde gezdirdi, koltuk baş-

lıklarını söktü, torpido gözündeki her şeyi çıkardı. Paspasları kaldırdı, elektrik süpürgesiyle süpürür gibi ince ince taradı.

Dedektör alışıldık cızırtısı dışında bir ses vermedi.

Kuru temizlemeciden çıkan birkaç kişi ona meraklı gözlerle baktıysa da o onları göz ardı ederek işine odaklandı; terden ağırlaşan tişörtü üzerine yapışuyordu. Stepneyi çıkarıp kontrol etti, ilk yardım çantasını didik didik etti, içindekileri yere boşalttı. Lastik levyesi temizdi, tıpkı söküp çıkardığı bagaj halısı gibi. Hardigg Storm çantanın içindeki siyah köpüğü lime lime etti, pamuk tutamları gibi sokağa attı.

İçini dışına çıkardığı arabanın parçaları arasında oturdu, nefes nefese kalmıştı. Soluklandı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Dedektöre baktı. Göğsünde korkunç bir kuşku tomurcuklandı.

Ayağa kalktı, dedektörü aldı. Sonra yere çaldı, parçalara ayırdı. Topuğuyla üzerine basarak plastik sapını kırdı.

İçinden küçük bir dijital verici çıktı.

Eğildi, bezelye boyutundaki vericiyi aldı, başparmağıyla işaretparmağının arasında tutup baktı.

Bir vericiyi, o vericiyi tespit etmek için tasarlanan cihazın içine saklamak da eşsiz bir zekâ gerektiriyordu.

Kuru temizlemecinin teslimat minibüsünün yanına gitti, benzin kapağını açtı, vericiyi depoya attı. Slatcher ve ekibini bir süre oyalardı bu.

Evan canını çıkardığı arabayla havaalanının bitişiğindeki otoparka gitti, kamyonetini aldı. Evine gitti. Slatcher'ın ekibinin dedektöre vericiyi ne zaman yerleştirmiş olabileceğini çözmeye çalıştı.

Evan, Taurus'u ilk kez Slatcher'ın ekibi Katrin'in motel odasına saldırmadan önce kullanmıştı. Araba o zaman temizdi. Öncesinde arabadan haberleri olması imkânsızdı. Ayrıca Evan ve Katrin arka pencereden kaçtıklarında Evan, Slatcher'ı kendi gözleriyle izlemişti. Slatcher'ın izleme istihbaratı yoktu, odadaki saha eki-

binden haber bekliyordu, sonra dönüp sokağı incelemişti. Hayır, Evan, Katrin'i tavan arası dairesine ilk götürdüğünde arabada bir verici gizli değildi.

Bu da demek oluyordu ki Slatcher vericiyi, Evan keskin nişancının yuvasına bakmak için Çin Mahallesi'ne döndüğünde yerleştirmişti. Silahlı saldırının gerçekleştiği olay yeri, pusuya yatmak için en mantıklı yerd. Slatcher, Evan'ın önünde sonunda oraya geleceğini biliyor olmalıydı.

Bu durumda Evan'ın Çin Mahallesi'nden sonra gittiği her yer devre dışı kalıyordu.

Zihninde o yerleri sıraladı. Katrin'le seviştikleri o gece tavan arası dairesine geri gitmişti ama Memo Vasquez'den telefon gelince apar topar oradan ayrılmıştı. Muhtemelen Slatcher, ekibini toplayıp suikast hazırlığını tamamlayamadan önce. Evan, oradan sonra Taurus'u Vegas'a götürmüş, teyzesinin evine giderek Slatcher'ı tekrar Morena'nın peşine takmıştı. Slatcher, Morena'yı Bellagio'ya kadar takip etmesine karşın Evan'ın yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordu ve bu yüzden de Candy McClure'u kumarhane katına yerleştirmişti.

Evan, Tommy Stojack'i de ziyaret etmişti ama Tommy atölyesinin güvenliği için müşterilerinden araçlarını kilometrelerce öteye park edip otobüsle gelmelerini talep ederdi. Vegas'tan dönerken Evan, Memo Vasquez'in evine uğramış, Slatcher'a sahte müşteri yemini yuttuğunu haber vermişti. Evan, eve gelmeden önce Burbank'te araç değiştirdiğinden Castle Heights hâlâ güvende sayılırdı.

Evan bu sabah Elysium Park'a döndüğünde Slatcher muhtemelen vericiyle onu izlemiş, sonra da pek de gizli olmayan iğne ucu kamerayla görsel teyit almayı beklemişti. Evan'ın, oradayken Katrin'e zamanında ulaşması mümkün değildi, dolayısıyla Slatcher tavan arası daireye baskın yapıp Katrin'i kaçırabilirdi.

Yetim Zero'nun neden en iyi sayıldığı oldukça açıktı.

Evan eve varınca hemen dairesine gitti, herhangi bir uyarı almamasına rağmen Katrin'in GPS sinyalinin tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol etti. Çıkmamıştı.

Katrin bir şeyler yiyip mide özsuyu vücudundaki mikro-çipleri harekete geçirene kadar sinyal aktif olmayacaktı. Bunun bir avantajı da vardı: Eğer Slatcher dedektörle üzerini ararsa –ki Evan'ın bundan kuşkusu yoktu– bunu Katrin yemeğini yedikten hemen sonra yapmadığı sürece cihaz hiçbir sinyal almazdı. İçinden bir ses Evan'a, Katrin'i doyurmanın Slatcher'ın öncelikler listesinde yer almadığını söylüyordu. Ama sinyalin bir vadesi de vardı. Sensörler, Katrin'in bünyesinden büyük ihtimalle bir ya da iki gün içinde atılacaktı.

Sonra ondan hiçbir sinyal alamayacaktı.

Evan tavan arası dairenin izleme görüntülerini açtı. Katrin'in, tembihlendiği gibi mutfak masasının etrafında adımlayışını izledi. Evan'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Başına korkunç bir şey gelmek üzere olduğundan habersiz birini izlemenin dehşeti.

Katrin renkli cam duvara gitti, derken vücudu korkudan kaskatı kesildi. Hemen cep telefonuna davrandı, ıslak yerde ayağı kayar gibi oldu.

Evan titreyen parmaklarıyla numarayı tuşlayışını izledi. Ağzının panikle hareket edişini izledi. Konuşmaları zihnine kazınmıştı. Ses bulanıktı ama duyuluyordu: *Buradalar... moteldeki adamlar.*

Evan'ı dinliyordu, kapıya koştu, gözetleme deliğinden baktı. El yordamıyla sürgüyü çekmeye çalışırken kapı şiddetle içeriye doğru açıldı, Katrin geriye doğru savruldu. Sendelese de ayakları üzerinde kalmayı başardı.

Slatcher içeriye daldı, elinin tersiyle Katrin'e vurdu. Darbe çok aniydi, Katrin'in başı, boynu iyi yağlanmış bir mihverin üzerindeymiş gibi pat diye döndü. Telefon yere düştü.

Candy McClure, Slatcher'ın hemen arkasında, koçbaşını sallıyordu. Gayet doğal bir şekilde, kırıtarak telefona doğru yürüdü, çizmesinin kalın topuğuyla cihazı parçaladı. Slatcher, Katrin'i ayağa kaldırdı. Katrin'in bedeni gevşekti. Candy öbür tarafına geçerek Katrin'in kolunu omuzlarına doladı ve kapıdan çıkıp gittiler.

Baskın hepi topu on bir saniye sürdü.

Evan baştan tekrar izledi. Sonra tekrar.

Ah, Tanrım! Neredesin Evan? Neredesin?

Geri sardı. Oynat tuşuna bastı.

Neredesin Evan?

Geri sardı.

Neredesin Evan?

İç organlarını yakan bir öfke mantrasına dönüşene dek Katrin'in yakarışlarını dinledi.

Başparmağıyla hafızasındaki numarayı tuşladı. Telefon çaldı ama Slatcher açmadı.

Muhtemelen numaranın izini sürmeye çalışıyordu ve biraz ilerleme kaydettikten sonra açmayı planlıyordu. Sabık bir Yetim olarak Slatcher VoIP protokollerinin ve dijital santrallerin izini sürme konusunda hatırı sayılır beceri ve kaynaklara sahipti. Evan'ın izini nereye kadar sürebileceğini görmek ilginç olacaktı.

Evan ışıkları açmadan, elinde RoamZone, karanlık dairenin içinde gezindi. Kalesinin sınırlarını belirler ve güvenli bölge oluşturmuş gibi omzu duvarlara sürtünüyordu. Hava yavaş yavaş kararırken gökyüzü kartpostal turuncusuna boyandı. Çok geçmeden geriye sadece yapay ışıklar kaldı. Şehrin karanlık der-
yasında birer iğne.

Beklendiği gibi telefon çaldı. Evan açtı, kulağına dayadı. "Yetim O," dedi.

"Yetim X."

"Onunla konuşmama izin ver."

"Elbette," dedi Slatcher.

Biraz sonra Katrin hattaydı, ağlamaktan sesi kısılmıştı. "Özür dilerim Evan. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sürgüyü çekemedim. Banyoya gidemedim."

"Hatırlamanı istediğim iki şey var. Bu olanların hiçbiri senin suçun değil. Ve seni bulacağım. Tekrar et."

Genç kadın kesik kesik nefes aldı. Sonra, "Bu olanların hiçbiri benim suçum değil. Ve beni bulacaksın," dedi. Çığlığını bastırdı.

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Şimdi telefonu adama ver."

Slatcher tekrar hatta geldi.

Evan, "Bizi konuşturmak işine geliyor, değil mi?" dedi.

"Evet."

Evan koridoru arşınladı, parmakları bir zamanlar katananın asılı olduğu boşlukta gezindi. "Çünkü bu aramanın izini sürüyorsun. Hem de şu anda."

"Sürmeye çalışıyorum."

"İyi şanslar," dedi Evan, samimiyetsiz değildi.

"Kuru temizleme minibüsünü kullanmak güzel hamleydi," dedi Slatcher.

"Sağ ol," dedi Evan. "Dijital vericiyi dedektörün içine yerleştirmek? Zekice. Çin Mahallesi'nde mi yaptın?"

"Evet," dedi Slatcher. "Sen dairede benim izimi sürerken ben de senin arabanın bagajında senin izini sürüyordum."

"Ama beni orada haklamak istemedin. Çok fazla polis vardı."

"Doğru. Ortalık polis kaynıyordu. Senin de gördüğün gibi. Balkonlarda ve çatıda yaptığın hareketler etkileyiciydi. Becerebileceğini düşünmüyordum."

Evan'ın zihni yine muhtelif potansiyel düşmanların listesinde gezindi. Lübnan'da güvenli bölge çatışmaları sırasında ortadan kaldırdığı Hizbullah'ın silahtan sorumlu liderinin halefi. Parça-

lanabilir malzeme ticareti yapan bir oligarkın öfkeli dul karısı. Portland'da öldürdüğü bir seri tecavüzcünün amcası.

"Sakıncası yoksa neden peşimde olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Evan.

"Korkarım ki bu karar bana ait değil."

"Tabii ya. Sen sadece aracısın." Evan mutfakta gezindi, yavaşlayan duvarın kolunu gıdıklamasına izin verdi. "İşverenin kendini ifşa etmeye niyeti var mı?"

"Yok."

"Beni nasıl buldun? En başta yani?"

"Ah," dedi Slatcher, "işimi iyi yaparım."

Evan büyük odanın karşı duvarına geçti, koşu bandına yaslandı, karşıdaki dairelerin kare biçimli sarı pencerelerine baktı. "Morena ile mi başladın?"

"Onun öncesinde de biriyle başlayabilirdik," dedi Slatcher. "Kimlerin bize çalıştığını asla bilemezsin. Belki de şu anda oturduğun binada adamımız vardır." Sesinde sohbet tınısı vardı fakat Evan midesinin düğümlendiğini hissetti.

Zihnini bulandırmaya mı çalışıyordu? Evan öyle olduğuna kanaat getirdi. Eğer Slatcher, Evan'ın yerini bilseydi kapısı şim diye çoktan kırılmıştı.

"Bir binada olduğumu da nereden çıkardın?" dedi Evan.

Slatcher güldü. Konuşmanın o kısmı sona ermişti.

"Tavan arasına yaptığınız baskının görüntülerini izledim," dedi Evan. "İki sabık Yetim birlikte çalışıyor. Artık hayatta görmediğim hiçbir şey kalmadı diyebilirim."

"Yani," dedi Slatcher. "Hemen hemen hiçbir şey diyelim. Bekle ve gör."

Evan, Candy'nin kökenini sadece tahmin edebiliyordu fakat Slatcher'ın sözleri düşündüklerini doğruladı. "Dişi model de yetiştirdiklerini bilmiyordum," dedi.

"Ah, birkaç tane var."

Evan koşu bandını geçti, menekşe rengi perdenin önünde durdu, karşı binadaki 19H numaralı dairenin güney balkonuna baktı. Perdenin örme zinciri görüşünü hafif bulandırıyordu. Joey Delarosa'yı görebiliyordu; sahte deri kanepesinde arkasına yaslanmıştı, uzaktan kumanda bacağının üstünde duruyordu, boş bir Weight Watcher's tepsiyi ayak iskemlesinin üzerine konmuştu. Joey'nin kafasının açısına ve omuzlarının düzenli olarak inip kalkmasına bakılırsa uyuyakalmıştı. Televizyonun ışığı duvarlarda desenler oluşturuyor, odayı canlı bir şeye dönüştürüyordu.

"Senin istediğin Katrin değil," dedi Evan. "O sadece yem." Slatcher'ın sesi gürdü. "Doğru. Seni istiyorum."

"İsteğinizi yerine getirmekten mutluluk duyarım."

"Bu ne özgüven?"

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz," dedi Evan.

"Neymiş o?"

"Birbirimizi öldürmek."

"Doğru," dedi Slatcher. "Peki, nasıl yapacağız bunu?"

Komşu binada Joey Delarosa'nın ön kapısı bir hışımla açıldı. Kar maskeli bir adam içeri daldı, koçbaşının momentumuyla dairenin birkaç adım içine taşındı. Siyahlı iki adam ve Candy McClure da onun peşinden sökün ettiler. Birden Joey'nin elleri ortaya çıktı, o ana dek görünmeyen bir patlamış mısır paketinin içindekiler kanepenin üzerine saçıldı. Candy bir büyük kedi gibi hemen üzerine atıldı, üzerini arayıp onu etkisiz hale getirdi.

"Pekâlâ," dedi Evan. "Katrin elinde olduğuna göre bir süre beklemek isteyeceksin. Ondan bilgi koparmaya çalışacaksın. Ama hiçbir şey bilmiyor. Zaman kaybı ama yapmak zorundasın. Belki çalışma yöntemlerimin kusursuzluğuna inanarak onu nafile işkenceden kurtarabilirsin. Ona işine yarayacak bilgi vererek kendimi asla ifşa etmem."

Slatcher'ın nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Karşıda adamlar daireyi oda oda aramaya başladı. Evan 19H'nin farklı

pencerelerinde gözden kaybolup ortaya çıkışlarını izledi. Elini kaldırıp usulca titanyum perdenin üzerine koydu.

“Katrın bir yana, her ipucunu değerlendirmek isteyeceksin,” dedi Evan. “Benim izimi bulmaya çalışırken elindeki bütün kaynakları kullanacaksın. Hatta şu anda kullanıyorsun bile.”

Candy, Joey’nin oturma odasında elindeki cihaza bakıyordu. Televizyonun yanındaki duvarda bir noktaya yöneldi. Alçı panele yumruk attı, Evan’ın oraya yerleştirdiği cep telefonunu çekip çıkardı, bağlı olduğu kabloyu söktü. Telefonun aktif hale getirilen mobil kablosuz erişim alanı Evan’ın şu anda yaptığı görüşmede köprü görevi görüyordu. Joey’nin yönlendiricisi aracılığıyla gönderilen dijital paketleri alıyor, sinyali LTE ağına aktarıyordu. Böylelikle geride hiçbir iz kalmıyordu.

Candy kablolarından ve şarj aletinden sarkan telefona tiksintiyle baktı, sonra elinden öylece bıraktı.

Bıkkın bir surat ifadesi takınan Candy elindeki cihazda bir şeyler tuşladı. Mesaj mı yazıyordu acaba?

“Bildin,” dedi Slatcher.

Evan hatta kısa bir mırıldanma duydu, Candy’nin mesajı Slatcher’a ulaşmıştı.

Sinirlenen Slatcher belli belirsiz soluğunu boşalttı. Sonra, “Sana buluşma yerini bu kadar önceden söyleyemem. Karşı saldırını hazırlamak için fazla zamanın olur,” dedi.

“Doğru,” dedi Evan. “Sürekli yeri değiştirerek vakit kaybetmektense beklemek daha iyi.”

“Biz seni ararız,” dedi Slatcher. “Senin için hazırlıklarımızı tamamladığımızda. Fazla tehlikelisin.”

“Anlıyorum,” dedi Evan. “Ben de aynısını yapardım.”

Dizginler Slatcher’ın elindeydi. Restorandaki ve moteldeki gibi yüksek profilli bir operasyonla Evan’ın peşine düşmektense taktik değiştirmişti. Evan’ı ayağına getirecekti.

Diğer binada Candy ve adamları daireden çıktılar. Biraz sonra Joey zar zor ayağa kalktı ve sendeleyerek telefonuna gitti.

"Bu arada onun yerini bulmaya çalışacaksın," dedi Slatcher.
"Bizi bulmaya çalışacaksın."

Evan elindeki gizli kozu düşündü, Katrin'in midesindeki mikroçipleri. "Evet," dedi, nihayet şehrin yanıp sönen ışıklarına sırtını dönüp dairesinin karanlık kalbine yönelerek.

"Eh, yakında görüşeceğiz desene madem," dedi Slatcher.

"Er ya da geç," dedi Evan. Görüşmeyi sonlandırdı.

38

Katiller Ordusu

Bir kadının hıçkırıkları her daim sinirlerini bozardı.

Danny Slatcher, Candy'nin Katrin White'ı kapattığı boş ofisten bir koridor uzaklıktaydı ama ağlama sesini duyuyordu. 101 numaralı otoyol üzerinde, Calabaras civarında, boş ve görünüşte kiralanması pek olası olmayan bir binada konuşlanmışlardı. Büyük, boş bir otoparkın arkasında yer alan ıssız yapı, V şeklinde tasarlanmıştı. İki uzun koridordan çeşitli ofislere gidiliyor, arka tarafta bulunan toplantı odaları çalılıklarla örtülü dağ yamacına bakıyordu.

Ölü eğreltiotu kokusuyla kaplı mutfak, V'nin kesiştiği noktadaydı; zarafetten yoksun bir şekilde yapının en dar yerine kondurulmuştu.

Çürüyen bitkilerin arasında duran Slatcher, parmaklarına radyo frekanslı tanıma sistemiyle çalışan takma tırnaklarını ve sağ gözüne de tam pikseli kontak lensini taktı.

Yanıp sönen sanal imleç sonunda kırmızıdan yeşile döndü. Patron tek bir sembol tuşladı: ?

Slatcher'ın parmakları havada hızla hareket etti: KADINI YAKALADIK. ONU YEM OLARAK KULLANACAĞIZ.

Patron, YETİM V'NİN PERFORMANSI NASIL? diye yazdı.

Patron, kod adlarını seviyordu.

Slatcher, İYİ, dedi.

SERBEST ÇALIŞANLAR?

O KADAR İYİ DEĞİL.

CANLARINA OKUYORSUN, DEĞİL Mİ?

SERBEST ÇALIŞAN OLMALARININ BİR SEBEBİ VAR, diye yazdı Slatcher. HEDEFİ YAKALAMALARI GEREK.

Patron, YETİM X, ORTALAMA BİR YETİMDEN DAHA ZEKİDİR, dedi.

EVET EFENDİM. ÖYLE.

İmleç kırmızıya döndü.

Patron pat diye görüşmeyi sonlandıırıverirdi.

Danny iletişim cihazını çıkardı, ince metal kutusunun içine koydu, kullanılmayan mutfağın kokusunu terk ederek hıçkırıklara doğru yöneldi.

İşe yeni alınan elemanlar lobide toplanmışlardı. Kısa kesilmiş saçları ve performans artırıcılarla şişirilmiş kaslarıyla hepsi ordu ıskartasıydı fakat Slatcher bundan zerre kadar rahatsız olmuyordu. Ordudan atılanların en acımasız ve en keskin saldırganlar olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Yetim X ayaklarının dibinde cansız yatana dek Katrin White ve Candy McClure'un etrafında bir katiller ordusu istiyordu.

Slatcher adamların arasından geçip bitişikteki dehlize yöneldi. Malzeme ofisinin kapısı aralıktı. Candy dikdörtgen biçimli nemli odada çömelmiş, hidroflorik asit konsantrasyonu dolu plastik kaplarıyla ilgileniyordu. Slatcher'ı görünce kalkıp ona katıldı.

"Ona söyleyecek miyiz?" dedi Slatcher.

Candy başını salladı. "Hadi söyleyelim. Uslu durmasını sağlar."

Soldaki en son ofise girdiler. Sonunda sakinleşen Katrin bıraktıkları yerde duruyordu, masaya zincirlenmişti. Yanı başında el sürülmemiş bir McDonald's paketi duruyordu. Yamaca bakan pencere, çivilerle sabitlenmişti. Katrin'in perçemleri terden alnına yapışmış, ağlamaktan yüzü şişmişti. Slatcher'ın attığı tokattan dolayı yanağı mordu.

"Yemek yemeyecek misin?" diye sordu Candy.

Katrin kafasını kaldırmadan yanıt verdi: "Aç değilim."

Slatcher başında çömeldi. "Sam yaşıyor ve durumu iyi," dedi. "Seni biraz korkutmak istedik. Gerçek gözyaşı dökmeni istedik. Evan'ın önünde yani."

Katrin'in dudakları aralandı ama ses çıkarmadı. "Hayır," dedi. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Yalan."

"Evan'ı istediğimiz yere çekmek için yapmamız gereken neyse onu yaptık. Duygusal olarak. Onun tedbiri elden bırakmasını istiyorduk. Risk almasını istiyorduk."

Katrin'in gözleri doldu. İncecik kolları titremeye başladı. "Bana bütün bunları yaşatmanızın nedeni onu ikna etmek... ikna etmek..."

"Bana bak." Slatcher'ın devasa eli Katrin'in çenesini kavradı. Suratını kendine çevirdi. "Bizimle işbirliği yaparsan Sam yaşar. Beni anladın mı?"

Katrin, Slatcher'ın mengene gibi sıkkan elinde başını salladı, gözyaşları elini ıslattı. "Tüm bunların sona ermesini istiyorum sadece."

"Evan öldüğünde sona erecek."

Slatcher onu bıraktı, Katrin'in kasları gevşedi. Yere yığıldı, yanağını ince haliya yasladı. Suratının yanı başındaki yemek paketinin dışı yağlıydı; midesi bulandı.

Slatcher doğruldu, doğrulurken büyüdüğü büyüdü.

Odadan çıktı.

Candy orada kaldı, masaya yaslandı, tırnaklarını inceledi, güzel yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı.

Katrin birbiri ardına sığ nefesler alıyordu ama ciğerlerine hava gitmiyor gibiydi.

“Boktan Rus tetikçileri,” dedi Candy, “dişleri yok etmeye odaklanırlar. Sonra kurbanlarının parmak uçlarını keser, parmak izlerini ortadan kaldırmak için onları bira bardağına koyarlar. Ama ben öyle miyim? Ben o boktan Ruslara benzemem. Öyle işe yaramaz saçmalıklarla uğraşmam.” Çevik bir hareketle masadan kalktı; vücudu kayar gibiydi. Çizmelerini Katrin’in suratının önüne nazikçe koydu, eğildi, kadınsı parfümü ortalığa yayıldı. “Ben kişiyi bütün olarak ortadan kaldırmayı yeğlerim. Bunu henüz Sam’e yapmamış olabiliriz.” Dudaklarını Katrin’in kulağına yaklaştırdı. “Ama yapmak için can atıyorum.”

Katrin’in tepesinde doğruldu; biçimli bacakları beyazlatılmış Rodos Heykeli gibiydi. “Bu yüzden,” dedi, “lütfen işbirliği yapma.”

Katrin’in nefesi, Candy gittikten sonra bile düzelmedi.

39

Bir Türlü Gelmeyen Ses

Yatak odasının zifiri karanlığında yatağında uzanmış tavanı izleyen Evan konsantre oldu, Slatcher'la yaptığı görüşmeyi kelimesi kelimesine zihninde tekrarladı.

Kimlerin bize çalıştığını asla bilemezsin. Belki de şu anda oturduğun binada adamımız vardır.

Slatcher, Evan'ın içine kurt düşürmeye, onu ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Burada türlü türlü alarmlarla silahları, paraşütleri, iniş hatları, güçlendirilmiş duvarları ve pencereleri vardı. Şu anda oldukça güvendedi.

Ama Katrin değildi.

Yatakta birlikte yatışlarını, parmağını kalçasında gezdirişini düşündü. Kulağının arkasındaki o üç asimetric yıldız dövmesini. Sol kürekkemiğindeki kanji sembollerini. Tavan arası katının zeminindeki kan lekelerini. Verdiği sözü: *Seni bulacağım.*

Kulağının yarım metre ötesinde RoamZone şarj oluyordu. Mikroçiplerin Katrin'in yerini haber vermesini bekliyor, kendini o bir türlü gelmeyen sese hazırlıyordu.

Gece birden soğudu.

Söz ver bana. Parmak uçlarındaki kırmızılık. Neredesin Evan?
Parçalanan kullan at telefon. Katrin'in boğazında düğümlenen
hıçkırık. *Neredesin Evan?*

Neredesin?

Örtüyü üzerinden attı, giyindi, Türk kilimine gitti. Oturup
bağdaş kurdu, gözlerini yumdu, meditasyon yapmaya çalıştı.
Hayatında ilk kez yapamadı.

40

Kör Noktalar

Sabahın ilk ışıkları inerken Evan güvenlik kameralarını elden geçirmiş, hareket dedektörlerinin hassasiyet ayarlarını yapmış, alarmları test etmiş, kameraların açılarını düzeltmiş, kör nokta aramıştı.

An itibariyle tek bir kör noktaya dahi tahammülü yoktu.

Katrin'in mikroçiplerinden hâlâ bir GPS sinyali gelmemişti. Parçalanıp vücudundan atılmış mıydı? Ona yemek vermiyorlar mıydı? Kulağının arkasındaki gizli bant terle birlikte düşmüş müydü? Belki de yeraltında tutuluyor, sinyal beton duvarları aşamıyordu.

RoamZone'undan SIM kartı çıkardı, çöp öğütücüye attı, sadece ufak parçaların döndüğünü duyana kadar bıçakların hareketine izin verdi. Parçaları alıp çöpe attı, ardından internete girdi, telefon servisini Bangalor'daki merkezden Marakeş'tekine aktardı. Artık aile içi şiddete meyilli Joey Delarosa'ya bel bağlamazdı. Dün akşam Joey 911'i aradıktan sonra polisler gelmiş,

cep telefonunu duvardaki yerinden söküp uzaydan gelen bir cisimmiş gibi incelemişlerdi.

Telefonuna yeni bir SIM kart taktıktan sonra silah dolabının yanındaki konsoldan bir Pelican çanta alıp çatıya çıkardı. Jeneratörü koruyan metal barakanın arkasında gizli bir yer seçti. Tepesindeki Güney California güneşine rağmen aralık rüzgârı parmaklarını uyuşturdu.

Çantadan bir yagi anten çıkardı, sonra üçayak üzerine monte edilmiş omni antenli bir koaksiyel kablo taktı. Yagiyi ufka çevirdi. Kaçak baz istasyonu hazırды. Bu küçük istasyon, kendisi ile en yakın baz istasyonu arasındaki bütün kimlik denetimlerini atlar, böylece izi sürülemezdi. Ardından, RoamZone'un kablosuz erişim alanını aktif hale getirerek LTE ağına bir geçit oluşturdu. Normalde baz istasyonunu sadece arama yaparken çalıştırır, arkasından hemen kapatırdı ama bu kez Slatcher'dan telefon gelene kadar açık bırakması gerekecekti.

"Evan? Sen misin?"

Hemen kalktı, Hugh Walters'ın yaklaştığını gördü.

"Burada ne arıyorsun?"

"Ah," dedi Evan. "Hobim var da. Göktaşlarını takip etmeye çalışıyorum. Hep bir göktaşı keşfetmek istemişimdir; belki kendi adımı veririm."

Hugh, Evan'ın olmadığını sandığı bir içtenlikle gülümsedi.

"Lisedeyken kısa dalga radyo kulübünde idim," dedi.

"Hadi canım sen de," dedi Evan.

"Gerçekten."

"Dinle, bunu yapmam kurallara aykırı biliyorum ama..."

Hugh boş ver dercesine elini salladı. "Bak ne diyeceğim; iki amatör bilim insanının arasındaki sır olarak kalsın bu, ne dersin?"

"Minnettar kalırım," dedi Evan. "Biraz utanç verici de."

Hugh elini uzattı, tokalaştılar.

Evan, "Peki sen ne arıyorsun burada?" dedi.

"Çatıyı kontrol ediyorum. KMK toplantısı öncesinde yapılan bütün tadilatlardan haberdar olmalıyım. Bugünkü toplantı da..." Hugh'nun yeninin altından altın bir Rolex çıktı. "...şu sıralar başlamak üzeredir. Bu kez katılırsın herhalde?"

"Bugün pek müsait değilim," dedi Evan.

Hugh kaşlarını çatı. "Neden ki? Tatilde değil misin? Toplantıya katılmana mani olacak kadar acil ne işin var?"

"Bazı kişisel sorunlar."

Hugh ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Eh, orada olmadığına üzülecek bir kişi söyleyebilirim sana."

"Kimmiş o?"

"Mia Hall." Hugh, Evan'ın şaşkınlık ifadesini yanlış anladı. "Doğru duydun, dostum. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum. Ama bu sabah biraz şey görünüyordu..."

"Ne görünüyordu?"

"Bilmiyorum. Her zamanki hali yoktu. Bir şeye epey üzül-müş gibiydi."

"Tek başına çocuk yetiştirmek çok kolay olmasa gerek."

"Hayır, öyle değil," dedi Hugh. "Korkmuş görünüyordu."

Evan esintinin kendisini delip geçtiğini hissetti.

Hugh dudaklarını nemlendirdi. "KMK toplantısına uğrayıp bir bakarsın belki diyordum?"

Evan'ın zihni, son birkaç haftada Mia ile yaptığı konuşmaların parçalarını birleştirdi. *Bölge savcısı olarak bazen tehditler alıyorum. Bugün ilgilenmem gereken bir iş var. Bu gerçek bir kriz. Hayat memat meselesi.*

Bu düşünceleri zihninden kovdu. Buna ayıracak zamanı yoktu. Görevi bu değildi. Onu ilgilendirmezdi. Düşünmesi gereken Katrin, Yedinci Emir ve daha pek çok şey vardı.

"Üzgünüm," dedi. "Gelemem."

Evan, görkemli toplantı masasının ortalarında, Mia'yı görünmeden izleyebileceği bir sandalyeye oturdu. Evan içeri girerken onu başıyla selamlamış, gözlerini kaçırmıştı. Tuhaf. Peter ortalarda görünmüyordu.

Gizli hoparlörlerden "Jingle Bells" çalıyordu. Hugh'nun suratındaki sırıtış, bu neşeli müziğin onun eseri olduğuna kuşku bırakmıyordu.

Dövüş sporları kıyafetleriyle Johnny haricinde olağan şüphelilerin çoğu toplantıya gelmişti. Johnny'nin babası, çocuğunun başarılarını şişirmeye alışkın bir ebeveynin gururuyla, onun bugün kuşak sınavı olduğunu söyledi. Siyah kuşak hem de.

Birkaç madde çoktan oylanmıştı: girişe halı konması, binanın kuzey duvarı için yeni şimşir çitler, kombu çayı uygulamasının hayal kırıklığıyla neticelenmesi sonucunda sabah içeceğinin değiştirilmesi. Lobi için yeni minder renklerinin seçiminde Bayan Rosenbaum ile Lorilee Smithson birbirine girmişti. Toplantı boyunca Evan, gözünü Mia'dan ayırmamıştı. Bakışlarını yerden kaldırmayan Mia'nın yüzünde sürekli bir gerginlik ifadesi vardı.

Ida Rosenbaum yine sinirlenmişti. "Onca para veriyoruz ama yönetici, kapımın çerçevesini yaptıramıyor. Yarın bir gün elimde kalacak."

"Yine mi kapı çerçevesi?" dedi botokslu Lorilee. "Oğlun halletmeyecek miydi o işi?"

Bayan Rosenbaum'un yanakları titredi. Gizlemeye çalıştığı bir duyguydu bu. "Bu sene gelemiyor. Çok meşgul, çok önemli biri. Tatilde burada olmak istiyordu; yeni yılda mutlaka geleceğini söyledi."

Lorilee zafer kazanmış bir edayla sakızını çiğniyordu. "Bunu daha önce de duyduk, değil mi Ida?"

Bayan Rosenbaum sandalyesinde adeta küçüldü. Dudakları aralandı ama karşılık veremedi. Bu laf onun kolunu kanadını kırmıştı.

Hugh bile ona acıdı. "Senin için yöneticiyle konuşurum, Ida," dedi. "Yeni yılda işler rayına oturur oturmaz kapını yaptıracağız."

Yıkılmış görünen Bayan Rosenbaum başını salladı.

Evan bu atışmayı fark etti mi diye Mia'ya baktı ama o alışılmadık şekilde ilgisizdi, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Bir sonraki maddeye geçiyorum," dedi Hugh toplantıya katılan yirmi küsur bitkin bina sakinine, sıradaki konunun önemini vurgulamaya çalışarak. "Bir süredir üstü kapalı şekilde söylediğim üzere yeni deprem yönetmeliği için herkesten üç bin dolar toplanacaktır."

Hep bir ağızdan itirazlar yükseldi. Pat Johnson yüreğine inmiş gibi göğsünü tuttu.

Hugh düzeni sağlamak için boş kahve kupasını birkaç kez masanın üzerine vurdu. "Biliyorum," dedi. "Beni bir dinleyin. Beni bir dinleyin ama!.."

Evan, Mia'yı izliyordu. Tepki göstermeyen tek kişi oydu. Başı öndeydi, masanın altına, muhtemelen kucağındaki telefonuna bakıyordu. Tedirgin bir şekilde dudağını çiğniyordu.

Mia'nın yüz kasları gerildi, sonra kargaşanın gürültüsüne rağmen Evan *Jaws* müziğini duydu. Mia telefonu sessizce suratına tutuyordu, ifadesi acımasızdı, sonra telefonu gizlice çantasına koydu, ayağa kalktı.

Evan da ayağa kalktı, peşinden gitti.

Ona asansörde yetişti, elleriyle bacaklarında sabırsızca ritim tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Evan. "Aceleyle çıktın da..."

"Evet, bir şey yok. İyiyim."

Evan gözlerine bakınca yalan söylediğini anladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kardeşıme," dedi Mia. "Az önce aradı. Peter'ı alacağım."

Kardeşinin cep melodisi *Jaws* değil, *Peanuts*'tı.

Alnına düşen bir buklesini kenara itti, şakağındaki doğum lekesi ortaya çıktı. Burnundaki belli belirsiz çilleri neredeyse görünmüyordu.

"Biliyorsun," dedi Evan, "eğer bir sorun varsa ya da yardıma ihtiyacın olursa..."

Mia'nın bakışları ışıklı kat numaralarına döndü. "Sağ ol Evan. Ama bu senin çözebileceğin türden bir sorun değil."

Evan yukarı düğmesine basıp Mia'nın yanında sessizce bekledi.

Önce aşağı inen asansör geldi. Evan, Mia'nın binip kapıların kapanmasını bekledi.

Gözlerini kapadı. Katrin. Görev. Üst kat.

Peter'ın kısık sesini, alnındaki o dandik Gonzo yara bandını düşündü. *Çok teşekkür ederim.*

Lanet olsun, çocuk!

Evan hizmet asansörüne koştu. Asansör hemen geldi. Otopark katına indi.

Asansörün kapıları çöp kutularının yakınında açıldı. Evan loş aydınlatmalı otoparka çıktı. Mia'nın ayak seslerini duydu. Hızlı adımlarla arabasına yürüyordu, yine telefonla konuşuyordu.

Evan kamyonetine giderken çeşitli Alman arabalarının arkasından geçti, Mia'ya paralel onu izledi. Mia, Acura'sına bindi, gazı kökledi, lastikler cayırdadı. Evan ortaya çıkıp arabasının kapısına uzandı, tam bu sırada arkasında birinin nefes alıp verişini duydu.

Olduğu yerde yarım döndü, Johnny Middleton gölgelerin arasından çıkarak yanı başında belirdi. Bir eline muşta takmıştı, diğer elinde T biçiminde kabzası olan bir dövüş bıçağı tutuyordu. Evan'a doğru bir adım attı, yüzü kırmızıydı, yine o dövüş sanatları eşofmanını giymişti.

"Özür dilerim Evan," dedi.

41

Duygu Merkezleri

Johnny üzerine gelirken Evan araçların arasındaki dar alanda kendini savunmaya hazırlandı. Johnny'nin gözleri kan çanağıydı, bir gözkapağı titriyordu. Evan gözlerini bıçağa dikmiş, havaya kalkmasını bekliyordu fakat Johnny onu karnında tutuyordu. Bıçak dövüşünde sadece yumruklarını kullanabileceği Evan'ın kafasına ancak dank etti.

Johnny'nin boğazına parmak darbesi indirmek için gerekli acıyı hesapladı fakat sonra Johnny'nin kolları yanlarında gevşedi. Ansızın hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Johnny'nin park alanı iki araba yandaydı, BMW'sinin bagajı açıktı. Evan pusuda beklemediğini, daha ziyade bir işinin yarıda kaldığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu Evan.

"Geçen hafta dövüş antrenmanı sırasında oldu," dedi. "Bir adamın burnunu kırdım. Düdükten sonraydı sanırım. Herifin ağabeyleri var. Ciddi dövüşçüler. Kavganın içinde büyümüş-

ler yani. Kötü bir ortam. Adamlar aramız düzeldi sanıyordum. Ama bugün kuşak sınavına gittiğimde orada bekliyorlardı. Üçü birlikte. Kaçtım ama buraya kadar peşimden geldiler. Babamın bilmesini istemiyorum. Tanrım... eğer öğrenirse..."

Evan soluğunu boşalttı; sinirlenmeye başlıyordu. Önce Mia'ya yardım etmek için ilkelerinden taviz vermişti, şimdi de Johnny dayak yemiş bir zorba gibi mızırdanıyordu. Belki de gerçek hayat böyleydi; bir sorun başka sorunlar doğuruyordu. Ne demişti Mia? *Etrafımızda her şeyi karmaşıklaştıran insanlar olmasaydı hayat çok sıkıcı olurdu sanki.* Katrin yetmezmiş gibi şimdi bir de Mia'yı düşünmeliydi. Johnny'yi de denkleme dâhil etmek en son ihtiyacı olan şeydi.

"Dinle," dedi Evan, "işe dönmeliyim."

Johnny başını önüne eğip hıçkırmaya başladı.

Evan tavana baktı.

Lanet olsun!

"Neredeler?" diye sordu. "Adamlar yani."

Johnny rampayı gösterdi. "Dışarıda. Bekliyorlar."

"Şu bıçağı kaldır."

"Bak dostum." Johnny yanaklarını sildi. "Durum çok vahim, bildiğin gibi değil. Böyle işlerle uğraşmadığın için yat kalk şükret." Yüzünün kırmızılığı alına da yayılmıştı; parlıyor, saç ektirme yerleri belli oluyordu. "Ben pek sert bir adam değilim. Eğer onları konuşarak başımdan def edemezsem benim canıma fena okurlar."

"Polisi ara."

"Bunu yapamam. Bu tam bir ödlelik olur."

"O zaman ceset torbasına girmeye hazır ol."

"Bu adamları tanıımıyorsun, Evan. Beklerler de beklerler. Sonra tekrar gelirler."

Evan nefes aldı. Sıkılı dişlerinin arasından soluğunu boşalttı. "O zaman ben de seninle gelirim. Onlarla konuşurum."

Johnny'nin kahkahası hıçkırığa dönüştü. "Evan. Bu senin alışkın olduğun o... iş tartışmalarına benzemez. Bu adamlar barbar."

Evan rampaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kaldırımında yirmilerinde üç adam bekliyordu. Serin havaya rağmen kolsuz tişört giymişlerdi. Sırım gibi, kaslı vücutlar, jöleli saçlar. Endonezya asıllıya benziyorlardı. En küçüklerinin burnunda atel vardı.

Evan binanın arkasındaki yükleme alarını işaret etti. Kardeşler o tarafa yöneldiler. Epey öndeydiler, köşede gözden kayboldular.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Johnny. "Bizi kimsenin göremeyeceği arka tarafa gerçekten gitmek istemezsin."

Köşeyi döndüler. Kardeşler binanın arka cephesinde toplanmışlardı. Kötü bir rap klbindeki gibi kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmışlardı.

Evan yaklaşırken Johnny yavaşlayıp Evan'ın arkasına geçti. Adamlar ifadesiz suratlarla bekliyorlardı.

Evan, "Anladığım kadarıyla dostum bir hata yapmış," dedi.

En büyük görünen kardeşin dudakları büzüldü, yüzünden öfke saçılıyordu. "Dostun, Reza'nın burnunu kırdı. Hata az bile kalır."

Kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş bekleyen Reza elini atelet götürdü, göğsü ince tişörtünün altında hızla inip kalkıyordu. Omuzları terden parlıyordu.

Evan, kardeşleri uzun uzun süzdü. "Size göre tek seçenek var: savaş ya da siviş," dedi. "Ama ben başka seçenekler de görüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse şu an bununla uğraşacak vaktim yok. Hadi hep birlikte daha kolay bir çözüm bulalım."

Ortanca kardeşin kolunda bir damar kabardı. "Buraya konuşmaya gelmedik."

Evan'ın omzunun arkasından Johnny'nin korkudan kısılan sesi geldi: "Sana söylemiştim."

Evan büyük kardeşe baktı. "Kontrolün sizde olduğunu sandığınızı biliyorum. Ama nefes alıp verişleriniz düzensiz. Nabızınız yüksek. Kan basıncınız da. Üçünüz de terliyorsunuz. Beyinlerinizin duygu merkezleri çalışmıyor. Şu an konuşurken mideleriniz kasılıyor, stres hormonlarınız yüksek." Öne bir adım attı. "Sandığınız gibi kontrol sizde değil. Kavga çıkarsa sonuçtan memnun kalmayacaksınız. Sayıca üstünsünüz, evet. Benim de sizin kadar gergin olduğumu, paldır küldür dövüşeceğimi, hata yapacağımı umuyorsunuz. Ama bana bakmanızı ve şunu söylemenizi istiyorum: Korkuyor gibi bir halim var mı?"

Kardeşler bakiştılar, konuşmadan anlaştılar.

"Andreas'ın dediği gibi," dedi büyük kardeş. "Buraya konuşmaya gelmedik."

Dağıldılar, Evan'ın etrafında yarım daire oluşturdular. Ellerini kaldırdılar, saldırmaya hazırldılar.

Evan kızgınlıkla soluğunu boşalttı. "Gerçekten mi?"

Büyük kardeşe doğru döndü, ilk saldıranın o olacağını biliyordu. Adamın ayaklarının hareketini izledi, pozisyonunu okudu. Alçak tekmeyi önceden tahmin etti, bir nevi nabız yoklamaydı bu, bacağını kaldırarak bunu savuşturdu. Evan'ın kavalkemiği saldırganın ayak bileğine çarpınca müthiş bir acıya sebep oldu. Büyük kardeş sağlam ayağı üzerinde sekerek geriledi.

Çıkarılacak ders basitti: Kardeşler her saldırdıklarında acı çekeceklerdi.

Sıradaki, beklendiği gibi, Andreas'tı. Sağ kroşe attı ama Evan mızrak dirsek hareketiyle birlikte eğildi. Andreas dönerken Evan'ın dirseğinin kemikli ucu, göğsüyle omzu arasındaki yumuşak dokuyu deldi. Andreas acıyla bağırdı. Kolu, yanında hissiz bir şekilde sallanıyordu.

Reza çoktan harekete geçmişti, döner tekme atmaya hazırlandı. Evan genç adamın bacağını iki eliyle yakaladı ve kendi uyluk kemiğinin üstüne indirdi, diz darbesiyle birlikte

Reza'nın kavalkemiği ve gastroknemius kası hasar görürken uzvu işe yaramaz hale geldi.

Ağabey tekrar saldırıya geçmişti. Evan yumruğunu savurmasına izin vermeden elinin ayasıyla rakibinin omzuna vurdu. Adam geriye doğru sendeledi, kendini topladı, kısa bir yumrukla karşılık verdi. Evan'ın elleri yatay bir daire testere gibi hareket etti, rakibinin yumruğunu avucunun içiyle savuşturup kendi yumruğunu pazısının yumuşak yerine gömdü. Ağabey inleyip döndü, Reza'nın üstüne yuvarlandı.

Andreas tekme atmak için çoktan havalanmıştı ama Evan öndeki bacağını dümdüz yukarı kaldırdı ve ayağıyla Andreas'ın kasıklarına vurdu.

Andreas'ın ağzından inilti gibi bir ses çıktı. "Ahh!" dedi ve kardeşlerinin yanına oturdu.

Evan sadece engelleme ve savuşturma hareketleriyle karşılık vermiş, tek bir saldırı hareketi yapmamıştı.

Arkasında bir yerden Johnny'nin dişlerinin arasından bir tıslama işitti.

Kardeşler kollarıyla bacaklarını tutuyor, düzensiz nefes alıyorlardı. Yaralıdan çok şaşkındılar.

Evan şimdi ileri doğru giderek Reza'ya elini uzattı. Reza büyük ağabeyine baktı, onay alınca Evan'ın elini tutarak kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Diğer kardeşler kendi başlarına ayaklandılar.

"Pekâlâ," dedi Evan. "Tekrar deneyelim." Büyülenmiş gibi ağzı açık bakakalan Johnny'ye döndü. "Johnny?"

Yanıt yok.

Evan, Johnny'nin suratının önünde parmaklarını şıklattı, Johnny yeniden canlandı. "Evet? Ne?"

"Düdükten sonra vurduğun için Reza'dan özür dile. Onursuz bir davranış sergilemişsin."

"Özür dilerim," dedi Johnny. "Çok özür dilerim."

"Elini sık."

Johnny elini uzattı, Reza sıkı.ı.

"Bir doktor o burnu uygun şekilde düzeltmiş," dedi Evan.

"Hastane masraflarını karşılayacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Johnny. "Kabul ediyorum."

Evan büyük kardeşe baktı. "Tamam mıdır?"

Büyük kardeş bir süre baktı, sakinleşmemiş gibi görünmeye çalıştı ama meselenin hallolduğunu herkes biliyordu. "Evet," dedi. "Tamamdır."

Evan başıyla selamladı, sonra dönüp garaja koştu.

Johnny hemen peşinden gitti. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bunu nasıl yaptın?"

Binanın köşesini döndüler, araba girişine doğru ilerlediler.

"Küçükken biraz kavga etmiştim," dedi Evan valeyi başıyla selamlayarak.

"Kimsin sen yahu?"

Evan durdu, Johnny ona arkadan çarptı. Evan döndü, gözlerini Johnny'ninkilere dikti. "Az önce gördüklerin hiç yaşanmadı. Beni anladın mı?"

Johnny ellerini iki yana açtı. "Anladım."

Evan cam ön kapılardan içeri süzülürken Johnny'yi araç giriş alanında bıraktı.

42

Bir Komplo Teorisyeninin Zihni

Saat beş yirmiye gelmişti ama Katrin White'tan hâlâ bir GPS sinyali yoktu.

Kasa'ya kapanan Evan veritabanlarını taradı, onu Danny Slatcher'a veya geçmişte kullandığı yerlere götürebilecek ipuçları için dünyanın dört bir yanını didik didik etti. Araştırdı, inceledi, saate bakmamaya çalıştı.

Katrin'e duyduğu güvensizlik onun hayatına mal olabilirdi.

Peşinde sabık Yetimler varken Evan her şeyden ve herkesten kuşkulmalı, her cümlemin altındaki yalanı, her tebessümün altındaki ihaneti görmeliydi. Son iki haftada, tüm zorlukları ve gerçek sorunları olan gerçek insanlarıyla sıradan dünyanın içine çekilmişti; neyin gerçek, neyin gerçeğin stratejik bir taklidi olduğunu anlamak gün geçtikçe daha da zorlaşmıştı. Bağlantıların ve tesadüflerin bir haritasını çıkarmış, bir komplo teorisyeninin zihninin içini andıran kısmi mantık ağları yaratmıştı. Günlük hayatta hakiki olanı değerlendirmek onun kör noktasıydı çünkü günlük hayatı hiç yaşamamıştı. Katrin yaşamıştı ama. Ve gün-

lük hayatın dilini deşifre etmedeki, Katrin'i doğru okumadaki yetersizliği ikisinin de sonunu getirecek bir kusur olabilirdi.

Bu görev, en başından beri bir ölüm tuzağıydı. Sağlam bir temele oturmayan bu operasyonda emirleri bir bir çiğnemişti. Geriye önemli olan tek bir emir kalmıştı. Onuncu ve en mukaddes emir: *Bir masumun ölmesine asla izin verme.*

Klavyenin tuşlarına bastı, palayla çalıların arasında ilerlemiş gibi dosyaları hackledi. Ama Slatcher, şöhretinin hakkını veriyordu. İzi sürülemez. Görünmez. Bir hayalet.

Saat altı sıfır yedi. Katrin White'tan hâlâ GPS sinyali yok.

Evan abartılı bir iç çekişle koltuğunda arkasına yaslandı. Vera'nın öldüğünü daha şimdi fark ediyordu. Sayısız serüveninde yoldaşlık, pek çok günahına tanıklık eden aloe vera bitkisi sara-rıp solmuştu. Onu çakıl tarhından çıkardı. Enginar boyutunda olduğundan avucuna sığıyordu, bir kuş yuvası kadar hafifti. Daha görkemli bir uğurlamayı hak ediyordu fakat çöp kutusuyla yetinmek zorunda kaldı. Evan başını kaldırıp baktığında yaşayan duvarın da vadesini doldurmak üzere olduğunu gördü. Yemyeşil görüntü çoktan kaybolmuş, yer yapraklarla kaplanmıştı. Damla sulama sistemi tıkanmış gibiydi, tamir edilecekler listesinde katananın kınının yanına eklenecekti. Besinsiz kalmış bitkilere bir aynaya bakarmışçasına baktı.

Duvar ile Vera tamamen onun eline bakan iki canlıydı fakat onları bile hayatta tutmayı başaramamıştı.

Yedi on altı. Hâlâ bir şey yok.

Danny Slatcher gibi birini intikam almaya sevk edebilecek geçmiş görev ve hedefleri gözden geçirsem mi, diye düşündü ama bunların sayısı çok fazlaydı ve her birinin sonunda da bir dünya düşman edinmişti.

Sekiz sıfır üç. Bir şey yok.

Derken bir şey fark etti.

Ama odaklandığı ekranlarda değil.

Güneye bakan güvenlik kameralarından birinde, Evan'ın gündüz kardeşlerle kavga ettiği yükleme alanına doğru iki adamın yaklaştığını gördü. İriyarı, üzerlerine oturan kıyafetler giymiş, elleri ve boyunları dövme tiplerdi bu adamlar. Evan yüz tanıma programını çalıştırdı ama binanın arkası net bir görüntü yakalamak için fazla karanlıktı.

Dışarıda uzun kalmazlardı.

Devasa yükleme kapısının bitişiğindeki güvenlik kapısına yaklaşırlarken adamlardan biri maymuncuk çıkardı, diğeri de parmak uçlarında yükseldi. İkinci davetsiz misafir yukarı uzanırken elinde ince metal bir cisim parladı. Evan bunun ne olduğunu anında anladı. Wrigley's sakızı biçiminde bir mıknatıs. Castle Heights'ın bütün dış kapılarında kapının üstüyle çerçevesinin arasındaki boşlukta bir alarm sistemi bulunurdu. Kapının üstüne mıknatıs yerleştirerek kapı açıldığında gönderilecek bir ikaz alarmının önüne geçilebilirdi.

Maymuncukla kapı hemen açıldı. İki adam içeride gözden kayboldu; dış kameranın görüş açısında on saniyeden kısa kalmayı başarmışlardı. Maharetli bir ekipti.

Bu bir yere ilk izinsiz girişleri değildi.

Evan'ın faresinin yanında mat siyah Wilson 1911'i kılıfında bekliyordu.

Uygun dâhili kamerayı bulmak için tıkladı, iki kişilik ekibi arka hizmet koridorunda koşarken buldu. İçeride yüz hatlarını yakalayabilecek kadar ışık vardı. Yüz tanıma programı çıkan sonuçları ekrana yansıttı:

Michael Marts ve Axel Alonso.

Evan sabıka kayıtlarını inceledi. Onlu yaşlarının sonlarından beri birlikte çalışmışlardı. Bir dizi haneye tecavüzden sonra bir taksiciyi soymuşlardı. Beş yıl hapse mahkûm edilmişler ama iyi hal indiriminden yararlanarak –dört ay önce– erken salıverilmişlerdi.

Şu anda hizmet asansörüyle yukarı çıkıyorlardı.

Evan gözlerini ekrandan ayırmadan masanın üzerinde uzanarak tabancasını aldı. Beline taktı, ayağa kalktı, monitörlerin üzerine eğildi.

Fareyi birinci dereceden soygun için hazırlanan mahkûmiyet raporunun üzerine götürüp tıkladı, savcının adına baktı.

Bölge Savcısı Mia Hall.

Kuşkuları doğrulanınca tüyleri diken diken oldu. Onları içeri attığı için Mia'nın peşine düşmüşlerdi.

Nitekim hizmet asansörü on ikinci katta durdu.

Evan koridor kamerasını açtı, adamları Mia'nın dairesine giderken anlık olarak yakalayabildi. Onları artık göremezdi. Castle Heights'ın 12B'nin kapısını gören kamerası yoktu. Yani Evan'ın da yoktu.

Kalbi küt küt atıyordu. Sabırsızlık içinde kaynıyordu.

RoamZone'a baktı. Katrin'den sinyal yoktu. O sinyal gelir gelmez harekete hazır olmalıydı. Bu onun sözüydü. Kuralıydı. Yirmi beş yıl boyunca bunun için eğitilmişti.

Ama söz konusu olan Mia'ydı. Ve Peter'di.

Ne yapabilirdi? Ne *yapmayabilirdi*?

İlk kez, cevabın beyinde ya da aldığı eğitimde değil de başka bir yerde olduğunu fark etti.

Ekranlarından birinde güvenlik alarmı çaldı.

Yatak odası camına çarpan bir balon. Kalın harflerle şöyle yazılmıştı: KORKUTUCU ADAMLAR GELDİ. İMDAT.

Adamlar Mia'nın dairesine girmişlerdi bile. Dikkatlerini ön kapıyı korumaya vereceklerdi.

Evan Kasa'dan çıkmaya davrandı. Sonra eli gizli kapıda, durdu.

Ömür boyu aldığı eğitim, kendisini Mia'ya ifşa edemeyeceğini söylüyordu. Bu, sadece görevi tehlikeye atmakla kalmazdı.

Her şeyi tehlikeye atardı.

Öte yandan.

Bunu yapmamayı göze alabilir miydi?

Seçme şansı yoktu.

Gidecekti tabii ki.

Ama binanın içinden değil.

43

Korkutucu Adam

Evan, Castle Heights'ın yan tarafında duruyor, karanlıkta görünmüyordu. Ayakları taşın üstündeydi. Manzara, yirmi bir kat aşağısıydı. Rüzgâr o kadar sert esmiyordu fakat sesi aşağıdaki trafik gürültüsünü bile bastırıyordu.

İndirme mekanizmasına takılı siyah halatı gevşetti, ağırlığı aşağıya baskı yaparken kayışlar gövdesini kesiyordu. Doğaçlama hazırladığı iniş sistemi kendisini yatak odasının camından kontrollü bir şekilde indirmesi için tasarlanmamıştı.

Binanın cephesinden aşağıya doğru koşması için tasarlanmıştı.

Halatı son kez test etti, sonra çizmeleri camları ve taşı döverek aşağıya doğru koşmaya başladı. Ayaklarının altında önce 20B'nin televizyonunun mavimsi ışığı, sonra 19B'nin akvaryumunun su yeşili belirdi. Ardından da 18B'nin pencerelerinin zifiri karanlığı. Aşağılarda ışıklar kırmızıdan yeşile döndü ve kornalar çalındı, farlardan oluşan nehir Wilshire Bulvarı boyunca akmaya devam etti. 17B geçildi, on altıncı ve on beşinci katlar ise anlık birer görüntü gibiydi. Yüksek ağırlığa dayanıklı naylon halat Evan'ın

gövdesindeki muhtelif yerlere kropi bağlarıyla bağlıydı. Evan on ikinci kata yaklaşıncaya yavaşladı.

Peter'ın odasının camı açıktı, uçurtma ipliği hâlâ yukarıdaki balonu tutuyordu. Evan kendini geriye itti, binadan uzaklaştı, yarım bir dönüşle orijinal SWAT botlarını penceredeki altmış santimlik boşluğa çevirdi.

Pencereden içeri daldı, yarış arabası görünümlü yatağın yanındaki açık mavi halının üzerine kondu, teçhizatını çıkarmaya başladı. Peter yatağın ayakucuna sinmiş, kulaklarını ve gözlerini kapamıştı. Sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırmıştı. Adamlardan biri kapıya vuruyordu, sert ama fazla gürültü çıkarmadan. Komşuların dikkatini çekmek istemiyorlardı.

Evan'ın içeri girdiğini duyan Peter gözlerini açtı. Arkasına döndü, elini sarı saçlarının arasından geçirdi.

"Vay canına!" dedi.

Evan parmağını dudaklarına götürdü.

Kapının ardından yükselen bir ses geldi: "...yapabileceğin şey, bana hayatımın kahrolası *son dört yılını* geri vermek." Sonra da sert bir fısıltı duyuldu: "Çocuğu odasından çıkar. *Hemen!*"

Kapıya vuruldu. Derken boğuk bir ses geldi: "Dinle velet. Kapıyı aç. Yoksa kırarım."

Yine ilk adam: "Kapı falan kırmıyoruz. Kapıyı aç yoksa annenin parmaklarını kırarız."

Ufak bir boğuşma yaşandı, sonra Mia bağırdı, "Sakın açma!.." der demez sözcükleri boğuldu.

Ayak sesleri Peter'ın odasının kapısından uzaklaştı. İkinci adam ilkine yardıma gitmiş olmalıydı.

Evan sessizce sandalyeyi kapının arkasından çekti, usulca halının üstüne koydu. Dönerken Peter kolunu kavradı.

"Korkuyorum," dedi kulak tırmalayıcı sesiyle.

"Korkma." Evan kapı kolunu ağır ağır çevirdi, kilidi açtı. "Her şey yoluna girecek."

Kapıyı yavaşça açıp aralıktan baktı. Mia tüm gücüyle boğuşuyor, iki adam da onu zaptetmeye çalışıyordu. Marts onu arkadan tutmaya çalışıyor, dövme eliyle ağzını kapatıyordu. Diğer elinde .45'lik vardı fakat Mia'nın kafasına değil yere bakıyordu. Evan'a göre bu, adamın niyetine dair iyiye işaretti. Susturucu olmaması da bir başka artıydı. Marts'ın en son yapmak isteyeceği şey binanın içinde ateş etmek olurdu. Yakın çevrede rehineler varken Evan'ın da en son yapmak isteyeceği şeydi bu. Wilson'ı kılıfından çıkarmadan kapı eşiğinden geçti.

Mia tepinip debeleniyor, Alonso kadının tekme atan bacaklarını dizginlemeye çabalıyordu.

Evan onun arkasına süzülüp sırtına vurdu. "Affedersin," dedi. Neye uğradığını şaşırان Alonso döndü.

Omuz eklemi aslında büyük ölçüde bir efsanedir. Bir eklemenden ziyade kasla tendon ve biraz da kırıkta yardımcıyla bir arada tutulan kemikli bir yapıdır. Son derece hareketlidir. Ve oldukça da savunmasızdır.

Alonso hâlâ arkasına dönüyordu, ağzı şaşkınlıktan O harfini almıştı. Evan sağ yumruğunu kırılған köprücük kemiğine indirdi. Darbenin etkisiyle kemik kırıldı. Çıkan ses, örsün üzerine düşen tabağın kırıldığında çıkardığı ses gibiydi. Alonso gevşeyip cansız bir nesne gibi yere yığıldı. Düşerken önünden çekildiği için Evan, Mia'nın fal taşı gibi açılan gözlerini gördü. İfadesiye Marts'inkinden bile daha şaşkıındı.

Marts, Mia'yı kenara itti, tabancalı elini kaldırdı ama Evan bileğinden yakalayıp avuç içi yukarı, dirseği aşağıya bakacak şekilde burdu, ufak bir çatırdama duyuldu. .45'lik Marts'ın gevşeyen parmaklarından düştü, Evan tabancayı havada yakalayıp söktü. Silah, momentumunu neredeyse hiç kaybetmeden parçalar halinde yere düştü. Kızak, yay, namlu, gövde, şarjör.

Marts bir yumruk savurdu ama Evan onu savuşturup adamın vücudunu döndürdü. Mızrak sivriliğinde parmaklarla Marts'ın

gözüne *bil jee* darbesi indirdi. Marts bir insan ya da hayvandan ziyade çöken bir yapıyı andıran bir çığlık koyuverdi. Marts geriye doğru sendelerken Evan kolunu tutup onu yarım döndürdü, arkasına geçip kolunu yılan gibi dolayarak boyunduruğa aldı. Marts'ın boynu Evan'ın sağ kolunun pazısıyla kaslı önkolunun arasına sıkışmıştı, Evan sol avucunun içiyle kafasının arkasına vurdu.

Alonso yerde halının üstünde inliyordu, tendonları kopmuştu. Mia odanın öbür tarafına kaçmış, yerde omuzlarını kanepeye yaslamıştı. Bacakları hâlâ çırpınıyor ama onu bir yere götürmüyordu. Olanları dehşet ve hayranlıkla izliyordu.

Marts, Evan'ın kolunda debeleniyordu. "Seni pislik herif, kime bula..."

Evan sol eliyle baskı uyguladı, Marts'ın kafasını mengeneyle sıkarak gibi sıktı, şahdamarından kan akışını kesti. Marts'ın bedeni Evan'ın kollarında bir kukla gibi gevşedi.

Evan baskıya son verince Marts biraz sonra tekrar canlanıverdi.

"Pes ediyor musun?" diye sordu Evan.

"Hayır, pes falan et..."

Tekrar baskı uyguladı.

Marts'ın gevşeyen bedeni öne doğru eğildi.

Evan baskıyı kaldırdı.

Marts tekrar ayıldı.

"Dinlemeye hazır mısınız?" dedi Evan.

"Seni anca..."

Yine baskı.

Evan bu kez Marts'ın başını geriye doğru kanırttı. Marts boğuk bir sesle, "Tamam, tamam. Dinleyeceğim," dedi.

"Beni ikinizin de dinlemesini istiyorum. Anladınız mı?" Evan ayağını Alonso'nun mahvolan omzuna koydu, adamın

vücudu elektrik verilmiş gibi yerde yay şeklini aldı. Öfkeyle başını salladı.

Evan, "İki seçeneğiniz var. Ya benimle hizmet asansörüne binip sessiz sakın aşağıya inersiniz. Ya da sizi çöp boşluğundan aşağıya atarım. On ikinci kattayız. Ne diyorsunuz?" dedi.

Marts, "Hizmet asansörü," dedi.

Evan, Alonso'yu kaldırdı. Alonso acıdan titreyerek Marts'ın yanı başında dikildi.

Biraz yavaşlamış olsa da Mia'nın bacakları hâlâ hareket ediyordu, kanepenin içinden geçmeye çalışıyordu adeta. Evan, "Polisi arama. Lütfen. Geri geleceğim," dedi.

Sessiz hıçkırıklarla göğsü inip kalksa da Mia, Evan'a boş bir ifadeyle baktı.

"Tamam mı?" dedi Evan.

Mia başını salladı ama bu bir titremeye benziyordu.

Evan adamları kapıya doğru iterken Mia, Peter'in odasına koştu. Evan gözetleme deliğinden baktı, adamları dışarı çıkar-madan önce koridorun boş olup olmadığını kontrol etti. Kapıyı arkasından çekerken Peter'in boğuk ağlama sesini ve Mia'nın onu sakinleştirmeye çalışan mırıltılarını duydu.

Marts ve Alonso'yu hizmet asansörüne bindirip olaysız şekilde otopark katına indirdi. Alonso her adımda acıyla sıcı-ıyordu. Marts'ın tişörtü ter içinde kalmıştı. Yaralı savaş esirleri gibi işbirliği yapıyorlardı.

Evan, Marts'ın cebinden bir deste anahtar çıkardı. "Arabamız," dedi. "Nereye park ettiniz?"

"Şu tarafta, iki blok öteye."

Otoparkın diğer tarafına yürüdüler, bir arka merdivenden dışarı çıktılar. Marts ve Alonso, acıdan gövdeleri çarpık bir şekilde, *Walking Dead* duruşuyla, basamakları tırmandılar.

Çeşitli dairelerde ışık yanıyordu fakat etrafta yaya yoktu. Araba merkezli Los Angeles'ın avantajlarından biri. Olaysız şe-

kilde arabaya ulaştılar; külüstür bir Buick'ti. Evan bagajı açtı, yedek lastiği çıkardı, kaldırımın kenarında biten yabanotlarının üzerine fırlattı.

"Hayır," dedi Marts. "Ah, hayır."

"Lütfen," dedi Alonso.

Evan onlara bakmakla yetindi.

Adamlar devasa bagaja girdiler, ağır, acı veren hareketlerle yerleştiler.

Marts'ın tükenmişlikten tizleşen sesi duyuldu: "Bu seferlik..."

Evan bagajı kapadı.

405 numaralı karayolunda ilerledi, Mulholland'a döndü, batıya yöneldi, meşhur yolun bittiği yerde toprak yola saptı. Kanyonlara doğru sürdü, atıl durumdaki Nike tesisini geride bıraktı, dolambaçlı patikada yol aldı. Araç, engebeli arazide sektikçe arkadan acı dolu inlemeler yükseldi. Evan, San Fernando Vadisi'ne, Sepulveda Havzası'na bakan bir açıklığa ulaştı; aşağıdaki ışık battaniyesinin üzerine dökülen karanlık su birikintisine.

Arabayı park edip bagajı açtı, adamların çıkmasına yardım etti. Dövmeleri terden parlıyordu, zar zor ayakta duruyorlardı; nerede olduklarını anlamak için etraflarına bakındılar. Civarda gür çalılıklarla meşeler yükseliyordu. Lastiklerin kaldırdığı toz, karanlıkta bir hayalet gibi süzölüyordu. Yukarıda bir yerde bir baykuş öttü.

"Bizi öldüreceksin," dedi Marts.

Ay ışığında Alonso'nun suratı kansız görünüyordu. Kırılan köprücük kemiği derinin dışına çıkmamıştı fakat tişörtün önünde bir çıkıntı göze çarpıyordu. "Ona fazla zarar vermeyecektik," dedi. "Onu sadece biraz hırpalamak, gözdağı vermek istemiştik. Bizden neyi çaldığını gösterecektik."

"Eğer size inanmasaydım," dedi Evan, "şimdiye çoktan ölmüş olurdunuz."

"O halde..." Marts'ın sözleri kuru bir öksürükle kesildi. Tekrar denedi: "O halde neden buraya geldik?"

"Mulholland şu tarafta, beş kilometre ötede." Evan eliyle gösterdi. "Aracınızı asfaltın başladığı yerde bırakacağım."

Adamlar donuk gözlerle Evan'ın karanlığın içinde gösterdiği yere baktılar.

"Belalı adamlar tanıdığınızı biliyorum," dedi Evan. "Sizin üstünüzde olan adamlar. Onların da üstünde birileri var. Ama ulaşabileceğiniz kişiler var ya, onlar benim için sorun teşkil edecek seviyeye çıkamazlar. Söylediklerimi anlıyor musunuz?"

İki adam uysalca başlarını salladılar.

"Beni Mia Hall'un kişisel koruyucu meleği olarak düşünün," dedi Evan. "Eğer sizin isimlerinizi bile duyacak olursa ikinizi de gebertirim." Anahtarları işaretparmağında döndürerek arabaya doğru ilerledi.

Buick'i üç nokta dönüşüyle döndürdü, farlar adamların soluk yüzlerini aydınlattı. Oldukları yere saplanmış gibiydiler, titriyorlardı. Kalkan toz, korkuluğu andıran bedenlerinin üzerine uçuştı.

Evan yanlarında frene bastı, camını indirdi. "Yürümeye başlayın," dedi.

Güçlkle de olsa yürüyecekleri karanlık patikaya döndüler. Marts, "Sen çok korkutucu bir adamsın," dedi.

Evan uzaklaştı. Dikiz aynasında adamların kambur siluetlerinin küçülmesini izledi. Kıpırdayacak halleri dahi yok gibiydi.

44

Kendi Kendini Besleyen Motor

Katrin boş ofiste oturmuş, sırtı duvara dönük, ayaklarının dibinde duran fast food paketine bakıyordu. Penceresi, tek lüksü, kontrplakla kapatılıp çelik demirlerle güçlendirilerek elinden alınmıştı. Hareket ettiğinde kalın plastik kablo ayak bileğini kesiyordu. Masanın metal ayağına bağlanmıştı. Burada tek başına geçirdiği saatler içinde, vidaları sökme konusunda hiçbir ilerleme kaydedememişti. İşin aslı, birkaç girişimden sonra tırnağını kırıp vazgeçmişti. Vidaların bir yere gittiği yoktu. Tıpkı kendisi gibi.

Stres onu yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. İçinde büyüyen dehşet, mide bulantısı, aralıklarla şişkinlik olarak kendini göstermişti. Şakaklarındaki zonklamaya baş dönmesi eşlik ediyordu. Çok su kaybettiğini ve kaloriye ihtiyacı olduğunu biliyordu fakat yemek yeme düşüncesi de yeni bir bulantı dalgasına sebep oluyordu. Halı temizleyicinin kokusu havayı boğarken adeta ağzını ve ciğerlerini kaplıyordu.

Koridorda gezinen ağır çizmelerin takırtısını ve tok seslerin homurtusunu duyabiliyordu. Arada Candy'yi de duyduğu oluyordu, kadınsı bir mırıldanma ve ardından erkeklerin kahkahaları.

Slatcher, telefonu ve saati de dâhil Katrin'in bütün eşyalarını almıştı, o nedenle saatten bihaberdi. Fakat Candy birkaç saatte bir gelip onu tuvalete götürüyordu.

İşte tam da bu yüzden tuvalete son gidişinden sadece yirmi küsur dakika sonra koridorda dolaşan o ağır çizmelerin sesini duyunca Katrin'in kafası karışmıştı.

Hem kafası karışmıştı hem de korkuyordu.

Candy parfüm kokusu eşliğinde içeri girdi. Elinde taze bir McDonald's paketi sallanıyordu. Gıda takviyesi.

"Gandhi gibi açlık grevi yapmaya devam edersen zayıf düşeceksin," dedi Candy. "Ve zayıf düşmek istediğini sanmıyorum. Hem kendin hem Sam için. Ee, artık biraz büyü de yaşının gerektirdiği gibi davran, tamam mı ortak?" Gamzelerini gösterdi, yiyecek paketini ona doğru attı. Paket Katrin'in yanına düştü.

Candy arkasını döndü, kalçaları nedense bu basit sahnede haddinden büyük bir rol oynuyordu. Kapıdan çıkıp gitti.

Katrin pakete uzandı, görüşü bulandı. Sandığından da zayıf düşmüştü. Ama yağlı çizburger ambalajını açtığında yükselen koku onu paketi bırakmaya zorladı. Bir süre halı temizleyicinin kokusunu soludu.

Sonra patates kızartmasına uzandı. Midesinin bulanmamasına uğraşarak kızartmayı suratının önünde tuttu.

Evan, Mulholland'dan taksiyle dönerken RoamZone'dan Katrin'in takip ekranını bütün yol boyunca açık tuttu. Ekran sinir bozucu biçimde hareketsizdi.

Şoförden onu Castle Heights'a birkaç blok ötede bırakmasını istedi, binaya koşarak gitti ve doğrudan çatı katındaki dairesine çıktı. Kimse görmeden, camdan sarkıttığı halatı ve teçhizatını

topladı. Tıpkı bir asma köprüyü yukarı çekmek gibiydi bu iş. Jack bu benzetmeyi takdir ederdi muhtemelen. Evan, kalesinde yine tek başınaydı.

Binanın akşamki güvenlik kamerası görüntülerinin bir kısmını silmek için Kasa'ya girdi. *Maxim* dergisini okurken görüntüleri gerçek zamanlı ara ara takip eden Joaquin, nadiren bunları sonradan da izlerdi fakat Evan işini şansa bırakmamayı tercih ediyordu. Tekrar şarj ettiği RoamZone elinde, dairesinden çıkan Evan asansörle Mia'nın katına indi, usulca kapıyı çaldı. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu.

Gözetleme deliği karardı, sonra kapı açıldı. Mia, Evan'a baktı, kanepeyi gösterdi. Peter'ın kapısı kapalıydı, muhtemelen uyuyordu.

Evan kanepeye geçip oturdu. Mia karşısındaki koltuğa kurulup bacaklarını altına çekti. Marts'ın tabancasının parçaları bir buzdolabı poşetinin içine konmuş, aralarındaki kahve masasının üzerinde duruyordu. Hakkında konuşulmasını bekliyor gibi.

Konuşulacaktı da.

Ağlamaktan sesi kısılmıştı Mia'nın. "Onları... öldürdün mü?"

"Hayır," dedi Evan. "Ama seni bir daha rahatsız etmeyecekler."

"Beni koruduğun için teşekkür ederim. Peter'ı koruduğun için teşekkür ederim. Bunu kalbimin derinliklerinden, samimiyetle söylüyorum."

"Ama?" dedi Evan.

Mia öne doğru eğildi, poşeti biraz kaldırdı, sonra masanın üstüne bıraktı. "Bu tabancayı o kadar hızlı söktün ki ellerinin hareketini göremedim bile. O adamları –ki azılı birer suçluydu her ikisi de– öyle bir patakladın ki böylesini hayatımda görmedim. Hele Peter'ın penceresinden girişin! Örümcek Adam gibiydin. Nesin sen?"

Evan göz temasını bozdu, başını çevirdi. Daha önce böyle bir konuşma yapmamıştı. Şimdi de yapmaya niyeti yoktu. Peter'ın kapısındaki korsan temalı UZAK DUR! işareti Alonso kapıyı

yumruklarken yırtılmıştı. Evan çocuğun kapının ardında mışıl mışıl uyuduğunu düşündü.

Evan'ın cevap vermeyeceği belli olduğunda Mia, "Endüstriyel temizlik malzemeleri konusunda kimse bir şey bilmiyor, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"O nedenle kimse sana işinle ilgili soru soramaz."

"Galiba," dedi Evan.

"Evan Smoak. Gerçek adın mı?"

"Hem evet hem hayır."

Mia'nın ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "İşimin ne olduğunun farkındasın, değil mi? Senin hakkında bunları bil... bil..."

Evan bekledi.

"Senin hakkında bunları bilmemem gerekiyor." Alnına bir şaplak attı. "Tanrım, çılgınlık bu! Bu olanlar çok çılgınca. Ama o adamlara yaptığın her ne ise..." Öfkeyle yüzüne düşen bir tutam saç üfledi. "Ben bölge savcısıyım, Evan. Bir yemin ettim. Hatta birkaç tane ettim. Ben çocuğuma bu iş sayesinde bakıyorum. Ve işim gereği, kanunları çiğnememem gerekiyor."

"Hakkımda kovuşturma mı açacaksın yani?"

"Evet dersem?"

"Giderim."

"Seni buluruz."

Evan yavaş yavaş başını iki yana salladı.

"Şimdi amirimi arayacağım." Mia ayağa kalktı. "Bu pisliği nasıl temizleyeceğimizi soracağım. Durumu nasıl düzelteceğimizi."

Ama telefona hamle yapmadı. Bakıştılar. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Evan, "Bugün KMK toplantısından çıktığında seni kim aradı? Kardeşim dedin ama onun melodisi değildi," dedi.

Mia ağır ağır gözlerini kırptırdı, bitkinlikten de olabilirdi şaşkınlıktan da. "Amirim. O adamlardan gelen tehditlerin ciddileştiğini söyledi. Birkaç aydır onları izliyorduk."

Evan, Mia'nın telefonunda çalan *Jaws* melodisini tekrar tekrar düşündü. Bütün o gergin konuşmalar, kardeşinin ön avlusunda daireler çizmeler. Mia ile birlikte bulaşık yıkayışlarını hatırladı. *Bugünlerde aptallar Facebook'ta her konuda böbürleniyorlar. Yaptıklarıyla, yapacaklarıyla.*

Evan, "Buraya o yüzden taşındın, kocanın hayat sigortasından gelen para yıllar önce suyunu çekmesine rağmen. Güvenlik için," dedi.

Mia'nın yorgun bakışları keskinleşti. "Bunu nereden biliyorsun? Roger'ın poliçesinden parayı ne zaman aldığımı?"

Evan tereddüt etti. Ona söyleyemeyeceği pek çok şey vardı ama öte yandan ona bir şeyler de borçluydu. "Beni öldürmek isteyen pek çok kişi var," diye başladı, temkini elden bırakmadan. "O yüzden gözümü dört açmalıyım."

Mia duyduklarına inanamazmışçasına öksürdü, koltuğa gömüldü. "Ve kalkmış yalan söyleme konusunda bir de beni sorguluyorsun, öyle mi?" Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. "Dur biraz. Roger'ın kanserini biliyordun. Hayat sigortasını. Bu durumda... yani sen, benim hakkımda da her şeyi biliyordun. Peter'ın evlatlık oluşunu. Gelirimi. Nerede çalıştığımı. Beni gözetliyor muydun?"

Sükût ikrardandı.

"Her şey sahte miydi yani?"

"Hayır."

"Peter'la ilgili..."

"Hayır."

"...çillerimle ilgili söylediklerin..."

"Hayır."

"...şaşırmam. Kendimle ilgili şeyler anlattığımda. Kocamın öldüğünü söylediğimde. Bunları zaten biliyordun." Alt çenesi ileri geri gidiyor, dişlerini gıcırdatıyordu. "Biliyordun."

"Evet."

Mia'nın gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyordu. Tek bir damla. "Ne kadar üzücü; herkesi bu şekilde görmen. Potansiyel tehdit olarak. Yalancı olarak. Halbuki yalancı olan sensin! Sen!"

Evan ellerini kaldırdı, havada bir şekil çizmeye çalıştı ama ne olduğunu o da bilmiyordu. Ellerini kucağına indirdi.

"İnsanlar aralarında güven oluştururlar, Evan," dedi. "İlişkiler böyle yürür. Temellerinde güven vardır."

İstilacı bir hüznün, içinde fiziksel bir şey gibi yayıldı. Bunlar daha önce bilmediği, ilk defa duyduğu şeylerdi sanki.

Paranoyanın lanetiydi bu. Kendi kendini besleyen bir motor gibi, çalıştıkça ısınıyordu.

Evan tam cevap verecekken bir ses onu böldü.

GPS sinyali.

Önce hayal gördüğünü sandı. Ama hayır, hayal falan değildi; Katrin'in GPS koordinatları cebine gelmişti.

Çoktan ayağa kalkmıştı.

Karşısında Mia öbür tarafa bakıyordu. Tezgâhın üzerindeki kablosuz telefonu inceliyordu.

"Özür dilerim," dedi Evan. "Ne gerekiyorsa onu yap. Ama şimdi gitmeliyim."

Mia ona bakmadan belli belirsiz başını salladı. Evan bir anlık tereddüitten sonra parçaları sökülen tabancanın bulunduğu buzdolabı poşetini alıp kapıya yöneldi.

Duvara monte telefonun yanındaki postit değiştirilmişti. Yenisinde şöyle yazıyordu: "Senin iyiliğini isteyenlerle dost ol."

Bugünlerde nerede bulacaksan öylesini, diye düşündü Evan.

45

İnsan Kovanı

Slatcher'ın iri cüssesi, yerden epey yüksek metal levhaların arasındaydı. Elektrik vınlaması kafasını şişirse de telefon bağlantısında sorun yoktu, kulaklık sayesinde Evan'ın sesini net duyabiliyordu.

Evan telefonu açtığı anda nefes nefeseydi, bir yere koşturuyordu sanki. Slatcher kontrolün kendisinde olduğunu net bir şekilde ifade etmiş, Evan'a nereye gideceğini söylemişti.

"Universal CityWalk," dedi Slatcher. "Sinemanın yanındaki meydan."

"Güzel seçim," dedi Evan. "Daha kalabalık bir yer yoktur herhalde."

Slatcher gırtlığının üzerine yapıştırılan, sesini doğrudan cildinden çekerek çevredeki sesleri filtreleyen bir mikrofon bandıyla konuşuyordu. "Teşekkür ederim. Gece yarısına kadar gelebilirsin sanıyorum."

"Gelebilirim."

Bu iyiydi. Slatcher, Evan'a bölgeyi gözetlemesine yetecek kadar zaman vermek istiyordu. Fazlasını değil ama.

"Güzel. Seni oradan Katrin'e götürürüm."

"O iş öyle olmayacak," dedi Evan. "Güvende olduğuma emin olduktan sonra yanına gelirim. Meydanda bana Katrin'in görüntüsünü göstereceksin. Sağ olduğuna dair anlık görüntüsünü. Cep telefonundan adamlarının onu halka açık bir yerde serbest bıraktığını göreceğim. Ancak ondan sonra seninle gelirim."

"Onun için ölmeye razı mısın yani?"

"Razıyım," dedi Evan.

Slat cher sırtıttı. "O zaman öleceksin."

"Önce ben seni öldürmezsem tabii."

"Üzgünüm, Yetim X. O kadar iyi değilsin."

"Göreceğiz," dedi Evan. "Tek bir şartım var: Saha ekibi olmayacak. Sadece sen ve ben. Kural bu. Yanında *herhangi* birini getirdiğini görürsem –ki onları teşhis edebileceğimi biliyorsun– beni rüyada görürsün. Fırsatı kaçırsın. Bir daha da ortaya çıkmam."

"Onun için ölmeyi göze aldım dediğini sanıyordum."

"Onun için intihar etmeyi göze aldım demedim."

Slat cher'ın suratında baş döndürücü neon ışıkları yanıp sönüyordu. Daracık alanda dikkatli hareket ederek, sürgülü Remington 700 tüfeğini kaldırdı, Leopold dürbününden baktı. Gece görüşü için çok fazla ışık vardı. "Pekâlâ," dedi.

"Yakında konuşuruz."

Tık.

Ama Slat cher'ın konuşmaya niyeti yoktu. Hard Rock Ca-fe'nin dışında bulunan, iki kat yüksekliğindeki gitarın içindeki tüneğinden konuşmayı daha başlamadan bitirmeyi planlıyordu.

Kalabalığın sesi ona kadar geliyordu. Durmak bilmeyen insan seli, restoranlara, barlara, gece kulüplerine girip çıkıyor, Cineplex için sıraya giriyor, ışıklı bileziklerini sallıyordu. Slat cher bu yükseklikten arkadaki lunaparkta çalışan hız treninin gürültüsünü duyabiliyordu.

Tüfeğin ucunu, asılı duran devasa gitarın ses deliğine sokup dürbünle meydana baktı. Yürüyen merdivenleri ve fışkıran fıski-yeleriyle, turistleri ve sokak çalgıcılarıyla, birahaneleri ve piyano barlarıyla meydan cıvıl cıvıldı. Bir insan kovarı, kapitalizmin görkemli tapınağı. Sürekli yanıp sönen ışıklı tabelalar Times Meydanı'nı bile gölgede bırakırdı. Bir blok ötede, bir binanın yan tarafında ışıldayan mavi bir King Kong asılıydı. iMax kuyruğunun ötesinde bir genç, Jamba Juice içip Wetzel's Pretzels yiyen arkadaşlarının bakışları arasında, devasa bir pervanenin üzerinde bir hava tüneline uçuyordu.

Slatcher telsiz kanalını değiştirip birinci kanala geçti. "Babalık'tan Saha Ekipleri Bir ve İki'ye. Görev iptal. Görev iptal. Tek başıma uçuyorum."

Biraz sonra bir cızırtı. "Saha Ekibi Lideri Bir. Emin misin? İşverenin, temizlik istiyor sanıyordum."

"Riske giremem," dedi Slatcher. "Hedef dansa zaten gecikti. Yerimi aldım, yüksekteyim. İsteddiği kadar etrafı incelesin, hiç şansı yok."

Slatcher ekip liderini gördü; sağlıkçı üniforması giymişti, Tommy's Burgers'ın yanında, restoran kısmının ikinci katında oturuyordu. Adamın dudaklarının hafif gecikmeli hareket edişini izledi. "Anlaşıldı, Babalık. Ekip Bir çekiliyor."

Başka bir ses konuştu: "Ekip İki çekiliyor."

"Üsse dönün," dedi Slatcher. "Pakete göz kulak olun ve Analık'a takviye sağlayın."

İkinci ekibin lideri, tüfeğin dürbününe bir Meksika lokantasının verandasında balık kavanozu boyutunda bir kadehten margarita yudumlarken yakalandı. "Anlaşıldı, Babalık."

Slatcher, gece görüş özelliğinin yeşil ışığında kiralık insanların dağılışını izledi. Yetim X'in, adamlarını teşhis etmesini göze alamazdı.

Evan kısa sürede gelip meydanı her açıdan inceleyecekti. Ama bütün bu ışıklarla hareketliliğin arasında tüfeğin dürbünü, okyanusa atılan mavi bir pul gibi kaybolup gidecekti. Slatcher, Çin Mahallesi'nde bir hata yapmıştı. Tekrarlamaya niyeti yoktu.

Büyütme oranını düşürdü, tüfeğinin dürbününü meydanda gezen insanların yüzlerinde gezdirmeye başladı.

Artık tek yapması gereken beklemektir.

46

Piroteknik Dehşetler

Katrin'in GPS'inin yanıp sönen sinyali çoktan kaybolmuştu fakat Evan verileri RoamZone'un belleğine kaydetmişti. Ford F-150'siyle 101 numaralı karayolunun kenarındaki metruk binanın yanından birkaç kez geçmiş, farlarını söndürdükten sonra karanlık otoparkın ilerisinde bir yer bulmuştu. Burada, gece açan yaseminlerin arasından yapıyı gözlemleyebilecekti. Koridorlardaki aydınlatma, hafif boyalı camları yeterince şeffaflaştırıyordu fakat uzaktan gölge dışında bir şey seçmek çok güçtü.

O pencerelerin ardında bir yerde, kendi rızası dışında tutulan Katrin White bekliyordu.

Sağlıklı bir operasyon yürütebilmek için Dördüncü Emri kafasında tekrarladı.

On biri birkaç dakika geçse, iki gece mavisi cip geldi, ikisinden de dörder adam indi.

Saha ekipleri üsse dönmüştü anlaşılan.

Her şeyden önemlisi, Evan'ın lehine iki gelişme vardı: En büyük tehdit olan Slatcher'ı grubun geri kalanından ayırmıştı. Ve kimse onu burada beklemiyordu.

Kucağında katran karası bir Benelli M1 savaş tüfeği vardı. M4'ten daha sağlamdı ve daha hızlı ateş ediyordu, daha fazla mermi kapasitesine sahipti, yedi fişeğe ilaveten bir tane de fişek yatağında vardı. Evan revaçta olan tabanca kabzasının yerine klasik dipçiği tercih ediyordu. İlk üç mermi, her biri tek misket kurşun taşıyan iki yüz yirmi gramlık fişeklerdi; kapı menteşesini kırarken bütün enerjiyi aynı noktaya toplamak daha iyiydi. Onlardan sonrakiler ise dokuz saçmalı av fişekleriydi, binaya girdikten sonra kullanılacaktı. Saçmalar çoklu yaralanmalara sebep olacak, geniş bir alana etki ederek etrafı kan gölüne çevirecekti. Jack'in bir sözü hatırına geldi: *Bütün deliklerin aynı yerde olmasını istemezsin.*

Karşı karşıya olduğu kişilerin sayısı düşünüldüğünde Evan, Wilson yerine Benelli'yi seçmişti. İsabet yerine kaba kuvvet. Av tüfeği, kavga durdurucuydu; kol veya bacağa alınacak bir isabet bile genelde ölümcül olurdu.

Evan yasemin duvarının içinden geçti, binanın çevresini dolandı, odaların ve koridorların planını zihnine not etti. Adamlar hatırı sayılır bir ateş gücüne sahipti –Glock ve AK47– ama planlı şekilde devriye atmıyorlardı. Lobide ve toplantı odalarında geziniyor, yiyip içiyor, geyik yapıyorlardı. Candy McClure adamlara pek bulaşmıyor, batı tarafında malzeme odasını andıran bir odada bir şeyle ilgileniyor, ara ara hayranlık dolu bakışlar arasında adamların arasından geçiyordu. Slatcher ortalarda görünmüyordu, muhtemelen Universal CityWalk'ta bir yerde keskin nişancı yuvasında bekliyordu. Ama Evan'ın buluşmaya gelmediğini fark ettiğinde dönerdi.

Sırtını yamaca veren Evan, binanın arkası boyunca ilerledi. Candy'nin malzeme odasının beş altı oda ilerisinde bir pencere

kapatılmıştı. Evan tehlikeyi göze alarak daha yakından baktı ve pencerenin içeriden güçlendirildiğini gördü.

Katrin'in hücresi.

Candy haricinde sekiz adam saymıştı. Sağ salım girip çıkabilmesi için adamların kuş bakışı V şeklindeki binanın çeşitli yerlerine dağılmaları gerekiyordu. Doğu koridorunun sonunda sigorta kutusunu buldu. İki koridorun kesiştiği yerde bulunan bir atriyumdan paralı askerlerin lobide silah karşılaştırmalarını izledi. Bazılarının doğu koridoruna gitmelerini istiyordu. Katrin'in bulunduğu odadan uzağa.

Şarapnel parçaları istenmeyen bir hasara yol açabilir diye yanında sadece ses bombası getirmişti. Sigorta kutusunun metal kapağını kaldırdı, ses bombasının üzerine bıraktı. Bombayı sabit tutan, baş aşağı bir timsah ağzı klipsti. Evan pimi çekti, sonra batı koridorunun arkasına koştu.

Tüfeğini kaldırdı, üst menteşeye nişan alıp bekledi. Akşam rüzgârı ağır esiyordu. Boynunda, bir saatin tik tak sesi gibi kalbinin atışını hissetti.

Ses bombası patladı, bina karanlığa gömüldü.

Evan menteşelere ateş etti, kapı açıldı, içeri girdi, koridorda koşmaya başladı. Lobinin yanında, koridorların kesiştiği yerde adamlardan dördü belirdi, patlama bölgesi yerine Katrin'e doğru yöneldiler. Akıllıca bir taktik hamleydi.

Evan, menzil dışında olmasına karşın adamların dikkatini çekmek için koridorda bir uyarı atışı yaptı. Malzeme odasına koştu; her adımda kapının eşiği ileri geri sallanıyordu.

Tam on metre kalmıştı ki Candy dışarı çıktı, elleri havada ateş ediyordu. Tüfeğini kaldıracak vakti olmayan Evan sırtüstü yere yattı, kaygan zeminde ileri fırladı. Bacaklarını makas gibi çaprazlayarak Candy'nin ayaklarını hedefledi ama Candy sıçrayarak bu atıştan kurtuldu. Evan ayağa kalkarken nişan almaya çalıştı; öne doğru atıldı, tabancayı kavradı, bu esnada yanağı

çizildi. Candy eliyle Evan'ın tüfeği kaldırmasını engelledi. Bir an burun buruna geldiler, kenetlendiler, derken Candy sırtıttı ve tetiği çekti, kurşun Evan'ın kafasını birkaç santimle ıskaladı. Ses, kafatasının içinde yankılanırken görüş açısı, yamulan bir tablo gibi kaydı. Geriye doğru sendeledi. Candy hızla Evan'ın şakağına kafa attı, ağzı çilekli sakız kokuyordu.

Evan, Candy'den uzaklaştı, tüfeği güçlkle tutuyordu. Candy öldürücü darbeyi indirmek için paslanmaz çelik tabancasını kaldırıırken silah parıladı. Evan onun hızına ve hareket gücüne karşı koymak yerine kendi ekseninde döndü, bacağını yukarı savurarak göğsüne tekmeyle vurdu. Sakızı ağzından fırlayan Candy, malzeme odasının içine kadar savruldu.

Bu oda plastik sürahilerle doluydu, bunların Candy'nin düşüşünü yumuşatan bir etkisi olacaktı.

Çatlayan sürahilerden saçılan sularla ıslanan Candy kulakları sağır eden bir çığlık attı. Evan kapıyı topuğuyla kapattı, adamları lobiye doğru itmek için tekrar bir el ateş etti. Benelli'den fırlayan boş kovan yere düştü. Çizmesinin kenarıyla kovani yerde kaydırıldı, ucunu malzeme odasının kapısının altına sıkıştırarak Candy'yi içeriye hapsetti.

Genç kadının çığlıkları insanüstü seviyelere ulaştı. Elleri ıslak, kapıyı yumrukluyordu. Kapının altından buhar yükseliyordu. Odun dumanı değildi bu; sülfür ve et kokusuydu.

Koridorun sonunda, AK47 tutan eldivenli bir el belirdi, duvarlara ve tavana kurşun yağdırdı. Saha ekipleri saldırıya geçmeye hazırlanırken koruma ateşiydi bu.

Ama Evan onlara bu fırsatı vermeyecekti.

Tüfeğini omzuyla yanağının arasına kısırmış halde lobiye doğru koştu.

Bu iş onlar için hiç de hayırlı sonuçlanmayacaktı.

Koridor, bir piroteknik dehşet salonunu andırıyordu. Silah sesleri, feryatlar, tahta parçaları, acı dolu çığlıklar. Katrin duvara yaslanmaya çalıştı ama ayak bileğine bağlı plastik kablo yüzünden kıpırdayamıyordu. Sarsılan binayla birlikte kendi bedeni de titriyordu.

Kan banyosu sadece ses ve titreşim olarak devam etti.

Güm.

Yarıda kesilen bir çığlık.

Güm.

Ağır bir gümbürtü ve sonra hava akımı.

Kulaklarını kapadı, gözlerini yumdu. Duvarlara rağmen dumanın kokusunu alabiliyordu, koku dilinin arkasını yakıyordu.

Hıçkırıkla donatılmış bir yakarış duvarları delip geçti: *"Dur, lütfen dur, beni buradan..."*

Güm.

Dizkapağını çenesine dayadı. Diğer bacağını da göğsüne çekmeye çalıştı fakat plastik kablo bileğini kesti. Ağlıyordu ama kendini duyamıyordu.

Kapı bir tekme darbesiyle açıldı. Katrin'in ağzı açıldı, bu kez kendi çığlığını duydu. Gözlerini açtığı anda üst menteşe çoktan yerinden çıkmıştı ve kapı içeriye doğru dönerken alttaki de çıkmak üzereydi.

Koridorun tozlu bulanıklığının içinden siyah bir çizme belirdi. Derken Evan ortaya çıktı.

"Gitmeliyiz," dedi.

Berbat görünüyordu. Kısa perçemleri terden alnına yapışmıştı, yüzü bembeyazdı, dudakları kuruyup çatlamıştı. Üzerinde ince bir atlet vardı, cenin pozisyonu almaya çalışır gibi öne doğru eğilmişti, köprücükkemikleri ortaya çıkmıştı. Evan ona doğru yöneldi, tüfeği yere bıraktı, elini cebine daldırıp çakısını çıkardı.

Siyah oksit bıçağı açtı, plastik kabloyu kesti. Katrin'in bacağı yaylıymış gibi vücuduna doğru çekildi.

Evan sekiz adamın beşini öldürmüştü, Candy'yi devre dışı bırakmıştı. Yine de sayıca üstünlük karşı taraftaydı.

Binanın derinliklerinden koşma sesleri, bağrışlar, telsiz konuşmaları geliyordu. Şimdilik geriye kalan adamlar sigorta kutusunun patladığı doğu kanadına doğru yönelmişlerdi, ikinci bir hücum hazırlanıyorlardı. Evan soluğunu boşalttı. İçeri girdiğinden bu yana ilk kez rahatlıyordu.

"Katrin, beni dinle." Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, bir elinde hâlâ çakıyı tutuyordu, bıçak yanağına değdi de-gecekti. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

"İri adamı öldürdün mü?" dedi.

"Hayır. O burada değil. Ama diğer adamlar burada." Kulağındaki çınlamadan ötürü bağırarak konuştuğunu fark etti. "Arkamda kal, dokunma mesafesinde. Yamaca doğru gideceğiz, sonra arkadan dolanacağız."

Katrin başını salladı; ayakta durmaya çalışıyor ama bacakları onu dinlemiyordu.

Evan'ın pantolon cebindeki siyah telefon titredi. Bir anlık şaşkınlıktan sonra telefonu cebinden alıp çıkardı. Ekranı baktı, Slatcher'ın izi sürülemez numarasını görmeyi bekliyordu. Oysaki ekrandaki numara bir ankesörlü telefona aitti. 702 alan kodu. Las Vegas.

Morena Aguilar.

Slatcher onu da mı ele geçirmişti yoksa? Evan tam Katrin'i kurtardım derken başka bir rehine daha mı almıştı?

Hâlâ çömelme pozisyonunda olan Evan telefonu kulağına götürdü. "Morena? Güvende misin?"

"Evet ama senin yüzünden az kalsın yakalanıyordum." Sesinde acelecilik ve kızgınlık vardı. "Beni ve kardeşimi neden rahat bırakmıyorsun? İşimiz bitti demiştin."

Doğu koridorunda kapıların açılıp kapandığını duydu, adamlar bütün odalara bakıyorlardı. Batı kanadındaki ekibin ortadan kaldırıldığını fark etmeleri uzun sürmezdi.

Boştaki eliyle çakıyı yere bırakıp tüfeği aldı, kapıya doğrulttu. "Kapatmalıyım. Sonra ararım. Numara bırak. Hayatın buna bağlı."

Telefonu kulağından çekerken genç kızın sönükleşen sesini duydu: "...dediğini yaptım, tamam mı? Bir adam buldum. Anlaşmamız böyleydi."

Kulağındaki çınlama arttı. Her şey yavaşladı. Şakağındaki zonklama, kapı eşiğindeki duman, koridordan gelen mavi acil ışığı. Telefonu tekrar kulağına götürdü.

"Adam mı?" dedi.

Neler olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başlıyordu. Jeton tam düştüğünde arkasına döndü. Katrin kendi çakısını kaburgalarının altına sapladı.

47

Nefes Al

Gömleğine kan yayıldı; kumaş, derisine yapıştı. Kulaklarındaki çınlamayla birleşen acı, dünyayla bağlantısını kopardı, birkaç saniyeliğine zihnini uyuşturdu. Kuş gibi ince omuzları içe doğru bükülen Katrin, dehşet dolu gözlerle geriledi, eliyle ağzını kapadı. Yanaklarında kusursuza yakın kırmızı halkalarla al al olan yuvarlak yüzü bir oyuncak bebeği andırıyordu. Evan anlamaz gözlerle ona baktı. Elinde titreyen telefonu yavaşça indirip pantolonunun cebine bıraktı. Parmaklarını vücudundan yayılan sıcaklığa götürdü.

“Özür dilerim.” Katrin, az önce yaptığı şeyi inkâr edermişçesine başını iki yana sallıyordu. “Ben yapmak istemedim. Ama onlar... beni zorladı. Her şeyi zorla yaptılar.”

Evan geriye doğru sendeledi; tüfeğin ağırlığı kolunu aşağıya çekiyordu, namlunun ucu halıya değene kadar onu saldı, sonra da tüfeğin dipçığıne baston gibi yaslandı. Diğer elini karnından çekti, avucunun içi kıpkırmızıydı.

Katrin'in titreyen sesini hâlâ duyuyordu: "Slatcher durmayacağını, sen ölene kadar Sam'in güvende olmayacağını söyledi. Telefona gelince, Morena'yla olan... nasılsa öğrenecektin."

Morena'nın telefondaki son sözleri hayatını kurtarmıştı. Son anda kendini çekmeseydi şu anda yerde kan kaybından can çekişiyor olacaktı. Bıçak karna saplandığında çok acıtırdı.

Yine de canı fena yanıyordu. Durumun vahameti daha sonra anlaşılacaktı.

Kafasındaki çınlama diğer bütün sesleri bastırıyordu. Katrin yarı döndü, kanjı dövmesinin çizgileri atletinin arka askısının altından örümcek bacağı gibi yayıldı. Dudakları hareket etti, kelimeler döküldü ağzından: *İstemedem yaptım, Evan.*

Katrin kanlı çakıyı hâlâ elinde tutuyordu fakat tekrar kullanacağına dair bir tehlike görünmüyordu. Evan ona arkasını dönüp kapıya yöneldi. El yordamıyla duvardan destek alarak koridora çıktı, hâlâ alçı panel tozları uçuşuyordu. Tüfek elindeydi, ucu yerde sürünüyordu. Cesetlerin arasından ilerledi; biri duvara yaslanmıştı, diğeri kan gölünün içinde yatıyordu. Bir yangın fıskiyesi Evan'ın kolunu ıslattı. Arkasında, Candy'nin sıkışan malzeme odası kapısını yumrukladığını artık duyamıyordu. Ama önündeki koridorun sonunda bulunan lobide gölgeler titreyordu.

Solundaki ilk ofise saptı. Tüfeği pencereye kaldırmak için namluya tekme atması gerekti, bunu yaparken acıyla bağırdı. Geri tepince tüfeği az kalsın elinden düşürüyordu ama yeterince iyi nişan almıştı. Cam kırıkları süpürgeyle çekilirmişçesine dışarıya uçtular.

Bir şekilde kırıklarla kaplı denizliğin üzerinden yuvarlanıp yabanotlarının üstüne indi. Tepeye doğru gitmektense kamyonetine giden en kestirme yolu hesaplayıp lobi yönünde ilerledi. Atriyumun arka kapısı açık duruyordu, etrafındaki otlar ezilmişti. Evan kendini içeri attı, ölü bitkilerin kokusu burnuna hücum etti.

Düzenli bir endüstriyel mutfaktan geçip lobiye baktı. Boştu. Önünde cam kapılar, ardında da otopark ve kamyoneti onu bekliyordu.

Saklandığı yerden çıkarken koridordan koşma sesleri geldi, çizmeler birden fazla kişiye aitti. Nefessiz kalan Evan kapı çerçevesinin yanına, duvara omzunu dayadı. Benelli'yi kaldırmak için tüm gücünü kullandı. Düzgün tutamıyordu fakat dipçiği omzuna yerleştirip namluyu da kolunun üzerine yasladı. Ateş etmek canını yakacaktı. Botlar iyice yaklaşmıştı. Derken Evan kapının yanından dönüp tetiği çekti.

Tepen tüfekte geriye sendeledi, tek dizinin üzerine çöktü. Belinden yukarıya bir sıcaklık yayıldı. Ağzının suyu aktı. Koridorda güçlkle nefes alıp verenleri duydu. Baktı; yerde iki beden hareketsiz yatıyordu.

Ayağa kalktı, cam kapılardan geçerek dışarı çıktı. Yakındaki kaldırımın kenarına cipler sıra sıra dizilmişti. İkisinin arasından geçti, omuzları yan aynalara çarptı.

Otopark gözlerine oyun oynuyor, önünde asfalt bir futbol sahası gibi uzanıyordu. Tüm bedeni ağrıyordu. Geriye kalan son adamın, peşine takılmak yerine Katrin'le kaldığını umdu. Asfalt açıklıkta yürürken oldukça savunmasız kaldı, karşı koyamadan vurulabilirdi. Aldığı her nefeste ciğerleri yanıyor, attığı her adımda gövdesindeki yaradan tarifsiz acılar yayılıyordu. Kendini yürümeye zorladı. Bir şekilde bacakları ona itaat etti.

Sonunda yaseminlerin arasından geçti, omzu vefakâr Ford'un tekerlek yuvasına çarptı. Tüfeği sandıklardan birinin içine, bir cephane tepsisiyle çatlak katana kınının arasına fırlattı, sonra sürüne sürüne kendini sürücü koltuğuna attı.

Direksiyonu kavradı, motoru çalıştırdı, otoparka girip ciplerin bulunduğu yere yöneldi. Eski tamponunu parlak kaportalara doğru sürdü, ızgaralarını söktü, bunları yaparken acıyla sarsıldı. Ufak çarpışmalar, ciplerin tamponlarındaki atalet sensörlerini

devreye sokacak, yakıt pompasına giden elektrik kesilecek ve peşindekiler onu takip edemeyeceklerdi.

Otopark çıkışını kullanmak için U dönüşü yapmaktansa dış kaldırımın üzerinden geçti ve doğrudan üst yola çıktı. Bu esnada seken aracın içinde saçları tavana değdi. Gözlerine kaçan teri sildi, geniş yolda biraz gittikten sonra otoyola saptı. Otoyola girince refüjün öbür tarafına, karşı şeritlere baktı; mor bir Scion'ın binaya gitmek üzere çıkışa yöneldiğini gördü. Slatcher'ın arabayı henüz değiştirmemesi tuhaftı. Evan, sürücü koltuğunu dolduran Slatcher'ın yüz ifadesini gördü. İriyari adam kalın kolunu cama dayamıştı ve mutlu görünmüyordu.

İlerideki farlar bulandı, trafik yavaşladı. Evan ansızın frene bastı, öndeki arabaya çarpmaktan son anda kurtuldu. Yüzünü ekşitti, kasıldı. Bu şekilde gergin kalmak iyi değildi, ıstırabını artırıyordu. Zihninde yıllarca geriye gitti. İlk eğitimceni, ahırdaki sakallı adamı hatırladı. Bıçağın ucuyla verilen dersleri.

Acıdan kurtulma beklentisi, beyindeki opioidleri artırırđı. Analjezik etki. İrade gücü.

Nefes al.

Bu andan itibaren hiçbir acı kalmayacak. Sadece bu ânı atlatmaya bak.

Nefes al.

Sadece bu an var. Biraz sonra ya da yarın yok.

Nefes al.

Bu anda acı yok.

Gözleri karıncalandı. Kurtulmak için gözlerini kırptırdı. Otobanın siyah asfaltı, bir türlü netleşmeyen televizyon ekranı gibi gidip geliyordu.

48

Paramparça

Slatcher lobide dikiliyordu, tepedeki paramparça olmuş lambadan omuzlarına kıvılcımlar yağıyordu. Derin bir nefes aldı, nadiren yaptığı gibi sırtını dikleştirdi. Arka ayakları üzerinde doğrulmuş bir boz ayı gibiydi.

Batı koridoruna gitti, neyle karşılaşacağını zaten biliyordu.

Koyu lekelerle kaplı beyaz duvarlar. Yırtık pırtık kargo pantolonlar. Botlarının tabanına yapışan vıcık vıcık zemin.

Yüzüstü yatan iki cesedin yanından geçti. Tuhaf bir açıyla yatandan vücudunu bükerek uzaklaştı. Kanların içinde bembeyaz bir kol, nadir rastlanan bir sualtı yaratığını andıran kabarık parmaklar.

Penceresi kapatılan odayı geçti, kapının menteşesinden söküldüğünü gördü. White denen kadın köşede dikilmiş, tir tir titriyor, kanı çekilmiş dudaklarından hıçkırıklar saçıyordu. Gevşek elinde bir çakı tutuyordu, bıçağı hâlâ nemliydi. Gözleri donuktu, ardında surat olmayan bir maskedeki delikler gibi. Maske öne

doğru eğildi, ifadesi hiç değişmeden birkaç kez öğürdü. Şu an ondan hiçbir cevap alamazdı.

Slatcher onu geride bıraktı, enkazı inceledi. Titreşen ışıkların altında cansız yatan et ve kumaş yığınlarından yerde dümdüz uzanan arka kapıya kadar zayıat büyüktü.

Slatcher şapka takmıyordu ama eğer taksaydı Yetim X için çıkarırdı.

O en iyisi değildi. Ama belki –sonunda– ona yetişmişti.

Belli belirsiz bir tırmalama sesi geldi kulağına. Başını kaldırdı. Botunu siyah bir sıvıdan kurtarıp malzeme odasına yöneldi.

İşte yine duymuştu. Çaresiz bir ses. Bir yakarış neredeyse. Tahtayı tırmalayan tırnaklar.

Kapıyı açtı. Koku yüzüne çarptı. İçerideki manzarayı görünce kasvetli hayranlığı hiddete dönüştü.

49

Kızıl İzler

Karıncalı bulanıklık kalktı, görüşü netleşti. Castle Heights'ın otopark girişine vardığını fark etti. Rahat koltuğunda esneyen vale, kalkmaya davrandı ama Evan başıyla gerek olmadığını belirtti. Direksiyonla boğuşarak otoparka girip yerine park etti. Beton sütuna çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Koyu leke, gömleğinin sol tarafını kaplamış, kargo pantolonunun beli ıslanmıştı. Şimdi tedbirli olmayı düşünecek durumda değildi. Adeta oluk oluk kan akıyordu. Kanamayı durdurmak için hemen yukarı çıkmazsa ölürdü. Sendeleyerek merdivenlere ulaştı, az kalsın bir yağ tabakası yüzünden ayağı kayıyordu.

Yüz yüze gelene kadar onları fark etmedi bile.

Mia ve Peter.

Mia'nın elinde eczane poşeti vardı, Peter ise Riddler pijamalarının üstüne giydiği bornozuyla annesinin yanında somurtuyordu. Mia, Evan'a şaşkınlıkla bakmasına rağmen Peter'ın dikkati başka bir yerdeydi; tedirgin gözlerle merdivenlere bakıyor, annesinin elini çekiştiriyordu. "Hadi, anne. Kalbim hâlâ *küt küt* atıyor."

Evan gayriihtiyari döndü, kanlı tarafını oğlandan gizledi.

Mia suratındaki donmuş ifadeye rağmen oğluna yanıt vermeyi başardı: "İlaç birazdan etkisini gösterir, tatlım. O seni biraz sakinleştirir. Korkunç bir gece geçirdin."

Peter önce annesine, sonra Evan'a baktı. Ağzı bir karış açıldı.

Evan korkuluğa tutunarak basamak basamak yukarı çıktı. Gömleğinin yenini diğer elinin üzerine çekştirerek geride bıraktığı kanları silmeye çalıştı fakat beyhudeydi.

Kendine gelen Mia, Evan'ın yanı başında merdivenleri çıktı. "Aman Tanrım, Evan!" dedi. "Neler oldu? İyi misin?"

Evan'ın kan kaybından başı dönüyor, zırıl zırıl terliyor, tir tir titriyordu. Yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbi göğsünü dövüyordu. Birden sendeledi, Mia onu omzuyla tutmaya çalıştı.

"Evet." Evan doğruldu. "İyiym."

"Bunu Marts ve Alonso mu yaptı?"

Acıdan konuşamayınca başını iki yana sallamakla yetindi.

Mia, görüşünü engellemek için Peter'ı arkasına aldı. "Hastaneye gitmelisin."

Evan duvardan destek alarak hizmet asansörüne doğru ilerledi, duvarda kanlı izler bırakıyordu. Geride bıraktığı izleri temizleyecek vakit yoktu. "Hayır. Olmaz."

"Öyle bir seçenek yok."

"Beni öldürürler." Nefes al. "Peşimdeki adamlar." Nefes al. "Git." Nefes. "Başımdan."

Asansör geldi, Evan bindi. Gömleğinin kenarından yere kan damlıyordu.

Asansörün korkuluğuna yaslanıp Mia'ya baktı. Genç kadının endişeyle alnı kırıştı. Alt dudağını ısırды. Ağlayacak gibiydi.

"Lütfen," dedi Evan.

Asansörün kapıları kapandı.

Evan otomatik pilota bağladı, nefesle etrafındaki her şeyi kararttı. Kas hafızası onu kapısına kadar götürdü.

Gövdesine soğuk bir esinti çarptı, terle kaplı suratını serinletti. O an dairesinin içinde, açık buzdolabının önünde dikildiğini fark etti.

Meyve çekmecesinden bir serum torbası çıkardı. Tereyağı rafından bir şişe Epogen aldı, az kalsın düşürüyordu. Bacaklarını onu dökme betondan koridora götürmeye zorladı. Botunun içindeki çorapları ıslaktı.

Sonunda banyoya ulaştı. Lavabonun altındaki dolabı açtı, ilk yardım çantasını çıkardı. Gömleğinin mıknatıslı düğmeleri, dermansız ellerinin altında açılıverdi. Faydalı özellik. Bir el bezini ıslatıp karnını sildi. Yarasına ilk kez net bir şekilde baktı.

Bıçak, kaburgalarının hizasında, karnının sol tarafına saplanmış, üst epigastrik atardamarını kesmişti. Atardamar yüzeye daha yakındı, o nedenle karın duvarı kasları zarar görmemiş gibiydi. Bıçak bir iki santim daha derine girseydi çok daha ciddi sorunlara yol açabilir; midesini, bağırsaklarını, diyaframını delebilirdi. Kanın atardamardan aralıklarla ince ince akışını izledi.

Olaakları düşünmemek için elinden geleni yaparak dikiş kutusunu çıkarıp iğneyi hazırladı. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Bir acı tüneline girdi, zamanda kayboldu. Elektrik sinir uçlarını zıplatıyordu. Ter, çene kemiğini gıdıklıyordu. Parmak uçları titriyordu.

Derken bitmişti. Ya da belki de biteli biraz zaman bile geçmişti. Çirkin dikilmiş bir deri parçası ona bakıyordu. Kanamanın etrafına ipek mendil koymuş, kesiği de dikmişti.

Birkaç saniye soluklandı, kendine gelmek istiyordu fakat gözleri kapanmaya başladı; acele etmesi gerekiyordu. Tek elle dirseğinin iç tarafına damar yolu açtı. Kaybettiği kanı yerine koyana kadar dolaşım sistemindeki sıvı miktarını artırmak için serum torbasını taktı. Bir şırınga aldı, şişeden bir doz Epogen çekti, iğneyi baldırına sapladı, pistonu bastırırken yanma hissetti. Kansızlık ilacı olan Epo, daha çok kırmızı kan hücresi üretmesi

için iliği uyarırdı. Ofis binasının zemininde, kamyonetinin ayak boşluğunda ve Castle Heights'ın duvarlarında bıraktığı miktar düşünülünce o kırmızı kan hücrelerine epey ihtiyacı vardı.

Açık duş kabininin içindeki gizli kapıya özlemle baktı fakat kamera görüntülerini silmek için Kasa'ya gidemeyeceğini biliyordu. Kaldı ki gidebilseydi bile otopark katındaki, arka koridordaki ve hizmet asansöründeki kanları temizlemesine imkân yoktu.

Kızıl izler kapısına kadar geliyordu ama şimdi bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Castle Heights'ı işlevini yitiren yerler listesine eklemesi gerekecekti. Sonra da en kısa zamanda buradan ayrılacaktı. Bunu düşündüğünde göğsünde beliren acı fiziksel değildi; yüreğine daha yakın, daha derin bir şeydi.

Şimdi, ne binalardan inebilecek, ne yüksekten atlayabilecek durumdaydı. Hatta araba sürebilecek halde bile değildi. Çok nadir yaşadığı bir durumdaydı. Şansın insafına kalmıştı, kendine yardım etmekten acizdi.

Sürünerek yatağına gitti. Son bir gayretle serum torbasını okuma lambasına astı. Sonra karanlığın içine daldı.

50

Dudaklarının Hayaleti

Sabahın soğuk ve solgun ışığında Evan koyu renk sedan arabasının yolcu koltuğunda seyahat ediyor. Jack'le devam eden eğitiminin başlarında bir çocuk henüz. Yeni bir sürpriz eğitime doğru yol alıyorlar. Stres ve adrenalın değişimlerine alışan Evan kendini hazırlamamayı öğrendi. Bir manası yok çünkü. Yirmi dakika içinde bir köprüden atlama minderine itilebilir (eğlenceli), elleri ve ayakları bağlı şekilde soğuk suya batırılabilir (eğlenceli değil) ya da bünyesine sodyum pentotal enjekte edilebilir (baş döndürücü ama etkisiz).

Yanı başlarında bir Volvo duruyor ve Evan her zamanki gibi aracın içindeki aileyi izliyor. Arkada üç çocuk, tartışıyor, şakalaşüyor, burunlarını cama dayıyor. Araba Evan'ın gerisinde kalıyor.

Bir sonraki blokta bir ilkokul var. Anne babalar çocuklarını okula bırakıyorlar; çocukların elinde buruşuk beslenme paketleri, renkli renkli termoslar. Öğrenciler sağa sola koşturuyor, neşeyle sohbet ediyorlar.

Evan ne konuştuklarını merak ediyor.

Günün eğitiminin ardından (göz yaşartıcı sprey eğitimi-eğlenceli değil) eve dönüyorlar. Gözleri sulanan Evan evin yan tarafına odun

diziyor, sert ağaç kabukları kollarını çiziyor. Arkasında hışırtı duymuyor ama döndüğünde Jack'i görüyor. Altına 501'ini giymiş, sırtına oduncu gömleğini geçirmiş. Gömleğinin kollarını iki kez güzelce katlamış.

"Konuşman gerek," diyor Jack.

Evan odunları yığının tepesine koyuyor, kolları çiziliyor. "Sadece ben mi? Tek başıma? Her zamanki gibi? Hep böyle mi olacak?"

Batmakta olan Virginia güneşi, Jack'in geniş silüetine ilahi bir görkem bahsediyor. "Evet," diyor.

"Hani bir söz vardı, tek bir çalıyı kırmak kolaydır ama bir yığın çalı sağlamdır, kim demişti onu?"

"Tecumseh'e atfedilir," diyor Jack. "Ama kim bilir?" Evan'ı inceliyor, dudakları seğiriyor. Evan bunun Jack'in düşündüğü, meselenin köküne inmeye çalıştığı anlamına geldiğini öğrendi. Jack evin yan tarafındaki çalıları gösteriyor. "Git birkaç çalı topla."

Evan topluyor.

Jack çömeliyor, ayakkabısını çözüyor, bağcığını çıkarıyor, çalıları bağlıyor. Sonra çakısını açıyor, başparmağını bıçağın üzerine koyuyor, çalıların üzerine indiriyor. Çalılar ortadan kırılıyor. Jack bir çalıyı alıyor, yere koyuyor, Evan'a çakıyı veriyor. "Dene."

Evan deniyor ama çalı, çelik uçtan kurtuluyor. Yaralı ama tek parça. Evan denedikçe deniyor ama çalı her seferinde kaçıyor, sabit durmayı reddediyor. Evan sonunda başını kaldırıyor, pes ediyor. "Pekâlâ," diyor. "Anladım. Ama..."

"Konuş."

"Tek başına zor olmaz mı?"

"Olur."

Evan, kafasında tutunacak bir şey, bugünkü yolculuk sırasında gördüklerinden sonra (Volvo, okul, göz yaşartıcı sprey), yalnız hayatına götürebileceği bir özellik arıyor. Bilinmezlik karşısında, her zamanki gibi, istekli görünmeye çalışıyor. Papa Z'nin eski sözlerinden birini söylüyor: "Seni öldürmeyen şey güçlendirir, sanırım," diyor.

Jack'in gözleri Evan'ın daha önce görmediği kadar efkârlı. "Bazen," diyor. "Ama kalan zamanda seni zayıflatır."

Evan'ın kafasının içindeki sesler, dış dünyada kapının vurulmasına dönüştü.

Dairenin kapısında biri vardı.

Gözlerini ovuşturup bacaklarını yatağın yan tarafına indirdi, tahmininden daha kolay olmuştu. Şırıngalar, boş serum torbaları, sargı bezleri yere saçılmıştı. Saat, kendini eve attığından bu yana iki buçuk gün geçtiğini gösteriyordu; sağa sola bulaşan kanının keşfedilmesi, güvenlik kamerası görüntülerinin izlenip yetkililere haber verilmesi için bolca zaman.

Çabuk iyileşmişti, Epo modern tıp mucizesini gerçekleştirmişti. Yaranın kenarındaki parlak deri hâlâ zayıftı. Eğildiğinde de karnında fena bir sızı hissediyordu fakat ağrıları büyük oranda hafiflemişti. Yakın zamanda mekik çekemeyecekti ama bu sabah itibariyle özgürce hareket edebilirdi.

Bol bir tişört ile kot pantolon giydi, tabancasını aldı, kordorda yürüdü. Gelen polislerse ön kapıyı sürgüleyip pencereden halatla usulca aşağıya inecekti.

Her şeyi geride bırakmanın vakti gelmişti belki de.

Güvenlik kamerası ekranında Fila eşofmanıyla Hugh Walters görünüyordu. Evan tabancasını pantolonunun arkasına sıkıştırıp kapıyı açtı.

"Bir açıklama borçlusun," dedi Hugh.

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Evan. "Bir şey yapmadan evvel, izin verirsen..."

"KMK toplantısından oylama tamamlanmadan apar topar ayrıldın. Bunun sonucunda katılım karnene baktım. Ne buldum biliyor musun?"

Evan donup kaldı. Kafasını iki yana salladı.

"Toplantılara katılım oranın, KMK el kitabında yazılı gereksinimlerin –*önerilerin* değil, *gereksinimlerin*– çok altında."

Evan koridora çıktı. Ne halıda kan damlası vardı ne de duvarlarda parmak izi. Ne ara temizlenmişti? Hem de Hugh görmeden?

"Bu durumda," dedi Hugh, "kurallar uyarınca, altı yüz dolarlık bir ceza ödeyeceksin."

"Ceza mı?" dedi Evan.

Aralarındaki amatör bilimci bağı belli ki yok olmuştu ama bu Evan'ın kafasını kurcalayan en son meseleydi. Kimliğinin ifşa olup olmadığını öğrenmeliydi.

Hugh iç çekerek siyah çerçeveli gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovuşturdu. "Bak, Evan. Bu işin senin için öncelikli olmadığını farkındayım. İster inan ister inanma, benim için de değil. Açıkçası halıları yenilemek ya da yeni bir gürültü yönetmeliği çıkarmak umurumda bile değil."

Evan ona hayretle baktı.

"Ama çoğumuz için topluluk hissi önemli. Hele ki bu büyük şehirde. Bazılarımız için bu her şeyden değerli. O yüzden bir düşün, tamam mı?"

Hugh'nun ani dönüşüyle gafil avlanan Evan başını salladı. "Düşünürüm."

Koridorun ilerisindeki bir çınlama sesi asansörün gelişini haber verdi. Mia ve Peter asansörden indiler, kollarında alışveriş torbaları vardı, olmazsa olmaz Fransız ekmeği de en üstte görünüyordu.

"Aa," dedi Hugh. "Belki de seni yanlış yargıladım." Evan'ı başıyla kurnazca selamladıktan sonra koridorda uzaklaştı, geçerken Mia ile Peter'a selam verdi.

"Girebilir miyiz?" dedi Mia.

Evan kenara çekildi, içeri girmelerine izin verdi. Peter mutfak masasının etrafında koştururken Mia ağır ağır kendi ekseninde dönerek büyük odayı süzdü. "Vay canına! Kral dairesiymiş."

Evan evine daha önce hiçbir yetişkinin girmediğini idrak etti. Hem de hiç.

"Sana bunları getirdik." Alışveriş torbasını tezgâhın üstüne koydu. "Bir de emin olmak istedik... ölmediğinden."

Peter buzdolabına iki eliyle yaslanmış ve alnını da dayamıştı. Mia ve Evan dairenin içlerine, nispeten mahrem bölgelerine doğru ilerlediler. Mia kick boks alanına kaydı ve ağır torbayı hafifçe dürttü.

"Ee, karnına tam olarak ne oldu?" Ellerini kaldırdı. "Dur. Bilmek istemiyorum. Bilmesem daha iyi."

Evan, genç kadının yanına gitti, kum torbasının öbür tarafına yaslandı. "Sendin, değil mi? Kanları sen temizledin."

"Evet," dedi Mia.

"Neden? Bana borçlu falan değildin. Senin ve Peter için yaptıklarım..."

"Sana borçlu olduğumdan yapmadım, Evan. Yapmamın sebebi senin..." Dudaklarını nemlendirdi. "Şey... Birine ihtiyaç duymanın ne anlama geldiğini şimdi anlarsın belki."

İçinde çok çok eski bir duygu uyandı. Yanından geçen arabalarda gördüğü çocukların yüzlerinde gördüğü bir şey. Jack'in çakısı karşısında savunmasız kalan çalı yığını. Parlak termoslar, beslenmeler. Mia'nın odasındaki o ânı düşündü; dudaklarının yumuşaklığını, sorduğu soruyu... *Seni ne mutlu eder?* Tutku simgesini dövme yapan, kan kırmızısı dudakları ve porselen gibi cildiyle son derece çekici –ve bıçağı kaburgalarının altına saplayana kadar baş döndürücü– bir kadın olan Katrin'den ne kadar da farklıydı. *Seni ne mutlu eder?* Ya Mia'yla yalancı melisa ve "Hymn to Freedom" eşliğinde yaşadıkları o an farklı gelişseydi? *Tartış benimle. Suçla beni. Kız bana.*

"Veda hediyesi olarak düşün," dedi Mia.

Duyguları yüzüne yansımış olmalı ki Mia'nın gözleri doldu. "Özür dilerim Evan. Ama ben, yani *biz* senin yanında yaşayamayız. Fazla tehlikeli," dedi. Uzandı, parmaklarını göğsüne koydu. "Ebeveyn olarak sorumsuzluk yapmış olurum..."

"Teşekkür ederim," dedi Evan. "Yaptığın her şey için."

Mia nefes aldı, göğsü inip kalktı. "Buraya kadarmış demek."

"Evet," dedi Evan. "Buraya kadarmış."

Mia döndü, gidiyordu, derken durakladı. "Alnın," dedi. "Kesilmiş."

Evan parmaklarını kaldırdı. Pencereye ateş ettiğinde kırılan camların yaptığı bir çizik. "Önemli bir şey değil."

"Olmaz," dedi Mia çantasını karıştırarak. Rengârenk bir yara bandı çıkardı, ambalaj kâğıdını açtı: sırttan kocaman ağzıyla Kermit.

"Gerçekten mi?" dedi Evan.

"Maalesef."

Evan eğildi, Mia başparmaklarıyla bandı alnına yapıştırdı. Durakladı, sonra alnını öptü. "Hoşça kal Evan."

"Hoşça kal."

Mia'nın ayakkabılarının mutfağa gittiğini duydu, sonra iki çift ayak ön kapıya doğru ilerledi. Kapı açılıp kapandı.

Evan bir süre orada öylece dikildi; Mia'nın dudaklarının hayaleti hâlâ suratındaydı.

51

&^%!

Slatcher radyo frekansıyla çalışan tırnaklarını takmıştı fakat tırnaklar normal boyuttaki eller için tasarlandığından Slatcher'ın elinde boyalı çizgilere benziyordu. Bu nedenle kendini küçük bir elbiseyle giyinme oyunu oynayan bir kız gibi hissediyordu hep. Sağ gözüne oturttuğu tam pikseli kontak lenste patronla yaptığı sanal mesajlaşma seansını gözden geçiriyor, metinleri mor Scion'ın kontrol panelinin ortasına kadar indiriyordu. Geriye itilmiş sürücü koltuğuna oturdu, parmakları havayı gıdıklarken istemediği cevapları yazdı.

Patron kızmıştı. Patron kızdığında daha hızlı yazardı:

YETİM X'E DAİR ELİNDE HÂLÂ İPUCU YOK. HASTANELER, ACILLER, MORGLAR.

Slatcher soru işareti olmadığını fark etti. Yine de yazdı: HAYIR.

Yeşil imlecin yanıp sönmesine kalmadan Patron'un cevabı belirdi: YETİM V'NİN DURUMU NEDİR?

Araba iki tarafında söğüt ağaçları uzanan huzurlu bir banliyö sokağında kaldırımın kenarındaydı. Dökülen gümüş mavisi yapraklar sileceklerin üzerinde birikmişti. Slatcher elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Vegas'ın öğle güneşinin etkisini artıran camlar, arabayı içini bu serin aralık gününde bile çöl sıcağına çeviriyordu.

Terini silerken ekranda istemsizce bazı semboller belirdi: *&^%*!

ŞAKA MI BU?

HAYIR. ÖZÜR DİLERİM. TEKNOLOJİK AKSAKLIK.

YETİM V?

HASTANEDE. İPTAL. SIRTİ ÇOK KÖTÜ YANMIŞ.

PEKİ YA "KATRIN WHITE"?

Slatcher'ın burnundan aşağıya bir ter damlası süzüldü, burnu kaşındı ama kaşımaya cüret edemedi. BIRAKTIM. ÜZERİNE DÜŞENİ YAPTI. İŞİMİZİ GÖRDÜ.

TEMİZLENMESİ GEREKECEK.

Bu üstü kapalı emir Slatcher'ı rahatsız etti. Adil kurallara göre oynamayı yeğlerdi fakat Patron'un böyle ahlaki çekinceleri yoktu. Slatcher yazdı: HEMEN Mİ?

HAYIR. ONUNLA YAKINLAŞTI. İZLENMESİNİ İSTİYORUM. SUDA BİR OLTA DAHA.

ANLAŞILDI.

YETİM X, BÜTÜN ADAMLARINI ÖLDÜRDÜ MÜ?

BİRİ HARIÇ HEPSİNİ. AMA ÖNEMİ YOK. ŞU ANDAN İTİBAREN HER ŞEYLE BİZZAT İLGİLENECEĞİM.

İYİ EDERSİN, diye yazdı Patron. YOKSA BEN İLGİLENMEK ZORUNDA KALIRIM.

Bir üstü kapalı tehdit daha. Slatcher'ın alnından ikinci bir ter damlası süzüldü. Burnundaki kaşınma arttı. Parmaklarını yazmaya zorladı: ANLAŞILDI.

PLANIN NE?

Yolun karşısındaki okul bahçesinden kahkahalar ve bağrışlar yükseldi.

MORENA AGUILAR. BİZİ ONA GÖTÜRECEK.

ONUN DA İZLENMESİNİ İSTİYORUM. NE PAHASINA OLURSA OLSUN.

Slatcher bakışlarını salıncakta oturan küçük kıza çevirdi. Önünde bir genç kız çömelmişti, zincirleri tutuyordu. Oyun oynayan çocuklar arasında neredeyse kaybolmuşlardı, konuşuyorlardı.

BEN BUNUN İÇİN BURADAYIM, dedi Slatcher.

Genç kız doğruldu, küçük kızı yanağından öptü, döndü. Morena'nın uzaklaşmasını izleyen Slatcher kendine hemen kontağı çevirmemesi gerektiğini hatırlattı.

Onun yerine yazışmayı sonlandırdı: **GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN AYIRMAYACAĞIM.**

52

Öbür Adamın Eli

Üçüncü gün, Evan nihayet Kasa'ya girdi. Yirmi dakika içinde Castle Heights'ın güvenlik görüntülerini silmişti. Kendini koridorlarda zombi gibi sendelerken, duvarları kana bularken izlemek tuhaftı. Ömrünün neredeyse anımsamadığı, aldığı eğitim sayesinde vücudunun kendiliğinden hareket ettiği koskoca yedi dakikası. Silinmesi gereken başka bir şey var mı diye videoyu ileri sardı. Biraz sonra Mia on ikinci katın koridorunda belirdi. Çeşitli ekranlarda onu takip etti. Genç kadın önce asansöre gitti, yirmi birinci kata çıktı, sonra koridorda ilerledi. Dairesinin önünde durakladı. Evan kapıyı aralık bırakmıştı.

Mia içeri girip çekingen adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Evan yatakta yatıyordu, bilinçsizdi. Mia hemen yanına gidip nabzına baktı. Sonra alnına dokundu. Bir müddet yanı başında oturdu, elini tuttu. Evan dakikaların geçişini izledi.

Derken Mia daireden çıktı, kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Kendi dairesine döndü, bir dakika sonra elinde kova ve fırçayla tekrar ortaya çıktı. Kendisinden intikam almak isteyen adamların

evine girdikleri gecenin ilerleyen saatleriydi. Travma yaşayan oğlunu daha yeni yatırmıştı. Ama o yine de kovayla fırçasını almış, neredeyse iki saat boyunca yerleri, duvarları ve asansörü temizlemişti.

Onu korumak için.

Tam bilgisayarın başından kalkacakken bir e-posta geldiğini gördü, dünyanın çeşitli yerlerinden otomatik olarak yönlendirilerek mechlul.adam@gmail.com adresine düşmüştü. En son ne zaman e-posta aldığını hatırlamıyordu bile.

İki gün önce Tommy Stojack'ın hesaplarından birinden gönderilmişti. Konu kısmında, "*Katrin White*" yazıyordu.

Evan karnında bir ürperti hissetti, kabuk bağlayan yarası sızladı.

Biraz bekledi, sonra oturdu, koltuğunu masaya yaklaştırdı, Tommy'nin mesajını okudu:

"Kötü haber: Harrah'daki tanıdığım oradan ayrılmış. İyi haber: Caesars'a geçmiş. Senin hatun oradaki veribankalarında varmış. Bir şey bulamamışlar ama poker masasında güzel bir seri yakalamış. BŞG."

BŞG, Stojack'ın dilinde "biraz şüpheli görünüyor" anlamındaydı.

Evan eklentiyi açtı, Caesars'tan bir dâhili rapor. Bir kumarbaz ödül kartının taranmış kopyasında bir fotoğraf vardı. O aynı süt beyaz ten, zümrüt yeşili gözler, siyah yerine kumral, dalgalı hippie tarzı saçlar. Fotoğrafın altında yazan isim: "*Danika White*." Fotoğrafın üstünde, "*Vegas. Olmak istediğin kişi ol,*" yazıyordu.

Boğazı o kadar kuruydu ki güçlkle yutkundu. Okumaya devam etti.

Danika büyük kumarbazdı, Caesars'taki çok sayıda masada oynamış, ciddi borç biriktirmişti. Derken 7 Aralık'ta esrarengiz biçimde bütün borçları ödenmişti. Evan, William Chambers'ı öldürdükten iki gün sonra ve Katrin White, Bottega Louie'deki buluşmayı ayarlamadan üç gün önce. Diğer kumarhanelerden

alınan bilgilere göre, Strip'teki bütün borçları benzer şekilde iki hafta önce kapatılmıştı.

Yalanlar artıyordu. Gizli bir poker masası falan yoktu. Vegas'lı tetikçiler borçlu Japon işadamlarının derisini de yüzmüyorlardı. Kendisine borç takıp kaçan koca yoktu. Danika çok uzun süre kumar oynamış, büyük borçlar yapmıştı. Slatcher –ya da arkasında kim varsa– devreye girmiş ve kumar borçlarını kapatarak onu satın almıştı.

Ne var ki genç kadın başlangıçta anlaşılmaya yanaşmasaydı satın alınamazdı. İğrenç kariyeri boyunca Evan böylesi numaralarla defalarca karşılaşmıştı. Çaresiz bir hedef bul, ona hayatının fırsatını sun, sonra onu avucuna aldın mı sıkabildiğin kadar sık.

Danika White yaptığı anlaşmanın mahiyetini kavradığında iş işten geçmişti.

Gerçek adını öğrendikten sonra Evan'ın araştırmaları oldukça kolaylaştı. Danika'nın ebeveynleri sağ ve sağlıklıydılar, Boca Raton'da emekliliklerinin keyfini çıkarıyorlardı. Kayıtlarda kocası görünmüyordu ama yirmi yaşında bir kızı vardı.

Adı Samantha'ydı.

Evan, motel odasında telefonda silah sesini duyduğunda Danika'nın tepkisini zihninde tekrar oynattı: *Sam! Baba? Olamaz. Olamaz. Olamaz!*

Panik haliyle ilk tepkisi aslında bir ipucu vermişti. Kendine gelmeden önce vurulduğunu düşündüğü kişinin adını kullanmıştı.

Domino etkisiyle yalanlar birbiri ardına ortaya çıkıyordu. İşin köküne kadar inmeye yemin eden Evan, Motorlu Taşıtlar İdaresi'nin veritabanına sızdı. Samantha, ehliyet fotoğrafında güzel bir kıza benziyordu, annesine benzerliği çarpıcıydı. Santa Monica City College'da iki yıl geçirdikten sonra, UCLA'dan burs kazanmıştı. Aldığı bursa karşılık iki işte çalışmasına karşın, harç hesabında geç ödeme yapıldığı için birkaç defa faiz işlediği görülüyordu. Evan ona ait bir cep numarası bulup aradı.

Genç ve enerjik bir ses telefonu açtı: "Alo, ben Sam."

Arka planda bir hareketlilik vardı, Evan birinin genç kıza seslendiğini duydu. Dersler bitmiş olabilirdi ya da belki de bahçede yürüyordu. Evan soluğunu boşalttı, esir tutulmadığı için rahatlamıştı. Slatcher adına iyi bir stratejik hamle. Sürekli elinin altındayken neden onu alıkoyma riskine girsindi ki?

"Merhaba, Sam," dedi Evan. "Ben annenin arkadaşayım ve..."

"Vay canına! Bu kez neredeyse on ay oldu. Etkilendim doğrusu. Bu sefer gerçekten bıraktığını sanmıştım."

"Efendim?"

"Şimdi ne istiyor? Daha çok para mı? Kazandıklarım kendime zor yetiyor zaten. Ona söyledim, ne onu görmek ne de onunla konuşmak istiyorum. Buna araçlar da dâhil."

"Hayır, sandığın gibi değil. Sadece... son birkaç haftadır telefonlarıma çıkmaz oldu..."

"Alışsan iyi edersin. Bak ahabap, kim olduğunu bilmiyorum ama izin ver de hayatının birkaç yılını kurtarayım. Günün sonunda, söz konusu Danika'ysa gerisi teferruattır."

Evan yılgın bir ses tonu takınmaya çalıştı: "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Hey," dedi Sam. "Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Benim yaşadıklarımı sen de yaşama diye."

Telefonu kapadı.

Evan arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, resmin netleşmesine izin verdi. Danika –muhtemelen Slatcher'ın emriyle– gerçek kimliğinden parçalarla Katrin'i yaratmıştı. Soyadını ve kumar alışkanlıklarını değiştirmemişti. Sam'in adını sahte babasına atfetmişti. Hayali kocasının Boca Raton'daki yerleşim bölgesine yatırım yaptığını söylemişti ki gerçek anne babası öyle bir yerde yaşıyordu.

Evan, Jack ile birlikte ilk operasyon kimliğini oluşturduğu günü hatırladı. Çiftlik evinde ateşin karşısında uğraşmışlardı. Jack ona hikâyesini oluştururken yalandan çok gerçekleri kullanmayı öğretmişti, böylece hatırlaması gerekenler ve unutabilecekleri azalacaktı. Evan sahte kimliğini kendi kişiliğine olabildiğince yakın oluşturmayı öğrenmişti, böylelikle gerçek bir duygusal bağ kurulur ve içgüdüleri de buna göre tepki verirdi. Bir role bürünmeyi ve içinde o role inanmayan parçayı unutmayı öğrenmişti.

Slatcher ve ekibi bunu Katrin için yapmıştı. Onu Vegas'ta avuçlarına aldıktan sonra travmaya sokmuş, dediklerini yaptırabilecekleri perişan bir hale getirmişlerdi. Slatcher, Sam'i öldürmüş gibi yaptıktan sonra Evan, Danika'yı motelin yatağında tuttuğunu, genç kadının göğsünde hüngür hüngür ağladığını hatırladı. Slatcher ve ekibi, Danika'yı Samantha'ya zarar vermekle tehdit etmiş, dediklerini yapmazsa öldüreceklerini söylemiş olmalıydı. Danika'nın bedeninde gerçek bir suçluluk ve dehşet hissetmesini sağlamışlardı. Evan'ın kuşkulanasını önlemek için bunu yapmak zorundaydılar.

Kendisi de sabık bir Yetim olan Slatcher, genç kadının hikâyesini Evan'a hitap edecek şekilde düzenlemişti: kendi başına çıkış yolu bulamayan, yardıma muhtaç, çaresiz bir kadın. Evan'ın hatası yüzünden babasının hayatı tehlikede olan bir kadın. Katrin, Evan'ın eski yarasını deşmişti. *Aptalca bir hata yaptım ve bunun bedelini babam ödüyor, demişti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilir misin?*

Evet.

Bu demekti ki Slatcher –ve işvereni– Jack'i biliyordu. Ölümünün arkasında onlar mı vardı? Evan mantık zincirini sonuna kadar takip etti ve ulaştığı yerden hiç hoşlanmadı.

Danika pasaportunu kontrol etmesi için Evan'a neredeyse meydan okumuş, yanında taşıdığını söylemiş, çantasında ortalıkta bırakmıştı. Göze çarpan bir başka husus, Slatcher'ın işvereni-

nin hakiki bir pasaport hazırlatabileceği ve veritabanlarında da bunu destekleyebileceği gerçeğiydi ki bu da Evan'ın dikkatinden kaçmadı.

Dirseklerini masanın sac levha yüzeyine koyup gözlerini ovuşturdu.

Sam'in ölmeden önce telefonda kızına sarf ettiği sözler bıçağı daha da derine saplamıştı: *Her kiminle birlikteysen, umarım seni korur.* Şüphelerine, mantığının sesine rağmen Evan onu korumuştur da. Yerleri defalarca ifşa olmasına ve Emirleri birbirini ardına ihlal etmesine rağmen Evan kendi çakısıyla bıçaklanana dek genç kadından vazgeçmemişti. Bu role başkalarını analiz etmekte, senaryoları okumakta, para kazanmak için blöf yapmakta usta bir poker oyuncusundan daha uygun kim olabilirdi ki? En nihayetinde Danika her şeyi özetlemişti zaten.

Sen kendi elini oynamazsın, demişti. Karşındakinin elini oynarsın.

Barfiks demirinden sarkan Evan, karnında oluşmaya başlayan yara dokusundan kurtulmak için bacak kaldırma hareketi yapıyordu. Ağır ve düzenli hareket ediyor, acıyla nefes alıyordu. O kadar odaklanmıştı ki ilk başta RoamZone'un çaldığını duymadı.

Mutfak tezgâhına koştu, telefonu aldı.

Vegas. Ankesörlü telefon.

"Morena?"

"İyi misin?"

Evan'ın kafası karışmıştı. "Ne?"

"Son konuştuğumuzda sesin kötü geliyordu, yaralı gibiydin."

Evan nefes aldı, yara dokusunun gerildiğini hissetti. "Yaralıydım," dedi. "Ama şimdi iyiyim."

"Tamam. Öldün falan sandım. Bir kontrol etmek istedim."

Evan onu sıkıştırma dürtüsünü bastırdı, Jack'in bu durumda ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Bu işlerde çok becerikliydi; ne zaman öne çıkacağını, ne zaman geri çekileceğini bilirdi.

Evan perdeler boyunca yürüdü, aralıklardan ışık huzmeleri sızıyordu. "Sadece bunun için mi aradın?"

"İlk başta onun polis dostları sandım, biliyor musun? İntikam için peşimize düştüler, dedim. William Chambers'ın başına gelenleri bizden başka bilen yok, o yüzden kardeşimle teyzemden uzaklaşmam gerektiğini biliyordum."

"Çok cesurca. Ve akıllıca."

"Ama bunlar onun polis dostları değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Evan. "Çok daha kötüsü."

"Benim bir şey bildiğimi sanıyorlar. Oysa hiçbir şey bilmiyorum. Benim hayatım bitti. Ama Carmen, onun hâlâ bir şansı var."

"Senin de var," dedi Evan.

"Seninle tekrar buluşmam. Eğer ortaya çıkarsam beni yakalarlar."

Evan ona karşı çıkmamak için kendini zor tuttu. Büyük odayı turlarken Jack'i örnek almak için elinden geleni yaptı. *Sana asla yalan söylemeyeceğim.*

"Evet," dedi Evan. "Yakalarlar."

Islak nefesler. Hıçkırık. "Korkuyorum. Korkmalıyım, değil mi?"

"Evet. Korkmalısın."

"Böyle yaşamak çok zor. Dünyadan gizlenerek. Herkesten uzak. Yokmuşum gibi."

"Evet," dedi. "Zor."

Morena biraz daha ağladı. Boğuk iç çekmeler. On yedi yaşındaydı ve profesyonel bir tetikçinin hedefindeydi. Evan'ın boğazında bir öfke dalgası yükseldi ama hemen bastırdı.

"Bana yerini söylemezsen," dedi, "seni koruyamam."

Morena tekrar konuştuğunda sesi hüzün yüklüydü. "Biliyorum," dedi.

53

Havada Ters Kulaç

Morena Aguilar'ın otobüs değiştirdiğini gördüğünde Slatcher'ın nabzı heyecanla hızlandı. Kuzey yönünde giden şehir içi otobüsünü takip eden Scion'ı yavaşlattı, kızın aktarma otobüsüne yetişmeye çalışmadığını, güney yönünde giden otobüse binmek için yolun karşısına geçtiğini fark etti. Tekrar Strip'e dönüyordu. Bir buluşmadan önce Yetim X tarafından önerilmiş olabilecek temel bir şaşırtma taktiği.

Danny Slatcher, üç gündür aralıksız Morena'yı izliyordu. Kız kardeşini okul bahçesinde bir kez daha ziyaret etmiş, en dandik bir fastfood lokantasında patates kızartması ve guacamole yemişti. Ama şu ana dek, Evan'ın oyuna geri döndüğüne dair rutininde bir bozulma olmamıştı.

U dönüşü yapan Slatcher, sahada kalan son adamını hemen uyardı. Adı Don Julio idi. "Babalık'tan Tekila Bir'e. Kardeşin peşini bırak ve benim konumumu izle."

Devasa başparmağıyla koordinatlarını gönderen bir uygulama açtı.

“T-Bir’den Babalık’a. Oradayım... yedi dakika.”

Strip trafiği, öğle yemeği vaktinde bile Los Angeles’ın iş trafiğiyle aşık atabilirdi. Bütün klima menfezlerini kendine çeviren Slatcher, otobüsü üç araba geriden sabırla takip ediyor, her durakta inen bütün yolculara bakıyordu.

Vegas’ın gündüz saatlerinde bu kadar sıkıcı ve renksiz görünmesi onu hep şaşırtmıştı. Ayak altında ezilmiş tozlu Legolar gibi belli belirsiz bir sırayla dizilmiş tuhaf şekilli binalar topluluğu. Sahara Caddesi’nden geçtiler, Stratosphere Oteli yetmişlerde bir bilimkurgu filminden çıkmış bir uzaylı antenine benziyordu. Dikiz aynasında Slatcher barut rengi cipin arkasına geçtiğini fark etti.

Telsizden konuştu: “Harekete geçtiğinde sen devralıyorsun. Beni tanır.”

“Anlaşıldı.”

Otobüs, Sands Caddesi’ne geldi, kafatası ve çapraz kemik simgeli bayrağıyla, Siren’s Cove’da gece gösterilerini bekleyen korsan gemisiyle Define Adası’na yaklaştı. Evan ve Morena yeniden buluşacak gibi görünüyordu; çokça hareketlilik, yığınla tanık, çok sayıda kamera. Otobüs doğuya saptı, Wynn ile the Palazzo’nun arasından, lüks bir golf sahasının kenarından geçti. Paradise Road’dan hemen önce duran otobüsün açılan kapılarından Morena indi, başı öndeydi. Ellerini ceketinin ceplerinde yumruk yapmıştı, hızlı adımlarla yürürken etrafına gergin bakışlar atıyordu. Kaldırımından beton bir mısır koçanı gibi yedi kat yükselen devasa bir otoparkın önünden geçti, La Reverie’nin lobisine açılan otomatik kapılardan girdi. Mor bir ışık, yeni otel-kumarhanenin girişini aydınlatıyor, camdan yansıyarak Nevada’nın haşin bakışlarıyla rekabet ediyordu.

Park cezalarına lanet okuyan Slatcher –adamını öldürdükten sonra hızla oradan uzaklaşmak için– Scion’ı mısır koçanı şekilli yapının önünde bıraktı. Cip yanından geçip gitti. Yarım blok ile-

ride Julio'nun La Reverie'de aracını valeyeye verdiğini, inip buğulu camlı kapılardan girdiğini gördü. Slatcher'ın tepesinde, otoparkın en üst katından La Reverie'nin yan tarafına bağlanan açık bir üst geçit vardı. Bir an, buluşmaya farklı bir açıdan gitmek için o güzergâhı kullansam mı, diye düşündü fakat Yetim X'in nerede konuşlandığını bilmediğinden kumarhanenin lobisine koştu.

İçeri girerken asansör kapılarının kapandığını fark etti. Tam o esnada telefonuna mesaj geldi:

T1: 8. KAT.

Julio asansöre binmiş, Morena'yla birlikte yukarı çıkıyordu.

Slatcher merdivenlere açılan geniş kapıdan girip basamakları üçer üçer çıktı. Devasa cüssesine ve geniş göbeğine rağmen kondisyonu iyiydi, tam bir fizyoloji mucizesiydi. Beşinci katta, uzun ince bacaklı birkaç parti kızı, ince topuklu ayakkabılarıyla yürümeye çalışıyordu. Slatcher aralarından geçti, onları duvara yapıştırdı. Sekizinci kat sahanlığına ulaştığında ciğerleri yanıyordu. Kapının ardında bekledi, asansör kapılarının açıldığını duydu. Biraz sonra, cam panelden Morena'nın bir metre kadar öteden geçişini izledi. Arkasında Julio çevik adımlarla yürüyordu, kırıksız yarı serbest iş kıyafeti, nispeten kaslı bedeninin hatlarını gizliyordu.

Slatcher kolu indirerek eşikten eğildi. Morena enerjik bir şekilde yürümeye devam ediyordu, ellerini yumruk yapmıştı, arkasına bakamayacak kadar odaklanmış gibiydi. Julio rahat adımlarla yürümesine karşın uzun bacakları sayesinde genç kızın hemen ardındaydı. Slatcher merdivenlerden çıktı, hızla arkalarına geçti, olur da omzunun üzerinden bakacak olursa Morena'ya görünmemek için Julio'nun cüssesinin ardına gizlendi. Eğer o ve Julio zamanlamayı doğru ayarlarlarsa hemen kapı eşiğine sığınacak, ateş edilmesi durumunda Morena'yı kalkan olarak kullanacaklardı.

Koridorun ortasında Morena bir kapıyı çaldı, kolu çevirip içeri girdi. Elini ceketinin içine sokan Julio tabancasını çıkardı, kapıya iki adım kala hızlandı. Slatcher da kendi tabancası elinde, koşarak Julio'ya yetişti, zamanlaması sayesinde kusursuz pozisyon aldı.

Odaya aynı anda dalmak için hizalandılar, sonunda istasyona yanaşan üç vagonlu bir tren gibiydiler.

Evan sekiz kat yukarıda, gösterişli biçimde döşenmiş otel odasının balkon camından, ağır konvoyun Sands Caddesi boyunca ilerleyişini izlemişti. Önde otobüs, ardında mor Scion ve onun ardında da koyu renkli cip. Balkon direğine iniş halatı bağlanmış, bir kat aşağıdaki açık üst geçidin üzerinde sallanmasına izin vermişti. Hızlı kaçış imkânı yaratmak için Ford F-150'sini geçidin karşısındaki otoparkın çatı katına bırakmıştı. Pencereden kamyonetin arkasını, kasasındaki kutuları görebiliyordu.

Bulunduğu hâkim noktadan, Morena'nın otobüsten inip lobiye doğru gözden kayboluşunu izlemişti. Slatcher'ın Scion'dan indiğini, Morena'nın peşine takılan cipin onun yanından geçip gittiğini fark etmişti. Ardından 8124 numaralı odaya gitmiş, kapısını açmış, balkona kadar gerilemişti. Slatcher'ın cüssesi düşünüldüğünde Evan, tüfeğini getirmeyi düşünmüştü fakat bu plan daha büyük isabet gerektiriyordu. Jack'in sesi kafasında yankılandı: *Atışını isabetli yaparsan kalibrenin önemi kalmaz.*

Evan, Wilson 1911'ini çekip pozisyonunu aldı, susturucunun ucunu kapıya doğrulttu. Slatcher, Morena'nın onu Evan'a götüreceğini umuyordu.

Dileği gerçekleşmek üzereydi.

Evan bekledi, yerdeki titreşimleri okudu. Karnındaki iyileşen yarada bir sıcaklık hissetti, bu sıcaklık göğüs kafesinin altında yayıldı.

Kapı kolu indi, hareket başladı.

Morena kapıdan girer girmez takla atarak Evan'ın mobil-yaların arasında açtığı yoldan ilerledi. Tam Evan'ın bacağının yanından geçerken iriyarı kiralık adam kapıda belirdi, Evan onu iki kez göğsünden vurdu, üçüncü kurşunu da burnuna isabet ettirdi. Adam olduğu yerde yığılırken Slatcher'ın önü açıldı.

Evan, arkasında Morena'nın balkon korkuluğuna tırmandığını, halatı kavradığını, üst geçide bir katlık inişe başladığını duydu.

Diğer adamın aksine Slatcher odaya tabancası havada ve ateş etmeye hazır biçimde dalmıştı, bu nedenle Evan ilk mer-mide Slatcher'ın silahlı elini hedef aldı. Silah yere düştü, derken iriyarı adam ileriye doğru ani bir hamle yaptı, bu Evan'ı geri çekilmeye zorladı.

Evan tabancayı kaldırırken yarası gerildi, bu ufak sorun ona pahalıya mal oldu. Slatcher'ın gözleri, Evan'ın tabancasının nam-lusuna kilitlenmiş, ateş hattını hesaplıyordu. Saldırırken devasa kollarını kaldırıp Evan'ın kurşunlarına kalkan etti.

İlk mermi Slatcher'ın burun kemiğini kapatmak için kal-dırdığı önkolunun etli kısmından sekti, ikinci mermi sağ eline saplandı, bu sayede alnını korudu.

Yavaşlamadı.

Kurşunun parçaladığı kolunu çelik bir boru gibi Evan'ın bileğine indirdi, bu darbeyle birlikte yere yuvarlanan Evan, Wil-son 1911'inin balkonun kenarına doğru kaydığını, daha aşağıda da Morena'nın silüetinin üst geçitte uzaklaştığını gördü. Tekrar ayağa kalkarken bile yeniden hesapladı. Vaktiyle ellerini, ayak-larını ve kavalkemiklerini demir gibi sertleştiren, yumruklarıyla yere çivi çakabilen bir *shotokan* ustasıyla çalışmıştı. Usta, tek yumrukla öldürmekten bahsetmişti ki Evan, Slatcher'ın açılış salvosundan onun da aynı şeye muktedir olduğunu anladı. En son isteyeceği şey, böylesine iri bir adamla böylesine dar bir alanda dövüşmekti.

Birbirlerinin etrafında daireler çizdiler, ikisi de açık el gardlarını almıştı, avuçlar karşıya bakıyordu, parmak uçları şakaklarının üzerindeydi. Aralarındaki cüsse farkı göz önüne alındığında Evan, Slatcher'ın sinir sistemine zarar vermeliydi, merkezlere –gözlere, buruna, kulaklara, gırtlığa– saldırmalıydı. Ama en büyük organ, deriydi. Slatcher'ın şimdi acı hissetmesini istiyordu, yarın değil.

Bir açık el Endonezya dövüş stili olan pencak silat ile saldırdı. Sola gidermiş gibi yapıp Slatcher'ın sağ kulağına elinin ayasıyla vurdu. İri adamın gözleri büyük oranda beyaza döndü, sonra gözbebekleri tekrar göründü; yeniden canlanan bir robot gibiydi. Evan, Slatcher'ın savunma amacıyla saldırmasını bekledi, sonra yana kaçtı, üstaki borusuna başparmağıyla atak yaptı. Başparmağının, hedefinin yumuşak derisine keyifle gömüldüğünü hissetti ama Slatcher'a fazla yaklaşmıştı ve bunun pahalıya mal olacağını hemen anladı.

Slatcher'ın elleri çok hızlı hareket ediyordu, yaralı olan eli bu hareket sırasında epey kan sıçrattı. Evan onun kafasını yakalamak için elinden geleni yaptı, kollarını birleştirdi ama darbeler yağmur gibi geliyordu. Yumruklara rağmen yıkıcı kancanın menzili içinde kalmak için mücadele etti.

Evan'ın değerlendirebileceği hiçbir açık yoktu, kendisinin açık yaratması gerekecekti. Dirseğini döndürdü, önkolunun kemiğini saçının yan tarafını tarar gibi yukarı savurdu. Cam kesme elması gibi konumlanan dirsek kemiğinin ucu Slatcher'ın çenesini yardı. Yarasından kanlar fışkıran Slatcher geriye doğru sendeledi, nefes aldı.

Farklı dillerde dövüşüyorlardı, çokuluslu bir sokak kavgasıydı bu. Japon çift el savuşturmalarına karşı Filipin engellemeleri. Sendelediler; açık el tokatları, kol kırma tutuşları birbirini izledi. Evan'ın ön tekmesiyle nihayet birbirlerinden ayrıldılar.

Slatcher'ın kollarında kızıl yılanlar kıvrılıyor, kurşun yaraları parılıyordu. Evan sağ yanağının şiştiğini hissetti, bunun görüşünü engellememesi için dua etti. Lüks halı, ezilmiş, benek benek olmuştu; bir oto tamirhanesinden alınıp getirilmiş gibiydi. Açık kapının önünden biri geçti, çığlık attı, yoluna devam etti. Slatcher ayağıyla ölen kiralık adamın cesedini kenara iterek alan açtı. Kaya gibi omuzları gömleğinin altında kabardı. Kurşun yaralarına karşın etkilenmemiş gibiydi. Eğer Evan oradan çıkmazsa Slatcher onu lime lime edecekti.

Slatcher, Evan'a bir shotokan yumruğuyla saldırdı. Evan bunu muay thai tekmesiyle kesti, öndeki ayağının ökçesi bir pençe gibi rakibinin karnına saplandı. Slatcher'ın hatırı sayılır göbeği düşünüldüğünde bunun çok az etkisi oldu fakat ağırlığı öne doğru kaydı ve kafası Evan'ın erişim alanına girdi.

Evan iri adamın kafasını boyunduruğa almaya çalıştı, ellerini geniş boynunun etrafında kenetledi, ön kollarıyla şahdamarını sıktı. Slatcher'ın yüzünü aşağıya doğru bastırdı, yaralı ön kollarının arasından diziyle yanaklarına, burnuna darbeler indirdi. Aynı anda Slatcher'ı sağa sola döndürüyor, sallayarak dengesini bozmaya çalışıyordu.

Ama olmadı. Slatcher fazla kuvvetliydi. Evan'ı tuttu ve boy aynasına çarptı. Evan'ın karnı çığlık attı, yarası açıldı. Ayna kırıldı, parçalar omuzlarına döküldü.

Evan haliya düştü, Slatcher geriledi, ona ufak bir özgürlük penceresi verdi. Evan fırladı, devrilen koltuğun üstünden atlayıp balkona çıktı. Slatcher ona arkadan vurdu, Evan'ı korkuluğa itti ama Evan vücudunu korkuluğun üzerinden atıp iniş halatını kavramaya çalıştı. Halatı yakaladı, elinden kaçırdı, tekrar tuttu, birkaç metre avuçları yanarak aşağıya kaydıktan sonra elleri kendi iradesiyle halatı bıraktı. Son iki metre serbest düşüştü, kuyrukkemiğiyle kürekkemiğini üst geçidin zeminine çarptı. Acı daha kendini hissettirmeden Slatcher iri cüssesiyle güneşi

kapattı, halata tutunup sonra da bıraktı, elli numara botu her geçen saniye biraz daha büyüdü.

Evan omuzları üzerinde yuvarlandı, etrafına bakınarak düşen Wilson'ı aradı; göremedi ve otopark binasına, kamyonetine doğru koşmaya başladı. Slatcher'ın yere inmesi üst geçidi sarstı. Evan'ın arkasındaki ayak sesleri saniyeler içinde hızlanıvermişti.

Karnındaki ağrı hançerine ve düşüşten dolayı vücudunun her tarafı sızlamasına rağmen Evan koşmaya devam etti, cebinde kamyonetin kasasının anahtarını aradı. Otopark binasının çatısına yanlamasına kayarak çıktı, kamyonetine doğru dönerken az kalsın dengesini kaybediyordu.

Morena çoktan gitmişti. Evan ona koşmaya devam etmesini, peşinden kimsenin gelmemesini sağlayacağını söylemişti. Bu uzun vadeli bir sözdü. Çatının öbür tarafında bir asansör kapısı açıldı, içindeki dört kişilik aile görüldü. Baba öne doğru eğildi, bir düğmeye bastı ve asansör onları tekrar yuttu.

Yara bere içinde, ağrıyan ellerle Evan cebinden anahtarları çıkardı, düşürdü, yerden aldı, bu esnada Slatcher'ın kaya gibi cüssesinin yaklaştığını hissediyordu. Anahtarı ilk sandığa soktu, tüfeğinin dipçliğini kavradı, savurdu. Kınındaki katana ve fişekler çatının üzerine saçıldı.

Slatcher tepesindeydi.

Benelli'yi doğrultacak vakit yoktu, üzerine gelen devasa kütleden kaçmak için eğilmekten başka çare yoktu. Slatcher onu kavradı, tüfeği vurup düşürdü ama açık kapağa çarptı. Çarpışma şiddetliydi. Kemik çatırtısı duyuldu ama Slatcher sadece homurdandı. Evan tüfeğe doğru atladı ama tüfek, otoparkı çevreleyen metal bariyerlere doğru kaydı. Cephane kutuları açılmış, kırmızı fişekler etrafa dağılmıştı. Kamyondan seken Slatcher az kalsın fişeklerin üzerinde kayıp düşüyordu ama dengesini sağladı ve Evan'a yöneldi. Güçlkle soluyan Evan ayağa kalktı.

Slatcher kambur duruyor, kırık kaburgasını tutuyordu. Yarılan çenesi gömleğini kızıla boyamıştı. Kanlar kollarından süzülüyor, parmaklarından damlıyordu. Kamyonete çarptığında afallamıştı, Evan'ın bunu değerlendirmek için tek bir şansı vardı.

Slatcher ona doğru ağır adımlarla ilerledi, ellerini kaldırıp dövüş pozisyonu aldı. Evan yana kaçtı, rakibini yanlış tarafa gitmeye, ağırlığını kırık kaburgasına vermeye zorladı. Slatcher dişlerini sıkıp titrek bir adım attı. Kemik çatırtısı. Kendini toplamasına fırsat kalmadan Evan öne doğru adım attı, sol ayağını yere koydu, sağ ayağıyla wing chun tekmesi attı, topuğunu ileri itmek için döndü, Slatcher'ın öndeki uyluk kemiğinin altını hedefledi. Doğrudan dizine vurdu. Diz çatırdadı, Slatcher bağırıp iki büklüm oldu, bir şekilde ayakta kaldı. Bir an Evan dengesini kaybedip sendeledi, bundan istifade eden Slatcher öne doğru atladı, geniş gövdesini döndürerek Evan'ın karın boşluğuna ters bir yumruk indirdi.

Yarasında bir acı patlaması oldu, içine bir torpido gibi yarıldı. Darbenin gücüyle ayakları yerden kesilen Evan, gerileyip korkuluklara çarparken çatıya yanlamasına bakabildi. Kafasının arkası metale çarptı, sarsıntıyla dünyası bulandı. Güneşte kavru lan betonda yanağı yandı. Slatcher çatıda ona doğru gelirken, giderek büyüyen tuhaf bir kayıtsızlık hissetti.

Evan gözlerini kırıştıtırıp silkindi. Başını çevirdi. Korkulukların ardında sadece güneş panelli bir çıkıntı vardı; binanın etrafında üç metrelik bir daire, yeşil siyah camdan yapraklar. Onun ötesinde yedi katlık bir düşüş. Tekrar gözlerini kırıştırdı. Dahası da vardı, eğer görebilirse. Bowling topu gibi yuvarlanarak korkuluğa çarptığında en alttaki demirin altında bulunan katana ve fişekler aşağıya düşmüştü hatta hâlâ dönüyorlardı. Ama o onlara bakmıyordu. O, hemen ötelerindeki, tam kenarda duran Benelli savaş tüfeğine odaklanmıştı.

Evan iplere tutunup doğrulan bir boksör gibi korkuluktan destek alarak ayağa kalktı, korkuluğun üzerinden atladı. Slatcher'ın yumruğu birkaç santimle kafasını ıskaladı. Fişekler takırdadı, kılıç tembel yarım dönüşünü tamamladı, sonra güneş panellerinin arasındaki boşluğa düştü.

Evan kavisli saçak boyunca tüfeğe doğru emekledi, elleri ve dizleri kaygan güneş panellerinin üzerinde kaydı. Slatcher'ın inerken arkasında bir paneli parçaladığını duydu. Evan'ın parmakları kasıldı, tüfeğin dipçığinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Slatcher, Evan'ın üzerine atıldı, onu baldırından yakaladı. Evan'ın eli tüfeğe çarptı.

Tüfek kenardan kayarak, ses çıkarmadan düştü. Bir an La Reverie'nin güzel cam fonunun önünde süzüldü. Sonra gözden yitti. Rüzgâr Evan'ın saçlarını karıştırdı. Güneşin sakinleştirici sıcaklığını yanağında hissetti. Sıradan bir hayatta şairane bir an.

Derken Slatcher onu geriye doğru çekti. Evan karnının üstüne düştü.

Kalçası üzerinde yuvarlanarak ağırlığını dönmeye verdi, var gücüyle Slatcher'a tekme attı. Ayağının üstü Slatcher'ın çenesinin hemen altına isabet etti. Kafası yana savrulan devasa adam dönerek eşiğe geldi.

Slatcher'ın geniş parmakları kaygan silikon üzerinde tutunmaya çalıştı, tüfeğin fişeklerini etrafa saçtı. Önce bacakları, ardından beli kenardan aşağıya sarktı; yerçekimi onu aşağıya çekiyordu. Dirseklerinden destek alıyordu. Derken kaydı. Kanlı eli, başının üstünde sallandı.

Ve bir şeye tutundu.

Güneş panellerinin arasındaki boşluğa sıkışan katana kınına.

Kın, bir binanın yanına asılmış bayrak direği gibi çatının kenarından çıkmıştı. Slatcher'ın ağırlığıyla uzun kılıç iyice yerine oturdu, panellerle çatının beton kenarı arasına yatay olarak yerleşti.

Slatcher'ın güçlü kolu titriyordu. El tendonları kurşun yarısından dolayı hasar gördüğünden parmakları tam tutunamadı.

Gergin bir andı. Derken diğer elini de ilkinin yanına attı, kını kavradı.

Kendini tekrar yukarı çekmeye başladı.

Yerden otuz metre yüksekte barfiks.

Kın, kabzadan bir iki santim ayrıldı. Slatcher dondu kaldı. Eğer kın düşerse o da düşerdi. Denge sağlandı. Bir anlık duraklamadan sonra tekrar kendini yukarı çekmeye başladı.

Acıdan avurdunu ısırarak Evan, kendini Slatcher'a ve kılıca doğru çekti. Slatcher'ın suratı gerilmişti, şakağında bir damar kabarmıştı. Yine de ilerleme kaydediyordu.

Evan menzile girdi. Slatcher'ı düşürmek için pozisyon aldı ama Slatcher onu dikkatle izliyordu, içinde bulunduğu zor durumda bile tepki vermeye hazırdı. Evan'ın herhangi bir uzvuna ulaşabildiği an Slatcher ona tutunup Evan'ı da kendisiyle birlikte götürecekti.

Evan çabalarını kılıca yöneltti. Kılıcı panellerin arasından çıkarmaya çalıştı ama Slatcher'ın ağırlığı onu yerine mıhlamıştı. Kının dibinden tutup kılıçtan kurtarmaya çalıştı fakat aşağı yönlü baskı çok fazlaydı.

Slatcher yukarı çıkmaya devam ediyordu, dirseklerini neredeyse beton kenarın üzerine atmıştı.

Bir çatırtı sesi ikisini de heykele çevirdi.

Evan'ın gözleri, Peter düşürdüğünde kında oluşan çok ince çatlağa kaydılar hemen. Çatırtı devam etti. Yarı genişledi. Sonra çatallandı. Çatlama çizgileri Slatcher'ın ellerinin altında yayıldı.

Evan'ın soluğu boğazında kaldı. Slatcher'ın Evan'ınkilerle aynı hizadaki gözleri kan çanağıydı. Dudakları titriyor, âdemelması inip kalkıyordu.

İki adam da olanları hareketsiz izliyordu.

Kın, Slatcher'ın parmaklarının altında parçalara ayrıldı; elleri kayıyor, ağırlığı onu aşağıya çekiyordu.

Ellerini sırayla kından çekti, parçaların düşmesine izin verdi. Avuçları kılıcı kavradı, tutundu.

Evan keskin kenarın ellerini kesmesini bekledi ama hayır... Slatcher'ın şansı yaver gitmişti, kılıcın keskin olmayan tarafını kavramıştı.

Slatcher sıkılı dişlerinin arasından tısladı, talihin yüzüne gülmesi onu eğlendirmişti. Ensesi boğum boğum kaslıydı, kollarını doladı, pazıları şişti, devasa cüssesini tekrar yukarı kaldırdı.

İki yüz yıllık *tamahagane* çeliği esnedi, kenarı beton duvarda gıcırdadı. Meiji döneminde gülle yapımında kullanılan metal kırılmazdı.

Slatcher birkaç santim daha yükseldi, yüzü çatının kenarının hizasını geçmişti.

Kılıcın kabzası uzundu, iki elli samuray tutuşu için tasarlanmıştı. Güneş panellerinin altında sıkışan metal kısmın ötesinde on santimlik bir bölüm çıkıntı yapıyordu. Tam Evan'ın parmaklarının sığacağı genişlikte. Telle sarılı kabzayı iyi kavradı, yuvarlak *tsuba* el koruyucusu, elinin kenarını sıkıştırdı.

Evan elinden geldiğince sıkı kavrayıp kılıcı kurtarmaya çalıştı. Nafile.

Biraz ötede Slatcher'ın yükseldiğini, çatının üzerinde gölgesinin yavaş yavaş uzadığını sezdi.

Evan kılıcı biraz sarstı, olmadı fakat şunu fark etti: Kılıcı sıkıştığı yerden kurtaramayacaktı belki ama döndürebilirdi.

Kabzayı bir motosikletin gaz kolu gibi var gücüyle burdu. Başta bir şey olmadı ama sonra kılıç eğreti yuvasında çok az döndü.

Bu ufak hareket Slatcher'ı on beş santim aşağıya indirdi.

Evan burmaya devam etti, keskin tarafı yukarı doğru çevirdi. Kılıç sarsılarak döndü, Slatcher geriledi, dev cüssesi sallanıyordu. Parçalanmış, kanlı elleri tir tir titriyordu.

Evan gürleyerek kılıcı çeyrek daire çizerek çekti, keskin kenar şimdi gökyüzüne bakıyordu.

Bir anlık yüzey geriliminden sonra Slatcher'ın vahşi bakışları Evan'a kilitlendi, sonra katana görevini yerine getirdi.

Kılıç, Slatcher'ın parmaklarını eklem yerlerinden kesti. Kolları sallanmaya, boğulurmuş gibi çırpınmaya, havada ters kulaç atmaya başladı.

Evan'la göz göze geldiler, derken Slatcher düştü. Evan, La Reverie'nin camından yansıyan ışıktaki düşüşünü izledi, biraz sonra o da görünmez oldu.

Slatcher'ın mor Scion'a çarptığını görmedi ama duydu.

54

Hayır

Evan, Ford'u yedi kat aşağıya indirdi, sokağa ulaştı. Polis sirenleri hâlâ birkaç blok ötedeydi, polisler Strip trafiğine takılmışlardı. Yoldan geçenlerin meraklı bakışları arasında, Slatcher'ın cesedi arabasının üstünde iki büklüm olmuş, çarpmanın etkisiyle tanınmaz hale gelmişti. Parmaklarından birkaçı kaldırırma saçılmıştı, bu korkunç manzarayı konfetiler süslüyordu.

Kanlı gömleğini örtmek için sırtına kazak geçiren Evan hızlı adımlarla, kalabalığı yararak ilerledi, yara bere içindeki suratını kimse görmesin diye başını öne eğmişti. "Affedersiniz! Ben doktorum!" Nabzını ölçme kisvesi altında Slatcher'ın ceplerini aradı, sadece pantolonunun ön cebinde ince bir metal kutu bulabildi. Kalabalık, Evan'a dikkat edemeyecek kadar korkmuştu, kaçamak bakışlar atıyor, telefonlarıyla fotoğraf çekiyorlardı. Genç bir kadın, erkek arkadaşının göğsünde ağlıyor, gerginlikten ayaklarını yere vuruyordu.

Evan uzaklaştı, tüfeğini otopark binasının dibindeki otların arasında buldu. La Reverie'nin karşısındaki kaldırımda duran Wilson 1911'i işçilerin gözetimi altındaydı, o nedenle orada bıraktı.

Kamyonetine atladı, yola çıktı, devriye araçları olay yerine ulaştığı sırada uzaklaştı. Tıkalı otoban rampasında beklerken gömleğini kaldırıp karnına baktı. Dikişler yırtılmış, yara açılmıştı ama atardamar patlamamıştı.

Otobanda bir saat kadar yol aldıktan sonra kenara çekti, gümüş kutuyu kontrol etti.

On tırnak. Bir kontak lens.

Lensi parmağıyla dürttü. Lens canlandı, bilgisayar ekranı gibi parladı.

Pekâlâ.

Bir eczaneye girip lens solüsyonu aldı. Otoparkın kenarına park ettiği arabasına döndü, zehirlenmiş olması ihtimaline karşı lensi solüsyona iyice batırdı.

Sonra gözüne taktı.

Tırnakları kolayca taktı.

Bekledi.

İmleç belirdi. Bir süre kırmızı yanıp söndü.

Derken yeşile döndü.

Evan kıpırdamadan bekledi.

Tek bir satır yazı belirdi: YETİM O?

HAYIR, yazdı Evan ve bağlantıyı kopardı.

55

Sessiz İş

Evan, o akşamın ilerleyen saatlerinde evde yarasını yeniden dikip üstünü başını temizledikten sonra, Sunset Bulvarı üzerindeki Kaiser Permanente Tıp Merkezi'ne gitti. Altıncı katta asansörden indi. Görev yerinde oturan sorumlu hemşireye gülümsedi, aşağıdaki kafeteryadan aldığı vasat yiyeceklerle dolu iki ağır poşeti kaldırdı. "Kaza yapan arkadaşlarıma yemek getirdim."

Mor gözünü fark eden hemşire geçmesine izin verdi.

Kasa'da yaptığı araştırma onu buraya yönlendirmişti. Korktuğu başına gelmişti.

Koridorlar gümüş simli iplerle donatılmıştı; sonradan düşünülmüşe benzeyen Noel süslemeleriydi. 614 numaralı oda sağında kalıyordu, kapıdaki bilgi dosyasını aldı, perdelerin arasından geçti, ne kadar kötü olacağını bilmiyordu.

Bir adam baygın yatıyordu, başı bezlerle mumya gibi sarılmıştı, sağ kolu alçıda, bir bacağı askıdaydı. Soluk borusuna tüp takılmıştı ama ekranlara bakınca düzensiz nefes aldığı görülüyordu.

Memo Vasquez sonunda sisteme düşmüştü.

Evan dosyaya baktı; kırıkları, sıyrıkları, akciğerin iflas ettiğini, bağırsağın delindiğini gördü. Uyuşturucu satıcıları, kayıp uyuşturucuların parasını Vasquez'in bedeninden tahsil etmişlerdi. İyi ama sözlerini tutmuşlar mıydı?

Evan, elini Memo'nun koluna koydu usulca, biraz sonra adam kıpırdandı. Sargı bezlerinin altından koyu renk gözleri Evan'a baktı. Elini örtünün üstüne kaldırdı, Evan tuttu. Memo cılızca sıktı. Kafası rahatsız bir açıyla geriye doğru kaykılmıştı.

Evan, "Sana inanmadığım için özür dilerim," dedi. Kendini hazırladı, "İsa'yı aldılar mı?" diye sordu.

Solunum cihazı Memo'nun ciğerlerine hava üflüyordu. Memo, Evan'ın elini bıraktı, küçük bir yazma hareketi yaptı. Evan ona kâğıt kalem getirdi.

Adam titreyen eliyle, "Sı," yazdı. Sonra bin bir güçlülle, "Suratın?" diye yazdı.

"Sen asıl diğer herifinkini gör," dedi Evan. "Şimdi, kötü adamları nerede bulabileceğimi söyler misin?"

El tekrar hareket etti. Bir deponun konumunu yazması Memo'nun beş dakikasını aldı. Bir adresten ziyade İspanyolca ile İngilizce karışımı kaba bir yön tarifiydi. Ama yeterliydi.

Evan en üstteki kâğıdı kopardı. "Artık her şey yoluna girecek."

Memo tekrar kalemi istedi. Birkaç kelime daha çiziktirdi.

"Bizi sınır dışı edecekler. Yardım yok, yasadışıyım."

Evan defteri adamın elinin yanına koydu. "Artık değil," dedi. "Adın, Göçmen Hizmetleri'nin veritabanındaki onaylananlar listesine girdi. Sabah evine yeşil kart yollayacaklar. Tatil hediyesi." Dosyaya son bir kez baktı, tepsiye bıraktı. "Seni bayağı iyi hırpalamışlar."

Kalem birkaç sözcük daha karaladı: "Sen asıl diğr herfi gör."

Evan gülümsedi. Memo'nun gözlerinde neşe pırıltısı sezdi ama aynı gözler, sonra endişeyle karardılar.

"Sen dinlenmene bak," dedi Evan. Eline hafifçe vurup gitmek üzere döndü. "Ben o işi hallederim."

Evan lanetli deponun asbestli çatısından aşağıya kaydı, yüksek giyotin pencereden içeri süzülerek iç denizliği kavramak için döndü. Botları beton zeminden üç metre yüksekte sallanıyordu. Biraz gerileyip kendini bıraktı, dizlerini kırarak yere indi, darbeyi tek bir noktada toplamamak için yana yuvarlandı.

Köşede yırtık pırtık bir çift kişilik şilte olmasına karşın küçük kız yerde uyuyordu. Kusursuz bir geçici hücre. Küçük depo bölmesi boştu.

Çıplak duvarlar, koridorun ilerisindeki yıkık dökük müdür odasında tartışan adamların seslerini taşıyordu. Evan tepecamundan üç adamın dijital teraziler yüzünden didiştiklerini gözlemlemişti. Gözyaşı damlası ve hapishane dövmeleleri, muhtemelen uzak bir yere yayın yapan bir güvenlik kamerası. Eski fabrikanın geri kalanı terk edilmiş, ana katın bir duvarı yıkılmış, paslı sanayi tezgâhlarının arasına moloz saçılmıştı.

Dar alanda doğrulan Evan sessizce Isa'ya doğru yürüdü; onu ürkütmek istemiyordu. Yaklaşınca, küçük kızın, pelüş hayvanı orada uyuyabilsin diye yatağa yatmadığını gördü. Kulağı kemirilmiş pembe oyuncak ayı örtünün altına yerleştirilmiş, başı yastığa konmuştu.

Evan elini usulca kızın omzuna koydu.

Isa irkildi. On dört ya da on beş yaşlarındaydı ama rahatsızlığından ötürü tam yaşını anlamak güçtü. Gözleri yukarı bakıyordu, sanki gülümsüyorlardı.

"Beni baban gönderdi," diye fısıldadı Evan.

Genç kız başını salladı, dilini alt dudağının üzerine hafif çıkarmıştı.

Evan pembe oyuncak ayıyı gösterdi. "Adı ne?"

"Baby."

"Ona iyi bakıyorsun."

Kelimeler küçük kızın ağzında yuvarlandı: "Sı. Biraz ürkek."

"Sen yanında olduğun için çok şanslı," dedi Evan.

Neşeli, gururlu bir tebessüm ve başparmağıyla tamam işareti.

"Ben şimdi gideceğim," dedi Evan. "Sen burada onunla kal ve güvende hissetmesini sağla, tamam mı?"

"Hı hı."

Evan cebine uzandı. "Şimdi bu maskeyi takacağım. Baby'nin korkmasına gerek yok. Onu korkutmak için değil." Yüzünü kaplayan siyah polar bir maske taktı, sadece gözleri görünüyordu.

"Maske." Evan'a gülümsedi. "Süper kahraman gibi."

"Süper kahraman gibi." Evan tek gözlü gece görüş gözlüğünü çıkardı. Taktı, gayet rahattı, kafasına tam oturdu. Yüksek çözünürlüklü lens gözünde, iki eli de boştaydı.

"Burada bir süre tek başına kalsan olur mu?"

Yatağı gösterdi. "Tek başıma değilim."

"Tabii ki."

Evan yanına dövüş bıçağı almıştı. Silah sesleri küçük kızı korkuturdu. İşini sessiz halledecekti.

Ellerini usulca omuzlarına koydu ve tek gözüyle ona baktı. "Işıklar sönecek. Ama çok kısa süre sonra polisler buraya gelecekler. Tamam mı?"

"Hı hı."

Arka cebinden maymuncuğu çıkardı, eline vurdu. "Sen çok cesur bir genç kızsın," dedi, dönüp kapı koluna odaklanarak.

"La puerta," dedi Isa. "Kilitli."

"Sorun değil." Burma anahtarını oynattı, kilit tarağını deliğe soktu. "Ben kapılardan geçebilirim."

Isa göz kırptı. Evan gitmişti.

O gece eve dönen Evan banyoda avuçlarını duvara dayadı, sıcak suyun altına girdi. Duş başlığından akan sular suratındaki kurumuş kızıl lekeleri yıkadı. Evan ellerini ve kollarını ovaladıkça kırmızı kanlar aktı. Hem de çok fazla.

Ama hiçbiri ona ait değildi.

56

Onuncu Emir

Evan derin, tatmin edici bir uykunun koynundayken cep telefonunun titreyişiyle uyandı. Yatağından kalktı, RoamZone'a uzandı, karnındaki yeni dikişler gerildi.

Konuşmasına fırsat kalmadan Danika'nun sesi geldi: "Yardım et bana Evan, *lütfen*. Biliyorum, sana ihanet ettim ama başka seçeneğim yoktu."

Kelimeleri kesik kesik geliyordu, nefesi de düzensizdi, sanki koşuyordu.

"Bir seçenek hep vardır," dedi Evan.

"Senden başka kimsem yok." Ayak seslerinin gürültüsü arttı, dar duvarlarda yankılanıyordu. Merdiven? "Bana artık ihtiyaçları yok. Beni ortadan kaldırabilirler."

"Kim var peşinde?"

"Slatcher'ın üzerindeki adam galiba. Her şeyin arkasındaki adam."

Beton zeminin soğukluğu, çıplak ayaklarını uyuşturdu. Ayakta durduğunu ancak şimdi fark edebildi.

"Senin yerindeyim," dedi Danika.

Ağır ağır başını yatak odasının kapısına çevirdi. "Benim yerimde mi?"

Bir kapı kapandı, sonra Danika nefes nefese konuştu: "Tavan arası dairede."

Evan sıkılı dişlerinin arasından soluğunu boşalttı.

"Seni bulmaya geldim," dedi Danika.

Evan banyoya girdi, duş kabininin içindeki duvardan geçti. "Orayı biliyorlar."

"Gidecek başka yerim yok." Hıçkırıyordu. "Borcumu kapat-
tılar. Onlara borçlandım. Eğer seni teslim etmezsem..."

"Her şeyi biliyorum." Evan'ın parmakları klavyenin üzerinde dans etti, sonra tavan arası dairenin güvenlik kamerası görüntüleri belirdi.

Daha önce Katrin olarak bildiği kadın oradaydı, sırtı kapıya dönüktü, koçbaşını engellemek istermişçesine bir kolunu yan tarafına indirmişti, diğer elinde yanağına tuttuğu bir kulan at telefon tutuyordu. Her nefes alıp verişinde göğsü inip kalkıyordu, boynundaki fildişi rengi teni kızarmıştı.

"Bana, duyacağım her silah sesinin kızımın uzuvlarına sıkılmış bir kurşun olacağını söylediler." Hüngür hüngür ağlıyordu. "Moteldeyken buna çoktan başladıklarını sanmıştım. Duyduğumun o olduğunu sanıyordum. Onu sakat bırakacaklardı. Beni görmek istemeyebilir ama o benim kızım. Kızım! Hayatımda yaptığım tek iyi şey. Anne olarak sürekli çuvalladım ama ona bunu yapmalarına izin veremezdim. Ne olursa olsun kızıma zarar vermelerine izin veremezdim."

Danika kapıdan uzaklaştı, içeriye doğru yürüdü. Sonra telefon kulağında, doğrudan güvenlik kameralarından birine baktı. Evan'ın tüyleri diken diken oldu. Danika kameraları en başından beri biliyordu demek ki. İzlendiği üç gün boyunca

tek bir emare göstermemiştii. Poker masalarında geçen binlerce saatin meyvesi.

"Peşindeki adam," dedi Evan. "Pasaportu sana o mu verdi?"

"Hayır," dedi Danika. "Onunla hiç tanışmadım. Pasaportu almaya beni Slat cher götürdü."

"Nereye?"

"Federal Bina. Westwood'daki."

Evan yine ürperdi, gerildi.

Federal Bina her şeyi teyit ediyordu.

Kasa'nın soğuğu Evan'ın iliklerine işledi. Titrememek için kendini zor tuttu.

"Bana ne yapacağımı söylediler," dedi Danika. "Bana yapacağım her şeyi söylediler. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Çok fazla şey biliyorsun," dedi Evan. "Seni mutlaka bulacaklardır."

Göğsü birkaç sessiz hıçkırıkla sarsıldı. "Lütfen Evan. Sammy ile durumumu hiç düzeltemedim. Artık ölüp ölmek umurunda değil ama önce son bir şans daha istiyorum sadece. Sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var."

Onuncu ve en önemli Emir kafasında dönüyordu: *Bir masumun ölmesine asla izin verme*. Bir kusur işlemiştii elbette ama yine de bir masumdu. Evan'ın bedenindeki bütün içgüdüler onunla savaşıyordu. Yılların birikimi alışkanlıklar, kas hafızası.

Sözcükler dilinden güçlükle döküldü: "Sana yardım edemem."

Danika kameraya sanki Evan'ı görüyormuş gibi bakıyordu ama elbette göremiyordu. "Edemez misin yoksa etmez misin?"

Evan soğuğa karşı koymayı bırakıp titredi. "Üzgünüm," dedi.

Danika asılı mutfak dolaplarına gömülü kameraya yaklaştı, hüzünle baktı. "Beni onların eline mi terk edeceksin?"

Süt beyazı ten.

Kalçalarının kıvrımı.

O dolgun, kan kırmızısı dudaklar.

"Sana yardım ederdim," dedi Evan. "Eğer bana güvenseydin her şeyi hallederdim."

"Biliyorum. Bunu artık biliyorum." Yanaklarındaki yaşlar parıldadı. "Ama beni avuçlarına almışlardı."

Evan hatta lastik cayırırları duydu. Derken Danika'nın bakışları pencerelere çevrildi.

"Aman Tanrım!" dedi. "Geldi. Aşağıda. Evan, ne yapacağım?" Dehşete kapılmıştı.

Evan'ın boğazı düğümlendi. "Üzgünüm Danika."

"Evan, bana ne yapacağımı söyle. Ne yapayım?" Pencereye koştu, aşağıya bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Sonra ön kapıya koştu. Açtı, çılgılık attı, tekrar kapattı. "Koridorda, Evan!" Dairenin ortasına yürüdü, kameraya baktı hatta neredeyse Evan'ın gözlerinin içine. "Lütfen! Lanet olsun Evan... Yardım et lütfen!"

Bir

masumun

ölmesine

asla

izin...

Ön kapı bir hışımla açıldı, susturuculu silah sesi duyuldu, Danika'nın başı yana döndü. Sırtının üzerine yığıldı, kaskatı kesilen kolları zarifçe kaydı, yan tarafı üzerinde hareketsiz kaldı.

Geniş bir silüet içeri girdi, kapıyı arkasından sessizce kapattı, omuzları ana kameraya dönüktü. Kilidin iç çerçeveden koptuğu yerden birkaç kıymık fırlamıştı. İki kilit de kurşunlardan nasibini almasına karşın kapı hâlâ kapanıyordu. Koridordan bakan biri bir terslik fark etmezdi. Adam, başı önde, Danika'ya doğru yürüdü, göğsüne bir kurşun daha sıktı, cesedin gövdesi olduğu yerde sıçradı. Adam tabancayı elinde döndürdü, kolunun altındaki kılıfa koydu. Sonra eğilip Danika'nın telefonunu aldı.

Ayağa kalkarken, Charles Van Sciver telefonu kulağına götürdü, kameraya baktı, gülümsedi.

"Merhaba Evan," dedi.

57

Milyonlarca Aydınlık Pencereden Biri

Biraz kilo almış, yanakları dolgunlaşmış, suratı biraz daha kı-zarmıştı.

Evan konuşurken sesi boğuktu: "Merhaba Charles."

Van Sciver dairede elini kolunu sallayarak dolaştı. "Birleşik Devletler'de seninle aynı ismi paylaşan 367.159 kişi var," dedi. "Yani her 854 Amerikalıdan biri." Sözcükler hattan ufak bir gecikmeyle geliyordu, Charles'ın ağız hareketleriyle uyumsuzdu, konuşmaya başka bir boyutta gerçekleşiyor havası katıyordu. "Elbette sen o kullanışsız soyadından yıllar önce kurtuldun. Oslo'dan çok önce. O nedenle biraz zor oldu."

"İyi ki adım Ignatius değil."

Charles sırtıttı. Danika'nın önünde durup cesedine baktı. Kafasının altındaki koyu birikinti yavaş yavaş genişliyordu. "Onlar çok çaresiz, sen ise çok güçlüsün," dedi. "Bu senin zayıf noktan Evan, hep de öyleydi. Yufka yüreklisin."

Evan, Dışişleri Bakanlığı'ndan aslına uygun biçimde çıkartılan sahte pasaportu düşündü. Dünyanın dört bir yanındaki on beş

telefon santralini dolaşmasına rağmen telefonunun izinin nasıl sürüldüğünü. Slatcher'ın neden Scion'ı değiştirme zahmetine girmediğini. Çünkü yetkililer tarafından aranmıyordu.

"Sen kendi başına hareket etmiyorsun," dedi Evan. "Devlet desteklisin."

"En azından eskiden olduğumuz kadar," dedi Charles. "Ama evet, hâlâ içerideyim, eğer sorduğun buysa."

"Senin üstünde kim var?"

"Üstümde kim mi var?" Charles yine kendini beğenmiş şekilde sırttı. Evan'ın aklı, çatlamış asfalt basketbol sahalarına, akşam yemeklerindeki peynirli makarnalara, Pride House Grup Evi'nin aşırı kalabalık odalarına gitti. "Üstümde kimse yok. Programı ben yürütüyorum."

"Ne kadarını?"

"Tamamını."

Neler olduğunu idrak eden Evan'ın midesi bulandı. Geçmişinin yalanları, üzerine bir çığ gibi düştü. "Yetim Programı. Aslında lağvedilmedi."

"Amacı değişti. Ama patron benim."

"Kaç kişi kaldık?"

"Yeterince," dedi Charles.

"İzimi nasıl buldun?"

"Meçhul Adam'ın izini bulmak ne kadar zordu, hayal bile edemezsin. Olay yeri raporlarını ayarştıran bir veri madenciliği programı tasarladık. William Chambers cinayeti filtremize taktı. Oradan Morena Aguilar'ın peşine düştük."

"Filtre neydi?"

"Hedef uyarı verdi. Kirli polis, yığınla iddia, tam senin ilgi alanın. Ve adli tıp. İzler Chambers'ın bir 1911 ile vurulduğunu gösteriyordu; senin favori tabancan. Ama ilk başta mermiler kafamızı karıştırdı. Sen oyuk uçlu çekirdek kullanırdın fakat o akşam 14.95 gramlık metal gömlekle çekirdek kullanmışsın. Sonra

şunu fark ettim: Mahalle kalabalık olduğundan merminin ses imzası taşımaması için ses altı kullanmaya karar vermiştin. Ama seni asıl ele veren, kızın kirasını ödemek için bıraktığın paraydı. Meteliksiz bir Salvadorlu kızda yüzlük banknot ne gezer?"

Büyük dikkatsizlik, diye düşündü Evan.

"Ona daha sonra ihtiyacımız olur diye bilgilendirmek istemedik," dedi Charles. "Tek sorun, bu kadar kısa sürede gerçek bir müşteri bulmasını beklemiyorduk."

"Çünkü bu, sahte müşteriyle ilgili planınızı bozdu."

Charles ayağıyla Danika'nın cesedine dokundu. "Doğru."

"Yerimi tespit etmek için bana birini yakınlaştırmak istediniz."

"Senin gibi birini hafife alamazdık. Koordineli bir saldırı düzenlemek için bulunduğu konumu kontrol etmek, önceden hazırlık yapmak zorundaydık."

"Moteldeki gibi."

"Doğru. Her şeye rağmen işler istediğimiz gibi gitmedi. Biz de plan değiştirdik. Seni istediğimiz yere çekebilmek için piyon yedik." Gözlerini tekrar ayaklarının dibindeki cesede çevirdi. "Görevi planlamak için çok önceden haber almalıydık. Geceyi burada geçireceğinizi umuyorduk ama sen köpekbalığı gibisin. Durduğun yerde durmuyorsun."

"Danika'yı nerede buldunuz?"

"Elimizde birkaç aday vardı ama senin yerini bulana kadar bekledik. Danika'yı bir süredir izliyorduk. Göreve en uygun kişi oydu."

Evan'ın bunu idrak etmesi biraz vakit aldı. "O yüzden mi peşimdesiniz?" diye sordu sonunda. "Ücretsiz hizmetim için mi?"

"Tabii ki hayır." Charles düş kırıklığı ifadesi yerleşen gözlerini kapatıp açtı. Sinirlenme işareti. "Senin peşine düşmemizin sebebi, kafanın içindeki bilgiler. Dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşman güvenli değil."

"Senin de değil."

"Ben dışarıda elimi kolumu sallayarak dolaşmıyorum."

"Bana taraf değiştirdiğin söylendi."

Charles gerçekten şaşırmış gibiydi. "Ben hiçbir zaman taraf değiştirmedim!"

"O yaz Oslo'daki görüşmemizden sonra seni öldürmek için görevlendirildim. Reddettim."

"O yaz asıl biz seni öldürmek için görevlendirildik. İlk defa Yetimlerin birlikte çalışmasına izin vermişlerdi. Senin akıl hocan sana yalan söyledi. Hedef sendin. Ama seni bulamadık. Şu âna kadar."

"O zaman neden?.."

Ekranların loş ışığında Evan o an anladı. Jack, Evan'a Charles'ın resmini, onu tanıyacağını, bir Yetim'i öldürmektense gizleneceğini bilerek göndermişti. Evan'ın ciğerini biliyordu.

Jack sahte görevi, onu uyarmak ve ortadan kaybolmasını sağlamak için vermişti. Evan gerçeği bilseydi, Yetimlere ve tüm hükümete kafa tutardı. Kendini öldürtürdü.

Charles'ın yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi, ağzına tekrar o sırtı oturdu. Telefon kulağında, Danika'nın cesedinin etrafında dolaştı. "Vay anasını! Demek bundan haberin yoktu senin! Jack Johns neden öldü sanıyordun? Çünkü *seni* korumaya çalışıyordu."

Evan arkasına yaslandı, Jack'i düşündü. Yemek masasında, çatalını eriştenin içinde döndürüyordu. *İşin zor kısmı, seni katil yapmak değil. İşin zor kısmı, insanlığını kaybetmemeni sağlamak.* Jefferson Memorial'ın altındaki meşum buluşmalarından önce sesindeki gerginlik. *Bu taraftan bir sızıntı olabilir. Dışarı çıkmak istemiyorum. Adımlarımı dikkatli atıyorum.*

Jack, Evan'ı korumak için sayısız protokolü çiğnemişti. Aldığı riskin farkındaydı. Yine de o riski almıştı.

Evan'ın Jack'in ölümünden dolayı duyduğu üzüntü hiç gitmemişti, hep oradaydı, benliğine kazınmıştı. Ve şimdi kıpırda-

niyordu; temelini sarsıyor, göğsündeki nefesi çalıyordu. Evan ağzını açtı ama sözcükler çıkmadı.

Tek tesellisi, Charles'ın, tepkisini görememesiydi. Ama Charles bunu sezmişti. Topukları üzerinde döndü, dolapların içindeki gizli kameraya baktı.

Evan güçlükle de olsa konuştu. "Beni neden öldürmek istedikler?"

"Anlamıyorsun Evan. Mesele kişisel değildi. İnsansız hava araçları her şeyi değiştirdi. Dışışleri, ne zaman isterse bir düğmeye basıyor ve dünyanın öbür ucundaki radikalleri havaya uçurabiliyor. İnsani hatalarla ve bizimki gibi bir programın getirdiği diplomatik risklerle neden uğraşsınlar ki? Bize artık ihtiyaçları yok. Yıllardır yok. Bizi rafa kaldırıyorlar."

"Bize birbirimizi ortadan kaldırtıyorlar, demek istiyorsun herhalde," dedi Evan.

"Doğru. Ve süreç devam ediyor. Yüksek risk kategorisindekileri hâlâ ortadan kaldırtıyorlar."

"Hepimiz yüksek risk kategorisindeyiz, Charles. Öyle yetiştirildik."

"Doğru," dedi Charles. "Ama bazı kişilik profillerinde başkaldırı ihtimali daha yüksekti."

"Mesela benimkinde."

"Mesela seninkinde."

"Yani eğer ben seni öldürmeyi kabul eden sınıfta olsaydım, sen de beni öldürmeyi reddeden sınıfta olsaydın şu anda tam ters rollerde olurduk."

"Eh, haklı çıktıklarını inkâr edemezsin, değil mi?"

"Yetim Programı'nın yeni amacı Yetimleri katletmek mi? Bu işin nereye gittiğini görmüyor musun Charles? Bize birbirimizi öldürtmeye devam edecekler..."

"Ta ki bir tek kişi kalana dek," dedi Charles.

"Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü," Charles kameraya biraz daha yaklaştı, "o tek kişi ben olacağım."

"Ya sonra ne olacak?" diye sordu Evan.

Van Sciver ilk kez cevap veremedi.

Evan bekledi, Van Sciver kameraya bir adım daha yaklaştı. Evan bir adım daha atmasını istiyordu ama Charles olduğu yerde kaldı, kararlılıkla lense baktı.

"Ne kadar sürerse sürsün," dedi Charles, "seni bulacağım."

"Hoşça kal Charles," dedi Evan.

Charles'ın yüzü değişti, Evan fareyi tıklayıp kameranın içinde gizli bombayı patlatmadan biraz önce geri çekildi.

Ekran karıncalandı, patlamayla birlikte bütün gizli kamera devreleri yandı. Evan uzun süre orada oturup bir şifreyi çözmeye çalışır gibi karıncalı ekranı izledi.

Charles'ın minik patlamaya olan mesafesini düşündü, etki alanının yeterli olup olmadığını merak etti.

Sonunda yerinden kalktığında bacaklarının dermanı kesilmişti. Mutfığa gitmeye çalıştı, elleri alüminyum karıştırıcıya yapışana kadar iki ölçek Jean Marc XO çalkaladı. Votkayı kadehe boşalttı, içine manzanilla zeytini attı, şehir merkezine bakan balkona geçti.

Soruların ve ihtimallerin sınırı yoktu. Evan, gizli bir arananlar listesinde yer alıyordu ama bu listede ne silahlı soyguncular vardı ne de sarıklı ve sakallı adamlar; bilakis şu anda onu ortadan kaldırmaya çalışan devletin eğitip donattığı bireyler vardı. Yani düşmanlarının yanı sıra müttefikleri de olabilirdi. Suikast listesinde başka kimler yer alıyordu acaba? Ayrıca bu operasyonu kim yönetiyordu?

Charles, Yetim Programı'nı yeni formatıyla kendisinin yönettiğini söylemişti, daha az sayıda kişiden müteşekkil ama daha

ölümcül. Evan'ın o konuda şüphesi yoktu. Program, an itibariyle tehdit teşkil ettiği düşünülen sabık Yetimleri yok etmeye adanmıştı. Evan buna da inanıyordu. Fakat dizginleri ele aldığı anda Charles'ın, programı başka hangi amaçlar için kullanacağını kimse kestiremezdi.

Votkasını yudumlarken korkuluğa yaslanıp Los Angeles'a baktı. Evan'ın peşindeki avcılar o parıltılı ışıkların arasında bir yerlerdeydi ve o buradaydı. Onu bulamayacaklardı. En azından bu gece.

Bu gece bulunduğu yer, milyonlarca aydınlık pencereden biriydi sadece.

58

Veda Hediyesi

Annesinin cesedi, Griffith Park'ta eski atlıkarıncanın arkasındaki ağaçlıklı alanda bulunalı sadece iki gün olmuştu. Samantha White, gecenin bir yarısı gelecek bu tarz bir telefonu uzun zamandır beklemesine rağmen bir yanı hâlâ şoktaydı. Bir yanı da sonunda yenilgiyi kabullenmişti. Hayatta izleyeceği yol buydu. Annesi adeta Sam'in önünü açmış, yerini doldurması için fırsat yaratmıştı.

Elinde bir deste gecikmiş öğrenci kredisi tebliğiyle burs ofisine gidiyordu. Danışmanı üç mesaj bırakmıştı. Onca gün dururken Sam'le bugün buluşmak istemesi bir terslik olduğuna işaretti.

Geçen hafta sonu oynanan futbol maçının coşkusuyla yaşayan bir grup Bruins formalı öğrencinin yanından geçti. Seperatörlü defterleri ve kat kat kitaplarıyla tıp hazırlık öğrencileri Boyer Hall'dan çıkıyorlardı. Kimi kandırıyordu? Hiçbir zaman buraya ait olmamıştı. Hep bir sahtekârdı. Ezik geçmişinin ezik ürünü. Ve nihayet ezik geleceğine teslim olup kaderine boyun eğmenin vakti gelmişti.

Gardena'da Hustler Casino'da kasiyerlik yapan bir arkadaşı vardı. Bayağı bir işti, tamam ama kız kirasını ödeyip bir de Civic kiralayabilecek kadar para kazanıyordu. Belki Sam orada bir iş bulabilir, UCLA'da geçirdiği dönemlerin kredisini ödeyebilirdi. Sonrasında da daha büyük paralar kazanmak için Vegas'ın yolunu tutabilirdi. Tıpkı annesi gibi. *Ah, diye düşündü. İşte asıl sorun da bu ya!*

Çocukluğu Kızilderili kumarhanelerinin ve sabaha kadar açık lokantaların önünde arabalarda uyuyarak geçen Sam normal bir hayat istiyordu. Annesi hayatına kâh girip kâh çıkmış, ona faydadan çok zararı dokunmuştu ama elinden geldiğinde jestler de yapmıştı. Bazen bir hediye kartı. Bazen benzin parası. Ta ki işler tersine dönene dek.

Adli tıp, cesedi verince Sam cenaze masraflarını karşılamak için hesabında kalan parayı kullanacaktı. Cenaze evi faturası, annesinden beklediği veda hediyesi değildi ama Danika her şeye rağmen onun annesiydi ve bir istirahatgâhı hak ediyordu.

Sam burs ofisinin önünde durdu, gecikme tebligatları rüzgârda uçuşuyordu. Demek yolun sonuna gelmişti! Gösteriştten uzak, buz gibi bir aralık sabahında gözyaşı döküyordu.

İçeri girdi, bir sıcaklık ve çam kokusu çarptı yüzüne. Resepsiyonda kimse yoktu tabii ki, en azından bugün. Ama Geraldine'in kapısı açıktı.

Sam ofise girdi, Geraldine acısını paylaştığını gösteren gözlerle ona baktı. "Başın sağ olsun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Geraldine masasının önündeki koltuğu gösterdi. "Otursana."

"Bak, anlıyorum," dedi Sam. "Bırakmak zorundayım. Bir iş bulana kadar bana biraz zaman ver yeter, sonrasında hemen..."

"Sam," dedi Geraldine. "Otur."

Sam koltuğa kendini bıraktı.

"Kredilerin ödenmiş."

"Zor günler geçiriyorum, Geraldine. Şaka kaldıracak durumda değilim."

"Annenin miras avukatı aradı. Görünüşe bakılırsa senin için bir eğitim fonuna para yatırıyormuş."

"Fon mu? Ne fonu? Nerede?"

"Balear Adaları'nda."

Sam yüzünde bir sıcaklık hissetti. Ağlamaya başlayacağından ve Geraldine'in para yüzünden sanacağından endişeliydi.

Yutkundu. Alt dudağını ısırdı. "Sahi mi?"

"Fonda, kalan iki yıllık harç ücretini karşılayacak para var," dedi Geraldine. "Ama yurt masrafların için çalışman gerekecek."

Konuşmakta zorlanan Sam başını salladı. Oradan hemen çıkmalıydı yoksa kendisine sürpriz aile buluşması ayarlanan bir *reality show* ahmağı gibi avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayacaktı. Hemen ayaklandı, Geraldine de kalktı.

Geraldine sümenin üzerinden serin, ince elini uzattı.

"Mutlu Noeller," dedi.

59

Bir Dahaki Sefere

Evan aylardır ilk kez bir huzur duygusuyla uyandı. Parkta, vurulduğu yerden yaklaşık on kilometre uzakta Danika'nın cesedinin bulunmasının üzerinden sekiz gün geçmişti. *L.A. Times*'ta şehir merkezinde bir binada gaz sızıntısından dolayı bir patlama olduğu haberi yer almıştı fakat Danika White'a veya Charles Van Sciver'a ait bir cesetten söz edilmemişti.

Daire temizlenmişti. Ya Van Sciver ya da o gerçekten öldüyse çevresindekilerden biri tarafından. Evan'ı arayacaklardı.

O da onları arayacaktı.

Her sabah ilk iş ve her gece yatmadan önce son iş olarak yaptığı gibi Slatcher'ın ince gümüş kutusuna uzandı, kontak lensi ve tırnakları taktı.

Sistemi çalıştırdı, imlecin yanıp sönmesini izledi. Kırmızı, kırmızı, kırmızı.

Van Sciver'dan iz yok.

Tam bir dakika sonra bir nebze rahatlayan Evan kutuyu kaldırdı.

Giyinirken onu nelerin beklediğini düşündü. Meçhul Adam olarak görevleri mutlaka devam edecekti fakat halletmesi gereken bazı sorunlar vardı. Tıpkı Morena Aguilar'la olan bağlantısı gibi Memo Vasquez ile olan bağlantısı da biliniyordu. Onlar için yapabileceği en iyi şey onlara bir daha yaklaşmamaktı. Bu nedenle bir sonraki müşterisini kendisi tespit edecekti.

Ama öncesinde bir mola verebilirdi.

Nalbura gitti, birinci sınıf kırmızı meşe kereste, ahşap macunu ve boya satın aldı. Eve döndüğünde Kasa'da Castle Heights'ın dâhili güvenlik kameralarını izledi, Ida Rosenbaum'un kahvaltı sonrası yürüyüşüne çıkmasını bekledi. Sonra 6G numaralı dairenin yolunu tuttu.

İşini bitirince sabahın geri kalanında güvenli evlerini do-laştı, otomatik aydınlatma programını değiştirdi, istenmeyen postaları temizledi, zulaladığı yedek araçlarının bakımını yaptı.

Güney istikametindeki 405 numaralı otoyolda trafik ilerlemiyordu, o nedenle tepenin üzerinden kanyon güzergâhını kullandı. Yirmi dakika sonra Wally's Wine & Spirits'te ürünleri inceliyordu. Kauffman Luxury Vintage votkadan sadece bir şişe kalmıştı.

Tezgâhın üzerindeki döner standda okuma gözlükleri, tirbuşonlar ve şişe açacakları vardı. Kasada beklerken standı şöyle bir döndürdü. Muppets temalı yara bantları gözüne çarptı.

"Bayım? Bayım?"

Evan başını kaldırdı.

Gözlüğünün üzerinden bakan kasiyer şişeyi gösterdi. "Sadece bu mu?"

"Evet," dedi Evan. "Sadece o."

Eve vardığında otopark girişinde durdu. "Vay canına, Bay Smoak!" dedi vale şevkle anahtarları yakalarken. "Kamyoneticinizi park etmeme izin mi veriyorsunuz gerçekten?"

"Kimseyi ezme yeter," dedi Evan. Delikanlı sırtıttı.

İçeride, başında Noel Baba şapkasıyla Hugh Walters lobi ağacını budamayı bitirdi. Merdivenin tepesinde, ağacın üstüne melek yerine simit koydu. Evan'ı görünce omuz silkti. "Burası Los Angeles," dedi.

Posta kutularının yer aldığı bankoda Johnny Middleton dönüp beşlik çakmak için elini kaldırdı. Kardeşlerle yüzleştiklerinden beri Evan'la arasında bağ kurma girişimleri artmıştı. Biraz saçma bulsa da Evan, Johnny'nin eline çaktı ve posta kutusuna baktı.

GenYouration Labs'ten dikdörtgen bir kutu vardı.

Bunu bekliyordu zaten.

Paketi açtı, asansöre yürürken biraz okudu. "Yirmi birinci kat, lütfen," diye seslendi güvenlik masasına.

"Tabii Bay Smoak."

Evan durakladı. "İyi tatiller Joaquin."

"Size de efendim."

Evan asansöre bindi. Tam kapanırken açıklıktan içeri uzanan kırışık bir el kapıları durdurdu. Bayan Rosenbaum. Arkasına yaslandı, Evan'ı süzdü.

"Motosiklet kazasının yaraları iyileşiyor bakıyorum da."

"Evet efendim."

"Benim biricik Herb'üm, huzur içinde uyusun, çocukları bodruma kilitlerim de motora bindirmem derdi hep."

"Çocuklarınız, sizin gibi bir anneleri olduğu için çok şanslılar."

Yaşlı kadın boğuk bir ses çıkardı. Sessizlik içinde birkaç kat çıktılar.

"Şu işe yaramaz yönetici bu sabah kapımı yaptırmış nihayet. İnanabiliyor musun?"

"Sevinmişsinizdir."

"Sırf millete bu yıl hallettiğini söyleyebilmek için yaptırdığına eminim." Altıncı kata ulaştılar, Bayan Rosenbaum indi. "Hadi, hoşça kal."

On ikinci katta Evan asansörden inip koridorda ilerledi. 12F'yi geçerken gözetleme deliğinden bakan bir göz sezdi. "İyi günler, Sayın Yargıç."

Kapının ardından Pat Johnson'ın boğuk sesi geldi: "İyi günler."

Evan koridordaki son kapının önünde durdu. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu: "Gece yarısına kadar uyumamalıyım. New York'taki o şeyi izlemeliyiz."

"O dediğin şey burada dokuzda."

"Tekrarı var! Hem ben havai fişekleri görmek istiyorum. Yarısını izlese?"

"Ben teröristlerle pazarlık yapmam!"

Evan kapıyı çaldı.

Birkaç ayak sesi. Derken Mia'nın suratı belirdi, arada güvenlik zinciri. Başını hafifçe geri çekti. "Evan?"

"Peter'a Noel hediyesi getirdim. Ya da veda hediyesi de diyebiliriz sanırım. Konuştuğumuz gibi, bundan sonra artık uğramayacağım."

"Ah," dedi Mia. "Pekâlâ."

Kapı kapandı, zincir kalktı, Mia geriledi, Evan'ı içeri aldı.

"Gözün," dedi. "Ne ol..." Ellerini kaldırdı, avuçları dışarı bakıyordu. "Dur. Boş ver. Söylemesen daha iyi."

Evan gülümsedi. Mia'nın, hakkında bildikleri düşünüldüğünde pılsını pırtısını toplayıp şimdiye dek çoktan Castle Heights'tan gitmesi gerekirdi. Ama gitmemişti. Yerinde kalarak belli belirsiz de olsa ona duyduğu güveni hayatına tekrar dâhil etmişti.

İçerideki kanepeden Peter el salladı, Evan ona doğru yürüdü. Mia mutfağa döndü, ikisini yalnız bıraktı.

Evan, Peter'ın önünde çömeldi, o da televizyonu kapadı. Evan, GenYouration Labs'ten gelen kalın dosyayı kaldırdı. "Bu ne biliyor musun?"

"Dinozor DNA'sı mı?"

"Yaklaştın. Senin DNA'n." Evan basılı raporu açtı. "Yüzde elli sekiz Akdenizlisin, yüzde otuz bir Kuzey Avrupalı ve yüzde on bir de Güneybatı Asyalı."

"Asyalı!"

"Evet. Bak."

Peter minderin kenarına ilişti, büyülenmiş gibiydi. "Süper."

"Süper ya. En eski atan, altmış beş bin yıl önce Afrika'dan göçmüş, Kızıldeniz'i geçerek Arap Yarımadası'na ulaşmış. Halkı göçebe avcılar olmuş, aletleri ve silahları varmış. Yeni topraklar ve engellerle yüzleşmekten korkmuyorlarmış." Evan sayfayı çevirdi. "Kuraklık baş gösterince ataların yaban hayvanlarının peşinden bugünkü İran'a, oradan da Orta Asya bozkırlarına göç etmiş."

"Bozkır ne?"

"Geniş, düz otlaklar," dedi Evan. "Çok güzeldir." Sayfayı yan çevirdi. "Haritaya bak. Dedelerin Avrupa'ya nasıl geçmişler, görüyor musun? Büyük hayvanlar avlıyorlarmış."

"Vay canına!"

"Aynen öyle." Evan renkli sayfaları çevirdi. "Derken Buz Devri'yle birlikte yine göçler başlamış. Damarlarında ayrıca Bereketli Hilal'in tarımcılarının da kanı var. Ama bunların hepsini kendin okuyabilirsin." Raporu verdi. "Nereden geldiğini bilmek istiyordun."

"Teşekkür ederim. Bayıldım. Annem bize pek fazla uğrayamayacağını söyledi."

Cümleler bir bütünün parçalarıymış gibi birleştirilmişti. Belki de öyleydiler.

"Doğru," dedi Evan.

"Büyümeden anlayamazmışım ama yetişkinlerin ne yapacaklarını bilmediklerinde söyledikleri bir şey bu bence."

"Yetişkinler sandığından daha çok çaresiz kalırlar."

"Bu çok kötü," dedi Peter. "Bazen kendimi yalnız hissediyorum. Tek çocuk olmak çok kötü."

Evan bunu düşündü. Sonra, "Çok yakın bir dostum bana kafamda bir alan yaratmayı öğretti. Oraya ne istersen koyabilirsin. İstemediğin kimse oraya giremez. Ama istediğin herkesi sokabilirsin," dedi.

"Mesela Batman'i. Ya da Kaptan Jack Sparrow'u."

"Doğru."

"Ya da seni."

Evan başını salladı. "Ya da beni."

"Hoşça kal, Evan Smoak."

"Hoşça kal, Peter Hall."

Peter DNA raporunun başına döndü ve okumaya başladı.

Evan doğrulup kapıya yöneldi. Mia elindeki kesekâğıdına baktı. "Sonunda o votkayı aldın demek?"

"Evet, aldım."

"Bu gece kutlama yapmaya hazır mısınız?"

"Öyle de denebilir."

"Yeni yıl kararlarını aldın mı?" diye sordu Mia.

"Henüz değil."

"Fazla vaktin yok."

"Evet," dedi. "Galiba." Durakladı. "Mutlu yıllar Mia."

Saçını geriye attı, dudağını ısırды. "Mutlu yıllar."

O postit duruyordu, hemen önünde duvara yapıştırılmıştı: *"Kendine, yardım etmekle yükümlü olduğun biriymişsin gibi davran."*

Evan bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri olup olmadığını merak etti.

Dairesine çıktığında spor yaptı, dikişlerinin etrafını temizledi. Sıcak bir duş aldı, biraz kitap okudu. Gece yarısından biraz önce kendine buz üzerine birkaç parmak Kauffman doldurdu. Perdelerin arkasında dikildi, votkanın ağzını, boğazını ısıtmasına izin verdi. İpeksi yumuşaklığının yanı sıra ağızda temiz bir tat bırakıyordu.

Uzak ufukta patlayan havai fişekler yeni yılın gelişini haber verdi. Votkasını yudumlarken muhteşem ateş ve ışık yağmurunu izledi. İçkisi bitip de geriye sadece buzların tıkırtısı kaldığında kadehini durulayıp kaldırdı.

Havai fişeklerin ışığı, buzdolabının üzerinde bir çocuğun avuç izini aydınlattı. Zihninde Peter'ın buraya son gelişini canlandırdı; buzdolabına dayanmış, buğulandırmak için paslanmaz çeliğe üflemişti. Evan yana geçti, el izini açığa çıkardı.

Onu orada bırakmaya karar verdi.

Uzun koridorda yürüdü, katananın asılı durduğu boş noktayı geçti. Yatmaya hazırlandıktan sonra yatağın kenarına ilişti, son dokuz gündür her gece yaptığı gibi yüksek çözünürlüklü lensi ve radyo frekanslı tanıma sistemi yüklü tırnakları taktı.

İmleç yanıp söndü. Kırmızı, kırmızı, kırmızı.

Rahatladı, tertibatı çıkardı, sabah tekrar kullanmak üzere gümüş kutusuna koydu.

Işığı söndürdü, karanlıkta uzandı, kendini başkalarından, dünyadan, altındaki zeminden soyutladı. Yeni yılın getireceği olanakların rüzgârına kapıldı, gözlerini kapadı.

Ondan geriye doğru saydı, tam dalmışken farklı bir alarm çaldı. Cılız bir tebessümle gözlerini açtı. Komodinin üzerindeki uzaktan kumandaya uzandı, alarmı susturdu. Ekranlara bakmaya gerek yoktu.

Yataktan kalktı, ışığı yaktı, pencereye gitti. Camın önünde bir balon uçuyordu, bir çocuğun elinden çıkan kargacık burgacık üç kelime karalanmıştı:

BİR DAHAKİ SEFERE.

Pencereyi açtı, balonu içeri aldı, ipi bıçakla kesti. Henüz kendisine saplanmayan Strider bıçağıyla. Balonun tavana çarpmasına izin verip yatağa girdi. Işığı söndürmek için uzandı, durakladı. Eli gümüş kutunun üzerinde gezindi.

Bir deneme daha.

Tertibatı tekrar taktı. İmleç Evan'ın suratının yarım metre kadar önünde, sanal alanında belirdi. Yanıp söndü. Kırmızı, kırmızı...

Yeşil.

Evan canlı bağlantıya birkaç saniye baktı, kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Yazmak için hamle yapmadı, hiçbir yazı da belirmedi. On saniye geçti, derken otuz. Sonunda dikkatli hareketlerle cihazı kapadı. Tırnaklarla lensi çıkardı.

Gümüş kutuyu bir patlayıcıymış gibi dikkatle taşıyarak Kasa'ya bıraktı ve yattı.

SONSÖZ

Kayıp

Karlı Allegheny Dağları'nın ıssız bir kuytusunda bir kulübede ateş yanıyor, bacasından duman yükseliyor. Tek camlı pence-relerinden homurdanmalar duyuluyor. İçeride tavan kirişinden yüz otuz altı kiloluk su torbası sarkıyor. On iki yaşında hırçın bir çocuk torbaya var gücüyle vuruyor; yumruk, kol, diz. Arkasında tıknaz bir adam dikiliyor, elinde kronometre.

Çocuğun darbeleri zayıflıyor, darbelerin sıklığı azalıyor. Sonunda adam kronometreyi durduruyor. Çocuk ayakta, soluk soluğa.

"Albuquerque, moleküler, otuz yedi, Henry Clay, grand slam, X-ray, kayıp, on dokuz, Monaco, simge," diyor adam. "Dokuzuncu madde ne?"

Çocuğun incecik göğsü kalkıyor. "Monaco."

"İkinci madde?"

"Moleküler."

"Üçüncü ve sekizinci maddelerin toplamı?"

"Elli altı."

Bir dizi kısık bip sesi adamın dikkatini çekiyor. Tezgâhtaki bodur uydu telefonuna gidiyor. GÜDÜK anteni kaldırıyor, çatıya doğru çeviriyor, sinyal için düğmeye basıyor.

"Jack Johns," diyor.

Ses geliyor ama hafif cızırtılı. "Yine sırra kadem bastı."

"Güvende mi?"

"Evet. Şimdilik."

Jack gözlerini yumuyor, başını indiriyor, soluğunu boşaltıyor. Oduncu gömleğinin üst düğmelerine uzanıyor, omzu civarındaki gergin, parlak deriyi kaşıyor. Bunca yıl sonra bile uyuz gibi kaşınıyor.

Ses tekrar ciyaklıyor: "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyor Jack.

Bataryayı çıkarıyor, ardından telefonu şömineye atıyor.

Yanı başındaki çocuk, duygularındaki değişimi seziyor.

"Sana dur dedim mi?" diyor Jack.

"Hayır, efendim." Çocuk, Jack'in arkasındaki ağır torbanın başına geçiyor.

Yanan odunların üzerinde telefon kararıp eriyor. Jack gözlerini dans eden alevlerden ayırmıyor. Sınavı devam ettirebilmek için boğazını iki kez temizlemesi gerekiyor. "Yedinci madde?" diye soruyor.

"Kayıp," diyor çocuk.

TEŞEKKÜR

Bir kitabın yayımlanması için bir dünya insan görev yapar. Bir serinin çıkarılmasında ise çok daha fazla insan görev yapar. Bunların ışığında emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum:

- Sensei Brian Shiers, bana karma dövüş sanatlarını öğrettiği için. Boyunduruk, *eye jab* ve ayak kaydırmalarından çok şey öğrendim. Benim aynı zamanda doktorumdu. Teşekkürler.

- Billy S..., gölge asker ve usta zırhçı. Askerlik konusunda üzerine tanımam. Bana beynini ve silahlarını ödünç verdiği için teşekkürler.

- Jeff Polacheck ve güzeller güzeli Pearl Polacheck, Wilshire Bulvarı'ndaki lüks yaşıntının perde arkasını gösterdikleri için. Sorularıma açık yüreklilikle cevap vererek Evan'ın Yalnızlık Kalesi'ni nasıl inşa edeceğimi bulmamı sağladıkları için teşekkürler.

- Geoffrey Baehr, gizemli ve kuraldışı teknolojilerin piri. Evan'a sanal evrende fark edilmeden dolaşmayı öğrettiği için teşekkürler.

- Profesör Jordan Peterson, alıntılı sözler için. Mia'ya oğlunu nasıl yetiştireceği ve bana kendimi nasıl yetiştireceğim konusunda yol haritası sunduğu için teşekkürler.

- Melissa Little, Klasik Film Posterlerinin Restorasyon Kraliçesi. Sahte sanat eserleri ve belgeler konusunda benimle meslek sırlarını paylaştığı için teşekkürler.

- Doktor Melissa Hurwitz ve Doktor Bret Nelson. Yaralı karakterlerimi tedavi etmemde ve onları usulüne uygun biçimde öldürmemde bilgilerini esirgemedikleri için teşekkürler.

- Editörüm Keith Kahla. Gözünden bir şey kaçırmadığı, yorulmaz ahlak anlayışı ve Evan Smoak'un biçimlenmesine yardım ettiği için teşekkürler. Minotaur Books'taki ekibimin geri kalanına –Andrew Martin, Kelley Ragland, Paul Hochman, Jennifer Enderlin, Sally Richardson, Hector DeJean ve Hannah Braaten– Evan'a yuva verdikleri için teşekkürler.

- Abner Stein Ajansı'ndan Caspian Dennis, Michael Joseph/ Penguin Group UK'deki Rowland White ve güzide ekibi. Denizaşırı askeri operasyonlarda Yetim X ile ilgilendikleri için teşekkürler.

- Kusursuz Lisa Erbach Vance, Aaron Priest, John Richmond ve Aaron Priest Ajansı'ndan Melissa Edwards.

- Creative Artists Agency'deki harikulade ekibim Trevor Astbury, Rob Kenneally, Peter Micelli ve Michell Weiner: Evan'a verdikleri olağanüstü destek için teşekkürler.

- Glick & Weintraub'dan Marc H. Glick ve Bloom, Hergott, Diemer vd'den Stephen F. Breimer. Yirmi küsur yıldır desteklerini esirgemedikleri için teşekkürler.

- Philip Eisner, yazarlık gözü ve karanlık duyarlılığı için teşekkürler.

- Dana Kaye, sıra dışı tanıtımcı.

- Ve tabii ki Maureen Sugden, hayallerimdeki redaktör.

- Şey Bir (Simba) ve Şey İki (Cairo), bana her bölümde eşlik ettikleri için.
- Kızlarım, her akşam beni kitaptan kopardıkları için.
- Ve karım. 26 Eylül 2013'te onay verdiği için.

YAZAR HAKKINDA

Gregg Hurwitz, *You're Next* ve *The Survivor* gibi *New York Times* çok satanlar listesine girmiş çok sayıda kitabın yazarıdır. Pek çok eleştirmenden olumlu eleştiriler alan Hurwitz, ITW'nun (Uluslararası Gerilim Yazarları) En İyi Roman Yarışması'nda iki kez ve CWA'in (Polisiye Yazarları Derneği) Çelik Hançer Ödülü'nde bir kez finale kalmıştır. Hurwitz, roman yazmanın yanı sıra senaristlik ve televizyon yapımcılığıyla da uğraşmakta, ayrıca çizgi roman yazmaktadır. *Yetim X* on altı ülkede yayımlanmıştır. Los Angeles'ta ikamet eden Hurwitz, *Yetim X*'in Warner Bros. ve Bradley Cooper için senaryo uyarlamasını da kaleme almaktadır.

